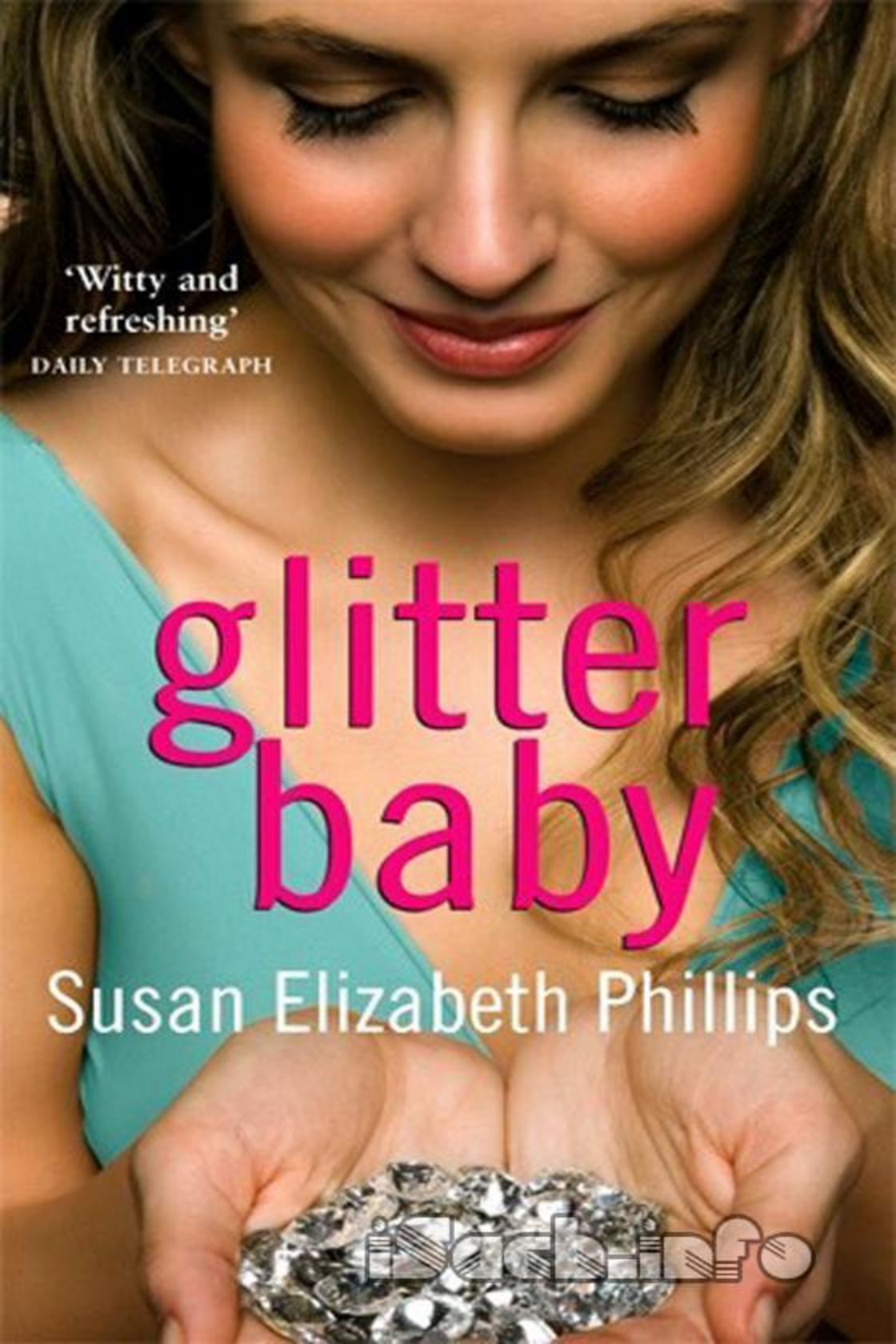

'Witty and
refreshing'

DAILY TELEGRAPH

glitter baby

Susan Elizabeth Phillips

Jack.info

Bé Cương Lấp Lánh

Mục Lục

Mở Đầu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Epilogue

Mở Đầu

Gửi Lydia, với tình yêu

Mãi là chị của em.

Fleur Savagar là người phụ nữ đẹp nhất thế giới... cho tất cả mọi người, trừ bản thân cô. Với đôi bàn tay quá khổ và đôi chân mái chèo, mái tóc vàng óng ả và đôi mắt xanh lục ngộ nghĩnh, cô bé sống một cuộc đời chứa đầy những bí mật bắt đầu từ trước khi được sinh ra. Đó là khi người mẹ mê muội của cô bỏ nhà đi tìm James Dean và gặp Errol Flynn. Bây giờ, Fleur phải trưởng thành nhanh chóng, và cuộc sống sẽ không dễ dàng như vậy.

Jake Koranda vừa là nhà viết kịch xuất sắc nhất của New York vừa là diễn viên nóng bỏng nhất của Hollywood. Khó khăn, tài năng và đau đớn, anh không đủ kiên nhẫn với những cô gái quyến rũ tầm quốc tế, thậm chí không phải những cô gái có thân hình đẹp và khuôn miệng thông minh. Nhưng đứa bé lấp lánh còn hơn cả tỏa sáng, và Fleur cứng rắn hơn Jake mong đợi. Ngay cả với những khó khăn chồng chất chống lại cô, cô vẫn quyết tâm khám phá ra người phụ nữ mà định mệnh muốn cô trở thành.

Một cô vẹt con xấu xí không thể tin rằng mình đã biến thành thiên nga... Một ngôi sao điện ảnh cứng rắn với một quá khứ đầy ám ảnh... Trong một vùng đất của những giấc mơ tan vỡ, liệu hai người yêu nhau có thể tin tưởng vào trái tim của họ hay không?

Chương 1

Đứa bé lấp lánh đã trở lại. Cô dừng lại bên trong lối vào hình vòm của Phòng trưng bày Orlani để những vị khách trong đêm khai mạc có thời gian nhận ra cô. Tiếng ồn của cuộc trò chuyện lịch sự trong bữa tiệc xen lẫn tiếng ồn ngoài đường phố khi những người khách quen giả vờ xem những đồ cổ châu Phi treo trên tường. Không khí mang mùi hân hoan, patê gan ngỗng nhập khẩu và tiền. Sáu năm đã trôi qua kể từ khi cô là một trong những gương mặt nổi tiếng nhất nước Mỹ. Đứa bé lấp lánh tự hỏi liệu họ có còn nhớ... và cô sẽ làm gì nếu họ không nhớ.

Chương 1

Cô nhìn thẳng về phía trước nghiền ngẫm sự buồn bực, môi cô hơi hé mở và tay không đeo nhẫn, thả lỏng hai bên. Trong đôi giày cao gót có dây buộc đến mắt cá chân, cô đứng cao hơn sáu feet, một người Amazon xinh đẹp với bờm tóc dày xõa qua vai. Nó từng là một trò chơi giữa những người thợ làm tóc New York – gọi tên để cố gắng chinh phục màu sắc chỉ bằng một từ duy nhất. Họ đưa ra “sâm panh”, “rượu whisky bơ”, “đường cháy,” nhưng chẳng bao giờ đúng vì tóc cô là tất cả những màu đó, những sợi đan xen của mọi bóng tóc vàng óng thay đổi sắc độ theo ánh sáng..

Không chỉ mái tóc của cô mới tạo cảm hứng cho bài thơ. Tất cả mọi thứ về đứa bé lấp lánh đều khuyến khích những điều tuyệt vời nhất. Nhiều năm trước đó, một biên tập viên thời trang nghiệp dư đã bùng nổ một cách khác thường với một trợ lý biên tập viên mắc sai lầm khi gọi đôi mắt nổi tiếng với “màu hạt dẻ”. Chính người biên tập đã viết lại bản sao, mô tả trông đen của đôi mắt Fleur Savagar như “được khảm bằng vàng, đôi môi và những cửa cổng lạ thường có màu xanh lục bảo.”

Vào buổi tối tháng 9 năm 1982, đứa bé lấp lánh trông xinh đẹp hơn bao giờ hết khi nhìn chăm chú vào đám đông. Một dấu vết hình ảnh lên trong đôi mắt không hắt màu hạt dẻ của cô ấy, và chiếc cằm như tạc của cô có một cái nghiêng gần như kiêu ngạo, nhưng bên trong, Fleur Savagar đang vô cùng sợ hãi. Cô hít một hơi thật sâu, đều đặn và tự nhắc nhở bản thân rằng em bé lấp lánh đã lớn và cô sẽ không bao giờ để chúng làm tổn thương mình nữa.

Cô đã quan sát đám đông. Diana Vreeland, mặc một chiếc áo choàng dạ hội Yves Saint Laurent hoàn hảo với quần lụa đen, đội

trên đầu đồng Benin, trong khi Mikhail Baryshnikov, có má lúm đồng tiền, đứng giữa một nhóm phụ nữ quan tâm đến sự quyến rũ của Nga hơn là những người gốc Phi. Ở một góc, một nhân viên truyền hình và người vợ trên mạng xã hội của anh ta trò chuyện với một nữ diễn viên Pháp 40 tuổi lần đầu xuất hiện trước công chúng kể từ một lần nâng mặt không mấy kín đáo, trong khi đối diện với họ, người vợ xinh đẹp nổi tiếng của một nhà sản xuất Broadway nổi tiếng là đồng tính luyến ái đứng một mình trong một Mollie Parnis mà cô ấy đã ngu ngốc để mở cúc áo ở thắt lưng.

Váy của Fleur rất khác mọi người. Nhà thiết kế của cô đã thấy điều đó. Cô phải thanh lịch, Fleur. Thanh lịch, sang trọng, thanh lịch trong Kỷ nguyên của Tacky. Anh ấy đã cắt vải sa tanh theo hướng và cách dựng điều khắc áo dài tinh tế với cổ cao và cánh tay trần. Ở giữa đùi, anh ta rạch chiếc váy theo đường chéo dài đến mắt cá chân đối diện, sau đó lấp đầy bằng một thác nước từ điểm đen mỏng nhất cần phá cách. Anh ấy đã trêu chọc cô về sự nở nang, nói rằng anh ấy buộc phải thiết kế nó như một vật nguy trang cho cô cỡ mười mét.

Mọi người bắt đầu quay lại và cô nhìn thấy chính xác thời điểm khi sự tò mò của đám đông chuyển thành sự công nhận. Cô từ từ thở ra. Một sự im lặng bao trùm phòng trưng bày. Một nhiếp ảnh gia để râu đã chuyển sự chú ý của mình từ nữ diễn viên người Pháp sang Fleur và bắt được bức ảnh sẽ chiếm toàn bộ trang nhất của tờ Women's Wear Daily vào sáng hôm sau.

Bên kia căn phòng, Adelaide Abrams, người phụ trách chuyên mục tin đồn được đọc nhiều nhất ở New York, liếc mắt về phía ô cửa hình vòm. Không thể được! Fleur Savagar thực sự cuối cùng đã bị tiêu diệtư? Adelaide đã tiến một bước nhanh chóng và tình cờ gặp một nhà phát triển bất động sản triệu phú. Cô liếc nhìn lung tung về nhiếp ảnh gia của riêng mình, chỉ để thấy rằng tiền từ quỹ từ thiện Harper đã bị phá hủy. Adelaide vượt qua hai nhóm xã hội gây sự sôi sục, và giống như Ban Thư ký giành hạng Ba, đã tiến bước cuối cùng về phía Fleur Savagar.

Fleur đã theo dõi cuộc đua giữa nhà Harper và Adelaide Abrams, và cô không biết liệu mình có cảm thấy nhẹ nhõm hay không khi thấy Adelaide chiến thắng. Người phụ trách chuyên mục là một con chim già khôn ngoan, và sẽ không dễ dàng để loại cô ấy

bằng những câu trả lời nửa thật và mơ hồ. Mặt khác, Fleur cần cô ấy.

“Ôi trời ơi, thật sự là bạn. Tôi không thể tin được những gì tôi nhìn thấy bằng chính đôi mắt của mình, Chúa ơi, bạn trông thật tuyệt!”

“Bạn cũng vậy, Adelaide.” Fleur có một giọng miền Tây Trung mơ màng, dễ chịu và hơi nhạctính. Không ai đang nghe có thể đoán được rằng tiếng Anh không phải là ngôn ngữ mẹ đẻ của cô. Phần dưới cằm của cô chạm vào phần đỉnh mái tóc nhuộm của Adelaide, và cô phải cúi xuống để đón nhận nụ hôn gió của họ. Adelaide kéo cô về phía góc sau của căn phòng, cắt đứt cô với các thành viên khác của báo chí.

“1976 là một năm tồi tệ đối với tôi, Fleur,” cô nói. “Tôi đã trải qua thời kỳ mãn kinh. Chúa cả bạn không bao giờ được đi qua địa ngục này. Nó sẽ làm tinh thần tôi phấn chấn hơn nếu bạn kể câu chuyện của bạn. Nhưng tôi đoán bạn phải nghĩ quá nhiều để dành cho tôi một chuyện. Sau đó, cuối cùng thì bạn cũng xuất hiện trở lại ở New York...” Cô ấy lắc ngón tay vào cằm Fleur. “Hãy chỉ nói rằng bạn đã làm tôi thất vọng đi.”

“Mọi thứ đều ở trong thời gian thích hợp của nó.”

“Đó là tất cả những gì bạn phải nói sao?”

Fleur đưa ra những gì cô hy vọng là một nụ cười khó hiểu và nhận lấy một ly sâm panh từ một người phục vụ đi ngang qua.

Adelaide cầm lấy một ly cho riêng mình. “Tôi sẽ không bao giờ quên trang bìa Vogue đầu tiên của bạn nếu tôi sống đến trăm tuổi. Những khung xương của bạn... và những bàn tay to lớn vĩ đại đó. Không nhẫn, không sơn móng tay. Họ choàng lên bạn lông thú và một chiếc vòng cổ kim cương Harry Winston có giá một phần tư triệu.”

“Tôi nhớ.”

“Không ai có thể tin được khi bạn biến mất. Vậy thì Belinda...” Một nét mặt đầy toan tính hiện lên trên khuôn mặt cô ấy. “Bạn có gặp bà ấy gần đây không?”

Fleur sẽ không nói về Belinda. “Tôi đã ở châu Âu hầu hết thời gian. Tôi cần phải sắp xếp một số thứ.”

“Sắp xếp lại tôi có thể hiểu. Bạn là một cô gái trẻ. Đây là bộ phim đầu tiên của bạn và bạn khó có một tuổi thơ bình thường.

Người Hollywood không phải lúc nào cũng nhạy cảm, không giống như người New York chúng ta. Sáu năm, sau đó bạn trở lại, và bạn không còn là chính mình. Sự sắp xếp nào mất tới sáu năm?”

“Mọi thứ trở nên phức tạp.” Cô nhìn khắp phòng để báo hiệu chủ đề đã khép lại.

Adelaide chuyển hướng. “Vậy hãy nói cho tôi biết, quý cô bí ẩn, bí mật của bạn là gì? Thật khó tin, nhưng bây giờ, trông bạn thậm chí còn đẹp hơn so với khi mới mười chín tuổi.”

Lời khen khiến Fleur thích thú. Đôi khi khi nhìn vào những bức ảnh của mình, cô có thể nhìn thấy vẻ đẹp mà người khác nhìn thấy ở cô, nhưng chỉ theo một cách riêng biệt, như thể hình ảnh đó thuộc về người khác. Mặc dù cô muốn tin rằng những năm tháng đã mang lại sức mạnh và sự trưởng thành hơn trên khuôn mặt của cô, cô không hề biết những người khác sẽ nhìn nhận những thay đổi ấy như thế nào.

Fleur không có phù phiếm cá nhân, đơn giản là vì cô không bao giờ có thể nhìn thấy tất cả những ồn ào đó là gì. Cô thấy mặt mình quá cứng. Cái khung mà các nhiếp ảnh gia và biên tập viên thời trang thổi vào trông quá nam tính đối với cô. Đối với chiều cao của cô, bàn tay to lớn của cô, đôi chân dài của cô... Đơn giản là chúng không thể.

“Bạn là người có bí mật,” cô nói. “Làn da của bạn thật tuyệt vời.”

Adelaide chỉ cho phép bản thân được tăng bốc trong giây lát trước khi cô vẫy tay khen ngợi. “Hãy kể cho tôi nghe về chiếc váy đó. Không ai mặc bất cứ thứ gì giống nó trong nhiều năm. Nó nhắc tôi nhớ về thời trang từng là về...” Cô ấy nghiêng đầu về phía vợ của nhà sản xuất đã kéo khoá. “... Trước khi phong cách thô sơ thay thế.”

“Người thiết kế nó sẽ ở đây vào cuối đêm nay. Anh ấy thật phi thường. Bạn phải gặp anh ấy.” Fleur mỉm cười. “Tốt hơn là tôi nên nói chuyện với Harper trước khi cô ấy đốt một lỗ trên lưng bạn.”

Adelaide bắt lấy cánh tay cô, và Fleur nhìn thấy vẻ quan tâm thực sự trên khuôn mặt cô. “Chờ đã. Trước khi quay lại, bạn nên biết rằng Belinda vừa bước vào.”

Một cảm giác kỳ lạ, chóng mặt quét qua Fleur. Cô đã không mong đợi điều này. Cô thật ngốc nghếch làm sao. Cô lẽ ra phải

nhận ra... Ngay cả khi không nhìn, cô biết mọi con mắt trong phòng sẽ theo dõi họ. Cô chậm rãi quay lại.

Belinda đang nói lỏng chiếc khăn quàng cổ nằm ngay bên trong cổ áo khoác màu vàng kim sa của cô. Bà sững người khi nhìn thấy Fleur, rồi đôi mắt xanh lục bình khó quên của cô mở to.

Belinda bốn mươi lăm tuổi, tóc vàng và xinh xắn. Đường quai hàm của bà vẫn săn chắc, và đôi giày da mềm cao đến đầu gối của bà ôm sát vào bắp chân nhỏ nhắn. Bà ấy đã để kiểu tóc tương tự từ những năm năm mươi - kiểu tóc bob rẽ ngôi lệch một bên kiểu Dial M cho Murder của Grace Kelly - và nó trông vẫn rất thời trang.

Không thèm liếc nhìn những người đang đứng xung quanh mình, cô đi thẳng về phía Fleur. Trên đường đi, bà rút găng tay và nhét chúng vào túi. Bà không để ý khi một trong những chiếc găng tay của mình rơi xuống sàn. Bà chỉ biết con gái mình. Đứa bé lấp lánh.

Belinda đã phát minh ra tên này. Quá hoàn hảo cho Fleur xinh đẹp của bà. Bà chạm vào chiếc bùa quay nhỏ mà bà sẽ đeo lần nữa trên một sợi dây chuyền dưới váy của mình. Flynn đã tặng nó cho bà trong những ngày vàng son ở Vườn Allah. Nhưng đó không thực sự là khởi đầu.

Sự khởi đầu... Bà nhớ rất rõ ngày mà mọi chuyện bắt đầu. Thứ Năm tháng 9 năm 1955 - thời tiết rất nóng ở Nam California. Đó là ngày gặp James Dean...

Chương 2

Belinda Britton nhắc một bản sao của Modern Screen khỏi giá tạp chí ở tiệm thuốc trên đại lộ Sunset ở Schwab. Cô ấy nóng lòng muốn được xem bộ phim mới của Marilyn Monroe, The Seven Year Itch, mặc dù cô ấy ước Marilyn không đóng cùng Tom Ewell. Anh ấy không đẹp trai cho lắm. Cô ấy muốn gặp lại cô ấy với Bob Mitchum, như trong River of No Return, Rock Hudson, hoặc tốt hơn là Burt Lancaster.

Một năm trước, Belinda đã phải lòng Burt Lancaster. Khi xem From Here to Eternity, cô ấy cảm thấy như thể đó là cơ thể của mình, không phải của Deborah Kerr, mà anh ấy ôm lấy khi sóng vỗ xung quanh họ và anh ấy đã hôn lên môi cô ấy. Cô tự hỏi liệu Deborah Kerr có mở miệng khi Burt hôn cô không. Deborah có vẻ không phải là người như vậy, nhưng nếu Belinda diễn vai ấy, cô ấy sẽ há miệng vì lưỡi của Burt Lancaster, bạn có thể đặt cược vào điều đó.

Trong tưởng tượng của cô ấy, ánh sáng không phù hợp hoặc đạo diễn đã bị phân tâm. Vì lý do nào đó mà máy quay không dừng lại và cả Burt cũng vậy. Anh ấy sẽ lột bỏ phần trên của bộ đồ tắm một mảnh đầy cát của cô ấy, vuốt ve cô ấy và gọi cô ấy là “Karen” vì đó là tên cô ấy trong phim. Nhưng Burt sẽ biết đó thực sự là Belinda, và khi anh cúi đầu xuống ngực cô...

“Xin lỗi, thưa anh, anh có thể cho tôi bản sao của Reader’s Digest không?”

Phai dần theo từng đợt sóng vỗ, giống như trong phim.

Belinda lướt qua tạp chí, sau đó đổi màn hình của mình để lấy một bản Photo của Kim Novak trên trang bìa. Đã sáu tháng kể từ khi cô mơ mộng về Burt Lancaster hoặc Tony Curtis hay bất kỳ người nào còn lại. Sáu tháng kể từ khi cô ấy nhìn thấy khuôn mặt đã khiến tất cả những gương mặt đẹp trai khác biến mất. Cô tự hỏi liệu cha mẹ cô có bao giờ nhớ cô không, nhưng ngờ rằng họ rất vui khi cô ra đi. Mỗi tháng, họ gửi cho cô ấy một trăm đô la để cô ấy không phải làm một công việc tầm thường khiến họ xấu hổ nếu những người bạn trong xã hội Indianapolis của họ phát hiện ra điều đó. Cha mẹ khá giả của cô đều đã bốn mươi khi sinh ra cô. Họ đặt tên cô ấy là Edna Cornelia Britton. Cô ấy là một sự bất tiện khủng khiếp. Mặc dù họ không tàn nhẫn, nhưng họ lạnh lùng, và cô lớn

lên với cảm giác hoảng sợ mờ nhạt bắt nguồn từ cảm giác rằng bằng cách nào đó cô trở nên vô hình. Người khác bảo cô xinh, thấy cô bảo cô thông minh, nhưng lời khen của họ chẳng có nghĩa lý gì. Làm sao một người vô hình lại có thể trở nên đặc biệt?

Khi cô lên chín, Belinda phát hiện ra rằng mọi cảm giác tồi tệ đã biến mất khi cô ngồi trong Nhà hát Cung điện và giả vờ mình là một trong những nữ thần chói sáng trên màn ảnh. Những sinh vật xinh đẹp với khuôn mặt và thân hình to gấp trăm lần thực tế. Những người phụ nữ này là những người được chọn, và cô ấy thề rằng một ngày nào đó, cô ấy cũng sẽ thế chỗ họ trên cùng màn hình đó, rằng cô ấy sẽ được phóng đại như họ cho đến khi cô ấy không bao giờ cảm thấy mình vô hình nữa.

“Là 25 xu, người đẹp.” Nhân viên thu ngân là một người mới tóc vàng đẹp trai, răng khềnh, quá rõ ràng là một diễn viên thất nghiệp. Ánh mắt anh ta lướt qua hình dáng của Belinda, được khoác một bộ cánh thời trang với một chiếc áo khoác bông hải quân mỏng như bút chì được trang trí với màu trắng và thắt ở eo bằng một chiếc thắt lưng chế tác bằng da màu đỏ anh túc. Chiếc váy khiến cô nhớ đến thứ mà Audrey Hepburn sẽ mặc, mặc dù Belinda nghĩ mình giống kiểu Grace Kelly hơn. Mọi người bảo cô ấy trông giống Grace. Cô ấy thậm chí đã cắt tóc để làm cho sự giống nhau rõ ràng hơn.

Phong cách tôn lên nét nhỏ xinh của cô nàng được nâng tầm tỉ mỉ với son môi Red Majesty của hãng Tangee. Cô ấy đã trộn một vài chấm kem lót mới nhất của Revlon ngay dưới gò má để làm nổi bật đường viền của chúng, một mẹo mà cô ấy đã học được trong một bài báo trên Movie Mirror của Bud Westmore, chuyên gia trang điểm cho các ngôi sao. Cô ấy chuốt mascara màu nâu sẫm cho hàng mi nhợt nhạt của mình, làm nổi bật nét đẹp nhất của cô ấy, một đôi mắt xanh lục bình đặc biệt đáng kinh ngạc, ngập tràn màu sắc và sự ngây thơ.

Người mới -tóc vàng và có răng khềnh cúi xuống quầy. “Một giờ nữa, tôi tan làm. Làm thế nào về việc để chờ đợi quanh tôi? Không phải như một Người lạ đang chơi trên đường phố.”

“Không, cảm ơn.” Belinda nhặt một trong những thanh bạc hà sô cô la Bavaria mà Schwab vẫn trưng bày trên quầy và đưa một tờ đô la. Chúng là món quà đặc biệt của cô, cùng với một tạp chí điện

ảnh mới, trong chuyến đi hai lần một tuần đến hiệu thuốc trên đại lộ Sunset của cô. Cho đến nay, cô ấy đã thấy Rhonda Fleming ở quầy mua một chai dầu gội Lustre-Creme và Victor Mature bước ra khỏi cửa.

“Thế còn cuối tuần này?” nhân viên thu ngân vẫn tiếp tục.

“Tôi e là không.” Belinda cầm lấy tiền lẻ của mình và nở một nụ cười tiếc nuối, buồn bã khiến anh ta cảm thấy như thể cô sẽ nhớ về anh mãi với sự tiếc nuối lẫn lộn. Cô thích ảnh hưởng của cô đối với đàn ông. Cô ấy cho rằng nó xuất phát từ vẻ ngoài không bình thường của cô ấy, nhưng nó xuất phát từ một cái gì đó khá khác biệt. Belinda khiến đàn ông cảm thấy mạnh mẽ hơn, thông minh hơn, nam tính hơn vốn có. Những người phụ nữ khác có thể biến sức mạnh này thành lợi thế của họ, nhưng Belinda quá ít nghĩ về bản thân.

Ánh mắt cô rơi vào một người đàn ông trẻ đang ngồi trong một gian hàng phía sau, vai khom vào trên một cuốn sách và một tách cà phê. Trái tim cô loạn nhịp, ngay cả khi cô tự nhủ mình sẽ chỉ thất vọng một lần nữa. Cô nghĩ về anh nhiều đến mức cô tưởng tượng mình đã thấy anh ở khắp mọi nơi. Một lần cô theo dõi một người đàn ông gần một dặm chỉ để phát hiện ra anh ta có một chiếc mũi to và xấu, không thuộc về khuôn mặt trong mơ của cô.

Cô chậm rãi đi về phía gian hàng phía sau, sự phấn khích, chờ đợi và gần như thất vọng tràn ngập trong cô. Khi anh với lấy một gói Chesterfields, cô thấy móng tay bị cắn vội. Anh ta rút ra một điếu thuốc. Belinda nín thở, chờ anh nhìn lên. Mọi thứ xung quanh cô mờ dần. Tất cả mọi thứ ngoại trừ người đàn ông trong gian hàng.

Anh lật một trang sách, điều thuốc lửng lơ trên khóe miệng, và đập mạnh mở một bao diêm. Cô ấy gần đến gian hàng khi anh ta đánh que diêm và nhìn lên. Cứ như vậy, Belinda thấy mình đang nhìn xuyên qua một đám khói xám vào đôi mắt xanh mát của James Dean.

Ngay lúc đó, cô ấy đã trở lại Indianapolis tại Nhà hát Palace. Bộ phim tên Phía đông vườn địa đàng. Cô ấy đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng khi khuôn mặt giống hệt như vậy bùng sáng trên màn hình. Với vầng trán cao, thông minh và đôi mắt xanh không ngừng, anh đã bước vào cuộc sống của cô lớn hơn tất cả những khuôn mặt

lớn hơn ngoài đời khác mà cô từng thấy. Pháo hoa nổ bên trong cô ấy và bánh xe của Catherine quay, và cô ấy cảm thấy như thể tất cả không khí đã bị đâm khỏi cơ thể mình.

Chàng trai James Dean hư hỏng, với đôi mắt âm ỉ và nụ cười nhếch mép. Chàng Jimmy hư hỏng, người đã búng tay vào thế giới và cười khi nói nó xuống địa ngục. Từ giây phút cô thấy anh trên màn ảnh Nhà hát Palace, anh đã có ý nghĩa đối với cô. Anh là kẻ nổi loạn... dụ dỗ... là ngọn hải đăng sáng chói... Cái nghiêng đầu và rũ vai riêng của anh tuyên bố rằng một người đàn ông là do chính anh tạo ra. Cô ấy đã biến đổi thông điệp đó trong chính mình và bước ra khỏi rạp chiếu phim là người phụ nữ của chính mình. Một tháng trước khi tốt nghiệp trung học, cô đã đánh mất trinh tiết của mình trên ghế sau của một chiếc Olds 88 cho một chàng trai có cái miệng hờn dỗi khiến cô nhớ đến Jimmy. Sau đó, cô thu dọn vali, rời khỏi nhà và đi đến bến xe buýt Indianapolis. Khi đến Hollywood, cô đã đổi tên thành Belinda và đặt Edna Cornelia ở phía sau cô ấy mãi mãi.

Cô đứng trước mặt anh, tim đập thình thịch theo một vũ điệu điên cuồng. Cô ấy muốn mặc bộ đạp xe màu đen bó sát của mình thay vì chiếc váy cotton màu xanh nước biển sơ khai này. Cô ấy muốn đeo kính đen, đi giày cao gót, mái tóc vàng được vén sang một bên với chiếc lược đôi môi.

“Tôi - tôi yêu bộ phim của anh, Jimmy.” Giọng cô run lên như một sợi dây vĩ cầm bị kéo quá căng. “Phía đông vườn địa đàng. Tôi yêu nó.” Và tôi yêu anh. Nhiều hơn anh có thể tưởng tượng.

Điều thuốc tạo thành dấu chấm than trên đôi môi hờn dỗi của anh. Đôi mắt nặng trĩu của anh nheo lại trước làn khói. “Ừm?”

Anh đang nói chuyện với cô! Cô không thể tin được. “Tôi là người hâm mộ lớn nhất của anh,” cô lắp bắp. “Tôi đã không đếm được bao nhiêu lần tôi xem Phía đông vườn địa đàng.” Jimmy, anh là tất cả đối với tôi! Anh là tất cả những gì tôi có. “Thật tuyệt. Anh thật tuyệt vời.” Cô tôn thờ nhìn anh, đôi mắt xanh lục bình của cô sáng lên với tình yêu và sự tôn thờ.

Dean nhún đôi vai thon nhỏ.

“Tôi không thể đợi đến Rebel Without a Cause. Nó sẽ mở vào tháng tới, phải không?” Đứng dậy và đưa tôi về nhà với bạn, Jimmy. Xin vui lòng. Đưa tôi về nhà và làm tình với tôi.

“Vâng.”

Trái tim cô đang đập nhanh đến mức cô cảm thấy chóng mặt. Không ai hiểu anh như cô. “Tôi nghe nói rằng Giant sẽ thực sự trở thành một cái gì đó.” Yêu tôi đi, Jimmy. Tôi sẽ trao mọi thứ cho anh.

Thành công đã khiến anh miễn nhiễm với những cô gái tóc vàng mắt lục bình với sự tôn thờ thần tượng được tô điểm trên khuôn mặt xinh đẹp của họ. Anh càu nhàu và lại khom lưng đọc sách. Cô không coi hành vi của anh là thô lỗ. Anh là một người vĩ đại, một vị thần. Các quy tắc áp dụng cho những người khác không áp dụng cho anh “Cảm ơn,” cô thì thầm khi lùi lại. Và sau đó, trong một lời thì thầm, “Tôi yêu anh, Jimmy.”

Dean không nghe thấy. Hoặc nếu có, anh cũng không quan tâm. Anh đã nghe những lời đó quá nhiều lần khác.

Belinda đã dành phần còn lại của tuần để hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ kỳ diệu. Cảnh quay địa điểm của anh ở Texas đã kết thúc, vì vậy, anh ấy chắc chắn sẽ ở lại Schwab một lần nữa và cô sẽ đến đó hàng ngày cho đến khi anh ấy xuất hiện trở lại. Cô cũng sẽ không nói lắp. Đàn ông luôn thích cô, và Jimmy sẽ không khác. Cô sẽ mặc trang phục quyến rũ nhất của mình và anh sẽ phải lòng cô.

Nhưng đó là chiếc áo khoác màu xanh nước biển đoan trang mà cô đã mặc vào tối thứ Sáu tuần sau khi bước ra khỏi căn hộ tồi tàn mà cô ở chung với hai cô gái khác và đi tới trễ trong cuộc hẹn với cô ấy. Billy Greenway là một kẻ cuồng tình dục đầy mụn trứng cá, nhưng anh ta cũng là người đưa tin chính cho bộ phận tuyển diễn viên của Paramount. Một tháng trước, cô đã có một buổi thử giọng tại Paramount. Cô nghĩ mình là một trong những cô gái xinh đẹp nhất trong phòng chờ, nhưng cô không biết liệu trợ lý giám đốc casting có thích cô không. Khi rời khỏi tòa nhà, cô đã gặp Billy, và đến lần hẹn hò thứ ba, cô bắt anh hứa sẽ lấy cho cô một bản sao của bản ghi nhớ của giám đốc casting nếu cô để anh chạm vào bộ ngực của mình. Hôm qua, anh ta đã gọi để nói với cô rằng cuối cùng anh ấy đã có nó.

Họ gần đến được xe của anh ta khi anh ta kéo cô vào người mình trong một nụ hôn dài. Cô nghe thấy tiếng giấy sột soạt trong túi áo thể thao đã kiểm tra của anh và đẩy anh ra. “Đó có phải là bản ghi nhớ không, Billy?”

Anh hôn lên cổ cô, hơi thở nặng nhọc của anh khiến cô nhớ lại tất cả những cậu bé Indiana cũ rích mà cô đã bỏ lại. “Tôi đã nói với em là tôi sẽ mang nó, phải không?”

“Để tôi xem.”

“Chút nữa, em bé.” Đôi tay anh ta di chuyển đến hông của cô.

“Anh đang đi chơi với một phụ nữ, và tôi không đánh giá cao việc bị dụ dỗ.” Cô nhìn anh lạnh lùng nhất và lên xe, nhưng cô biết mình sẽ không nhìn thấy tờ giấy cho đến khi trả giá xong cho anh ta. “Anh sẽ đưa tôi đi đâu tối nay?” cô hỏi khi họ lái xe rời khỏi căn hộ của cô.

“Làm thế nào mà em muốn đến một vụ nổ nhỏ tại Khu vườn của Allah?”

“Khu vườn của Allah?” Đầu của Belinda hiện lên. Trong những năm bốn mươi, Garden là một trong những khách sạn nổi tiếng nhất ở Hollywood. Một số ngôi sao vẫn ở lại đó. “Làm thế nào anh nhận được lời mời tham dự một bữa tiệc tại Garden?”

“Tôi có cách của mình.”

Anh ta lái xe bằng một tay trên vô lăng và tay kia khoác trên vai cô. Đúng như cô dự đoán, anh takhông trực tiếp đưa cô đến Khu vườn. Thay vào đó, anh tabăng qua những con đường phụ ngoài Laurel Canyon cho đến khi tìm thấy một nơi vắng vẻ. Anh ta tắt máy và bật chìa khóa để họ có thể nghe radio. Pérez Prado chơi “Cherry Pink và Apple Blossom White.” “Belinda, em có biết tôi thực sự phát điên vì em.” Anh ta rúc vào cổ cô.

Cô ước anh ta đưa cho cô bản ghi nhớ ngay, sau đó, đưa cô đến bữa tiệc ở Khu vườn mà không bắt cô phải trải qua chuyện này. Tuy nhiên, lần trước mọi chuyện không quá tệ, không lần nào cô nhắm mắt và giả vờ anh là Jimmy.

Anh ta đưa lưỡi vào miệng cô trước khi cô kịp thở. Cô tạo ra một âm thanh nôn khan nhẹ nhàng, sau đó in hình khuôn mặt của Jimmy lên phía sau mí mắt của cô. Chàng trai Jimmy hư hỏng, lấy những gì bạn muốn mà không cần hỏi. Một tiếng rên nho nhỏ thoát ra khi cảm nhận được sự xâm nhập của chiếc lưỡi thô ráp. Anh chàng Jimmy hư hỏng, cái lưỡi ngọt quá.

Anh ta bắt đầu giật từng cúc áo của cô, lưỡi anh ta thọc sâu vào miệng cô. Không khí lạnh lướt qua lưng và vai cô khi anh lột chiếc váy xuống eo và đẩy áo ngực của cô ra. Cô nhắm chặt mắt hơn và

vờ như Jimmy đang nhìn cô. Tôi có đẹp cho anh không, Jimmy? Tôi thích khi anh nhìn tôi. Tôi thích khi anh chạm vào tôi.

Tay anh ta trượt tất và áo khoác qua da trần của cô. Anh tachạm vào bên trong đùi cô, và cô mở rộng chân cho anh. Chạm vào tôi đi, Jimmy. Chạm vào tôi ở đó. Jimmy tuyệt vời. Ồ. vâng.

Anh ta ấn tay cô vào lòng và cọ vào người anh ta. Mắt cô mở trừng trừng. “Không!” Cô rút người ra và bắt đầu vuốt thẳng quần áo của mình. “Tôi không phải là một kẻ lang thang.”

“Tôi biết điều đó, em yêu,” anh nói thật khít. “Em có rất nhiều lớp. Nhưng nó không đúng theo cách em làm cho tôi tất cả các công việc và sau đó cắt.”

“Anh đã nỗ lực hết mình. Và nếu điều đó làm phiền anh, hãy ngừng hẹn hò với tôi.”

Anh ta không thích điều đó, và anh ta đi ra ngoài đường tối. Suốt con đường đi xuống Laurel Canyon, anh ta ủ rũ trong im lặng, và anh ta vẫn còn hồn dỗi khi đi trên Đại lộ Sunset. Chỉ khi cho xe vào bãi đậu ở Vườn Thánh Allah, anh ta mới thò tay vào túi và rút ra tờ giấy mà cô muốn. “Em sẽ không thích điều này.”

Hồ bụng cô còn cao. Cô giật lấy tờ giấy từ anh và lướt mắt xuống danh sách đã đánh máy. Cô phải quét trang hai lần trước khi tìm thấy tên của mình. Một chú thích đã được in bên cạnh nó. Cô nhìn chăm chăm vào nó, cố gắng hiểu những gì cô đang nhìn thấy. Dần dần, cô cũng thấm thía lời ghi.

Belinda Britton, cô đã đọc. Đôi mắt tuyệt vời, bộ ngực tuyệt vời, không có tài năng.

Vườn Thánh Allah từng là sân chơi yêu thích của Hollywood. Ban đầu là nhà của Alla Nazimova, ngôi sao điện ảnh vĩ đại của Nga, nó đã bị biến thành một khách sạn vào cuối những năm 20. Không giống như Beverly Hills và Bel Air, Khu vườn chưa bao giờ là hoàn toàn đứng đắn, và ngay cả khi nó lần đầu tiên mở cửa, đã có điều gì đó hơi kỳ quái về nó. Nhưng các ngôi sao vẫn đến, kéo theo như những con bướm đêm ánh bạc đến số 25 ngôi nhà gỗ Tây Ban Nha và bữa tiệc dường như không bao giờ dừng lại.

Tallulah Bankhead khóa thân đi quanh hồ bơi, nơi có hình dạng giống như Biển Đen của Nazimova. Scott Fitzgerald gặp Sheilah Graham tại một trong những ngôi nhà gỗ. Những người đàn ông sống ở đó giữa các cuộc hôn nhân: Ronald Reagan khi cuộc hôn

nhân kết thúc với Jane Wyman, Fernando Lamas sau Arlene Dahl. Trong suốt Thời kỳ Hoàng kim, tất cả họ đều có thể được tìm thấy tại Khu vườn: Bogart và Đứa trẻ của anh ta, Ty Power, Ava Gardner. Sinatra ở đó, và Ginger Rogers. Các nhà biên kịch ngồi trên những chiếc ghế nan trắng cạnh cửa trước và đánh máy cả ngày. Rachmaninoff tập luyện trong một căn nhà gỗ, Benny Goodman trong một căn nhà khác. Và luôn luôn, có một bữa tiệc.

Vào đêm tháng 9 năm 1955, Khu vườn lâm vào cảnh chết chóc. Bụi bẩn và rỉ sét bám đầy những bức tường trát vữa trắng, đồ đạc trong các căn nhà gỗ tồi tàn, và chỉ một ngày trước đó, một con chuột chết đã được tìm thấy nổi trong hồ bơi. Trớ trêu thay, việc thuê một căn nhà gỗ ở đó vẫn có giá như ở Beverly Hills, mặc dù trong vòng bốn năm, nơi này sẽ rơi vào tầm ngắm của kẻ phá hoại. Nhưng vào đêm tháng 9 đó, Khu vườn vẫn là Khu vườn, và một số ngôi sao vẫn ở xung quanh.

Billy mở cửa xe cho Belinda. “Nào, em yêu. Bữa tiệc sẽ làm em vui lên. Một vài người trong số những người từ Paramount sẽ ở đây. Tôi sẽ giới thiệu em với xung quanh. Em sẽ đánh gục họ.”

Hai tay cô cuộn thành năm đăm trên tờ giấy trong lòng. “Để tôi yên một chút được không? Tôi sẽ gặp anh bên trong.”

“Ok, em yêu.” Bước chân anh ta lạo xạo trên sỏi khi bước ra xa. Cô đan tờ giấy ghi nhớ vào một quả bóng, rồi ngồi dựa vào thành ghế. Nếu đúng là cô không có tài năng thì sao? Khi cô mơ ước trở thành một ngôi sao điện ảnh, cô chưa bao giờ nghĩ nhiều đến việc diễn xuất. Cô đã tưởng tượng họ sẽ cho cô những bài học hoặc điều gì đó.

Một chiếc xe hơi lao vào khoảng trống cạnh cô với chiếc radio chói tai. Cặp đôi không buồn tắt trước khi bắt đầu chạy. Những đứa trẻ trung học, trốn trong bãi đậu xe ở Khu vườn Allah.

Và sau đó, âm nhạc kết thúc và tin tức tiếp tục.

Đó là câu chuyện đầu tiên.

Người thông báo nhắc lại thông tin một cách bình tĩnh, như thể đó là chuyện thường ngày, như thể đó không phải là một sự phẫn nộ, không phải là dấu chấm hết cho cuộc đời của Belinda, không phải là kết thúc của mọi thứ. Cô hét lên, một tiếng khóc dài, khủng khiếp, tất cả đều khủng khiếp hơn bởi vì nó xảy ra trong đầu cô.

James Dean đã chết.

Cô mở tung cửa và loạng choạng băng qua bãi đậu xe, không thèm nhìn xem cô đang đi đâu, không quan tâm. Cô xé qua bụi cây và đi xuống một trong những con đường, cố gắng giải tỏa nỗi thống khổ ngọt ngào của mình. Cô chạy ngang qua hồ bơi có hình dạng giống như Biển Đen của Azimova, băng qua một cây sồi lớn ở cuối hồ bơi có hộp điện thoại có bảng hiệu CHỈ DÀNH CHO VAI TRUNG TÂM. Cô chạy cho đến khi đến một bức tường vữa dài bên cạnh một trong những ngôi nhà gỗ. Trong bóng tối, cô ngồi dựa vào tường và khóc vì cái chết của những giấc mơ của mình.

Jimmy đến từ Indiana, giống như cô, và bây giờ thì anh ấy đã chết. Bị giết trên đường lái chiếc Porsche màu bạc mà anh gọi là “Thằng khôn nhỏ” đến Salinas. Anh ấy đã nói bất cứ điều gì có thể. Một người đàn ông là của chính mình; một người phụ nữ của riêng mình. Không có Jimmy, ước mơ của cô giống con nít và không thể thực hiện được.

“Em yêu, em đang gây ra một tiếng động kinh khủng. Em có phiền khi mang những rắc rối của mình đi nơi khác không? Tất nhiên, trừ khi em rất xinh đẹp, trong trường hợp đó, em được mời vào công và uống một ly với tôi.” Giọng nói trầm và nhàn nhạt của người Anh, trôi qua đầu bức tường vữa.

Belinda giật thót cả đầu. “Anh là ai?”

“Một câu hỏi thú vị.” Có một khoảng lặng ngắn, được chấm dứt bởi âm thanh xa xôi của âm nhạc từ bữa tiệc. “Giả sử tôi là người của những mâu thuẫn. Một người yêu thích phiêu lưu, phụ nữ và rượu vodka. Không nhất thiết phải theo thứ tự đó.”

Có điều gì đó trong giọng nói... Belinda lấy mu bàn tay lau nước mắt và tìm kiếm cánh cổng. Khi tìm thấy nó, cô bước vào trong, bị giọng nói của anh lôi cuốn và khả năng bị phân tâm khỏi nỗi đau khủng khiếp của cô.

Một luồng ánh sáng vàng nhạt hắt vào giữa sân. Cô nhìn chằm chằm về phía bóng tối của một người đàn ông đang ngồi trong bóng đêm phía bên kia. “James Dean đã chết,” cô nói. “Anh ấy đã thiệt mạng trong một vụ tai nạn xe hơi.”

“Dean?” Đá viên va vào ly của anh. “À, vâng. Thứ hạng vô kỷ luật. Luôn luôn gây náo loạn. Không phải tôi giữ điều đó để chống lại anh ta, phiền em. Tôi đã quên góp được một vài ý với thời gian của mình. Ngồi đi, em yêu, và uống một ly.”

Cô không di chuyển. “Tôi yêu anh ấy.”

“Tôi đã phát hiện ra rằng tình yêu là cảm xúc thoáng qua được thỏa mãn tốt nhất khi được làm tình tốt.”

Cô vô cùng sốc. Chưa từng có ai sử dụng từ đó khi có mặt cô, và cô đã nói ý đầu tiên trong đầu. “Tôi thậm chí không hiểu điều đó.”

Anh ta cười. “Bây giờ ở đó, em thân yêu của tôi, là một thảm kịch thực sự.” Cô nghe thấy tiếng kéo kẹt nhẹ, rồi anh đứng dậy và đi về phía cô. Anh ta cao, có lẽ trên sáu feet, hơi béo ở khoảng giữa thân, với đôi vai rộng và một dáng rất thẳng. Anh ta mặc một chiếc quần cộc màu trắng cổ vịt và một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt lấp ló ở cổ với một chiếc áo choàng cổ thắt nút lỏng lẻo. Cô chăm chú từng chi tiết nhỏ - một đôi giày bệt vải, một chiếc đồng hồ dây da, một dây đai kaki có đuôi. Và rồi ánh mắt cô ngược lên, và cô thấy mình đang nhìn vào đôi mắt mệt mỏi vì thế giới của Errol Flynn.

Chương 3

Trong lúc Belinda nhìn anh, Flynn đã trải qua ba đời vợ và một số cuộc tình lận đận. Anh ta đã bốn mươi sáu tuổi nhưng trông chỉ hơn hai mươi tuổi. Bộ ria mép nổi tiếng đã có màu hoa râm; khuôn mặt đẹp trai, với khung hình chạm trổ và chiếc mũi điêu khắc, hàm lớn và được lót bởi rượu vodka, ma túy và thói giễu cợt. Khuôn mặt của anh khắc họa bản đồ cuộc đời của anh. Trong bốn năm, anh sẽ phải chết, trở thành nạn nhân của một danh sách dài những căn bệnh mà lẽ ra đã giết những người đàn ông khác sớm hơn nhiều. Nhưng hầu hết đàn ông không phải Flynn.

Anh ấy đã lướt trên màn ảnh suốt hai thập kỷ, chiến đấu với những kẻ phản diện, chiến thắng trong các cuộc chiến tranh và cứu những cả con khi đột. Thuyền trưởng Blood, Robin Hood, Don Juan-Flynn đã đóng tất cả. Đôi khi, nếu tâm trạng ấy xảy ra với anh, anh thậm chí sẽ chơi tốt tất cả các vai.

Rất lâu trước khi đến Hollywood, Errol Flynn đã tham gia vào những cuộc phiêu lưu nguy hiểm không kém gì những cuộc phiêu lưu mà anh từng đóng trên màn ảnh. Anh đã từng là một nhà thám hiểm, một thủy thủ, một người khai thác vàng. Anh đã bị bán làm nô lệ ở New Guinea. Vết sẹo trên gót chân của anh đến từ một phát súng của một nhóm săn đầu người, một vết sẹo khác trên bụng của anh từ một cuộc ẩu đả với một người lái xe kéo ở Ấn Độ. Ít nhất đó là những gì anh nói. Với Flynn, không ai có thể chắc chắn.

Luôn luôn có phụ nữ. Họ không thể có đủ cho anh, và Flynn cũng cảm thấy như vậy về họ. Anh đặc biệt thích phụ nữ còn trẻ. Càng trẻ càng tốt. Nhìn vào một khuôn mặt tươi trẻ và lao vào một cơ thể trẻ trung tươi mới khiến anh có ảo giác khôi phục lại sự trong trắng đã mất của mình. Nó cũng mang lại cho anh nhiều rắc rối.

Năm 1942, anh bị đưa ra xét xử vì tội hiếp dâm theo luật định. Mặc dù các cô gái tự nguyện, luật pháp California quy định việc quan hệ tình dục với bất kỳ ai dưới mười tám tuổi, dù muốn hay không đều là bất hợp pháp. Tuy nhiên, 9 phụ nữ đã phục vụ trong bồi thẩm đoàn và Flynn được tuyên trắng án. Sau đó, anh tiếp tục câu chuyện hoang đường về sức mạnh của mình ngay cả khi anh ghét trở thành một trò đùa bốn cột.

Phiên tòa không chấm dứt được niềm đam mê của anh với các cô gái trẻ, và dù anh đã bốn mươi sáu tuổi, nghiện rượu và ăn chơi sa đọa, họ vẫn thấy anh không thể cưỡng lại được.

“Lại đây, em yêu, và ngồi cạnh anh nào.”

Anh chạm vào cánh tay cô, và Belinda cảm thấy như thể trái đất đã quay ra khỏi quỹ đạo của nó. Cô ngồi xuống chiếc ghế mà anh dẫn cô đến ngay khi cô nghĩ rằng đầu gối của mình sẽ bó lại. Tay cô run lên khi cầm lấy chiếc ly mà anh ép về phía cô. Đây không phải là một giấc mơ. Nó là thật. Cô và Errol Flynn ở một mình với nhau. Anh mỉm cười với cô, một nụ cười nhếch mép, kiêu ngạo, ngang tàng, lông mày bên trái nổi tiếng cao hơn bên phải một chút. “Em mấy tuổi vậy cưng?”

Phải mất một lúc, cô mới tìm được giọng nói của mình. “Mười tám.”

“Mười tám...” Lông mày trái của anh nhướng cao hơn một chút. “Tôi không cho là - không, tất nhiên là không.” Anh giật nhẹ khóe ria mép của mình và cười khúc khích có lỗi với cô, vừa quyến rũ vừa giải trừ vũ khí. “Em không tình cờ có giấy khai sinh của em chứ?”

“Giấy khai sinh của tôi?” Cô nhìn anh đầy thắc mắc. Một câu hỏi kỳ lạ như vậy. Và sau đó, những câu chuyện cũ về phiên tòa bắt đầu được đặt ra, và cô cười. “Tôi không mang theo giấy khai sinh của mình, ông Flynn, nhưng tôi thực sự mới mười tám tuổi.” Tiếng cười của cô trở nên tinh quái một cách táo bạo. “Nó có tạo ra sự khác biệt nào nếu tôi không đúng tuổi không?”

Câu trả lời của anh là Flynn cổ điển. “Dĩ nhiên là không.”

Trong giờ tiếp theo, họ quan sát các tiện nghi. Flynn kể cho cô nghe câu chuyện về John Barrymore và tán gẫu về những phụ nữ hàng đầu của anh ta. Cô tâm sự những gì đã xảy ra với Paramount. Anh yêu cầu cô gọi anh là “Nam tước”, biệt danh yêu thích của anh. Cô nói cô sẽ làm, nhưng cô gọi anh ấy là “ngài Flynn” cũng vậy. Cuối giờ, anh nắm tay dắt cô vào trong.

Với một chút bối rối, cô yêu cầu được sử dụng phòng tắm. Sau khi xối toilet và rửa tay, cô lén lút lấy đồ trong tủ thuốc của anh. Bàn chải đánh răng của Errol Flynn. Dao cạo râu của Errol Flynn. Đôi mắt cô lướt qua những viên thuốc và thuốc đạn của Errol Flynn. Khi cô đóng tủ lại, khuôn mặt cô trong gương đỏ bừng và

đôi mắt sáng ngời vì phấn khích. Cô đã đi lạc vào nơi hiện diện của một ngôi sao vĩ đại.

Anh đợi cô trong phòng ngủ. Anh mặc một chiếc áo dài màu đỏ tía và hút một điếu thuốc trong một chiếc hộp đựng màu hổ phách ngấn. Một chai vodka mới đặt trên bàn bên cạnh anh. Cô mỉm cười ngập ngừng, không biết mình nên làm gì tiếp theo. Anh có vẻ vừa thích thú vừa hài lòng. “Trái ngược với những gì em có thể đã đọc, em thân mến, tôi không phải là người sẵn lòng phụ nữ trẻ.”

“Tôi không thể nghĩ anh đã ở đây, ngài Flynn...Baron.”

“Em có chắc chắn rằng em biết những gì em đang làm ở đây không?”

“Ồ vâng.”

“Tốt.” Anh rút điếu thuốc lần cuối, sau đó, đặt cán thuốc vào gạt tàn. “Có lẽ em muốn cởi quần áo cho tôi.”

Cô nuốt khan. Cô chưa bao giờ khóa thân hoàn toàn với một người đàn ông. Cô đã cởi quần lót hoặc cởi cúc váy, như tối nay với Billy, nhưng các chàng trai đã luôn làm việc ấy. Cá nhân cô chưa bao giờ cởi quần áo cho bất kỳ ai. Tất nhiên, Errol Flynn không chỉ là một ai cả.

Đưa tay ra sau, cô lần mò từng chiếc cúc áo. Cuối cùng, khi đã cởi được chúng ra, cô tuột chiếc váy qua hông. Cô không dám nhìn anh, vì vậy, cô nghĩ đến những bộ phim tuyệt vời của anh: The Dawn Patrol, Objective, Burma!, The Charge of the Light Brigade. Cô đã xem cái đó trên truyền hình. Cô lo lắng tìm nơi nào đó để đặt chiếc váy của mình và phát hiện ra một chiếc tủ ở phía xa của căn phòng. Sau khi treo nó lên, cô bước ra khỏi giày, rồi cố nghĩ xem mình nên cởi tiếp ra sao.

Liếc nhanh về phía anh, cô cảm thấy hơi rùng mình vì sung sướng. Đôi mắt cô âu yếm xóa đi những nếp nhăn và cái giễu cợt của anh cho đến khi anh trông giống như trên màn ảnh. Cô nhớ anh đã đẹp trai như thế nào trong Chống lại mọi lá cờ. Anh ấy đã đóng vai một sĩ quan hải quân Anh, còn Maureen O'Hara từng là một tên cướp biển tên là Spitfire. Đưa tay xuống bên dưới đường viền ren của chiếc quần, Belinda tháo dây nịt, cởi tất và gấp gọn gàng. Sau đó, cô cởi bỏ thắt lưng của mình. Santa Fe Trail từng lên sóng truyền hình cách đây không lâu. Anh ấy và Olivia de Havilland thật

tuyệt vời khi ở bên nhau. Anh ấy thật nam tính, và Olivia luôn là một quý cô như vậy.

Belinda chỉ còn mặc một chiếc quần lót khe, áo ngực và quần lót, cùng chiếc vòng tay quyến rũ. Cô tháo chiếc khoá nhỏ bằng vàng. Tay cô run lên, nhưng cuối cùng, cô cũng gỡ nó ra và đặt nó bên cạnh đôi tất của mình. Cô ước anh đứng dậy và làm nốt phần còn lại, nhưng anh không có dấu hiệu cử động. Cô từ từ kéo chiếc quần lót trượt qua đỉnh mu của mình.

Cô nhớ là anh đã kết hôn. Anh đã gặp Patrice Wymore, người vợ hiện tại của anh, khi họ đang quay phim Rocky Mountain. Patrice thật may mắn khi được kết hôn với một người đàn ông như Errol Flynn, nhưng tin đồn họ chia tay phải là thật, nếu không, anh sẽ ở bên Patrice thay vì với cô. Thật khó để làm cho một cuộc hôn nhân thành công ở Hollywood.

Cuối cùng, khi cô đã khóa thân, theo hướng nhìn của Flynn rằng anh thích những gì cô tiết lộ. “Đến đây, em yêu.”

Xấu hổ nhưng vui mừng, cô đi về phía anh. Anh đứng và chạm vào cằm cô. Cô gần như ngất đi vì phấn khích. Cô đợi anh hôn cô. Tay anh trượt lên vai cô. Cô muốn nụ hôn giống như anh đã trao cho Olivia de Havilland, Maureen O’Hara và tất cả những người phụ nữ xinh đẹp khác mà anh ấy yêu trên màn ảnh, nhưng thay vào đó, anh đã mở áo choàng của mình. Anh đang trần truồng bên dưới. Đôi mắt cô không hề thấy sự lỏng lẻo trên làn da rám nắng của anh.

“Tôi e rằng em sẽ phải giúp tôi một chút, em thân yêu của tôi,” anh nói. “Vodka và ân ái không phải lúc nào cũng là đôi bạn đồng hành tốt nhất.”

Cô nhìn vào mắt anh. Đó sẽ là đặc ân của cô khi giúp anh, ngoại trừ cô không chắc chắn chính xác những gì anh muốn cô làm.

Không xa lạ với suy nghĩ của các cô gái trẻ, anh hiểu sự lưỡng lự của cô và đưa ra một gợi ý cụ thể. Cô bị sốc, nhưng đồng thời cũng bị cuốn hút. Vậy, đây là cách những người đàn ông nổi tiếng làm tình. Nó thật kỳ lạ, nhưng bằng cách nào đó nó có vẻ thích hợp.

Cô khuyu xuống.

Phải mất một thời gian dài, và cô cảm thấy mệt mỏi, nhưng cuối cùng thì anh cũng kéo cô lên và đặt cô xuống giường. Nệm chùng xuống khi anh lăn trên người cô. Chắc chắn bây giờ, anh sẽ hôn cô, nhưng trước sự thất vọng của cô, anh đã không làm vậy.

Anh thúc vào chân cô, và cô nhanh chóng tách chúng ra cho anh. Đôi mắt anh nhắm nghiền, nhưng cô vẫn mở để cô có thể trân trọng từng giây từng phút. Errol Flynn sẽ làm điều đó với cô. Errol Flynn. Một điệp khúc cất lên trong trái tim cô. Cô cảm thấy một cuộc thăm dò. Một cú hích. Đó thực sự là Errol Flynn!

Thân thể cô bùng cháy.

Đêm muộn đó, anh hỏi cô tên gì và mời cô một điều thuốc. Cô không thực sự hút thuốc, vì vậy, cô đã rít hơi ngắn. Tựa người bên cạnh anh dựa vào đầu giường với điều thuốc khiến cô hồi hộp. Lần đầu tiên sau nhiều giờ cô nhớ về Jimmy. Jimmy tội nghiệp, đã chết khi quá trẻ. Cuộc sống có thể thật tàn nhẫn. Cô thật may mắn biết bao khi được sống và hạnh phúc ở đây.

Flynn kể cho cô nghe về chiếc du thuyền của anh, chiếc Zaca, và về những chuyến du lịch gần đây của anh. Belinda không muốn tọc mạch, nhưng cô tò mò về vợ anh. “Patrice rất đẹp.”

“Một người phụ nữ tuyệt vời. Tôi đã đối xử tệ với cô ấy.” Anh uống cạn ly của mình, sau đó, đưa tay về phía cô để đổ đầy lại từ chai trên tủ đầu giường. Khi anh nghiêng người, vai anh găm vào ngực cô. “Đó là một thói quen của tôi với phụ nữ. Tôi không cố ý làm tổn thương họ, nhưng tôi không được kết hôn.”

“Anh sẽ ly hôn chứ?” Cô tự giác gõ nhẹ tro tàn từ điều thuốc của mình.

“Có lẽ. Mặc dù, Chúa biết, tôi không thể đủ khả năng. IRS muốn tôi với số tiền gần một triệu và tôi đã bị tụt rất xa về tiền cấp dưỡng. Tôi đã cùng đường.”

Đôi mắt của Belinda đầy nước mắt thương cảm. “Có vẻ không công bằng khi một người đàn ông như anh phải lo lắng về những điều như vậy. Không phải với tất cả niềm vui mà anh đã mang lại cho rất nhiều người.”

Flynn vỗ nhẹ vào đầu gối của cô. “Em là một cô gái ngọt ngào, Belinda. Và một cái đẹp. Có điều gì đó trong mắt em khiến tôi quên mất mình đã bao nhiêu tuổi.”

Cô thoải mái tựa má vào vai anh. “Anh không được nói thế. Anh không già.”

Anh mỉm cười và hôn lên đỉnh đầu cô. “Cô gái ngọt ngào.”

Vào cuối tuần, Belinda đã chuyển đến ngôi nhà gỗ của Flynn tại Khu vườn Allah. Một tháng trôi qua. Cuối tháng 10, anh tặng cô

một chiếc bùa bằng vàng, một chiếc đĩa nhỏ treo trên khung xương đòn có khắc chữ “LUV” ở chính giữa một mặt và chữ “I” và “U” ở mặt kia. Khi cô ấy dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào chiếc bùa, nó xoay tròn và thông điệp “I LUV U” xuất hiện cùng nhau. Cô biết anh không cố ý, nhưng cô trân trọng chiếc bùa và đeo nó với niềm tự hào như một biểu tượng cho thế giới biết rằng cô thuộc về Errol Flynn.

Trong ánh sáng phản chiếu từ sự nổi tiếng của anh, cảm giác tàng hình cũ của cô đã biến mất. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình xinh đẹp, thông minh, quan trọng đến thế. Họ ngủ muộn và dành cả ngày trên Zaca hoặc bên hồ bơi. Họ đã đánh dấu những đêm của mình trong các câu lạc bộ và nhà hàng. Cô học cách hút thuốc và uống rượu, cô học cách không nhìn đăm đăm khi gặp người nổi tiếng, cho dù cô cảm thấy phấn khích thế nào trong lòng, và cô học được rằng những người nổi tiếng có vẻ thích cô. Một diễn viên là bạn của Flynn nói với cô rằng đó là vì cô không đưa ra lời phán xét, chỉ tôn thờ. Lời nhận xét khiến cô bối rối. Làm sao cô có thể phán xét được? Những người bình thường không phán xét các ngôi sao.

Đôi khi vào ban đêm, cô và Flynn làm tình, nhưng họ nói chuyện thường xuyên hơn. Cô đau lòng khi thấy anh buồn bã và lơ đãng như thế nào bên dưới vẻ ngoài được quý dữ chăm sóc của mình. Cô đã dâng hiến hết mình để làm cho anh hạnh phúc.

Cô xem Rebel Without a Cause và nghĩ rằng có lẽ giấc mơ của cô đã không chết. Bây giờ, cô đang gặp gỡ các giám đốc điều hành hãng phim thay vì trợ lý giám đốc casting thấp hèn. Cô cần tận dụng những mối quan hệ đó và chuẩn bị cho thời điểm không thể tránh khỏi khi Flynn chuyển sang một phụ nữ khác. Cô không ảo tưởng về điều đó. Cô không đủ quan trọng để giữ anh lâu.

Flynn mua cho cô một bộ bikini kiểu Pháp màu đỏ son táo bạo và ngồi bên cạnh hồ bơi nhấm nháp vodka trong khi anh xem cô chơi. Không ai khác ở Garden đủ mạo hiểm để mặc một trong những bộ bikini mới, nhưng Belinda không cảm thấy xấu hổ. Cô thích nhìn Flynn quan sát cô. Cô thích trôi lên khỏi mặt nước để được quần trong chiếc khăn anh cầm sẵn cho cô. Cô cảm thấy được che chở, bảo vệ và được yêu mến.

Vào một buổi sáng muộn, khi Flynn vẫn đang ngủ, Belinda mặc bộ bikini màu đỏ và lặn xuống hồ bơi hoang vắng. Cô bơi vài vòng

dễ dàng, mở to mắt dưới nước để nhìn vào chữ viết tắt của Alla Nazimova được khắc trên bê tông ngay dưới nước. Khi lên mặt nước, cô thấy mình đang nhìn chăm chăm vào một đôi giày da bóng bẩy.

“Đây! Một nàng tiên cá đã chiếm hồ bơi tại Khu vườn Allah. Nàng tiên cá với đôi mắt xanh hơn bầu trời.”

Gạt nước, Belinda nheo mắt nhìn theo ánh nắng ban mai để rõ người đàn ông đang đứng trước cô. Anh ấy rõ ràng là người châu Âu. Bộ đồ màu trắng như hầu của anh ta có ánh lụa óng ánh và khuôn mặt vô ưu của một người đàn ông có người hầu. Anh ta có chiều cao trung bình, mảnh khảnh và quý phái, với mái tóc sẫm màu được cắt khéo léo để che đi vẻ mỏng manh của nó. Đôi mắt nhỏ, xệch nằm trên chiếc mũi rộng với cái khoằm nhẹ ở đỉnh. Anh ấy không đẹp trai, nhưng rất uy nghiêm. Mùi tiền bạc và quyền lực bám lấy anh ta dai dẳng như loại nước hoa đắt tiền của anh ta. Cô đánh giá anh ta khoảng từ giữa đến cuối ba mươi, giọng Pháp, mặc dù các đặc điểm của anh ta kỳ lạ hơn. Có thể anh ấy là một nhà làm phim châu Âu.

Cô cười với anh. “Không có nàng tiên cá, thưa ông. Chỉ là một cô gái rất bình thường.”

“Bình thường? Tôi sẽ khó nói vậy. Thực tế là rất phi thường.”

Cô đón nhận lời khen của anh ta một cách nhã nhặn, và với tiếng Pháp có trọng âm tốt nhất ở trường trung học, cô đáp: “Rất cảm ơn, thưa ngài. Ngài rất tốt bụng.”

“Nói cho tôi biết, nàng tiên cá nhỏ của tôi. Có cái đuôi nào bên dưới bộ bikini màu đỏ quyến rũ đó không?”

Niềm vui lóe lên trong mắt anh, nhưng Belinda cảm nhận được điều gì đó có tính toán về sự táo bạo của anh. Người đàn ông này không làm gì, không nói gì, một cách tình cờ. “Ồ không, thưa ngài,” cô trả lời đều đều. “Chỉ có hai chân bình thường thôi.”

Anh nhướn mày. “Có lẽ, thưa cô, cô để tôi làm thẩm phán?”

Cô nhìn anh ta một lúc, sau đó lặn xuống và bơi trong những cú sải dài và nhanh đến cầu thang ở đầu đối diện hồ bơi. Nhưng khi cô trèo lên, anh ta đã biến mất. Nửa giờ sau, cô bước vào ngôi nhà gỗ và thấy anh ta đang nói chuyện với Flynn qua Bloody Marys.

Buổi sáng không phải là khoảng thời gian tuyệt vời nhất của Flynn, và bên cạnh một người lạ mặt được chải chuốt đẹp đẽ, anh

trông có vẻ già cỗi. Tuy nhiên, cho đến giờ, anh vẫn đẹp trai hơn. Cô ngồi trên tay ghế của anh và đặt tay lên vai anh. Cô ước mình có đủ can đảm để đặt lên má anh một nụ hôn chào buổi sáng bình thường, nhưng những thân mật rời rạc về đêm giữa họ không khiến cô cảm thấy được phép được hưởng sự thân mật đó. Anh vòng tay qua eo cô. “Chào buổi sáng, em yêu. Tôi biết hai người đã gặp nhau ở hồ bơi.”

Đôi mắt của người lạ trượt xuống đôi chân dài rám nắng kéo dài bên dưới lớp vải bông xù mà cô mặc trên bộ bikini của mình. “Rốt cuộc thì không có đuôi.” Anh đứng dậy một cách duyên dáng. “Alexi Savagar, thưa cô.”

“Anh ta đang khiêm tốn, em yêu. Vị khách của chúng tôi thực sự là Bá tước Alexi Nikolai Vasily Savagarin. Tôi đã hiểu đúng chưa, bạn cũ?”

“Gia đình tôi đã để lại danh hiệu ở St.Petersburg, thưa ông, như ông đã biết.” Mặc dù Alexi có vẻ hơi trách móc, Belinda cảm thấy anh ấy hài lòng với việc Flynn sử dụng tước hiệu của mình. “Bây giờ, chúng tôi là người Pháp tuyệt vọng.”

“Và giàu chết người. Gia đình anh đã không để lại đồng rúp của họ ở nước Nga, phải không, anh bạn chơi thể thao? Không phải bằng một cú sút xa.” Flynn quay về phía Belinda. “Alexi đang ở California mua một vài chiếc ô tô cổ để chuyển về Paris cho bộ sưu tập của mình.”

“Ông như là một người nhà quê ấy, bạn của tôi. Một chiếc Alfa Romeo 1927 hầu như không chỉ là một “chiếc xe cổ”. Vả lại, tôi đang ở đây công tác.”

“Alexi đang tăng thêm tài sản cho gia đình bằng cách can thiệp vào lĩnh vực điện tử. Anh đã nói với tôi về tiện ích gì nhỉ? Có liên quan gì đến ông chân không không?”

“Bóng bán dẫn. Nó sẽ thay thế ông chân không.”

“Bóng bán dẫn. Là nó. Và nếu nó kiếm ra tiền, anh có thể đặt cược rằng Alexi đang ngồi trên một chiếc xe tải chở đầy những chiếc bugi nhỏ. Em hãy nghĩ rằng anh ấy sẵn sàng cho tôi vay một số lợi nhuận của anh ấy để tôi có thể tạo ra hình ảnh tiếp theo của mình.” Mặc dù anh đang nhìn cô, Belinda có cảm giác anh đang thực sự nói chuyện với Alexi.

Alexi nhìn anh với vẻ thích thú. “Tôi đã không tạo ra tài sản của mình bằng cách ném tiền tốt theo tiền xấu. Tất nhiên, trừ khi anh sẵn sàng chia tay Zaca. Bây giờ, đó sẽ là một câu chuyện hoàn toàn khác.”

“Anh sẽ đưa Zaca lên xác chết của tôi,” Flynn trả lời, giọng anh trầm lắng.

“Nhìn mọi thứ đi, thưa bạn của tôi, tôi có thể không phải đợi lâu đâu.”

“Hãy tha cho tôi khỏi những bài giảng của anh. Belinda, sửa cho chúng tôi thêm hai ly máu nữa.”

“Dĩ nhiên.” Cô lấy ly của họ và đi vào bếp nhỏ mở ra từ phòng khách. Cả hai người đàn ông đều không cố gắng hạ giọng, và cô có thể nghe thấy cuộc trò chuyện của họ khi cô rót đầy ly cho họ từ một lon nước ép cà chua tươi. Lúc đầu, họ nói về bóng bán dẫn và công việc kinh doanh của Alexi, nhưng không lâu sau, cuộc trò chuyện trở nên cá nhân hơn.

“Belinda là một cái tiến so với người cuối cùng, bạn của tôi,” cô nghe Alexi nói. “Đôi mắt đó rất đặc biệt. Tuy nhiên, hơi già phải không? Qua mười sáu.”

“Đúc đá hả, Alexi?” Flynn cười. “Đừng có bất kỳ ý tưởng nào của riêng anh về cô ấy. Anh sẽ chỉ lãng phí thời gian của mình. Belinda là niềm vui của tôi. Giống như một con chó trung thành, nhưng độc thân và xinh đẹp. Cô ấy chỉ cho sự tôn thờ. Không cần nhàn, không giảng bài về việc uống rượu của tôi. Cô ấy thể hiện tâm trạng của tôi và cô ấy thông minh một cách đáng ngạc nhiên. Nếu có nhiều phụ nữ giống Belinda hơn, thì sẽ có nhiều đàn ông hạnh phúc hơn.”

“Chúa ơi, anh nghe như thể anh đã sẵn sàng cho một chuyến đi khác đến tế đàn. Anh có chắc mình đủ khả năng không?”

“Cô ấy chỉ đơn thuần là một trò đánh lạc hướng,” Flynn trả lời với một dấu vết của sự hiếu chiến. “Và một điều dễ chịu chết tiệt.”

Má của Belinda đỏ bừng khi cô mang đồ uống đến cho họ. Cô không thích những gì anh nói về con chó, nhưng những điều anh nói về cô rất hay.

“Em đây rồi, em yêu. Tôi vừa nói với Alexi về em.”

Cô cảm nhận được một sự căng thẳng tinh vi giữa hai người đàn ông mà trước đây cô không hề nhận ra.

“Cô là một mô phỏng, thưa cô, nếu tôi tin Nam tước đây. Thông minh, tôn thờ, xinh đẹp - mặc dù quan điểm của tôi về vẻ đẹp của cô có phần hạn chế, vì vậy, anh ta có thể đang nói dối.”

Flynn cẩn thận nhấp một ngụm từ đồ uống cô đưa cho anh. “Tôi nghĩ rằng anh đã gặp cô ấy ở hồ bơi.”

“Cô ấy đang ở dưới nước. Và bây giờ, như anh thấy...” Anh ấy gạt đầu một cách miễn cưỡng về phía cái áo choàng vải bông.

Một cái nhìn dài lướt qua giữa những người đàn ông. Đó có phải là thử thách mà cô nhìn thấy trong mắt Alexi không? Belinda cảm thấy như thể cô đang chứng kiến một trò chơi cũ, quen thuộc giữa họ, một trò chơi mà cô không hiểu.

“Belinda, em yêu, cởi ra, em muốn không?” Flynn vò một bao thuốc lá rỗng.

“Cái gì?”

“Áo choàng của em, em yêu của tôi. Cởi ra đi, cô gái ngoan.”

Cô nhìn từ người đàn ông này sang người đàn ông khác. Flynn đang bỏ một điều thuốc mới vào cái cán hổ phách, nhưng Alexi đã quan sát cô, dấu hiệu của điều gì đó như là sự đồng cảm ẩn sâu trong sự thích thú của anh. “Anh đã làm cô ấy xấu hổ, bạn của tôi.”

“Vô lý. Belinda không phiền.” Flynn đứng dậy và đi tới chỗ cô. Anh ta nhắc cầm cô lên giống như cô thường thấy anh làm như vậy với Olivia de Havilland. “Cô ấy sẽ làm bất cứ điều gì tôi yêu cầu. Phải không, em yêu?” Anh cúi xuống và lướt qua môi cô một nụ hôn.

Cô chỉ do dự một lúc trước khi thả ngón tay xuống sợi dây quần trên khăn. Flynn chạm vào má cô bằng mu bàn tay. Cô từ từ nói lỏng nút thắt và để sợi dây thắt lưng rơi ra. Xoay người về phía Flynn, cô để chiếc áo choàng rơi xuống sàn.

“Hãy để Alexi nhìn, nếu em không phiền, em thân mến. Tôi muốn anh ấy có cái nhìn tốt về những thứ mà tiền của anh ấy không thể mua được.”

Cô nhìn Flynn với vẻ không hài lòng, nhưng mắt anh đang nhìn Alexi, và vẻ mặt anh có vẻ đắc thắng một cách mơ hồ. Từ từ, cô xoay người về phía người khách Pháp. Không khí se lạnh lướt qua làn da của cô, và hai dây bikini của cô cảm thấy áp chặt vào bầu ngực của cô. Cô tự nhủ thật trẻ con khi cảm thấy xấu hổ. Điều này

không khác gì đứng ở mép vực. Nhưng cô vẫn không thể bắt gặp đôi mắt xé, người Nga của Alexi Savagar.

“Cơ thể của cô ấy thật đáng yêu, bạn của tôi,” anh nói. “Tôi chúc mừng anh. Nhưng vẻ đẹp của anh đã bị lãng phí cho thân tượng thủđâm mờ nhạt này. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ cướp của anh đi.” Giọng anh nhẹ nhàng, nhưng có điều gì đó trong biểu hiện của anh cho cô biết lời anh không được nói ra một cách ngẫu nhiên.

“Tôi nghĩ là không.” Cô cố gắng nghe thật ngầu và sành điệu, giống như Grace Kelly trong *To Catch a Thief*. Có điều gì đó ở anh khiến cô sợ hãi. Có lẽ đó là khí chất quyền lực của anh ta, ấn tượng về sự uy quyền mà anh ta ngấm từng chút một dễ dàng như bộ đồ màu trắng hầu. Cô cúi xuống để lấy áo choàng của mình, nhưng khi cô đứng thẳng lên, bàn tay Flynn đã ôm lấy vai trần của cô, ngăn cô che mình.

“Đừng để ý đến Alexi, Belinda. Sự kinh địch của chúng tôi là một cuộc chiến cũ.” Bàn tay anh di chuyển dọc theo chiều dài cánh tay cô và lướt qua phần lưng trần của cô một cách chiếm hữu. Ngón tay út của anh luôn trong hõm rốn của cô. “Anh ta không thể tiếp tục nhìn thấy tôi với một người phụ nữ mà anh ta không thể có được. Nó quay trở lại những ngày còn trẻ của chúng tôi khi tôi đánh cắp tất cả họ khỏi anh ta. Bạn của tôi vẫn là một kẻ thất bại rất tồi tệ.”

“Anh đã không cướp tất cả họ đi. Tôi nhớ một số người bị thu hút bởi tiền của tôi hơn là khuôn mặt đẹp của anh.”

Belinda hít vào hơi thở của cô khi bàn tay Flynn, ấm áp và chiếm hữu, đưa xuống dưới và đặt trên đáy quần màu đỏ son của bộ bikini nhỏ bé của cô. “Nhưng họ đã già. Không phải kiểu của chúng ta chút nào.”

Không chống lại ý muốn của mình, cô nhìn lên và thấy Alexi đang dựa lưng vào ghế của mình, một bức chân dung của sự buông thả quý tộc với một chân được bắt chéo lên trên chân kia. Anh ngược mắt lên nhìn cô, và trong một tích tắc, cô quên mất Flynn đang ở trong phòng.

Chương 4

Alexi du ngoạn cùng họ trên tàu Zaca và đưa họ đi ăn tối tại những nhà hàng tốt nhất ở Nam California. Đôi khi anh mua cho Belinda những món quà trang sức, sang trọng và đắt tiền. Cô giữ chúng trong hộp và chỉ đeo một chiếc vòng quay nhỏ của Flynn trên một sợi dây quanh cổ.

Alexi tia Flynn về cái mặt dây. “Thật là một món đồ tâm thường. Chắc hẳn Belinda xứng đáng hơn thế.”

“Ồ, hơn nhiều,” Flynn trả lời. “Nhưng tôi không thể mua được, bạn già. Không phải tất cả chúng ta đều được sinh ra với chiếc thìa bạc như của anh.”

Hai người đã gặp nhau trên du thuyền riêng của Shah ở Iran gần một thập kỷ trước đó, nhưng trong những năm qua, tình bạn của họ vẫn phát triển. Sự hiện diện của Alexi nhắc Flynn về những sai lầm trong quá khứ và những cơ hội đã đánh mất. Tuy nhiên, anh không ngừng hy vọng chuyển hướng một phần tài sản của Alexi theo hướng riêng của mình, và cuối cùng, Alexi cảm thấy sự cạnh tranh ngày càng gay gắt hơn.

Bên dưới sự quyến rũ của mình, Alexi Savagar là một người đàn ông rất coi trọng cuộc sống. Là một nhà quý tộc, anh ta khinh thường sự lai căng kém cỏi và thiếu giáo dục chính quy của Flynn. Là một doanh nhân, anh ta khinh bỉ lối sống ăn chơi và khinh bỉ tính khuônphép của Flynn. Nhưng ở độ tuổi ba mươi tám, tài sản của anh ta được đảm bảo và sức mạnh của anh ta là thú vui không cần bàn cãi đã trở thành một món hàng quý giá. Bên cạnh đó, Flynn chưa bao giờ gây ra mối đe dọa nghiêm trọng cho anh. Không phải cho đến thời điểm Alexi đã nhìn chăm chú vào nàng tiên cá bơi trong hồ bơi tại Khu vườn Allah.

Sở thích của họ là những cô gái trẻ cùng có vẻ ngây thơ vẫn còn trên đôi má ửng hồng. Sự nổi tiếng và từ bản tính tình dục của Flynn dường như mang lại cho anh một lợi thế, nhưng sự giàu có và quyến rũ được thực hiện tỉ mỉ của Alexi là một liều thuốc kích thích tình dục đáng gờm. Flynn coi Belinda như một con tốt mới trong trò chơi mà những người đàn ông đã chơi trong nhiều năm. Anh không có cách nào để thấy Alexi đã nhìn sang cô khác.

Phản ứng bên trong của Alexi với Belinda Britton đã khiến anh ấy ngạc nhiên. Cô là một đứa trẻ ngớ ngẩn bị ám ảnh một cách vô

lý với các ngôi sao điện ảnh. Ngoại trừ tuổi trẻ, nàng rất ít cảnh báo mình. Mặc dù cô thông minh, nhưng cô lại được giáo dục thật tệ. Không thể phủ nhận cô ấy xinh đẹp, nhưng những người phụ nữ khác mà anh từng biết cũng vậy. Tuy nhiên, bên cạnh bầu không khí ngây thơ nhuộm màu ô uế của Belinda, những bạn nữ sành sỏi hơn của anh có vẻ già nua và mệt mỏi. Belinda là sự kết hợp hoàn hảo giữa trẻ con và gái điếm, tâm trí cô ấy không bị ảnh hưởng, cơ thể cô ấy tươi tốt và đầy kinh nghiệm.

Nhưng sự hấp dẫn của anh ấy đối với Belinda còn sâu sắc hơn cả ham muốn tình dục. Cô là một đứa trẻ có đôi mắt sáng, hào hứng với cuộc sống đang bắt đầu và tràn đầy niềm tin vào tương lai. Anh muốn trở thành người giới thiệu cô với thế giới, chở che và bảo vệ cô, hun đúc cô thành người phụ nữ lý tưởng mà cô có thể trở thành. Ngày tháng trôi qua, những năm tháng tích lũy về sự hoài nghi của anh ấy dần trôi đi. Anh cảm thấy mình lại như một cậu bé lần nữa với cuộc sống trải dài trước mặt anh, đầy hứa hẹn.

Vào cuối tháng 11, Flynn thông báo anh sẽ đến Mexico trong một tuần và nhờ Alexi trông chừng cô. Alexi cười chậm rãi với Belinda, rồi quay sang Flynn. “Anh có thể muốn nghĩ kỹ về việc bỏ hoang sân cỏ.”

Flynn cười. “Belinda thậm chí sẽ không đeo những món đồ nữ trang mà anh tặng cho cô ấy, phải không, em yêu? Tôi không tin là mình cần phải lo lắng nhiều.”

Belinda cười như thể tất cả chỉ là một trò đùa tuyệt vời, nhưng Alexi Savagar đã khiến cô không khỏi lo lắng. Chưa từng có ai đối xử lịch sự với cô như vậy. Cảm xúc của cô làm cô bối rối. Anh ấy là một người đàn ông quan trọng, nhưng anh ấy không phải là một ngôi sao điện ảnh - anh ấy không phải Errol Flynn - vậy tại sao cô lại phải bận tâm đến anh ấy?

Trong tuần tiếp theo, Alexi trở thành người bạn đồng hành thường xuyên của cô. Họ lái xe khắp nơi với tốc độ chóng mặt trên chiếc Ferrari màu đỏ, có vẻ như là phần mở rộng của cơ thể chín chu của Alexi. Cô quan sát tay anh trên vô lăng, quan sát độ chắc chắn khi chạm vào, độ nắm chắc của các ngón tay anh. Cảm giác tự tin như vậy sẽ thế nào nhỉ? Khi họ chạy âm âm qua các con phố ở Beverly Hills, cô cảm thấy tiếng động cơ xe hơi tăng vọt qua đuôi mình. Cô tưởng tượng mọi người đang suy đoán về cô. Người phụ

nữ tóc vàng này là ai mà đã thu hút được sự quan tâm của hai người đàn ông quan trọng như vậy?

Buổi tối họ đến trung tâm của Ciro hoặc Chasen. Đôi khi họ nói tiếng Pháp, với Alexi, từ vựng của anh ấy đơn giản để cô có thể học theo. Anh mô tả bộ sưu tập xe hơi cổ của mình, anh kể chi tiết những vẻ đẹp của Paris, và vào một đêm, với chiếc Ferrari đậu trên đồi và ánh đèn thành phố trải dài dưới chân cô, anh nói chuyện cá nhân hơn.

“Cha tôi là một quý tộc Nga đủ khôn ngoan để đến Paris trước khi Thế chiến thứ nhất nổ ra. Ông ấy đã gặp mẹ tôi ở đó. Bà thuyết phục ông rút ngắn tên của mình từ Savagarin thành Savagar để phù hợp với xã hội Paris. Tôi sinh ra một năm trước khi chiến tranh kết thúc, và một tuần trước khi cha tôi qua đời. Tôi đã nhận được tình yêu về những điều tốt đẹp từ người mẹ Pháp của tôi. Nhưng không tự dối mình. Bên dưới tất cả, tôi vẫn là người Nga.”

Sự tàn nhẫn của Alexi làm Belinda vừa mê hoặc vừa sợ hãi. Cô kể cho anh nghe về bản thân, tả về cha mẹ cô và sự cô đơn trong cuộc sống những năm đầu đời của cô. Anh lắng nghe với cường độ cao khi cô chia sẻ về ước mơ trở thành ngôi sao và tâm sự những điều mà cô chưa bao giờ nói với ai. Anh đã nói với cô về Flynn. “Anh ấy sẽ rời bỏ cô, thừa cô. Cô phải hiểu điều đó.”

“Tôi biết. Anh ấy có lẽ đã tiễn tôi đi với anh để anh ấy có thể ở bên những người phụ nữ khác. Thậm chí có thể là vợ của anh ấy.” Cô cầu khẩn nhìn anh. “Xin đừng nói với tôi nếu anh biết. Anh ấy không thể tự giúp mình. Tôi hiểu điều đó.”

“Sự tôn thờ như thế.” Miệng Alexi khẽ nhếch. “Như mọi khi, anh bạn tôi là một người thật may mắn. Thật tiếc khi anh ấy không đánh giá cao cô. Có lẽ lần sau, cô sẽ may mắn hơn trong sự lựa chọn bạn đồng hành của mình.”

“Anh khiến tôi nghe như một kẻ lang chạ nào đó,” Belinda cau mày. “Tôi không thích.”

Đôi mắt xé rách kỳ lạ của Alexi xoáy qua quần áo, xuyên qua da của cô, vào nơi bí mật đến nỗi chỉ anh mới biết nó tồn tại. “Một người phụ nữ như cô, em yêu, sẽ luôn cần một người đàn ông.” Anh cầm tay cô và chơi đùa với những đầu ngón tay của cô, khiến cô hơi rùng mình. “Cô không phải là một trong những phụ nữ hiện đại, dữ dội. Cô cần được che chở và bảo vệ, được hun đúc thành một

thứ gì đó quý giá và tốt đẹp.” Trong một khoảnh khắc, cô nghĩ rằng cô đã nhìn thấy ánh mắt đau đớn trong mắt anh, nhưng ấn tượng đó mờ dần khi giọng anh trở nên gay gắt. “Cô bán mình quá rẻ.”

Cô giật tay mình ra. Anh không hiểu. Không có gì rẻ khi trao thân cho Flynn.

Mọi thứ kết thúc ngay sau Giáng sinh khi Flynn cảm thấy mệt mỏi với trò chơi của họ. Khi tất cả cùng ngồi dự tiệc rượu ở Romanoff, anh nhét điều thuốc vào hộp đựng hồ phách và nói rằng anh sẽ đi du lịch Châu Âu vài tháng. Từ cách anh tránh nhìn cô, Belinda hiểu rằng cô sẽ không được mời đi cùng.

Một khối ngạt ngạt lớn lan ra trong lồng ngực cô, và đôi mắt cô ngấn lệ. Ngay khi dấu kiểm soát cuối cùng tuột khỏi tay cô, một cơn đau buốt ập xuống đùi cô. Bàn tay Alexi siết chặt cô dưới bàn, cảm cô tự hạ thấp mình. Sức mạnh của anh chảy qua cô, và cô cố gắng chịu đựng phần còn lại của buổi tối. Khi Flynn rời đi vào ngày đầu năm mới, Alexi đã ôm cô vào lòng và để cô khóc. Sau đó, cô đọc trên báo rằng người bạn đồng hành mới của Flynn mới mười lăm tuổi.

Mặc dù Alexi đã hoàn thành công việc kinh doanh của mình ở California từ lâu nhưng anh không có động thái quay lại Paris. Cô nghi ngờ, tiền thuê căn nhà gỗ đã được Flynn trả đến cuối tháng Giêng - và trong vài tuần sau đó, họ đã dành gần như mọi buổi tối cùng nhau. Một đêm, bất ngờ, anh nghiêng người và hôn nhẹ lên môi cô.

“Đừng!” Cô nhảy lên, giận anh vì sự thân mật ấy. Alexi không phải Flynn, và cô không phải là một kẻ lang chạ. Cô lao qua cửa hiên vào phòng khách và giật một điều thuốc từ hộp đựng đồ sứ đặt trên bàn cà phê.

Ngoài sân, nhiều năm kiểm soát sắt đá và kỷ luật tự giác đã vỡtan bên trong Alexi Savagar. Anh bật dậy và sải bước vào phòng. “Đồ con cái ngu ngốc.”

Cô quay lại, choáng váng vì nọc độc của anh. Chiếc mặt nạ Gallic được đánh bóng tốt đã biến mất, là sản phẩm trần trụi, tàn khốc của vô số thế hệ giáo dục quý tộc Nga.

“Làm sao cô dám nghĩ rằng cô có thể từ chối tôi,” anh nói với vẻ căm giận. “Cô chỉ là một con đĩm nữa. Nhưng thay vì giết một

người đàn ông vì tiền của anh ta, cô lại giết anh ta vì danh tiếng của chính anh ta.”

Cô bật ra một tiếng kêu bị bóp nghẹt khi anh tiến về phía cô. Anh bắt lấy vai cô và ép cô vào tường. Tay anh nắm lấy quai hàm của cô, nhưng trước khi cô có thể hét lên lần nữa, anh đã dùng tay bịt miệng cô lại. Anh cắn vào môi cô, buộc chúng phải mở ra. Cô cố gắng kẹp chặt chiếc lưỡi anh đâm vào cô, nhưng những ngón tay anh khép chặt lấy cổ họng cô, thông điệp của chúng rõ ràng. Anh là Bá tước Alexi Nikolai Vasily Savagarin, lãnh chúa toàn năng của nông nô, ngay từ khi sinh ra đã có quyền chiếm hữu bất cứ thứ gì anh muốn, và cô phải khuất phục trước anh.

Khi cưỡng hiếp miệng cô xong, anh rút lui. “Tôi đáng được tôn trọng. Flynn là một kẻ ngốc, một kẻ pha trò trước tòa. Anh ta sống bằng sự quyến rũ và sau đó than vãn khi mọi thứ trở nên tồi tệ. Nhưng tôi thấy vậy cũng ngu quá nên tôi phải dạy cô.”

Cô bật ra tiếng nấc nghẹn ngào khi anh đưa tay xuống dưới váy cô. Anh kéo quần lót của cô và tách hai chân cô bằng đầu gối của mình. Bỏ qua tiếng nức nở của cô, anh chiếm hữu cô bằng những ngón tay quý tộc của mình, xâm nhập từng nơi mà anh tưởng tượng Flynn đã từng tuyên bố. Qua nỗi kinh hoàng, cô cảm nhận được sự kích thích của anh mạnh mẽ vào đùi cô. Cuộc tấn công của anh là một hành động chiếm hữu, một cuộc sống ngoài quyền thiêng liêng của các hoàng đế Nga, một sự tái khẳng định không thể xóa nhòa về trật tự xã hội phù hợp mà giới quý tộc được đánh giá cao hơn bất kỳ ngôi sao điện ảnh nào.

Cô đã khóc khi anh mở áo cánh của cô, vì vậy, cô đã không nhận thấy cái chạm nhẹ nhàng hơn của anh. Nước mắt cô rơi trên tay anh khi anh đẩy áo ngực của cô sang một bên và vuốt ve bầu ngực của cô, hôn chúng với một sự âu yếm mà Flynn chưa từng thể hiện, thì thầm với cô bằng tiếng Pháp, có lẽ thậm chí cả tiếng Nga, những từ mà cô không hiểu.

Anh từ từ xoa dịu cô. “Tôi xin lỗi, đứa trẻ bé bỏng của tôi. Tôi xin lỗi vì đã làm em sợ hãi.” Anh tắt đèn, bế cô lên và ôm cô vào lòng. “Tôi đã làm một điều khủng khiếp với em,” anh thì thầm, “và em phải tha thứ cho tôi - vì quyền lợi của chính em cũng như của tôi.” Môi anh chạm vào tóc cô. “Tôi là hy vọng duy nhất của em, cô gái. Nếu không có tôi, lời hứa của em với tư cách là một phụ nữ

sẽ không bao giờ thành hiện thực. Nếu không có tôi, em sẽ trôi dạt qua những ngày tháng cố tìm thấy hình ảnh phản chiếu của em trong mắt những người đàn ông không xứng đáng với em.”

Anh vuốt tóc cô cho đến khi cơ thể cô thả lỏng.

Khi Belinda thiếp đi trong vòng tay anh, Alexi nhìn chăm chăm vào bóng tối yên tĩnh. Làm sao anh lại có thể để mình yêu một cách ngu ngốc như vậy? Người phụ nữ này, người có đôi mắt xanh lục bình tôn thờ đàn ông với những bài ca ngưỡng mộ, đã khuấy động cảm xúc trong anh mà anh không hề biết mình đang sở hữu. Anh đã được nuôi dưỡng để sống cuộc sống của mình chỉ từ một vị trí có sức mạnh và lần đầu tiên sau nhiều năm, anh không biết phải làm gì. Anh không nghi ngờ khả năng giành được tình yêu của cô của mình - một nhiệm vụ như vậy là tầm thường, và cô đã quan tâm nhiều hơn những gì cô sẵn sàng thừa nhận. Không, việc giành được tình yêu của cô không làm anh sợ hãi, sức mạnh mà cô giành được từ anh mới thật đáng sợ.

Anh đã được dạy tính tự giác ngay từ khi còn nhỏ. Anh nhớ như in một cậu bé bị ốm vì một căn bệnh thời thơ ấu nào đó khiến anh phát sốt. Mẹ anh đã vào phòng ngủ của anh, một cuốn sách sáng tác treo lủng lẳng trên những ngón tay đeo nhẫn của bà, đôi mắt bà đánh lại. Có đúng là anh chưa hoàn thành bản dịch tiếng Latinh của mình không? Anh giải thích rằng mình bị ốm.

Chỉ những người nông dân mới tìm cách trốn tránh trách nhiệm của mình. Mẹ anh kéo anh ra khỏi giường và đặt anh vào bàn làm việc. Mắt hoa lên vì sốt, tay run, anh làm việc cho đến khi dịch xong trong khi bà đứng bên cửa sổ, vòng tay hồng ngọc lấp lánh dưới ánh nắng, và hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác.

Các trường nội trú Sparta đã định hình những người thừa kế tài sản lớn của nước Pháp thành những người đàn ông xứng đáng với tên tuổi của họ. Đó là nơi những tàn tích cuối cùng của tuổi thơ đã bị tước đoạt khỏi anh. Năm mười tám tuổi, anh bắt đầu giành quyền kiểm soát gia tài Savagar, đầu tiên là giành quyền lực từ những người được ủy thác già nua, những người đã béo lên và lười kiếm tiền, sau đó là từ mẹ anh. Anh sẽ trở thành một trong những người đàn ông quyền lực nhất ở Pháp, với những ngôi nhà ở hai lục địa, một bộ sưu tập vô giá gồm các kiệt tác châu Âu và một chuỗi các tình nhân tuổi teen phục vụ cho mọi ý thích của anh. Cho đến khi

anh gặp Belinda Britton, với sự lạc quan không bị lay chuyển của cô và cái nhìn tươi sáng của một đứa trẻ về thế giới, anh đã không còn nhận ra bất cứ điều gì còn thiếu trong cuộc sống của mình.

Sáng hôm sau, Belinda thức dậy, vẫn mặc bộ quần áo của cô từ tối hôm trước, chiếc khăn nhung tơ mỏng được đắp lên người cô. Mắt cô rơi vào một mảnh giấy văn phòng phẩm của khách sạn kê trên gối. Cô nhanh chóng đọc vài dòng chữ viết tay tinh xảo:

Em yêu quý,

Hôm nay, tôi bay đi New York. Tôi đã bỏ bê công việc kinh doanh quá lâu rồi. Hoặc tôi sẽ trở lại, hoặc không.

Alexi

Cô vò nát tờ giấy và ném nó xuống sàn. Chết tiệt anh ta! Sau những gì anh đã làm với cô đêm qua, cô rất vui vì anh đã ra đi. Anh ta là một con quái vật. Cô vung chân qua mép giường, chỉ để cảm thấy bụng mình như còn cào. Khi ngã xuống gối, cô nhắm mắt lại và tự nhận rằng mình sợ. Alexi đã chăm sóc cô, và không có anh ấy, cô không biết phải làm gì.

Quăng căng tay qua mắt, cô cố gắng xua tan nỗi sợ hãi bằng cách tái tạo lại khuôn mặt của James Dean trong tâm trí mình - mái tóc ngổ ngược, đôi mắt hờn dỗi và cái miệng nổi loạn. Dần dần, cô bình tĩnh hơn. Một người đàn ông là người đàn ông của mình, một người phụ nữ là người phụ nữ của riêng mình. Cô đã để cho tham vọng của mình trôi đi khi ở bên Flynn. Đã đến lúc phải chịu trách nhiệm về cuộc sống của mình một lần nữa.

Cô đã dành phần còn lại của tháng 1 để cố gắng liên lạc với các địa chỉ liên hệ của mình. Cô gọi điện thoại, viết ghi chú cho giám đốc điều hành studio mà cô đã gặp thông qua Flynn, và bắt đầu thực hiện vòng lại, nhưng không có gì xảy ra. Tiền thuê căn nhà gỗ tại Vườn Thánh Allah đã đến hạn trả, và cô buộc phải quay trở lại căn hộ cũ của mình, nơi cô đã chiến đấu với những người bạn cùng phòng cho đến khi họ yêu cầu cô dọn ra ngoài. Cô phốt lờ họ. Những con bò ngu ngốc, hài lòng thật nhỏ mọn.

Tai họa đến trong một phong bì màu xanh nhạt. Một bức thư từ mẹ cô thông báo cho Belinda rằng cha mẹ cô sẽ không còn ủng hộ sự ngu ngốc của cô nữa. Kèm theo đó là tờ séc cuối cùng của họ.

Cô đã cố gắng nửa vùi để có được một công việc, nhưng cô đã cảm thấy mệt mỏi, bị hành hạ bởi những cơn đau đầu bí ẩn và những trận đau bụng liên miên, giống như một kiểu cúm cũng không thể cầm cự được. Cô bắt đầu tích trữ số tiền ít ỏi còn lại, bỏ đi những bữa ăn mà cô không muốn ăn, loại bỏ những chuyến đi đến các cửa hàng Schwab và tự hỏi làm thế nào những điều khủng khiếp như vậy lại có thể xảy ra với người phụ nữ mà Errol Flynn từng yêu mến.

Cuối cùng, cô đang mang thai đứa con của Flynn đã đến với cô vào buổi sáng, cô không thể ép mình mặc quần áo. Suốt hai ngày, cô nằm trên chiếc giường ọp ẹp, nhìn chăm chăm vào trần nhà ố màu, cố gắng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô nhớ những lời thì

thầm kinh hoàng về những cô gái Indianapolis đã đi quá xa, những tin đồn về đám cưới của súng săn hay thậm chí tệ hơn là không có đám cưới nào cả. Nhưng đó là những cô gái đến từ phía trái của đường ray, không phải con gái của Tiến sĩ Britton, Edna Cornelia. Những cô gái như cô lấy chồng trước rồi mới sinh con. Để làm điều đó theo cách khác là không thể tưởng tượng.

Cô nghĩ về việc cố gắng liên lạc với Flynn, nhưng cô không biết làm thế nào để xác định vị trí của anh ta. Hơn nữa, cô không thể hình dung được anh lại giúp cô. Và rồi, cô nghĩ về Alexi Savagar.

Cô đã mất hai ngày để xác định vị trí của anh. Anh đang ở tại khách sạn Beverly Hills. Cô đã để lại một tin nhắn.

Cô Britton sẽ chờ ngài Savagar ở Polo Lounge tối nay lúc 5 giờ.

Buổi chiều cuối tháng Hai mát mẻ, và cô quán kỹ trong một bộ quần áo nhung rượubơ và một chiếc áo cánh bằng nylon màu trắng lờ mờ chi tiết ren của chiếc áo lót bên dưới. Cô đeo bông tai nút ngọc trai và một chuỗi ngọc trai nuôi cấy mà cô đã nhận được vào sinh nhật lần thứ mười sáu của mình vì cha mẹ cô không muốn làm phiền đến một bữa tiệc. Chiếc mũ của cô là một chiếc mũ hợp kim cùng màu bộ quần áo, vui nhộn và vô tư đậu trên đầu. Với việc mang thêm đôi găng tay bông màu trắng thích hợp và đôi giày cao gót có mũi kim hơi không đúng kiểu, cô đã sẵn sàng cho chuyến lái xe đến Schwab, nơi cô để lại chiếc Studebaker bấm dập của mình và gọi một chiếc taxi đưa cô đến quán cà phê thanh lịch đánh dấu lối vào của Khách sạn Beverly Hills.

Flynn đã đưa cô đến Polo Lounge vài lần, nhưng cô vẫn cảm thấy hồi hộp khi bước vào trong. Cô đưa tên Alexi, và theo người phục vụ đến một quầy rượu cong đối diện cửa ra vào, chỗ ngồi ưu tiên trong phòng uống cocktail nổi tiếng nhất nước. Mặc dù cô không thích rượu martini, nhưng cô đã đặt một ly vì nó rất cầu kỳ và cô muốn Alexi nhìn thấy cô cùng với nó.

Trong khi đợi anh, cô cố gắng trấn tĩnh bằng cách tìm hiểu những khách quen khác. Van Heflin ngồi với một cô gái tóc vàng nhỏ xíu. Cô phát hiện Greer Garson và Ethel Merman ở hai bàn riêng biệt, và ở bên kia phòng, một trong những giám đốc điều hành studio mà cô đã gặp khi ở cùng Flynn. Một bồi bàn mặc áo khoác có cúc đồng đi qua. “Gọi cho ông Heflin. Hãy gọi cho

ông Heflin.” Van Heflin nhấc tay lên, một chiếc điện thoại màu hồng xuất hiện trên bàn của anh ta.

Khi nghịch cái thân dài mát lạnh của chiếc ly, cô cố gắng không để ý rằng tay mình đang run. Alexi sẽ không đến lúc năm giờ đồng hồ. Cô đã làm hỏng niềm tự hào của anh trong lần cuối cùng họ ở bên nhau. Nhưng liệu anh có đến không? Cô không thể tưởng tượng mình sẽ làm gì nếu anh không tới.

Gregory Peck và người vợ Pháp mới của mình, Veronique, đã tới. Veronique là một cựu nữ nhà báo, tóc đen và xinh đẹp, và lòng đỏ kỳ đang cuộn trong Belinda. Người chồng nổi tiếng của Veronique nở một nụ cười riêng và nói điều gì đó mà chỉ cô ấy mới có thể nghe thấy. Veronique cười và đặt tay lên tay anh, cử chỉ dịu dàng và độc quyền. Ngay lúc đó, Belinda thấy ghét Veronique Peck như cô chưa từng ghét bất cứ ai.

Lúc sáu giờ tối, Alexi bước vào Polo Lounge. Anh dừng lại ở ngưỡng cửa để trao đổi vài lời với cô phục vụ trước khi tiến về phía bàn của cô. Anh mặc một bộ đồ lụa màu xám ngọc trai, hoàn hảo như mọi khi, và một số người chào đón anh khi anh đi qua bàn của họ. Cô đã quên rằng Alexi đã thu hút sự chú ý như thế nào. Flynn đã nói rằng đó là bởi vì Alexi có khả năng kỳ lạ để biến tiền cũ thành tiền mới.

Anh không nói lời nào, mang theo mùi nước hoa đắt tiền của mình. Vẻ mặt của anh khó dò, và một cơn rung mình nhỏ trượt dọc sống lưng cô.

“Château Haut-Brion, 1952,” anh nói với người phục vụ. Anh chỉ tay về phía ly martini đã uống dở của cô. “Bỏ cái đó đi. Quý cô sẽ uống rượu với tôi.”

Khi người phục vụ biến mất, Alexi đưa tay lên môi anh và nhẹ nhàng hôn nó. Cô cố gắng không nghĩ về lần cuối cùng họ ở bên nhau khi nụ hôn của anh không hề nhẹ nhàng chút nào.

“Em có vẻ lo lắng, em yêu.”

Tập hợp tế bào nhỏ đang không ngừng sinh sôi trong cô khiến cô ngỡ là không thể, và cô khẽ nhún vai một cách thản nhiên. “Đã lâu rồi. Tôi - Em nhớ anh.” Cảm giác bất công của cô nổi lên. “Làm thế nào anh có thể đi ra như vậy? Mà không cần liên lạc cho em hay bất cứ điều gì.”

Trông anh có vẻ thích thú. “Em cần thời gian để suy nghĩ, cô gái. Để xem em thích ở một mình như thế nào.”

“Em không thích chút nào,” cô đáp lại.

“Tôi không nghĩ rằng em sẽ làm như vậy.” Anh quan sát cô như thể cô y được gắn vào giữa các tấm kính và được đẩy dưới kính hiển vi. “Hãy cho tôi biết em đã học được những gì trong thời gian tìm hiểu nội tâm.”

“Em học được rằng em ngày càng phụ thuộc vào anh,” cô trả lời cẩn thận. “Mọi thứ tan vỡ sau khi anh rời đi và anh không ở bên cạnh để giúp em gắn kết mọi thứ lại với nhau. Em đoán em không độc lập như em nghĩ.”

Người phục vụ xuất hiện với rượu. Alexi nhấp một ngụm, gạt đầu lơ đãng, và đợi cho đến khi họ chỉ còn một mình trước khi quay lại chú ý đến cô. Cô nói với anh những gì đã diễn ra trong tháng qua: việc cô không thu hút được sự quan tâm của một nhà sản xuất duy nhất, thực tế là cha mẹ cô sẽ không còn ủng hộ cô nữa. Cô đã kể cho anh nghe tất cả những nỗi khổ của mình ngoại trừ điều quan trọng nhất.

“Tôi hiểu rồi,” anh nói. “Rất nhiều điều đã xảy ra trong một thời gian ngắn như vậy. Còn thảm họa nào nữa mà em cần đặt dưới chân tôi không?”

Cô nuốt khan. “Không, không có gì khác. Nhưng em đã hết tiền và em cần anh giúp em đưa ra một số quyết định.”

“Tại sao em không đến gặp người yêu cũ của mình? Chắc chắn anh ấy sẽ giúp em. Tôi chắc chắn rằng anh ta sẽ lao đến bên em trên con ngựa chiến màu trắng, thanh gươm sáng loáng, giết chết những thứ xấu xa của em. Tại sao em không tìm đến Flynn, Belinda?”

Cô cắn vào bên trong má để giữ cho lưỡi của mình còn kiểm soát. Alexi không hiểu Flynn-anh ấy chưa bao giờ hiểu - nhưng cô không thể nói điều đó. Bằng cách nào đó, cô cần xoa dịu nỗi cay đắng của anh, cho dù điều đó có nghĩa là nói dối. “Những ngày đó ở Khu vườn... Chúng giống như chưa từng xảy ra với tôi. Tôi đã trộn lẫn hai người với nhau trong tâm trí của mình. Tôi đã khiến bản thân tin rằng tất cả tình cảm của tôi đều đến từ Flynn, nhưng sau khi anh rời đi, tôi nhận ra rằng chúng đến từ anh.” Cô đã diễn

tập lại chính xác những gì cần nói. “Tôi cần trợ giúp và tôi không biết phải quay ở đâu khác.”

“Tôi hiểu.”

Nhưng anh không nhìn thấy, không hề. Cô bắt đầu xếp khăn ăn để tránh nhìn anh. “Tôi-tôi hết tiền và tôi không thể quay lại Indianapolis. Tôi - Tôi muốn anh cho tôi vay - chỉ trong một năm hoặc lâu hơn, cho đến khi tôi được các hãng phim chú ý đến tôi.” Cô nhấp một ngụm rượu mà cô không muốn. Với tiền của Alexi, cô có thể đi xa, tìm một nơi nào đó mà không ai biết cô và sinh con.

Anh không nói gì, và cô càng lo lắng. “Tôi không biết phải tìm ở đâu khác. Tôi sẽ chết nếu phải quay lại Indianapolis. Tôi biết tôi sẽ làm được.”

“Cái chết ngay trước Indianapolis.” Giọng anh mang theo vẻ thích thú. “Thật thơ ngây làm sao, và giống em làm sao, Belinda ngọt ngào của anh. Nhưng nếu tôi cho em vay số tiền này, thì tôi sẽ nhận lại được gì?”

Người phục vụ quét qua bàn của họ, những chiếc cốc đồng lấp lánh. “Gọi cho ông Peck. Gọi cho ông Peck.”

“Bất cứ điều gì anh muốn,” Belinda nói.

Lúc cô nói, cô biết mình đã mắc một sai lầm khủng khiếp.

“Tôi hiểu rồi.” Những lời nói rít lên. “Em đang bán chính mình một lần nữa. Hãy nói cho tôi biết, Belinda, điều gì khiến em khác biệt với những phụ nữ trẻ ăn mặc hở hang mà người đàn ông đang quay lưng bỏ đi trước cửa? Điều gì khiến em khác biệt với những con điếm?”

Đôi mắt cô mờ mịt trước sự bất công của cuộc tấn công của anh. Anh ấy sẽ không giúp cô. Điều gì đã khiến cô nghĩ rằng anh sẽ giúp? Cô đứng lên và giật lấy chiếc ví của mình để có thể bỏ đi trước khi tự làm nhục mình bằng cách phạm tội không thể tha thứ là khóc trước ánh nhìn của công chúng ở Polo Lounge. Nhưng trước khi cô có thể di chuyển, Alexi đã bắt lấy cánh tay của cô và nhẹ nhàng kéo cô trở lại chỗ ngồi của mình. “Tôi xin lỗi, em yêu. Một lần nữa tôi đã làm tổn thương em. Nhưng nếu em cứ ném những con dao này vào tôi, sớm muộn gì em cũng phải mong tôi chảy máu.”

Cô cúi đầu để giấu những giọt nước mắt đang chảy dài trên má. Một giọt nước mắt tạo vết bẩn tối màu trên váy của bộ đồ bó sát của

cô. “Có lẽ anh có thể lấy từ ai đó mà không cần trả lại bất cứ thứ gì, nhưng tôi thì không.” Cô lần mò móc ví, cố gắng mở nó ra để lấy một chiếc khăn tay. “Nếu điều đó khiến tôi trở thành một con điếm trong mắt anh, thì tôi ước tôi sẽ không bao giờ tìm đến anh để được giúp đỡ.”

“Đừng khóc, cô gái. Em khiến tôi cảm thấy mình như một con quái vật.” Một chiếc khăn tay, được gấp thành một hình chữ nhật chính xác, thả xuống trước mặt cô.

Cô đưa tay ôm lấy nó, cúi đầu và chầm vào mắt. Cô thực hiện hành động kín đáo nhất có thể, sợ rằng Van Heflin có thể đang theo dõi cô, hoặc cô gái tóc vàng nhỏ bé đi cùng anh ta, hoặc Veronique Peck. Nhưng khi cô ngẩng đầu lên, dường như không ai để ý đến cô cả.

Alexi dựa vào bàn tiệc và nhìn cô chăm chú. “Mọi thứ thật đơn giản đối với em, phải không?” Giọng anh trở nên khàn khàn. “Em sẽ bỏ đi những ảo tưởng của mình chứ, cô gái? Em sẽ cho tôi sự yêu quý của em?”

Anh làm cho nó có vẻ đơn giản như vậy, nhưng không phải vậy. Anh đã mê hoặc cô. Anh thậm chí còn khiến cô phấn khích, và cô thích cách mọi người nhìn cô khi họ ở bên nhau. Nhưng khuôn mặt của anh chưa bao giờ được phóng đại trên màn bạc cho đến khi nó đủ lớn để cả thế giới có thể nhìn thấy.

Anh rút một điều thuốc từ một chiếc hộp bạc. Cô nghĩ ngón tay anh run lên trên chiếc bật lửa, nhưng ngọn lửa vẫn ổn định. “Tôi sẽ giúp em, cô gái, mặc dù tôi biết mình không nên làm vậy. Khi tôi kết thúc công việc kinh doanh ở đây, chúng ta sẽ đến Washington và tổ chức lễ cưới trong đại sứ quán Pháp.”

“Cưới?” Cô không thể tin rằng mình đã nghe anh ta nói đúng. “Anh sẽ không kết hôn với tôi.”

Những đường nhăn quanh miệng anh dịu lại, và đôi mắt anh đầy cảm xúc. “Tôi không phải sao, cô gái? Tôi muốn em, không phải với tư cách là tình nhân của tôi mà là vợ của tôi. Em khờ dại của tôi, không phải sao?”

“Nhưng tôi đã nói với anh rồi-”

“Được rồi! Đừng đưa ra lời đề nghị của em lần nữa. ”

Sợ hãi trước sự mạnh mẽ của anh, cô rút lui khỏi anh.

“Là một doanh nhân, tôi không bao giờ đánh bạc một cách ngu ngốc, và không có gì đảm bảo với em, phải không, cô gái?” Anh dùng ngón tay lần theo thân ly rượu của mình. “Chao ôi, tôi cũng là một người Nga. Sự nghiệp điện ảnh không phải là điều em muốn, mặc dù em chưa hiểu điều đó. Ở Paris, em sẽ thế chỗ của mình với tư cách là vợ của tôi. Nó sẽ là một cuộc sống mới cho em. Không quen, nhưng tôi sẽ hướng dẫn em, và em sẽ trở thành câu chuyện thành phố - vợ của Alexi Savagar con.” Anh ấy đã mỉm cười. “Em sẽ thích được chú ý.”

Đầu óc cô quay cuồng. Cô không thể tưởng tượng mình là vợ của Alexi, luôn bị đôi mắt xéch kỳ lạ soi mói. Alexi rất giàu có và quan trọng, nổi tiếng trong thế giới của anh ấy. Anh ấy đã nói rằng cô sẽ là tâm điểm của Paris. Nhưng cô không thể từ bỏ ước mơ trở thành một ngôi sao.

“Tôi không biết, Alexi. Tôi chưa nghĩ -”

Các khúc trên khuôn mặt anh trở nên khắc nghiệt. Cô cảm thấy anh rút lui. Nếu bây giờ cô từ chối anh - nếu cô do dự dù chỉ một chút - lòng kiêu hãnh của anh sẽ không bao giờ cho phép anh tha thứ cho cô nữa. Cô chỉ có một cơ hội duy nhất này.

“Đúng!” Tiếng cười của cô chót vót và căng thẳng. Em bé! Cô phải nói với anh về đứa bé. “Đúng. Vâng, tất nhiên, Alexi. Em sẽ kết hôn với anh. Em muốn cưới anh.”

Trong một khoảnh khắc, anh không cử động, và sau đó, anh đưa tay cô lên miệng. Với một nụ cười, anh xoay cổ tay cô và dùng môi che đi mạch đập ở đó. Cô lơ đi tiếng tim đập thành thịch, cơn sợ hãi trong máu hỏi cô đã làm gì.

Anh gọi một chai Dom Perignon. “Đến tận cùng của ảo tưởng.” Anh nâng ly.

Cô liếm đôi môi khô khốc của mình. “Đôi với chúng ta.”

Ở bàn tiệc phía sau, tiếng cười nhẹ của Veronique Peck vang lên như một chuỗi chuông bạc.

Chương 5

Trước sự ngạc nhiên của Belinda, đêm tân hôn của cô không diễn ra cho đến đúng đêm tân hôn, một tuần sau cuộc gặp gỡ của cô với Alexi ở Polo Lounge. Họ đã kết hôn trong đại sứ quán Pháp ở Washington và rời đi ngay sau buổi lễ để hưởng tuần trăng mật tại ngôi nhà mùa hè của đại sứ.

Sự lo lắng của Belinda ngày càng tăng khi cô bước ra khỏi bồn tắm của đại sứ và lau khô người bằng một chiếc khăn dày màu nâu nhung đậu khấu. Cô chưa nói với Alexi về đứa bé. Nếu cô may mắn và đứa bé còn quá nhỏ, anh có thể tin đứa trẻ là của mình, sinh non. Nếu anh không tin thì có lẽ anh sẽ ly hôn với cô, nhưng đứa bé vẫn sẽ mang tên anh và cô sẽ không phải sống với sự kỳ thị của một người mẹ không hôn nhân. Cô có thể quay lại California và bắt đầu lại từ đầu, nhưng lần này là bằng tiền của Alexi.

Mỗi ngày, cô đều thấy những bằng chứng mới đáng ngạc nhiên về tình cảm sâu đậm của Alexi, không chỉ ở những món quà mà anh dành cho cô, mà còn ở sự kiên nhẫn của anh trước những sai lầm ngớ ngẩn của cô khi cô bước vào thế giới của anh. Không có gì cô đã làm mà anh tức giận. Ý nghĩ đó mang lại cho cô sự thoải mái.

Cô nhìn chăm chú vào chiếc hộp đựng trang phục bọc giấy bạc đang đặt trên chậu nước. Anh muốn cô mặc những thứ bên trong cho đêm tân hôn của mình. Cô hy vọng đó là một bộ áo choàng tắm, màu đen và ren giống như thứ mà Kim Novak sở hữu.

Nhưng khi mở hộp váy ra, cô suýt khóc vì thất vọng. Bộ quần áo dài bằng vải bông màu trắng ẩn mình trong đám mây giấy lụa trông giống chiếc váy ngủ của một đứa trẻ hơn là chiếc áo trong tưởng tượng của cô. Mặc dù chất liệu vải mịn và đẹp, chiếc áo cổ cao có viền ren ở mức thấp nhất trong khi một hàng nơ màu hồng giữ vạt áo khép lại một cách khiêm tốn. Khi cô kéo bộ quần áo ra khỏi hộp, một thứ gì đó rơi xuống dưới chân cô. Cô nghiêng người và chọn chiếc quần lót bằng vải bông màu trắng phù hợp với những đường ren nhỏ ở lỗ hở chân. Cô nhớ lại niềm tự hào của Alexi và sự thật rằng cô không đến với anh khi còn là một trinh nữ.

Lúc cô bước vào căn phòng ngủ màu xanh ngọc bích trang nhã thì đã quá nửa đêm. Những tấm màn gấm đã được kéo ra, và đồ nội thất bằng gỗ tẻch bóng loáng rực sáng trong ánh sáng âm áp xuyên qua chụp đèn bằng lụa màu kem. Căn phòng không thể khác hơn so

với nội thất buồn tẻ tuyệt vời của ngôi nhà gỗ kiểu Tây Ban Nha tại Khu vườn Allah. Alexi mặc một chiếc áo ngủ màu vàng nhạt. Với đôi mắt nhỏ và mái tóc đen lưa thưa, anh chỉ có thể đóng vai phản diện trên màn ảnh. Nhưng một nhân vật phản diện mạnh mẽ. Anh nhìn cô chăm chăm cho đến khi sự im lặng của căn phòng trở nên ngọt ngào. Cuối cùng thì anh cũng lên tiếng. “Em đang tô son hả cưng?”

“Có gì đó không ổn sao?”

Anh rút một chiếc khăn tay từ túi áo khoác ngủ của mình. “Hãy lại gần ánh sáng.” Cô ngồi trên thảm bằng đôi chân trần thay vì đôi giày cao gót bằng sa tanh đen như trong tưởng tượng của cô. Anh nắm lấy cằm cô trong tay và nhẹ nhàng lau miệng cô bằng chiếc khăn tay lạnh trắng của mình. “Không có son môi trong phòng ngủ, tình yêu của tôi. Em đẹp mà không cần nó.” Bước lùi lại, anh từ từ đảo mắt khắp cơ thể cô và dừng lại ở bộ móng chân sơn màu đỏ tươi của cô. “Ngồi lên giường.”

Cô làm theo yêu cầu của anh. Anh lục tung hộp mỹ phẩm của cô cho đến khi tìm thấy một lọ nước tẩy sơn móng tay. Anh quỳ xuống trước cô và bắt đầu dùng khăn tay lau bỏ lớp sơn trên từng ngón chân của cô. Làm xong, anh cẩn nhẹ mu bàn chân cô, rồi dùng lưỡi chạm vào. “Em có đang mặc chiếc quần lót mà tôi đã đưa cho em không?”

Xấu hổ, cô ghé mắt vào cổ áo choàng của anh và gật đầu.

“Tốt. Vậy thì em là cô dâu ngọt ngào của anh, hãy đến để làm hài lòng anh đi. Em là người nhút nhát, thiếu kinh nghiệm, có lẽ có một chút sợ hãi. Phải như vậy.”

Cô sợ hãi. Những lời nói nhẹ nhàng của anh, chiếc váy ngủ còn trinh nguyên... Anh đối xử với cô như thể cô là một người vô tội, nhưng điều đó sẽ không thể xóa bỏ thời gian của cô với Flynn. Ký ức về cái đêm mà Alexi tấn công cô đã len lỏi vào suy nghĩ của cô. Cô rũ bỏ nó. Anh ấy ghen tị với Flynn, nhưng giờ cô đã là vợ anh, và anh sẽ không bao giờ làm tổn thương cô.

Anh đứng dậy và chìa tay ra. “Hãy đến với anh, em yêu. Anh đã đợi rất lâu để được làm tình với em. “

Alexi đặt cô lên giường. Khi cô nằm xuống, anh lướt miệng mình trên môi cô. Cô tự nhủ hãy tưởng tượng anh là Flynn. “Vòng

tay qua anh nào, em yêu,” anh thì thầm. “Bây giờ thì anh là chồng của em.”

Cô làm theo lời anh bảo, và khi khuôn mặt anh gần lại, cô cố gắng giả vờ, nhưng Flynn hiếm khi hôn cô và không bao giờ với cường độ của Alexi. “Em hôn như một đứa trẻ.” Môi của Alexi chạm vào môi cô. “Mở miệng ra cho anh. Hãy ân cần với cái lưỡi của em.”

Cô thận trọng hé môi. Đây là Flynn đang hôn cô. Flynn che miệng cô. Nhưng khuôn mặt của ngôi sao vĩ đại không chịu định hình.

Cơ thể cô trở nên lỏng lẻo và ấm áp. Cô kéo Alexi lại gần hơn, lưỡi cô ngày càng táo bạo trong miệng anh. Cô khẽ rên lên khi anh rời cô. “Mở mắt ra nào, Belinda. Em phải xem anh làm tình với em.” Không khí mát mẻ lướt qua làn da của cô khi anh kéo mạnh những chiếc nơ đang giữ vạt váy ngủ lại và tách hai vạt áo ra. “Ngắm tay anh trên ngực em, em yêu.”

Cô mở to mắt trước ánh nhìn mãnh liệt của anh, đôi mắt đau đớn có thể xuyên thấu xương thịt để phát hiện ra mầm mống lừa dối dù là nhỏ nhất. Sự hoảng sợ xen lẫn sự phẫn khích của cô. Cô cố gắng kéo vạt áo ngủ lại.

Anh cười khúc khích, âm thanh trầm và thấp trong cổ họng, và cô nhận ra anh đã nhằm nỗi sợ của cô với sự nhút nhát. Trước khi cô có thể ngăn anh lại, anh đã lột chiếc váy ngủ qua hông cô. Cô nằm trên giường, chỉ mặc chiếc quần lót bằng vải cotton viền ren. Anh nắm lấy hai cánh tay của cô và đặt chúng ở bên cạnh cô. “Để anh xem.” Bàn tay anh di chuyển đến bầu ngực cô, nhẹ nhàng cảm nhận chúng, lần theo những vòng tròn nhẹ như lông vũ cho đến khi núm vú cô cứng lại thành những quả chuông nhỏ. Anh chạm vào từng đầu ngón tay. “Anh sẽ bú em,” anh thì thầm.

Những làn sóng nhiệt bắn qua cô khi đầu anh cúi xuống. Anh kéo núm vú của cô vào miệng mình, dùng lưỡi gầy rồi vẽ lên đó như thể anh đang lấy chất dinh dưỡng cho mình. Sự hưng phấn lan tỏa khắp cơ thể cô như một sự phản bội, càng ngày càng nóng bỏng và dữ dội hơn khi anh bắt đầu vuốt ve bên trong đùi cô. Những ngón tay anh di chuyển bên dưới dây buộc chân của chiếc quần lót giống như Billy Greenway đã làm rất nhiều kiếp trước, và sau đó

trượt vào bên trong cô bằng một cái chạm thực tế khác hẳn với những lần sờ soạng vụng về trong quá khứ của cô.

“Em thật chặt,” anh thì thầm, rút lui khỏi cô. Anh kéo chiếc quần lót xuống ngang hông cô, tách hai chân cô ra và bắt đầu làm điều gì đó với cô bằng cái miệng bị cấm đoán, quắc mắt xúc đến mức cô không thể tin được là nó đang xảy ra. Lúc đầu, cô đã chiến đấu chống lại nó, nhưng sự phản kháng của cô không thể sánh được với kỹ năng của anh. Anh kiểm soát cơ thể cô, và cô đầu hàng anh. Cô hét lên khi anh đưa cô đến cực khoái tuyệt vời đến mức cô cảm thấy như thể mình vỡ tan thành ngàn mảnh.

Sau khi nó kết thúc, anh nằm bên cạnh cô. Những gì anh đã làm thật bản thiêu, và cô không thể chịu nổi khi nhìn anh.

“Điều đó chưa bao giờ xảy ra với em trước đây, phải không?” Cô nghe thấy sự hài lòng trong giọng nói của anh và quay lưng lại với anh. “Em thật là một cô gái nhỏ đáng yêu, xấu hổ về bản thân vì đã tận hưởng một điều gì đó quá tự nhiên.” Anh nghiêng người định hôn cô, nhưng cô quay đầu đi. Không điều gì có thể khiến cô hôn lên cái miệng đã từng ở nơi đó của anh.

Anh bật cười, giam đầu cô vào giữa lòng bàn tay và đưa môi mình lên môi cô. “Hãy xem em thật ngọt ngào.” Chỉ sau đó, anh mới bỏ rơi cô đủ lâu để cởi áo choàng và thả nó rơi xuống sàn. Cơ thể anh gầy và sẫm màu, được bao phủ bởi một lớp lông đen đầy sức sống. “Bây giờ thì anh sẽ khám phá em vì niềm vui của tôi,” anh nói.

Anh chạm vào mọi bộ phận của cô, để lại dấu ấn của Alexi Savagar và một lần nữa khiến cô bùng cháy vì ham muốn. Cuối cùng, khi anh vào trong cô, cô quắn lấy chân anh và thọc ngón tay vào mông anh và thậm chí cầu xin anh nhanh hơn. Ngay trước khi đạt cực khoái, anh lăm bắm bên tai cô, “Em là của anh, Belinda. Anh sẽ cho em cả thế giới.”

Vào buổi sáng, vết máu thấm loang trên tấm khăn trải giường do một vết xước dài và mỏng mà anh tạo ra trên hông cô.

Paris là tất cả những gì Belinda đã tưởng tượng, và Alexi đã đưa cô đến tất cả những nơi mà du khách yêu thích. Trên đỉnh tháp Eiffel, đứng một giờ trước khi mặt trời lặn, anh hôn cô cho đến khi cô nghĩ rằng cơ thể mình sẽ nổi bông bênh. Họ chèo thuyền đồ chơi ở bờ nước tại Vườn Luxembourg và lang thang qua Versailles

trong cơn giông bão. Trong bảo tàng Louvre, anh tìm thấy một góc vắng vẻ, nơi anh sờ ngực cô để xem chúng có đầy đặn như ngực của những Madonnas thời Phục hưng hay không. Anh cho cô ngắm sông Seine vào lúc bình minh gần Pont St.-Michel khi mặt trời mới mọc chiếu vào cửa sổ của những tòa nhà cũ và khiến thành phố bốc cháy. Họ đến thăm Montmartre vào ban đêm, và những quán cà phê đầy khói bụi, độc ác của Pigalle, nơi anh đánh lừa cô bằng những cuộc nói chuyện tình dục thì thầm khiến cô khó thở. Họ ăn tối với cá hồi và nấm cục ở Bois de Boulogne bên dưới đèn chùm treo trên cây hạt dẻ, và họ nhâm nhi Château Lafite trong một quán cà phê nơi hoa tulip nở bên cửa sổ. Mỗi ngày trôi qua, bước đi của Alexi trở nên nhẹ nhàng hơn và nụ cười của anh dễ dàng hơn cho đến khi anh gần như trở lại giống một cậu bé.

Vào ban đêm, anh niêm phong họ trong căn phòng ngủ lớn của ngôi biệt thự bằng đá xám của mình trên đường Rue de la Bienfaisance và ép cô hết lần này đến lần khác cho đến khi cơ thể cô không còn tồn tại tách biệt với anh. Cô bắt đầu bực bội với những đòi hỏi của công việc đã cướp anh khỏi cô mỗi sáng. Những buổi sáng khiến cô có quá nhiều thời gian để nghĩ về đứa con mà cô đang mang trong mình. Đứa bé của Flynn. Đứa bé Alexi không biết là tồn tại.

Cuộc sống trên đường Bienfaisance mà không có Alexi gần như không thể chịu đựng nổi. Cô chưa chuẩn bị cho sự hùng vĩ của ngôi biệt thự bằng đá xám với các tiệm, căn hộ và phòng ăn có thể chứa được năm mươi người. Lúc đầu, cô thích thú với ý tưởng sống giữa quá nhiều huy hoàng, nhưng ngôi nhà khổng lồ nhanh chóng áp chế cô. Cô cảm thấy mình nhỏ bé và không có khả năng tự vệ khi cô đứng trên viên đá cẩm thạch có vân đỏ và xanh lá cây trong tiền sảnh hình bầu dục và quan sát những tấm thảm trang trí ghê rợn về lễ tử đạo được đóng đinh treo trên tường. Trong phòng khách chính, những nhân vật ngu ngôn khoác áo choàng và mặc áo giáp chiến đấu với những con rắn khổng lồ trên trần nhà. Những phù điêu kéo dài trên những khung cửa sổ dày cộp; những cây cột bảo vệ chúng. Và tất cả đều do mẹ của Alexi cai quản, Solange Savagar.

Solange cao và gầy, với mái tóc nhuộm đen cắt sát đầu, chiếc mũi to và những nếp nhăn mỏng và khô như giấy. Mỗi buổi sáng,

lúc mười giờ, bà mặc một trong vô số bộ quần áo len màu trắng do Norell thiết kế cho bà trước chiến tranh, khoác lên mình những viên hồng ngọc, và ngồi trên chiếc ghế Louis Quinze ở trung tâm của phòng khách chính, nơi bà cai trị ngôi nhà và các cư dân của mình hàng ngày. Khả năng Belinda, một người Mỹ trẻ không thể tha thứ, người bằng cách nào đó đã làm mê mẩn con trai mình, sẽ thế chỗ Solange là không thể tưởng tượng được. Biệt thự trên Bienfaisance chỉ như lãnh địa của Solange.

Alexi nói rõ rằng mẹ anh là người cần được tôn trọng, nhưng Solange đã khiến cho việc bầu bạn trở nên bất khả thi. Bà ấy từ chối nói tiếng Anh ngoại trừ chỉ trích và bà rất vui khi đặt ra từng điều khó xử mà Belinda phạm phải để cho Alexis kiểm tra sau. Mỗi tối lúc bảy giờ tối, họ tụ tập ở phòng khách chính, nơi Solange sẽ nhâm nhi rượu vermouth trắng và hút hết cây Gauloise đỏ trong khi bà nói chuyện phiếm với con trai mình bằng tiếng Pháp staccato.

Alexi từ chối những lời phàn nàn của Belinda. “Mẹ anh là một bà già đau khổ, mất mát nhiều. Ngôi nhà này là tất cả vương quốc mà bà đã để lại.” Những nụ hôn của anh chạm vào ngực cô. “Hãy vui với bà ấy, cô gái. Vì lợi ích của tôi.”

Và sau đó, đột ngột, mọi thứ thay đổi.

Vào một đêm giữa tháng 4, sáu tuần sau đám cưới của họ, cô quyết định gây bất ngờ cho Alexis bằng cách làm mẫu cho một chiếc áo đen trong suốt mà cô đã mua vào chiều hôm đó. Khi cô đứng cạnh giường, mặt anh tái đi và anh lững thững bước ra khỏi phòng. Cô chờ đợi trong bóng tối, tức giận với chính mình vì không nhận ra anh ghét nhìn thấy cô trong bất cứ thứ gì ngoài bộ áo choàng trắng đơn giản mà anh chọn. Nhiều giờ trôi qua và anh đã không trở lại. Đến sáng, cô đã kiệt sức với những giọt nước mắt của mình.

Tối hôm sau, cô đến gặp mẹ chồng. “Alexis đã biến mất. Con muốn biết anh ấy đang ở đâu.”

Một viên hồng ngọc cổ trên ngón tay xoắn của Solange nhấp nháy như một con mắt độc ác. “Con trai tôi chỉ nói với tôi những gì nó muốn tôi biết.”

Hai tuần sau, anh quay lại. Belinda đứng trên cầu thang bằng đá cẩm thạch trong bộ váy Balmain bó sát eo và nhìn anh đưa chiếc cặp của mình cho quản gia. Anh dường như đã già đi mười tuổi.

Khi anh nhìn thấy cô, miệng anh cong lên trong sự giấu cợt mà cô chưa từng chứng kiến kể từ lần đầu gặp mặt. “Người vợ thân yêu của tôi, trông em vẫn xinh đẹp như mọi khi.”

Những ngày tiếp theo khiến cô bối rối. Anh đối xử với cô bằng sự tôn trọng nơi công cộng, nhưng khi riêng tư, anh lại hành hạ cô bằng cách làm tình của mình. Anh từ bỏ sự dịu dàng để chinh phục và giữ cô sẵn sàng trên bờ vực của sự thỏa mãn trong một thời gian dài để niềm vui của cô vượt qua ranh giới thành đau đớn. Vào tuần cuối cùng của tháng 4, anh thông báo rằng họ sẽ đi du lịch nhưng không nói cho cô biết.

Anh đã lái chiếc Hispano-Suiza đời 1933 từ bộ sưu tập xe cổ của mình với sự tập trung cao độ. Cô rất vui khi được miễn nỗ lực trò chuyện. Ngoài cửa sổ, vùng đất gần Paris dần nhường chỗ cho những sườn đồi trọc, đầy phấn của miền quê. Cô không thể làm cho mình thư giãn. Cô đang mang thai gần 4 tháng, và nỗ lực lừa dối anh đang lấy đi sức lực của cô. Cô giả vờ kinh nguyệt không bao giờ đến, bí mật chỉnh lại cúc áo của chiếc váy mới, và âm mưu giữ cơ thể trần truồng của mình tránh xa ánh sáng. Cô đã làm mọi cách để trì hoãn thời gian buộc phải nói với anh về đứa bé.

Khi những vườn nho chuyển sang màu oải hương trong bóng chiều kéo dài, họ đến Burgundy. Nhà trọ của họ có mái ngói đỏ và những chậu hoa phong lữ quỳ rũ trên cửa sổ, nhưng cô quá mệt để thưởng thức bữa ăn đơn giản, được nấu chín kỹ lưỡng được bày sẵn trước mặt họ.

Ngày hôm sau, Alexi chở cô đến vùng nông thôn Burgundian. Họ ăn một bữa trưa dã ngoại im lặng trên đỉnh đồi phủ đầy hoa dại, dùng bữa trên một nồi nước ngọt chứa đầy quả anh đào, ngải giấm và hẹ tươi mà Alexi đã mua ở làng bên cạnh. Họ ăn nó với bánh mì phủ hạt anh túc, pho mát Saint Nectaire chảy nước và một loại rượu đồng quê còn nguyên. Belinda chọn đồ ăn cho mình, sau đó buộc áo quanh vai và đi dọc theo đỉnh đồi để thoát khỏi sự im lặng ngọt ngào của Alexi.

“Ngắm nhìn cảnh đẹp hờ, em yêu?” Cô không nghe tiếng anh đi lên phía sau cô, và cô giật mình khi anh đặt tay lên vai cô.

“Nó thật đẹp.”

“Em có thích ở với chồng của em không?”

Cô cuộn các ngón tay của mình trên nút thắt mà cô đã tạo trong chiếc áo len. “Em luôn thích ở bên anh.”

“Đặc biệt là trên giường, không phải sao?” Anh không chờ cô trả lời mà chỉ ra một vườn nho và nói cho cô biết nó là loại nho nào. Anh bắt đầu có vẻ giống như Alexi, người đã cho cô thấy những cảnh quan của Paris, và cô dần dần thư giãn.

“Đăng kia, em yêu. Em có thấy bộ sưu tập các tòa nhà bằng đá xám đó không? Đó là tu viện de l’Annonciation. Các nữ tu ở đó điều hành một trong những trường học tốt nhất nước Pháp.”

Belinda quan tâm nhiều hơn đến những vườn nho.

“Một số gia đình tốt nhất ở châu Âu gửi con cái của họ đến các nữ tu để được dạy dỗ,” anh tiếp tục. “Các sơ thậm chí còn mang theo trẻ sơ sinh, mặc dù những đứa trẻ nam được gửi cho những người anh em gần Langres khi chúng lên năm.”

Belinda bị sốc. “Tại sao một gia đình giàu có lại gửi con của họ đi?”

“Nó cần nếu người con gái chưa lập gia đình và chưa tìm được một người chồng phù hợp. Các sơ giữ các em bé cho đến khi có thể chọn nuôi một cách kín đáo.”

Cuộc nói chuyện về trẻ sơ sinh khiến cô lo lắng và cô đã cố gắng thay đổi chủ đề, nhưng Alexi vẫn chưa sẵn sàng để bị phân tâm. “Các sơ chăm sóc chúng rất tốt,” anh nói. “Chúng không bị bỏ rơi cả ngày trong nôi. Chúng được ăn và có sự quan tâm tốt nhất.”

“Em không thể tưởng tượng được một người mẹ lại giao con mình cho người khác chăm sóc.” Cô cởi nút áo len của mình và khoác nó vào. “Đi nào. Em đang cảm thấy lạnh.”

“Em không thể tưởng tượng được vì em vẫn nghĩ như giai cấp tư sản,” anh nói mà không hề cử động. “Giờ em sẽ phải nghĩ khác vì em đã là vợ anh. Bây giờ, em đã là một Savagar.”

Hai tay cô bất giác khép lại trước bụng, và cô chậm rãi xoay người. “Em không hiểu. Tại sao anh lại nói với em điều này?”

“Vì vậy, em biết điều gì sẽ xảy ra với đứa con khôn nạn của em. Ngay sau khi nó được sinh ra, nó sẽ đến tay các sơ ở tu viện de l’Annonciation để được nuôi dưỡng.”

“Anh biết,” cô thì thầm.

“Tất nhiên là anh biết.”

Mặt trời dần tắt trong ngày làm mọi cơn ác mộng của cô bùng lên.

“Bụng của em đang sưng lên,” anh nói, giọng đầy khinh bỉ, “và các đường gân trên ngực của em hiện rõ qua da của em. Cái đêm anh nhìn em đứng trong phòng ngủ của chúng ta trong chiếc váy ngủ màu đen đó... cứ như thể ai đó đã xé toạc đôi mắt của anh. Em đã nghĩ rằng em có thể lừa dối anh trong bao lâu?”

“Không!” Đột nhiên, đó là tất cả những gì cô có thể chịu đựng, và cô đã làm những gì cô đã thề rằng mình sẽ không bao giờ làm. “Không! Đứa bé không phải là một đứa con hoang! Nó là đứa bé của anh! Nó là của anh-”

Anh tát mạnh vào mặt cô. “Đừng làm nhục bản thân với những lời nói dối mà em biết rằng tôi sẽ không bao giờ tin!” Cô cố gắng rút ra khỏi anh, nhưng anh giữ chặt cô. “Làm thế nào mà em chắc hẳn đã cười tôi vào cái ngày hôm đó tại Polo Lounge. Em đã gài bẫy tôi vào cuộc hôn nhân như thể tôi còn là một cậu học sinh. Em đã lừa tôi!”

Cô bắt đầu khóc. “Em biết em nên nói với anh. Nhưng anh sẽ không giúp em và em không biết phải làm gì khác. Em sẽ đi xa. Sau khi chúng ta ly hôn. Anh sẽ không bao giờ phải gặp lại em nữa.”

“Chúng ta ly hôn? Ồ không, em bé nhỏ của tôi. Sẽ không có chuyện ly hôn. Em không hiểu những gì tôi đang nói với em về Tu viện de l’Annonciationsao? Em không hiểu mình là người bị gài bẫy à?”

Nỗi sợ hãi bao trùm lấy cô khi cô nhớ lại những gì anh đã nói. “Không! Em sẽ không bao giờ để anh lấy đi đứa con của tôi.” Con của cô. Đứa con của Flynn! Cô phải biến ước mơ của mình thành hiện thực. Cô sẽ bắt đầu lại cuộc sống của mình ở California. Cô cùng một cậu bé, đẹp trai như cha cậu, hay một cô bé, xinh đẹp hơn bất kỳ đứa bé nào được sinh ra.

Về mặt anh trở nên dữ tợn, và tất cả những lâu đài trong mơ ngu ngốc mà cô xây dựng đều sụp đổ. “Sẽ không có chuyện ly hôn,” anh nói. “Nếu em cố gắng chạy trốn, em sẽ không bao giờ có được một xu nào từ tôi. Em không giỏi sống sót nếu không có tiền của người khác, phải không, Belinda?”

“Anh không thể mang con em đi!”

“Tôi có thể làm bất cứ gì mình muốn.” Giọng anh trở nên trầm lặng đến chết người. “Em không biết luật của Pháp, em thân yêu của tôi. Đứa con hoang của em sẽ là của tôi trên pháp lý. Ở đất nước này, người cha hoàn toàn có quyền đối với con cái của mình. Và, tôi cảnh báo em, nếu em nói với ai về sự ngu ngốc của mình, tôi sẽ hủy hoại em. Em có hiểu không? Em sẽ không còn gì cả.”

“Alexi, đừng làm thế với em,” cô thút thít.

Nhưng anh đã rời xa cô rồi.

Họ âm thầm lái xe trở lại Paris. Khi Alexi lái chiếc Hispano-Suiza qua cổng và vào chỗ, Belinda nhìn lên ngôi nhà mà cô đã rất căm ghét. Nó lấp ló phía trên cô, giống như một tấm bia mộ vĩ đại, màu xám. Cô mù quáng tìm tay nắm cửa và nhảy khỏi xe.

Alexi ở bên cạnh cô gần như ngay lập tức. “Hãy vào nhà một cách đàng hoàng, Belinda, vì lợi ích của riêng em.”

Đôi mắt cô đầy nước mắt. “Tại sao anh lại kết hôn với em?”

Anh nhìn cô chằm chằm, từng giây trôi qua như lỗi hẹn. Miệng anh mím chặt vì chua xót. “Bởi vì tôi yêu em.”

Cô nhìn anh chằm chằm, và một lọn tóc hất vào má cô. “Em sẽ ghét anh mãi mãi vì điều này.” Cô lùi lại và chạy một cách mù quáng trên đường xe chạy về phía đường Bienfaisance, sự đau khổ của cô hoàn toàn trái ngược với vẻ đẹp đầy nắng của buổi chiều xuân.

Cô trốn vào bóng lá gần cổng nơi có những cây dẻ già trĩu nặng những chùm hoa trắng. Những cánh hoa nhỏ giọt trên mặt đường và rơi thành những đồng lớn ở lề đường. Khi cô rẽ vào con đường, một cơn gió từ một chiếc ô tô chạy qua cuốn những cánh hoa rơi trên vỉa hè và bao phủ cô trong một đám mây trắng. Alexi đứng bất động và nhìn. Belinda, bị bắt trong nhịp thời gian đau đớn giữa đám mây xoáy có hoa hạt dẻ.

Đó là khoảnh khắc mà anh sẽ nhớ suốt đời. Belinda giữa những bông hoa - ngốc nghếch và nông nổi, trẻ trung một cách đau khổ. Đau đớn.

Chương 6

Người đàn ông bẻ một chiếc roi đen xấu xí trên đầu, và những cô gái trẻ hơn hét lên. Ngay cả những học sinh lớn tuổi, những người vừa mới tới qua cũng đồng ý rằng họ đã quá vò vít sợ hãi trước tấm roida cũng cảm thấy cổ họng mình khô khốc. Anh ta xấu xí và dữ tợn, với bộ râu bạc phơ bản thiu và chiếc áo choàng dài lấm lem bùn đất. Ngày 4 tháng 12 hàng năm, gã đàn ông chọn ra cô gái tệ nhất tại Tu viện de l'Annonciation để nhận hình phạt của anh ta.

Đã có lúc phòng ăn của tu viện không còn tiếng tán gẫu buổi sáng như thông lệ, được truyền tải bằng nhiều thứ ngôn ngữ khác nhau. Các cô gái ép sát vào nhau hơn, và những cơn run sợ ngon lành bắn qua dạ dày của họ.

Xin Đức Mẹ đừng để đó là con. Những lời cầu nguyện của họ xuất phát từ thói quen hơn là bất kỳ nỗi sợ hãi thực sự nào vì họ đã biết anh ta sẽ chọn ai.

Cô đứng hơi cách xa họ, gần một vòng hoa Giáng sinh bằng nhựa treo bên cạnh những bông tuyết bằng giấy bốt và một tấm áp phích của Mick Jagger mà hai sơ vẫn chưa phát hiện ra. Mặc dù cô mặc cùng một chiếc áo blouse trắng, váy kẻ sọc xanh và quần dài ôm sát đầu gối tối màu như các bạn cùng lớp, nhưng cô trông khác hẳn những người còn lại. Dù chỉ mới mười bốn tuổi nhưng cô đã vượt lên trên tất cả bọn họ. Cô có đôi bàn tay khổng lồ, đôi chân mái chèo và khuôn mặt quá to so với cơ thể. Một mái tóc đuôi ngựa không cần kỳ thay cho mái tóc vàng loang lổ xõa ngang vai. Mái tóc nhạt màu của cô tương phản với một bộ lông mày đậm và dày gần như gặp nhau ở giữa và trông như thể chúng được vẽ trên khuôn mặt của cô bằng một cây bút đánh dấu đầu cùn. Miệng của cô, hoàn chỉnh với một bộ niềng răng màu bạc đầy đủ, chạy dài cuối khuôn mặt của cô. Tay và chân của cô dài và vô duyên, tất cả khuỷu tay nhọn và đầu gối sần sùi, một trong số đó có vảy và vết bẩn của một miếng băng dính. Trong khi các cô gái khác đeo đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ mỏng thì cô đeo đồng hồ của nam, dây da màu đen lỏng lẻo đến mức mặt đồng hồ treo vào một bên cổ tay xương xẩu của cô.

Không chỉ kích thước của cô khiến cô khác biệt, mà còn là cách cô đứng, cầm cô hướng về phía trước, đôi mắt xanh lục ngổ ngĩnh

của cô trừng trừng thách thức bất cứ điều gì cô không thích-trong trường hợp này là tấm ảnh. Về mặt nổi loạn của cô đã khiến anh ta dám dùng roi chạm vào người cô. Không ai ngoài Fleur Savagar có thể có được vẻ ngoài đó.

Vào mùa đông năm 1970 đó, các khu vực tiến bộ hơn của nước Pháp đã đặt ra ngoài vòng pháp luật, kẻ “hành hình” độc ác đã đe dọa tặng những đứa trẻ học sinh Pháp hư những bó bạch dương thay vì quà cho lễ Giáng sinh. Nhưng tại Tu viện de l’Annonciation, những thay đổi không hề nhẹ và các sơ hy vọng tai tiếng đáng xấu hổ khi bị chỉ ra là cô gái có hành vi tồi tệ nhất tại tu viện sẽ sửa đổi. Thật không may, nó đã không diễn ra theo cách đó.

Lần thứ hai tên phụ trách bề roi, và lần thứ hai Fleur Savagar từ chối cử động, mặc dù cô có lý do chính đáng để lo lắng. Vào tháng Giêng, cô đã đánh cắp chìa khóa của chiếc Citroën cũ của mẹ bà trên. Sau khi khoe khoang với mọi người rằng cô biết lái xe, cô đã chạy xe thẳng qua nhà chứa dụng cụ. Vào tháng 3, cô đã bị gãy tay khi nhào lộn trên lưng trần của con ngựa nằm liệt của người đi xe lửa, sau đó kiên quyết từ chối nói với bất kỳ ai rằng cô đã tự làm mình bị thương cho đến khi các nữ tu phát hiện cánh tay sưng tấy nghiêm trọng của cô. Một sự cố đáng tiếc với pháo hoa đã dẫn đến việc phá hủy mái nhà để xe, nhưng đó là một vi phạm nhẹ so với ngày không thể quên mà tất cả những đứa trẻ sáu tuổi của tu viện đã biến mất.

Gã đàn ông rút bó bạch dương đáng ghét từ một chiếc bao súng cũ và để mắt anh ta lướt qua các cô gái trước khi cuối cùng dừng ở Fleur. Với cái nhìn đắm chiêu, anh ta đặt những cành cây vào ngón chân như những con bò cạp nâu bị trầy xước của cô. Sơ Marguerite, người coi thủ tục là man rợ, ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhưng các nữ tu khác thì tặc lưỡi và lắc đầu. Họ đã cố gắng rất nhiều với Fleur, nhưng cô giống như chiếc thuyền chạy thật nhanh chạy qua những ngày đầy kỷ luật, hay thay đổi, bóc đồng, đau đớn của họ để cuộc sống của cô bắt đầu. Họ thậm chí yêu cô nhất vì cô đã ở bên họ lâu nhất và vì không thể không yêu cô. Nhưng họ lo lắng không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi cô không còn nằm trong tầm kiểm soát vững chắc của họ.

Họ theo dõi những dấu hiệu hối hận khi cô nhặt những cành cây. Chao ôi! Đầu cô ngẩng lên, và cô nở một nụ cười tinh quái

trước khi kẹp cành cây vào tay kẻ gian như một bó hoa hồng thân dài. Tất cả các cô gái cười khúc khích khi cô thổi nụ hôn và làm những chiếc nơ giả.

Ngay sau khi Fleur chắc chắn rằng mọi người hiểu rằng cô ít quan tâm đến anh chàng ngốc nghếch và những cành cây ngốc nghếch của anh ta như thế nào, cô bước ra cửa hông, nắm lấy chiếc áo khoác len cũ của mình từ hàng móc trong hành lang, và chạy ra ngoài. Buổi sáng lạnh giá, và hơi thở của cô tạo thành một đám mây lạnh giá khi cô chạy trên mặt đất cứng, cách xa những tòa nhà bằng đá xám. Trong túi áo khoác, cô tìm thấy chiếc mũ New York Yankees màu xanh lam yêu quý của mình. Nó kéo dây chun buộc tóc đuôi ngựa của cô, nhưng cô không quan tâm. Belinda đã mua chiếc mũ cho cô vào mùa hè năm ngoái.

Fleur có thể mới thấy mẹ mình hai lần một năm vào kỳ nghỉ lễ Giáng sinh và trong tháng Tám. Trong đúng mười bốn ngày, họ sẽ ở bên nhau ở Antibes, nơi họ đã trải qua mỗi dịp Giáng sinh. Fleur đã đánh dấu những ngày trên lịch của cô kể từ tháng 8 năm ngoái. Cô yêu Belinda hơn bất cứ thứ gì trên đời. Mẹ cô không bao giờ mắng cô vì nói quá to, làm đổ sữa, hay thậm chí là chửi thề. Belinda yêu cô hơn bất kỳ ai trên toàn thế giới.

Fleur chưa bao giờ gặp cha cô. Ông ấy đã đưa cô đến tu viện khi cô mới được một tuần tuổi và không bao giờ quay lại nữa. Cô chưa bao giờ nhìn thấy ngôi nhà trên đường Bienfaisance - nơi tất cả họ sống mà không có cô - mẹ cô, cha cô, bà cô... và em trai cô, Michel. Đó không phải là lỗi của cô, mẹ cô nói.

Fleur huyết sáo chói tai khi cô đến hàng rào đánh dấu rìa khu nhà tu viện. Trước khi niềng răng, cô đã huyết sáo tốt hơn rất nhiều. Trước khi niềng răng, cô đã không tin rằng bất cứ điều gì có thể khiến mình xấu hơn. Bây giờ thì cô biết mình đã sai.

Con ngựa màu hạt dẻ thò đầu qua cột khi đến mép hàng rào và rúc vào vai cô. Nó là Selle, một con ngựa cưới của Pháp thuộc sở hữu của người bán rượu nho láng giềng, và Fleur nghĩ rằng nó là sinh vật đẹp nhất trên thế giới. Cô sẽ mất bất cứ thứ gì để cưới nó, nhưng các nữ tu sẽ không cho cô làm thế, mặc dù người bán rượu nho láng giềng cho phép. Cô muốn không vâng lời họ và cưới nó bằng mọi cách, nhưng cô sợ họ sẽ trừng phạt cô bằng cách nói Belinda đừng đến.

Fleur dự định một ngày nào đó sẽ trở thành một nữ kỹ sĩ cừ khôi, bất chấp tình trạng hiện tại của cô là cô gái vụng về nhất ở tu viện. Cô vấp phải đôi chân to của mình hàng chục lần mỗi ngày, khiến khay phục vụ rơi xuống sàn, lọ hoa lung lay khỏi mặt bàn, và các nữ tu chạy vào nhà trẻ để bảo vệ bất cứ đứa trẻ nào mà cô có thể nhắc chúng lên đầu để âu yếm. Chỉ khi nói đến thể thao, cô mới quên đi ý thức về đôi chân to, chiều cao chót vót và đôi tay quá khổ của mình. Cô có thể chạy nhanh hơn, bơi xa hơn và ghi nhiều bàn thắng ở môn khúc côn cầu trên sân hơn bất kỳ ai khác. Cô tốt như một cậu bé, và tốt như một cậu bé là điều quan trọng đối với cô. Các ông bố thích con trai, và có lẽ nếu cô dũng cảm nhất, nhanh nhất và khỏe nhất, giống như một cậu bé, thì bố cô sẽ cho cô trở về nhà mình.

Những ngày trước lễ Giáng sinh kéo dài không dứt cho đến chiều mẹ mới đến đón về. Fleur đã được sắp xếp hàng giờ trước, và khi cô chờ đợi, các nữ tu sĩ lần lượt đi qua hành lang phía trước lạnh giá.

“Đừng quên, Fleur, giữ một chiếc áo len bên mình. Ngay cả ở miền Nam, trời có thể mát mẻ vào tháng mười hai.”

“Vâng, thưa sơ Dominique.”

“Nhớ rằng con không phải ở Châtillon-sur-Seine, nơi con biết mọi người. Con không được nói chuyện với người lạ.”

“Vâng, thưa sơ Marguerite.”

“Hãy hứa với ta rằng con sẽ đi lễ mỗi ngày.”

Cô đan những ngón tay vào nếp váy. “Con hứa, sơ Thérèse.”

Trái tim Fleur vỡ òa vì tự hào khi người mẹ xinh đẹp của cô cuối cùng cũng đến. Bà ấy trông giống như một con chim thiên đường đang chao xuống giữa đàn chim ăn bọ trong ống khói. Bên dưới một chiếc áo khoác lông chồn trắng như tuyết, Belinda mặc một chiếc áo lụa màu vàng bên ngoài chiếc quần dài màu chàm thắt eo bằng nhựa vinyl màu cam bên. Vòng đeo tay bạch kim trên cổ tay bà, và những đôi khuyên phù hợp trên tai bà. Mọi thứ về bà đều được điều chỉnh màu sắc, phong cách và đắt tiền.

Ở tuổi ba mươi ba, Belinda đã trở thành một viên đá quý đắt giá, được cắt giữa hoàn hảo bởi Alexi Savagar và được đánh bóng bởi sự xa hoa của Faubourg St.-Honoré. Cô gầy hơn, dễ có những cử chỉ nhỏ và nhanh, nhưng đôi mắt long lanh trên khuôn mặt con

gái cô vẫn không hề thay đổi. Chúng có màu xanh lục bình ngậy thơ giống như ngày bà gặp Errol Flynn.

Fleur băng qua hành lang như một chú chó Saint Bernard và thả mình trong vòng tay của mẹ. Belinda lùi lại một bước nhỏ để giữ vững bản thân. “Nhanh lên nào,” cô thì thầm vào tai Fleur.

Fleur vội vàng vẫy tay chào tạm biệt các nữ tu, nắm lấy tay mẹ cô và kéo bà về phía cửa trước khi các sơ có thể ném vào Belinda những lời kể về những khuyết điểm mới nhất của Fleur. Không phải Belinda chú ý đến nó. “Những con doi già đó,” cô đã nói với Fleur lần cuối. “Con có một tinh thần tự do, hoang dã và mẹ không muốn họ thay đổi con.”

Fleur rất thích khi mẹ cô nói như vậy. Belinda nói rằng tính hoang dã đã có trong máu của Fleur.

Một chiếc Lamborghini màu bạc đậu ở cuối bậc thềm phía trước. Khi Fleur trượt vào ghế hành khách, cô nuốt chửng mùi hương Shalimar ngọt ngào, quen thuộc của mẹ cô.

“Chào con yêu.”

Cô bé lao vào vòng tay của Belinda và ôm ấp mùi Shalimar và mọi thứ của mẹ cô. Cô đã quá lớn để khóc, nhưng cô không thể tự giúp mình. Cảm giác thật tuyệt khi được trở lại làm con của Belinda.

Belinda và Fleur yêu Côte d’Azur. Ngày hôm sau khi đến nơi, họ lái xe từ khách sạn sát vách vịnh gần Antibes đến Monaco dọc theo Corniche du Littoral nổi tiếng, con đường ngoằn ngoèo quanh những vách đá của bờ biển. “Con sẽ không bị say xe nếu con nhìn thẳng về phía trước thay vì nhìn ra hai bên,” Belinda nói, giống như cô ấy đã nói năm trước.

“Nhưng nếu thế thì con đã bỏ lỡ quá nhiều thứ.”

Họ dừng đầu tiên tại khu chợ dưới chân ngọn đồi cung điện của Monte Carlo. Bụng của Fleur nhanh chóng hồi phục, và cô bé đi từ quầy thức ăn này sang quầy thức ăn khác, chỉ vào mọi thứ bắt mắt mình. Thời tiết ấm áp, và cô bé mặc một chiếc quần đùi kaki cạp trại, chiếc áo phông yêu thích của mình, có ghi “Bia tươi, không cho sinh viên” và một đôi dép Jesus mới mà Belinda đã mua cho cô ngày hôm trước. Belinda không giống các nữ tu về quần áo. “Hãy mặc những gì khiến con hạnh phúc, con yêu,” cô nói. “Phát triển

phong cách của riêng con. Còn nhiều thời gian cho thời trang cao cấp sau này.”

Belinda đã mặc đồ Pucci.

Sau khi Fleur chọn bữa trưa, cô bé kéo mẹ đi trên con đường dốc từ chợ Monte Carlo đến cung điện, vừa đi vừa ăn giăm bông cuộn hạt anh túc. Fleur nói được bốn thứ tiếng, nhưng cô bé tự hào nhất về tiếng Anh của mình, vốn là thứ tiếng Mỹ hoàn hảo. Cô đã học được điều đó từ các sinh viên Mỹ theo học tại các trường theo suất con gái của các nhà ngoại giao, chủ ngân hàng và các trưởng văn phòng của các tờ báo Mỹ. Bằng cách sử dụng tiếng lóng và thái độ của họ, cô bé dần dần không còn nghĩ mình là người Pháp.

Một ngày nào đó, cô và Belinda sẽ sống ở California. Cô ước rằng họ có thể đi ngay bây giờ, nhưng Belinda sẽ không có tiền nếu ly hôn với Alexi. Hơn nữa, Alexi sẽ không để cô ấy ly hôn. Fleur muốn đến Mỹ hơn bất cứ nơi nào trên thế giới.

“Con ước mình có một cái tên Mỹ.” Cô bé cào một vết bọ cắn trên đùi và dùng răng xé một miếng bánh sandwich khác. “Con ghét cái tên của mình. Con thực sự ghét. Fleur là một cái tên ngu ngốc đối với một người to như con. Con ước gì mẹ đặt tên con là Frankie.”

“Frankie là một tên gớm ghiếc.” Belinda ngã quy trên một chiếc ghế dài và cố gắng lấy lại hơi thở. “Fleur là tên gần nhất mẹ có thể tiếp cận với phiên bản nữ của một người đàn ông mà mẹ quan tâm. Fleur Deanna. Đó là một cái tên đẹp cho một cô gái xinh đẹp.”

Belinda luôn nói với Fleur rằng cô ấy xinh đẹp, mặc dù điều đó không đúng. Suy nghĩ của cô bay sang một hướng khác. “Con ghét có kinh. Nó thật kinh tởm.”

Belinda đút tay sâu vào ví của cô để lấy một điều thuốc. “Đó là một phần của việc trở thành phụ nữ, con yêu.”

Fleur làm mặt để cho Belinda thấy chính xác những gì cô bé nghĩ về điều đó, và mẹ cô cười. Fleur chỉ lên con đường về phía cung điện. “Con tự hỏi liệu cô ấy có hạnh phúc không?”

“Tất nhiên là cô ấy rất vui. Cô ấy là một công chúa. Một trong những phụ nữ nổi tiếng nhất thế giới.” Belinda châm thuốc và đẩy cặp kính râm lên đầu. “Con nên xem cô ấy trong The Swan, với Alec Guinness và Louis Jourdan. Chúa ơi, cô ấy thật đẹp.”

Fleur duỗi chân ra. Chúng được bao phủ bởi lớp lông mịn, nhạt màu và có màu hồng do cháy nắng. “Ông ấy già rồi, mẹ có nghĩ vậy không?”

“Những người đàn ông như Rainier là không tuổi. Ông ấy khá nổi bật, con biết đấy. Rất quyến rũ.”

“Mẹ đã gặp ông ấy?”

“Mùa thu năm ngoái. Ông ấy đến ăn tối.” Belinda kéo kính râm che mắt lại.

Fleur đào gót giày của mình xuống đất. “Nó có ở đó không?”

“Đưa cho mẹ mấy quả ô liu đó, con yêu.” Belinda chỉ về phía một trong những thùng giấy có móng tay hình quả hạnh được sơn màu của quả mâm xôi chín.

Fleur đưa cho cô ấy cái hộp. “Là nó?”

“Alexi sở hữu tài sản ở Monaco. Tất nhiên là ông ta đã ở đó.”

“Không phải ông ta.” Bánh sandwich của Fleur đã mất ngon, và cô bé cắt một miếng để ném cho những con vẹt qua đường. “Ý con không phải là Alexi. Ý con là Michel.” Cô sử dụng cách phát âm tiếng Pháp của tên em trai mười ba tuổi của mình, đó là tên một cô gái ở Mỹ.

“Michel đã ở đó. Em đã có một giờ giải lao ở trường.”

“Con ghét nó. Con thực sự ghét nó.”

Belinda để hộp ô liu sang một bên mà không mở nó ra và lấy điều thuốc hút.

Fleur nói: “Con không quan tâm đó có phải là một tội lỗi hay không. Con còn ghét em ấy hơn cả Alexi. Michel có mọi thứ. Thật không công bằng.”

“Em ấy không có mẹ, con yêu. Chỉ cần nhớ thế.”

“Và con thì không có một người cha. Nhưng nó vẫn không đồng đều. Ít nhất thì Michel có thể về nhà khi em ấy không đi học, em ấy được ở bên mẹ.”

“Chúng ta ở đây để có một khoảng thời gian vui vẻ, con yêu. Đừng quá nghiêm trọng.”

Fleur sẽ không bị chệch hướng. “Con không thể hiểu được Alexi. Làm sao có người lại ghét một đứa trẻ đến vậy? Có lẽ bây giờ con đã lớn... Nhưng không phải khi con được một tuần tuổi.”

Belinda thở dài. “Chúng ta đã trải qua điều này rất nhiều lần. Đó không phải là con. Đó chỉ là cách của bố. Chúa ơi, mẹ ước gì

mình được uống một ly.”

Mặc dù Belinda đã giải thích hàng chục lần, Fleur vẫn không hiểu. Làm thế nào mà một người cha lại muốn có con trai đến mức phải đuổi đưa con gái duy nhất của mình đi và không bao giờ gặp lại? Belinda nói Fleur là một lời nhắc nhở về thất bại của ông ấy và Alexi không thể chịu đựng được thất bại. Nhưng ngay cả khi Michel sinh sau Fleur một năm, ông ấy vẫn không thay đổi. Belinda nói rằng đó là vì cô không thể sinh thêm con nữa.

Fleur đã cắt những bức ảnh của cha cô ra khỏi các tờ báo, và cô giữ chúng trong một phong bì Manila ở phía sau tủ quần áo của mình. Cô từng giả vờ là Mẹ bê trên gọi cô đến văn phòng và Alexi ở đó đợi để nói với cô rằng ông đã mắc một sai lầm khủng khiếp và ông sẽ đến đưa cô về nhà. Sau đó, ông ấy sẽ ôm cô và gọi cô là “em bé” như cách mẹ cô đã làm.

Cô ném một miếng bánh mì khác về phía những con vịt. “Con ghét nó. Con ghét cả hai.” Và sau đó, với một phép đo lường tốt, “Con cũng ghét niềng răng của mình. Josie và Celine Sicard ghét con vì con xấu xí.”

“Con chỉ cần cảm thấy có lỗi với chính mình. Hãy nhớ những gì mẹ đã nói với con. Trong một vài năm nữa, mọi cô gái tại trường học sẽ muốn trông giống như con. Con cần phải trưởng thành hơn một chút, thế thôi.”

Tâm trạng tồi tệ của Fleur biến mất. Cô yêu mẹ cô.

Cung điện của gia đình Grimaldi là một tòa nhà bằng đá và trát vữa ngồn ngang với những tháp pháo hình vuông xấu xí và những chiếc hộp bảo vệ bằng cây kẹo. Khi Belinda nhìn con gái lao qua đám đông du khách để leo lên đỉnh một khẩu đại bác có thể nhìn ra lưu vực du thuyền Monaco, cô cảm thấy cổ họng mình như có một cục u. Fleur có sự hoang dã của Flynn, niềm đam mê sống không ngừng nghỉ của anh ta. Belinda đã muốn nói ra sự thật rất nhiều lần. Cô muốn nói với Fleur rằng một người đàn ông như Alexi Savagar không bao giờ có thể là cha cô. Fleur là con gái của Errol Flynn. Nhưng nỗi sợ hãi đã khiến cô im lặng. Cô đã học từ rất lâu để không vượt mặt Alexi. Chỉ một lần cô bỏ mặt anh. Chỉ một lần anh là kẻ bắt lực. Khi Michel được sinh ra.

Sau bữa tối hôm đó, Belinda và Fleur đi xem phim American Western với phụ đề tiếng Pháp. Bộ phim đã kết thúc một nửa khi

Belinda nhìn thấy anh ta lần đầu tiên. Chắc hẳn cô ấy đã tạo ra một âm thanh nào đó vì Fleur đã nhìn sang mẹ. “Chuyện gì vậy mẹ?”

“Không có gì,” Belinda chế ngự. “Đó là... Người đàn ông đó...”

Belinda xem xét anh chàng cao bồi vừa đi vào quán rượu nơi Paul Newman đang chơi bài xì phé. Chàng cao bồi còn rất trẻ và khác xa với ngôi sao điện ảnh đẹp trai. Máy quay quay cận cảnh và Belinda quên thở. Nó dường như không thể thực hiện được. Và...

Những năm tháng mất mát cứ thế trôi đi. James Dean đã trở lại.

Người đàn ông cao và gầy với đôi chân không dừng bước. Khuôn mặt dài và hẹp của anh ta trông như thể nó đã bị xẻ từ đá lửa bởi một bàn tay nổi loạn, và những đường nét bất thường của anh ta thể hiện một sự tự tin vượt xa sự kiêu ngạo. Anh ta có mái tóc thẳng màu nâu; một chiếc mũi dài và hẹp với một vết sưng ở sống mũi; và một cái miệng hờn dỗi. Chiếc răng cửa hơi khấp khểnh của anh ta có chiếc răng vụn nhỏ nhất ở một góc. Và đôi mắt của anh ấy... Màu xanh khắc khoải và cay đắng.

Trông anh ấy không giống Jimmie - cô thấy lúc này. Anh ta cao hơn, không đẹp trai bằng. Nhưng anh ta là một kẻ nổi loạn khác - cô cảm nhận được điều đó trong xương tủy của mình - lại một người đàn ông khác sống cuộc sống theo ý mình.

Bộ phim kết thúc, nhưng cô ấy vẫn ngồi yên tại chỗ của mình, nắm chặt lấy bàn tay thiếu kiên nhẫn của Fleur và xem phần giới thiệu đang trôi ra. Tên anh ấy lóe lên trên màn hình. Sự phấn khích dâng trào trong cô.

Jake Koranda.

Sau ngần ấy năm, Jimmie đã gửi cho cô một tín hiệu. Anh ấy đang nói với cô rằng cô không được mất hy vọng. Một người đàn ông là người đàn ông của chính mình. Một người phụ nữ, người phụ nữ của riêng mình. Jake Koranda, người đàn ông đằng sau khuôn mặt đáng sợ đó, đã cho cô hy vọng. Bằng cách nào đó, cô vẫn có thể biến ước mơ của mình thành hiện thực.

Các chàng trai của Châtillon-sur-Seine đã phát hiện ra Fleur vào mùa hè trước sinh nhật lần thứ mười sáu của cô. “Chào búp bê!” họ gọi khi cô ấy bước ra từ tiệm bánh mì.

Cô nhìn lên, một vệt sô cô la lấm tẩm trên cằm, và thấy ba chàng trai đang thơ thẩn ở ngưỡng cửa của hiệu thuốc bên cạnh. Họ

đang hút thuốc lá và nghe “Crocodile Rock” trên đài phát thanh cầm tay. Một cậu bé đốt điếu thuốc của mình. “Này búp bê, chúng ta cùng xem quanh đây nào.” Cậu ấy làm một cử chỉ vẫy tay với cái đầu của mình.

Fleur liếc nhìn xung quanh để xem anh ta có đang nói chuyện với bạn học nào của cô.

Các chàng trai bật cười. Một người thúc vào người bạn của mình và chỉ vào chân của cô ấy. “Nhìn vào đôi chân này!”

Fleur nhìn xuống để xem có chuyện gì, và một chấm sô cô la khác từ đèn flash của cô ấy nhỏ giọt lên dây da màu xanh của đôi dép Dr. Scholl của cô. Các chàng trai cao hơn nháy mắt, và cô nhận ra họ đang ngưỡng mộ đôi chân của mình. Của cô!

“Em sẽ nói gì về một buổi hẹn hò?”

Một buổi hẹn hò. Cậu ta đã yêu cầu cô cho một cuộc hẹn hò! Cô đánh rơi mẩu bánh và chạy ra đường đến cây cầu nơi các cô gái đang đứng với nhau. Mái tóc vàng loang lổ tung bay sau lưng như bờm ngựa. Các chàng trai cười và huýt sáo.

Khi trở lại tu viện, cô lao về phòng và nhìn chằm chằm mình trong gương. Chính những cậu bé đó đã từng gọi cô là bù nhìn, bù nhìn. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Khuôn mặt của cô ấy trông giống hệt thê: lông mày rậm, cây bút đánh dấu, đôi mắt màu xanh lá cây đặt quá xa nhau, miệng chúm chím. Cuối cùng cô đã ngừng phát triển, nhưng phải đến khi cô cao tới năm feet, mười một inch rưỡi. Bây giờ thì niềng răng đã biến mất. Có lẽ đó là do nó.

Vào thời điểm tháng 8 đến, Fleur gần như phát ốm vì phấn khích. Cả tháng trời ở với mẹ. Và trên Mykonos, nơi yêu thích của cô trong tất cả các hòn đảo của Hy Lạp. Buổi sáng đầu tiên khi họ đi dọc bãi biển dưới ánh nắng trắng chói chang, cô không thể ngừng nói về mọi thứ mà cô đã để dành được.

“Thật là rùng rợn khi những cậu bé đó tiếp tục gọi con. Tại sao họ lại làm như vậy? Con nghĩ đó là bởi vì con đã thoát khỏi niềng răng của mình.” Fleur giật mạnh chiếc áo phông quá khổ mà cô mặc trên bộ bikini màu xanh lá cây táo mà Belinda đã mua để làm cô bất ngờ. Cô thích màu sắc, nhưng lớp cắt mỏng manh của nó khiến cô xấu hổ. Belinda mặc một chiếc áo dài sọc màu yên mạch và một chiếc vòng tay nô lệ Galanos bằng crom. Cả hai đều để chân trần, nhưng móng chân của Belinda được sơn màu xám xịt.

Mẹ cô nhăm nháp ly Bloody Mary mà bà đã mang theo. Belinda đã uống nhiều hơn mức cần thiết, nhưng Fleur không biết làm thế nào để badržng lại.

“Đứa bé tội nghiệp,” Belinda nói, “Thật khó để không còn là một con vệt con xấu xí nữa. Đặc biệt là khi con đã dành hết tâm huyết cho ý tưởng.” Cô luồn cánh tay còn lại của mình quanh eo Fleur, và xương hông của cô lướt qua phần trên đùi của con gái cô. “Mẹ đã nói với con từ nhiều năm, vấn đề duy nhất với khuôn mặt của con là con sẽ không trưởng thành bên trong nó, nhưng con rất cứng đầu.”

Cách Belinda nói khiến Fleur cảm thấy đó là điều đáng tự hào. Cô ôm chầm lấy mẹ, rồi nằm phịch xuống cát. “Con chưa bao giờ có thể quan hệ tình dục. Ý con là vậy, Belinda. Con sẽ không bao giờ kết hôn. Con thậm chí không thích đàn ông.”

“Conchurabiết bất kỳ người đàn ông nào, con yêu,” Belinda nói một cách khô khan. “Một khi con đã rời khỏi tu viện bị bỏ rơi đó, con sẽ thấy khác.”

“Con sẽ không. Cho con xin một liều thuốc được không?”

“Không. Và đàn ông thật tuyệt vời, con yêu ạ. Tất nhiên là những người đàn ông phù hợp. Những cái mạnh mẽ. Khi con khoác tay một người đàn ông quan trọng bước vào nhà hàng, mọi người đều nhìn con, và con nhìn thấy ánh ngưỡng mộ trong mắt họ. Họ biết con rất đặc biệt.”

Fleur cau mày và gõ miếng băng trên ngón chân cô. “Đó là lý do tại sao mẹ không ly hôn với Alexiur? Vì ông ấy quan trọng?”

Belinda thở dài và nghiêng mặt về phía mặt trời. “Mẹ đã nói với con rồi, con yêu. Đó là tiền. Mẹ không có các kỹ năng để hỗ trợ chúng ta.”

Nhưng Fleur sẽ có các kỹ năng. Cô đã rất xuất sắc trong môn toán. Cô nói được tiếng Pháp, tiếng Anh, tiếng Ý và tiếng Đức, thậm chí một chút tiếng Tây Ban Nha. Cô biết lịch sử và văn học, cô có thể đánh máy, và khi lên đại học, cô sẽ học nhiều hơn nữa. Chẳng bao lâu nữa, cô sẽ có thể hỗ trợ cả hai. Sau đó, cô và Belinda có thể sống bên nhau mãi mãi và không bao giờ phải chia xa nữa.

Hai ngày sau, một trong những người quen ở Paris của Belinda đã đến Mykonos. Belinda giới thiệu Fleur là cháu gái của mình,

điều mà cô luôn làm trong những dịp hiếm hoi khi họ tình cờ gặp một người mà cô biết. Mỗi lần điều đó xảy ra, Fleur đều cảm thấy buồn nôn trong lòng, nhưng Belinda nói rằng cô phải làm điều đó, nếu không, Alexi sẽ hủy chuyến đi của họ.

Người phụ nữ đó là bà Phillipe Jacques Duverge, nhưng Belinda nói rằng bà ấy đã từng là Bunny Groben, đến từ White Plains, New York. Bà ấy cũng là một người mẫu nổi tiếng trong những năm sáu mươi và bà ấy liên tục hướng máy ảnh của mình về phía Fleur. “Chỉ để giải trí thôi,” bà nói.

Fleur ghét bị chụp ảnh, và cô tiếp tục chạy xuống nước.

Bà Duverge theo sau, bấm máy từ xa.

Khi một ngày Mykonos xóa trắng đi nhường chỗ cho ngày khác, Fleur phát hiện ra những chàng trai trẻ lang thang trên những bãi biển đầy cát của Hy Lạp không khác gì những chàng trai của Châtillon-sur-Seine. Cô nói với Belinda rằng họ đang khiến cô lo lắng đến mức không thể thưởng thức được chiếc mặt nạ lặn với ống thở mới của mình. “Tại sao họ phải hành động ngu ngốc như vậy?”

Belinda nhấp một ngụm rượu gin và thuốc bổ. “Bỏ qua chúng đi. Chúng không quan trọng.”

Khi Fleur trở lại trường học cho năm cuối, cô không thể nào để biết cuộc đời mình sắp thay đổi mãi mãi. Vào tháng 10, ngay sau sinh nhật lần thứ mười sáu của cô, một đám cháy xảy ra trong ký túc xá, và tất cả các cô gái buộc phải sơ tán. Một nhiếp ảnh gia của tờ báo địa phương lao ra và bắt gặp những cô con gái của những gia đình độc nhất của Pháp đang đứng bên tòa nhà rực lửa trong bộ đồ ngủ của họ. Mặc dù ký túc xá bị hư hỏng nặng, không ai bị thương, nhưng vì tai tiếng của các gia đình liên quan, một số bức ảnh đã được đưa vào Le Monde, trong đó có ảnh cận cảnh cô con gái gần như bị lãng quên của Alexi Savagar.

Alexi quá thông minh để giữ bí mật về sự tồn tại của Fleur. Thay vào đó, anh ta chỉ nhìn trầm ngâm mỗi khi tên cô được nhắc đến, và mọi người cho rằng con gái anh bị tật nguyền, có lẽ là thiếu năng trí tuệ. Nhưng người phụ nữ trẻ đẹp đến ngỡ ngàng với khuôn miệng rộng và đôi mắt giật mình không bao giờ có thể bị nhầm với bộ khung trong tủ quần áo của bất kỳ ai.

Alexi rất tức giận vì tờ báo đã xác định được danh tính của cô, nhưng đã quá muộn. Mọi người bắt đầu đặt câu hỏi. Để làm cho nó

tệ hơn, Solange Savagar đã chọn thời điểm cụ thể để chết. Alexi không thể chịu đựng được những suy đoán khiếm nhã thậm chí sẽ trở nên tồi tệ hơn nếu đưa cháu gái rõ ràng là khỏe mạnh được chụp ảnh gần đây vắng mặt trong đám tang của bà cô.

Anh ta ra lệnh cho Belinda nhấn cho đứa con hoang của cô.

Chương 7

Hôm nay, tôi sẽ đi gặp cha tôi. Những từ đó vụt qua đầu Fleur khi cô im lặng đi theo một cô hầu gái xuống hành lang kinh khủng của biệt thự bằng đá xám trên đường Bienfaisance. Khi họ đến một phòng khách nhỏ với lối vào có khung hình trụ, người hầu gái vặn nắm cửa, rồi chuồn nhanh.

“Con!” Rượu bắn tung tóe trên mép ly của Belinda khi cô bay lên khỏi chiếc ghế dài bằng lụa gấm hoa. Cô ấy bỏ ly và chìa tay ra.

Fleur lao về phía trước, chỉ để vấp phải tấm thảm Ba Tư và suýt ngã. Họ ôm nhau, và khi cô hít mùi Shalimar của mẹ mình, Fleur cảm thấy tốt hơn một chút.

Belinda trông nhợt nhạt và thanh lịch trong bộ đồ Dior màu đen và đôi giày cao gót có lỗ hở hình quả lê ở đầu ngón chân. Fleur không thể chịu được việc ông ấy nghĩ rằng cô đang cố gây ấn tượng, vì vậy cô đã mặc một chiếc quần len đen, áo len cổ bò và một chiếc áo khoác vải tuyết cũ có cổ bằng nhung đen. Hai người bạn của cô là Jen và Helene đã bảo cô nên búi tóc lên để trông sành điệu hơn, nhưng cô đã từ chối. Các kẹp tóc ở mỗi bên đầu của cô không chính xác là một bộ, nhưng chúng đủ gần. Cuối cùng, cô đã cài chiếc kẹp móng ngựa màu bạc của mình vào ve áo để tự tin. Cho đến giờ, nó đã không hoạt động.

Belinda ôm má Fleur. “Mẹ rất vui vì con đã ở đây.”

Fleur nhìn thấy bóng đen dưới mắt mẹ, đồ uống trên bàn và ôm bà chặt hơn. “Con nhớ mẹ rất nhiều.”

Belinda nắm lấy vai cô. “Mọi chuyện sẽ không dễ dàng đâu con yêu. Hãy tránh xa Alexi và chúng ta sẽ hy vọng điều tốt nhất.”

“Con không sợ ông ấy.”

Belinda vẫy tay khỏi sự dũng cảm của Fleur bằng một bàn tay run rẩy. “Ông ấy khó hơn kể từ khi Solange bị bệnh. Mẹ mừng vì con chó già đã chết. Bà ấy sắp trở thành một thử thách, ngay cả đối với ông ta. Michel là người duy nhất tiếc nuối khi thấy bà ấy ra đi.”

Michel. Em trai cô lúc này đã mười lăm tuổi, nhỏ hơn cô một tuổi. Cô biết em mình sẽ ở đây, nhưng cô không để mình nghĩ về điều đó.

Cánh cửa phía sau họ phát ra tiếng lách cách. “Belinda, em có gọi điện thoại cho Nam tước de Chambray khi tôi nói không? Anh

ấy đặc biệt yêu mến Mẹ.”

Giọng anh trầm và sâu, đầy uy quyền. Kiểu giọng nói không bao giờ phải cất lên để được tuân theo.

Ông ta không thể làm gì hơn với mình, Fleur nghĩ. Không có gì. Cô từ từ quay mặt lại với cha mình.

Ông đã được chăm sóc chải chuốt kỹ lưỡng, bàn tay và móng tay của ông không tì vết, mái tóc mỏng, màu xám thép của ông gọn gàng hoàn hảo. Ông đeo một chiếc cà vạt màu rượu sherry cũ và một bộ vest sẫm màu. Bên cạnh Pompidou, ông được cho là người đàn ông quyền lực nhất nước Pháp. Ông khịt mũi ngắn, thanh lịch khi nhìn thấy cô. “Vây, Belinda, đây là con gái của cô. Nó ăn mặc như một nông dân.”

Fleur muốn khóc, nhưng bằng cách nào đó, cô cố gắng nâng cằm và nhìn ông. Cô nói tiếng Anh một cách cố tình. Tiếng Anh - Mỹ. Mạnh mẽ và rõ ràng. “Các nữ tu đã dạy con rằng cách cư xử tốt quan trọng hơn quần áo. Con đoán mọi thứ khác ở Paris.”

Cô nghe thấy tiếng thở gấp gấp của Belinda, nhưng phản ứng duy nhất mà Alexi thể hiện trước sự không kiên nhẫn của Fleur là bằng đôi mắt anh. Chúng chậm rãi lướt qua cô, tìm kiếm những thiếu sót mà cô biết rằng ông sẽ tìm thấy rất nhiều. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình to lớn hơn, xấu xí hơn, khó xử hơn, nhưng cô phù hợp với ánh mắt nhìn chằm chằm của ông ấy.

Đứng sang một bên, Belinda theo dõi cuộc đấu tay đôi đang diễn ra giữa Alexi và Fleur. Một niềm tự hào trào dâng trong cô. Đây là cô con gái mạnh mẽ, tràn đầy tinh thần, đẹp đến nhức nhối. Hãy để Alexi so sánh Fleur với đứa con trai yếu ớt của mình. Belinda cảm nhận được chính xác khoảnh khắc khi anh nhìn thấy sự giống nhau, và lần đầu tiên, sau nhiều thời gian cô có thể nhớ, cô cảm thấy bình tĩnh trước sự hiện diện của anh. Cuối cùng, khi anh nhìn về phía cô, cô nở một nụ cười chiến thắng nho nhỏ.

Đó là khuôn mặt của Flynn mà Alexi đã thấy ở Fleur, Flynn trẻ trung, không tỳ vết, với các nét mềm mại và biến hoá, trở nên xinh đẹp cho con gái ông ta. Khuôn mặt của Fleur có cùng một chiếc mũi khỏe khoắn và khuôn miệng rộng, thanh thoát, cùng một vầng trán cao. Ngay cả đôi mắt của cô cũng mang dấu ấn của ông ta trong hình dạng và khoảng cách xa. Chỉ có tròng mắt vàng xanh là của riêng Fleur.

Alexi quay gót rời khỏi phòng khách.

Fleur đứng ở cửa sổ phòng ngủ của mẹ cô trong khi Belinda ngủ trưa. Cô nhìn Alexi rời khỏi nhà trên chiếc Rolls có tài xế. Chiếc xe màu bạc trượt xuống và xuyên qua những cánh cổng sắt vĩ đại để lao vào đường Bienfaisance. Con phố từ thiện. Đúng là cái tên ngu ngốc. Trong căn nhà này không có tổ chức từ thiện, chỉ là một kẻ kinh khủng, căm ghét chính máu thịt của mình. Có lẽ nếu cô nhỏ bé và xinh đẹp thì... Nhưng không phải những người cha phải yêu thương con gái của họ cho dù họ trông như thế nào sao?

Cô đã quá lớn đối với những giọt nước mắt muốn rơi của em bé, vì vậy, cô xỏ chân vào đôi giày lười của mình và bắt đầu khám phá. Cô tìm thấy một cầu thang phía sau dẫn vào một khu vườn, nơi có những con đường thẳng bằng toán học mô tả những luống hình học của những bụi cây xấu xí. Cô tự nhủ mình thật may mắn khi được đưa đi khỏi cái nơi kinh khủng này. Ở tu viện, những luống dạ yến thảo thả mình trên đường rào và những con mèo có thể ngủ trong bồn hoa.

Cô vuốt mắt bằng tay áo len. Một phần nhỏ bé, ngu ngốc nào đó trong cô đã muốn tin rằng cha mình sẽ thay đổi trái tim khi nhìn thấy cô. Rằng ông ấy sẽ nhận ra rằng mình đã sai lầm như thế nào khi bỏ rơi cô. Ngốc nghếch. Thật ngốc nghếch.

Cô thấy một tòa nhà một tầng hình chữ T nằm ở phía sau khu đất. Giống như ngôi nhà, nó cũng được xây bằng đá xám, nhưng không có cửa sổ. Khi thấy cửa hông không khóa, cô xoay nùm và bước vào một cái hộp chói lòe.

Sơn nước đen phủ kín các bức tường, và sàn nhà lát đá cẩm thạch bằng gỗ mun lấp lánh trải dài trước mặt cô. Các đèn chiếu nhỏ, âm tường chiếu xuống từ trần nhà thành các cụm sao như bầu trời đêm Van Gogh, mỗi cụm chiếu sáng một chiếc ô tô cổ. Các lớp hoàn thiện được đánh bóng của chúng khiến cô liên tưởng đến các loại đá quý - hồng ngọc, ngọc lục bảo, thạch anh tím và ngọc bích. Một số ô tô nằm trên sàn đá cẩm thạch, nhưng nhiều ô tô lại đậu trên bệ, vì vậy, chúng dường như lơ lửng trong không khí như một số lượng trang sức ném vào màn đêm.

Những chiếc cột mỏng mang những biển bạc được chạm khắc nằm cạnh mỗi chiếc xe. Gót giày của cô nhấp vào sàn đá cẩm thạch cứng khi cô tìm hiểu. Isotta-Fraschini Type 8, 1932. Stutz Bearcat,

1917. Rolls-Royce Phantom I, 1925. Bugatti Brescia, 1921. Bugatti Type 13, 1912. Bugatti Type 59, 1935. Bugatti Type 35.

Tất cả những chiếc xe được xếp thành nhóm trong chiều ngắn hơn của căn phòng hình chữ L mang hình bầu dục màu đỏ đặc trưng của Bugatti.

Được đặt ở vị trí chính xác ở trung tâm, một nền tảng được chiếu sáng rực rỡ, lớn hơn tất cả những cái khác, ngồi trống rỗng. Nhãn ở góc của nền tảng được in bằng chữ viết to, đậm.

BUGATTI TYPE 41 ROYALE

“Ông ấy có biết chị đang ở đây không?”

Cô quay lại và thấy mình đang nhìn chăm chăm vào chàng trai đẹp nhất mà cô từng thấy. Cậu ta có mái tóc như tơ vàng mịn và những đường nét nhỏ nhắn, tinh xảo. Mặc một chiếc áo pull xanh bạc màu và quần chinos nhàu nhĩ buộc chặt ở eo với một chiếc thắt lưng cao bồi quá khổ, cậu ta thấp hơn nhiều so với cô và xương nhỏ như một phụ nữ. Những ngón tay thon dài của cậu có móng tay bị cắn rất vội. Cằm của cậu ta nhọn, và đôi lông mày nhạt cong lên trên đôi mắt giống hệt màu xanh lam rực rỡ như những bông lục bình đầu mùa xuân.

Khuôn mặt của Belinda nhìn từ hình dáng của một chàng trai trẻ. Vị đắng cũ của cô dâng lên như mật trong cổ họng.

Cậu ta trông trẻ hơn mười lăm tuổi khi cậu ấy găm nhăm tàn tích của một hình dáng thu nhỏ. “Tôi là Michel. Tôi không có ý định do thám.” Cậu nở một nụ cười ngọt ngào đượm buồn khiến cậu bỗng già đi trông thấy. “Chị đang điên, phải không?”

“Tôi không thích mọi người theo dõi tôi.”

“Tôi không thực sự lén theo dõi, nhưng tôi đoán điều đó không quan trọng. Không ai trong chúng ta được có mặt ở đây. Ông ấy sẽ rất tức giận nếu phát hiện ra.”

Tiếng Anh của cậu ấy cũng như tiếng Mỹ của cô, và điều đó khiến cô càng ghét cậu ta hơn. “Ông ấy không làm tôi sợ,” cô nói một cách đầy hiếu chiến.

“Đó là vì chị không biết ông ấy.”

“Tôi đoán rằng một số người trong chúng ta đã gặp may.” Cô nói những lời khó nghe nhất có thể.

“Tôi đoán.” Cậu bước tới cửa và bắt đầu tắt đèn trần từ một bảng công tắc. “Tốt hơn là chị nên đi ngay bây giờ. Tôi phải khóa

cửa trước khi ông ấy phát hiện ra chúng ta đã ở đây.”

Cô ghét cậu vì quá nhỏ bé và xinh xắn. Một luồng không khí có thể thổi bay cậu ta. “Chị cá là em sẽ làm tất cả những gì ông ấy bảo em. Như một con thỏ để.”

Cậu ấy nhún vai.

Cô không thể đối mặt với cậu ta thêm chút nào nữa. Cô phóng qua cửa và lao ra vườn. Trong suốt những năm đó, cô đã làm việc rất chăm chỉ để giành được tình yêu của cha mình bằng cách trở thành người dũng cảm nhất, nhanh nhất và mạnh mẽ nhất. Trò đùa là của cô.

Michel nhìn chăm chăm vào cánh cửa mà chị gái cậu vừa biến mất. Cậu ấy không nên để mình hy vọng họ là bạn, nhưng cậu muốn điều đó rất nhiều. Cậu ấy cần một thứ gì đó, một ai đó, giúp lấp đầy hố sâu đau đớn do cái chết của người bà đã nuôi nấng cậu ấy để lại. Solange đã nói rằng cậu ấy là cơ hội để bà bù đắp những sai lầm trong quá khứ.

Chính bà nội của cậu đã nghe thấy tiếng mẹ anh hét lên báo tin cho bố anh rằng bà đang mang thai Michel. Belinda đã nói với Alexi rằng cô sẽ không dành tình yêu nào cho đứa trẻ mà cô đang mang trong mình hơn là anh dành cho đứa bé bị bỏ rơi tại tu viện Annonciation. Bà của cậu nói rằng cha cậu đã cười nhạo những lời đe dọa của Belinda. Ông ấy đã nói Belinda không thể cưỡng lại việc yêu chính máu thịt của mình. Rằng đứa bé này sẽ làm cho cô quên đi đứa bé kia.

Nhưng cha anh đã sai. Solange là người đã ôm cậu ấy, chơi với cậu và an ủi cậu khi cậu tổn thương. Michel nên mừng vì cuối cùng bà đã thoát khỏi sự đau khổ của mình, nhưng cậu muốn bà quay lại, trút bỏ lớp sơn dày hiệu Gauloise, vuốt tóc khi cậu quỳ xuống trước mặt, dâng hiến tất cả tình yêu thương mà những người khác trong ngôi nhà trên đường Bienfaisance đã phủ nhận cậu.

Bà ấy là người đã thương lượng thỏa thuận đình chiến không dễ dàng giữa cha mẹ cậu. Belinda đã đồng ý xuất hiện trước công chúng cùng với Michel để đổi lấy chuyến thăm hai lần mỗi năm với con gái cô. Nhưng thỏa thuận ngừng bắn đã không thay đổi sự thật rằng mẹ cậu không hề yêu cậu. Bà nói rằng cậu là con của cha mình. Nhưng Alexi cũng không muốn cậu, không phải khi ông ta thấy rằng Michel không thể giống ông ta.

Tất cả rắc rối trong gia đình cậu đã xảy ra vì chị gái cậu, Fleur bí ẩn. Ngay cả bà của cậu cũng không biết tại sao Fleur bị đuổi đi.

Cậu rời ga ra và trở về căn phòng trên gác mái. Cậu dần dần vận chuyển đồ đạc của mình lên đó cho đến khi không ai nhớ chính xác làm thế nào mà người thừa kế gia sản Savagar lại đến sống trong khu của những người hầu cũ.

Cậu nằm trên giường và khóa tay sau đầu. Một chiếc dù trắng treo như một tán cây trên chiếc giường sắt nhỏ của cậu. Cậu đã mua nó trong một khothừa của quân đội không xa trường dự bị Boston mà cậu theo học. Cậu thích cách chiếc dù gọn sóng trong những luồng không khí thổi qua và che chở cậu như một tử cung lớn, bằng lụa.

Trên những bức tường quét vôi trắng, cậu treo bộ sưu tập ảnh quý giá của mình. Lauren Bacall trong chiếc áo măng tô màu đỏ cổ điển của Helen Rose từ Bộ thiết kế cho phụ nữ. Carroll Baker đứng dựa từ một chiếc đèn chùm trong *The Carpetbaggers*, được trang trí bằng những hạt cườm và chùm lông đà điểu cầu kỳ của Edith Head. Phía trên bàn làm việc của mình, Rita Hayworth mặc chiếc áo choàng Gilda nổi tiếng của Jean Louis, và ở bên cạnh cô, Shirley Jones tạo dáng trong chiếc váy màu hồng sắc sỡ ngon lành mà cô đã mặc ở Elmer Gantry. Những người phụ nữ và những bộ trang phục tuyệt vời họ đã mê hoặc.

Cậu nhặt tập giấy phác thảo của mình lên và bắt đầu vẽ một cô gái cao, gầy, với những đường nhấn đậm cho lông mày và một cái miệng rộng. Điện thoại của cậu đổ chuông. Đó là André. Những ngón tay của Michel bắt đầu run rẩy quanh ống nghe.

André nói: “Tôi vừa nghe được tin đau buồn về bà của cậu. Tôi rất xin lỗi. Điều này thật rất khó cho cậu.”

Cổ họng của Michel thắt lại khi thể hiện sự đồng cảm nồng nhiệt.

“Tối nay, cậu có thể chuồn ra ngoài được không? Tôi-tôi muốn gặp cậu. Tôi muốn an ủi cậu, bạn yêu.”

“Tôi thích điều đó,” Michel nói nhẹ nhàng. “Tôi nhớ cậu.”

“Và tôi đã nhớ cậu. Nước Anh thật thú vị, nhưng Danielle nhất quyết ở lại cả cuối tuần.”

Michel không muốn nghe nhắc về vợ của André, nhưng chẳng bao lâu sau, André sẽ rời bỏ cô ấy, và hai người họ sẽ chuyển đến

miền nam Tây Ban Nha và sống trong một ngôi nhà tranh câu cá. Vào các buổi sáng, Michel sẽ quét dọn sàn nhà bằng đất nung, nhồi đệm và bày ra những chiếc bình bằng đất nung đầy hoa và những chiếc bát đan bằng liễu gai chất đầy hoa quả chín. Vào những buổi chiều, khi André đọc thơ cho cậu ấy, Michel sẽ tạo ra những bộ quần áo đẹp trên chiếc máy may mà cậu đã tự học cách sử dụng. Vào ban đêm, họ sẽ yêu nhau trong bản nhạc của Vịnh Cadiz vỗ về bờ cát bên ngoài cửa sổ của họ. Đó là cách Michel mơ ước.

“Tôi có thể gặp cậu trong một giờ nữa,” cậu nói nhẹ nhàng.

“Một giờ rồi.” Giọng André trầm hẳn xuống. “Tôi yêu cậu, Michel.”

Michel nghẹn ngào nước mắt. “Tôi yêu cậu, André.”

Fleur chưa bao giờ mặc một chiếc váy thanh lịch như vậy, chiếc áo măng tô dài tay màu đen, với những chiếc lá nhỏ xếp chồng lên nhau được chọn thành những búi nhỏ màu đen ở một bên vai. Belinda cột tóc của Fleur thành một búi tóc lỏng và gắn những hạt mã não đã đánh bóng vào tai cô. “Đây,” mẹ cô nói khi cô lùi lại để quan sát thành quả của mình. “Bây giờ thì hãy để ông ấy gọi con là nông dân.”

Fleur có thể thấy cô trông già và sành điệu hơn so với tuổi mười sáu, nhưng cô cảm thấy kỳ lạ, như thể cô đang mặc quần áo của Belinda.

Fleur lặng lẽ đặt mình vào giữa bàn ăn tối dài với Belinda ngồi ở đầu này và Alexi ở đầu kia. Mọi thứ đều màu trắng. Khăn trải bàn trắng, nền trắng, lọ thạch cao nặng đựng hàng chục bông hồng trắng nở rộ. Ngay cả thức ăn cũng là súp kem trắng, măng tây trắng và sò điệp nhạt có mùi trộn lẫn với mùi thơm của hoa hồng trắng. Ba người đều mặc đồ đen trông giống như những con quạ đậu quanh thùng tang lễ, với móng tay màu đỏ như máu của Belinda là điểm duy nhất có màu sắc. Ngay cả sự vắng mặt của Michel cũng không thể chịu được bữa ăn trang nghiêm ấy.

Fleur ước mẹ cô sẽ ngừng uống rượu, nhưng Belinda uống hết ly rượu này đến ly rượu khác trong khi chỉ nghịch ngợm thức ăn của mình. Khi mẹ cô rút điều thuốc trên đĩa ăn, một người hầu đã quơ nó đi. Giọng của Alexi xuyên qua sự im lặng. “Ta sẽ đưa con đến gặp bà của con ngay bây giờ.”

Rượu vang tràn trên vành ly của Belinda. “Vì Chúa, Alexi. Fleur thậm chí còn không biết bà. Không cần thiết có điều này.”

Fleur không thể chịu nổi vẻ mặt vặn vẹo, sợ hãi trên khuôn mặt của mẹ mình. “Không sao đâu. Con không sợ.” Một người hầu kéo lại ghế của Fleur trong khi Belinda ngồi đờ ra, làn da nhợt nhạt như những bông hồng trắng trước mặt.

Fleur đi theo Alexi vào hành lang. Bước chân của họ vang trên sàn nhà hình vòm, với những bức bích họa bạo lực của phụ nữ mặc áo ngực và đàn ông đâm chém nhau. Họ đến những cánh cửa mạ vàng đánh dấu lối vào phòng khách chính. Ông ấy mở một trong số chúng và ra hiệu cho cô bước vào.

Căn phòng chỉ có một chiếc quan tài màu đen bóng được trang trí bằng hoa hồng trắng và một chiếc ghế gỗ mun nhỏ. Fleur cố gắng làm như thể cô đã nhìn thấy xác chết mọi lúc, nhưng xác chết duy nhất mà cô đã nhìn thấy thuộc về sơ Madeleine, và đó chỉ là một cái nhìn thoáng qua. Khuôn mặt nhăn nhoe của Solange Savagar trông như thể được nặn từ sáp nến cũ.

“Hôn lên môi bà của con để biểu hiện của sự tôn trọng.”

“Bố không nghiêm túc.” Cô gần như bật cười, nhưng rồi cô nhìn ông, và biểu hiện trên khuôn mặt ông khiến cô không khỏi lạnh lùng. Ông ta không quan tâm đến việc Fleur thể hiện sự tôn trọng. Ông đang thử lòng can đảm của cô. Đây là một mạo hiểm, một thách thức. Và ông không tin cô có thể có nó một chút nào.

“Ồ, nhưng ta rất nghiêm túc,” ông ấy nói.

Cô đã khóa đầu gối của mình để chúng không run rẩy. “Con đã phải đối mặt với những kẻ bắt nạt suốt cuộc đời mình.”

Miệng ông cong lên một cách khó chịu. “Đó có phải là những gì con nghĩ về ta? Một kẻ bắt nạt?”

“Không.” Cô buộc miệng của mình để tạo ra cùng một lời chế nhạo khó chịu. “Con nghĩ bố là một con quái vật.”

“Con là một đứa trẻ.”

Cô chưa bao giờ tưởng tượng mình có thể ghét bất cứ ai đến vậy. Cô từ từ bước một bước, và rồi bước nữa. Cô di chuyển qua sàn nhà bóng loáng về phía quan tài, và khi đến gần hơn, cô cố gắng để chạy khỏi ngôi nhà im lặng này, chạy từ con phố từ thiện, chạy từ Alexi Savagar trở lại nơi an toàn, ngọt ngào của các nữ tu.

Nhưng cô không thể chạy. Mãi cho đến khi cô cho ông thấy những gì ông đã vứt bỏ.

Cô tiến đến quan tài và hút lấy hơi thở của mình. Sau đó, cô cúi người về phía trước và chạm vào đôi môi vẫn còn lạnh của bà mình.

Cô nghe thấy một tiếng rít đột ngột và rõ ràng. Trong một khoảnh khắc kinh hoàng, cô nghĩ nó đến từ xác chết, nhưng sau đó, Alexi nắm lấy vai cô và kéo cô raxa quan tài.

“Con chó cái bẩn thỉu!” Ông ta thốt ra một lời nguyên rủa ác độc làm cô rung động. “Cô cũng giống như ông ấy. Cô sẽ làm bất cứ điều gì để cứu lấy niềm tự hào của mình!” Tóc cô xõa ra và xõa xuống lưng. Ông đẩy cô vào chiếc ghế nhỏ màu đen bên cạnh quan tài. “Không có gì là quá thấp kém khi niềm tự hào của con bị đe dọa.” Ông ta dùng tay trần lau dầu nộ hôn, bôi vết son lên má cô.

Cô cố gắng đẩy cánh tay ông ra. “Đừng chạm vào con! Con ghét bố. Đừng bao giờ chạm vào con.”

Tay ông buông lỏng trên cánh tay cô. Ông ta nói điều gì đó quá nhẹ nhàng khiến cô suyt chút nữa là không nghe thấy.

“Thuần chủng.”

Cô thôi vùng vẫy.

Ông dùng ngón tay vuốt ve miệng cô, cái chạm nhẹ nhàng. Ông lần theo đường rãnh môi cô. Và rồi, thật bất ngờ, ngón tay ông trượt vào trong miệng cô và nhẹ nhàng di chuyển dọc theo hàng rào răng của cô.

“Đứa trẻ. Đứa trẻ tội nghiệp.”

Cô ngồi đó sững sờ, mê mẩn, mê man. Ông xuýt xoa như thể đang hát ru cho cô. “Con đã bị mắc kẹt trong một điều gì đó mà con không hiểu. Đứa con tội nghiệp.”

Cái chạm của ông thật dịu dàng. Đây có phải là cách mà những người cha đối xử với những đứa con gái mà họ yêu quý?

“Con thật phi thường,” ông thì thầm. “Bức ảnh trên báo không cho ta chuẩn bị.” Ông nhẹ nhàng luồn những ngón tay vào lọn tóc lòa xòa trên má cô. “Ta luôn yêu thích những thứ đẹp đẽ. Quần áo. Đàn bà. Ô tô.” Anh lướt ngón tay cái của mình trên đường viền hàm của cô. Cô ngửi thấy mùi nước hoa của ông, thoang thoảng vị cay. “Lúc đầu, ta yêu một cách bừa bãi, nhưng ta đã học tốt hơn.”

Cô không biết ông đang nói gì.

Anh chạm vào cằm cô. “Bây giờ, ta chỉ có một nỗi ám ảnh. Chiếc Bugatti. Con có biết Bugatti không?”

Tại sao ông ấy lại nói về một chiếc xe hơi? Cô nhớ những gì cô đã thấy trong nhà để xe, nhưng cô lắc đầu.

“Ettore Bugatti gọi những chiếc xe của ông ấy là dòng thuần chủng, giống như một con ngựa thuần chủng.” Đầu ngón tay ông lướt qua giọt mồ hôi bóng loáng trên mái tóc cô và kéo nhẹ. “Ta có bộ sưu tập Bugattis tốt nhất trên thế giới, tất cả trừ chiếc đứng đầu - Bugatti Royale.” Giọng ông nhẹ nhàng, trầm ấm... như thôi miên. Cô cảm thấy như thể ông ta đang bỏ bùa lên cô. “Ông ấy chỉ chế tạo sáu chiếc trong số đó. Trong chiến tranh, một chiếc Royale bị bỏ lại ở Paris. Ba chúng tôi đã giấu nó với quân Đức trong cống rãnh dưới thành phố. Chiếc xe đó đã trở thành một huyền thoại và tôi quyết tâm sở hữu nó. Tôi phải sở hữu nó vì nó là tốt nhất. Con thuần chủng, con có hiểu ta không? Không sở hữu những thứ tốt nhất là điều không tưởng.” Ông vuốt má cô.

Cô gật đầu, mặc dù cô chẳng hiểu gì cả. Tại sao ông ấy lại nói về điều này lúc này? Nhưng giọng nói của ông đầy yêu thương, và những tưởng tượng cũ đã trỗi dậy trong cô. Đôi mắt cô nhắm nghiền. Cha cô đã nhìn thấy cô, và sau ngần ấy năm, cuối cùng, ông cũng muốn có cô.

“Con nhắc nhở ta về điều đó bởi vì,” ông ta thì thầm. “Ngoại trừ con không phải là thuần chủng, đúng không?”

Lúc đầu, cô nghĩ rằng cô cảm thấy ngón tay ông ta trên miệng cô. Rồi cô nhận ra đó là môi ông. Cha cô đang hôn cô.

“Alexi!” Tiếng hét của một con vật bị thương xuyên qua căn phòng. Đôi mắt của Fleur mở to.

Belinda đứng ở cửa, khuôn mặt nhăn nhó vì đau khổ. “Bỏ tay ra khỏi con bé! Tôi sẽ giết anh nếu anh chạm vào con bé một lần nữa! Tránh xa ông ta ra, Fleur. Con không bao giờ được để ông ta chạm vào con!”

Fleur lúng túng đứng dậy khỏi ghế. Những lời nói áp úng của cô không định trước. “Nhưng... Ông ấy... Ông ấy là cha con...”

Belinda trông như thể cô ấy bị tát. Fleur cảm thấy buồn nôn. Cô vội chạy đến bên mẹ. “Không sao. Con xin lỗi!”

“Làm thế nào con có thể?” Giọng Belinda gần như là một tiếng thì thầm. “Một cuộc gặp gỡ với ông ấy có khiến con quên đi mọi

thứ không?”

Fleur lắc đầu khò sở. “Không. Không, con không quên bất cứ điều gì.”

“Lên lầu với mẹ,” Belinda nói một cách nghiêm nghị. “Ngay lập tức.”

“Đi với mẹ của con đi, con yêu.” Giọng ông lướt giữa họ như lụa. “Chúng ta sẽ có thời gian để nói chuyện sau tang lễ vào ngày mai và lập kế hoạch cho tương lai của con.”

Lời nói của ông mang đến cho cô một cảm giác ngọt ngào, rung động, cảm giác như một sự phản bội.

Belinda đứng bên cửa sổ phòng ngủ của cô ấy nhìn qua hàng cây với ánh đèn pha le lói lướt qua trên đường Bienfaisance. Những giọt nước mắt lem luốc từ mascara chảy dài trên má và nhỏ xuống ve áo của chiếc áo choàng màu xanh lam băng giá của cô. Trong phòng bên cạnh, Fleur đã ngủ. Flynn đã chết mà không hề hay biết về cô bé.

Belinda mới ba mươi lăm tuổi, nhưng cô cảm thấy mình như một bà già. Cô sẽ không để Alexi cướp mất đứa con xinh đẹp của mình. Không có vấn đề gì cô ấy không thể. Cô sẩy chân vào dàn âm thanh. Một giờ trước, cô đã gọi điện thoại. Cô không thể nghĩ phải làm gì khác. Khi nhìn quanh để tìm đồ uống của mình, cô biết rằng, sau đêm nay, không thể có thêm đêm nào được nữa.

Ly của cô đặt trên sàn bên cạnh đồng album thu âm. Cô thu mình vào giữa chúng và lật cuốn album trên cùng. Nhạc phim trong *Western Devil Slaughter*. Cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên trang bìa.

Jake Koranda. Diễn viên và nhà viết kịch. *Devil Slaughter* là bộ phim thứ hai trong loạt phim *Bird Dog Calibre* của anh ấy. Cô ấy yêu cả hai, ngay cả khi các nhà phê bình không thích. Họ nói rằng Jake đã giả mạo tài năng của mình bằng cách xuất hiện trong một bộ phim tạp kỹ, nhưng cô ấy không cảm thấy như vậy.

Ảnh bìa tả cảnh mở đầu phim. Jake, trong vai *Bird Dog Calibre*, nhìn chăm chăm vào máy ảnh, khuôn mặt nhăn nhó và mệt mỏi; Cái miệng mềm mại hờn dỗi của anh chùng xuống, gần như xấu xí. Những khẩu súng lục Colt cầm bằng ngọc trai sáng lấp lánh bên anh. Cô ngả người ra sau, nhắm mắt và tìm đến những tưởng tượng khiến cô cảm thấy dễ chịu hơn. Dần dần, tiếng xe ô tô xa dần cho

đến khi cô chỉ còn nghe thấy tiếng thở của anh và cảm nhận được bàn tay anh đặt trên ngực cô.

Đúng, Jake. Ồ đúng. Ồ đúng, tình yêu của tôi, Jimmy.

Album thu âm tuột khỏi tay cô, khiến cô trở về thực tại. Cô với lấy gói thuốc lá nhàu nát của mình, nhưng nó đã hết sạch. Cô ấy gửi cho ai đó đi chơi sau bữa tối, nhưng cô đã quên mất. Mọi thứ đều tuột khỏi tay cô. Mọi thứ ngoại trừ đứa con gái mà cô sẽ không bao giờ buông tay.

Cô nghe thấy âm thanh mà cô đang chờ đợi, tiếng bước chân của Alexi trên cầu thang. Cô đổ thêm scotch vào ly của mình và mang nó ra hành lang. Khuôn mặt của Alexi trông như được vẽ. Tình nhân tuổi teen mới nhất của anh ta hẳn đã khiến anh ta kiệt sức. Cô đi về phía anh, áo choàng của cô trượt qua một bên vai trần trụi.

“Cô say rồi,” anh ta nói.

“Chỉ một chút.” Một cục nước đá kêu lạch cạch trên thành ly của cô. “Chỉ đủ để tôi có thể nói chuyện với anh.”

“Lên giường đi, Belinda. Tôi quá mệt mỏi để thỏa mãn cô tối nay.”

“Tôi chỉ muốn một điều thuốc.”

Cẩn thận quan sát cô, anh rút chiếc cặp bạc và mở nó ra. Cô mất thời gian lồi một điều ra, rồi bước qua anh vào phòng ngủ. Alexi đi theo cô. “Tôi không nhớ đã mời em vào.”

“Thứ lỗi vì đã bước vào thế giới trẻ con,” cô vặn lại.

“Đi đi, Belinda. Không giống như các tình nhân của tôi, cô già và xấu. Cô đã trở thành một người phụ nữ tuyệt vọng, người biết rằng mình không có gì mới mẻ để điều đình.”

Cô không thể để những lời nói của anh ta làm tổn thương mình. Cô phải tập trung vào sự tục tĩu khủng khiếp của miệng anh ta phủ lên môi Fleur. “Tôi sẽ không để anh có con gái tôi.”

“Con gái của cô?” Anh ta cởi áo khoác và ném nó qua ghế. “Ý cô không phải là con gái của chúng ta?”

“Tôi sẽ giết anh nếu anh chạm vào con bé.”

“Chúa ơi, em yêu. Việc nghiện ngập trong rượu của em cuối cùng đã đưa em đến bờ vực thẳm.” Các nút măng séc của anh ta dính chặt lên bàn khi anh ta vứt bỏ chúng. “Bao nhiêu năm, cô đã cầu xin tôi đưa con bé vào gia đình của chúng tôi.”

Mặc dù anh không có cách nào để biết về cuộc điện thoại mà cô đã thực hiện, nhưng cô vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh. “Tôi sẽ không quá tự tin. Bây giờ, Fleur đã lớn hơn, anh không còn nhiều điều cần lưu ý đối với tôi.”

Ngón tay anh dừng lại trên cúc áo sơ mi.

Cô buộc mình phải tiếp. “Tôi có kế hoạch cho con bé và tôi không quan tâm nữa nếu ai đó biết rằng anh đang nuôi dạy con gái của một người đàn ông khác.” Đó không phải sự thật. Cô đã quan tâm. Cô không thể chịu đựng được ý tưởng tình yêu của con gái mình chuyển thành thù hận. Nếu Fleur phát hiện ra Alexi không phải là cha của mình, cô bé sẽ không hiểu Belinda có thể nói dối cô thế nào. Tệ hơn nữa, cô sẽ không hiểu tại sao Belinda lại ở lại với anh ta.

Alexi có vẻ thích thú. “Đây có phải là vụ tổng tiền không, em yêu? Cô đã quên rằng cô yêu những thứ xa xỉ như thế nào? Nếu ai đó biết được sự thật về Fleur, tôi sẽ cắt đứt với cô không một xu dính túi, và cô biết rằng mình không thể tồn tại nếu không có tiền. Làm sao cô có thể giữ mình trong rượu scotch?”

Belinda chậm rãi đi về phía anh ta. “Có thể anh không biết tôi nhiều như anh nghĩ.”

“Ồ, tôi biết em, em yêu.” Những ngón tay anh ta lướt một đường trên cánh tay cô. “Tôi biết em tốt hơn là em biết chính mình.”

Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt anh, tìm kiếm chút dịu dàng ở đó. Nhưng cô chỉ có thể nhìn thấy cái miệng đã cắn nát môi con gái mình.

Buổi sáng sau đám tang của Solange, Fleur thức dậy trước bình minh với âm thanh của ai đó trong phòng cô. Khi mở mắt ra, cô thấy Belinda đang vớt quần áo vào vali của cô. “Dậy đi con,” cô thì thầm. “Mẹ đã đóng gói tất cả các thứ của con. Đừng làm ồn.”

Belinda sẽ không giải thích họ sẽ đi đâu cho đến khi họ đến ngoại ô Paris. “Chúng ta sẽ ở với Bunny Duverge một thời gian tại bất động sản của cô ấy ở Fontainebleau.” Đôi mắt cô lo lắng nhìn vào gương chiếu hậu, và những dòng căng thẳng kéo ở khóe miệng cô. “Con đã gặp cô ấy khi chúng ta ở Mykonos vào mùa hè này, nhớ không? Người phụ nữ đã liên tiếp chụp ảnh của con.”

“Con đã yêu cầu cô ấy không làm vậy. Con ghét bị chụp ảnh.” Fleur không hề nghĩ thấy mùi rượu nào, nhưng cô tự hỏi liệu Belinda đã uống rượu chưa. Mới chưa đến bảy giờ. Ý tưởng này bị đánh thức vào lúc bình minh và bị lôi ra khỏi nhà không một lời giải thích khiến cô gần như khó chịu.

“May mắn thay Bunny đã tha cho con.” Một lần nữa, ánh mắt của Belinda lại hướng vào gương chiếu hậu. “Cô ấy đã gọi cho mẹ vài lần sau khi mẹ trở về Paris. Cô ấy nghĩ rằng con là cháu gái của mẹ, nhớ không? Tất cả những gì cô ấy có thể nói là con nổi bật như thế nào và con nên trở thành người mẫu ra sao. Cô ấy muốn số điện thoại của con.”

“Một người mẫu!” Fleur nghiêng người về phía trước và nhìn chằm chằm vào Belinda. “Thật điên rồ.”

“Cô ấy nói rằng con có chính xác khuôn mặt và cơ thể mà các nhà thiết kế muốn.”

“Con cao sáu feet!”

“Bunny từng là một người mẫu nổi tiếng, vì vậy, cô ấy biết.” Belinda lấy một tay vào ví và rút hộp thuốc lá ra. “Khi cô ấy nhìn thấy bức ảnh đó của con trên tờ Le Monde sau trận hỏa hoạn, cô ấy nhận ra rằng con không phải là cháu gái của mẹ. Lúc đầu, cô ấy rất tức giận, nhưng hai ngày trước, cô ấy đã gọi điện và thừa nhận rằng cô ấy đã gửi những bức ảnh ở Mykonos cho Gretchen Casimir, người phụ nữ sở hữu một trong những công ty người mẫu độc quyền nhất ở New York. “

“Công ty người mẫu! Tại sao?”

“Gretchen thích những bức ảnh và cô ấy muốn Bunny chụp thử một vài bức ảnh phù hợp về con.”

“Con không tin. Cô ấy đang chơi mẹ thôi.”

“Mẹ đã nói với cô ấy sự thật. Alexi đó sẽ không bao giờ cho phép con làm người mẫu.” Cô rút bật lửa khỏi bảng điều khiển. “Nhưng sau những gì đã xảy ra...” Cô ấy đầy khói trong phổi. “Chúng ta phải có khả năng tự nuôi sống bản thân. Và chúng ta cần phải tránh càng xa anh ta càng tốt, là New York. Đây là vé của chúng ta, con yêu. Mẹ chỉ biết thế thôi.”

“Con không thể là người mẫu! Con trông chẳng giống ai.” Cô đá đôi giày lười của mình vào hộp và co đầu gối vào ngực, hy vọng áp lực sẽ làm dịu cơn đau thắt trong bụng. “Con-con không hiểu tại

sao chúng ta phải đi ngay. Con cần phải học xong.” Cô siết chặt đầu gối hơn. “Và... Alexi thì không... Ông ấy dường như không còn ghét con nhiều nữa.”

Các khớp ngón tay của Belinda trắng bệch khi cô nắm chặt vô lăng và Fleur biết mình đã nói sai. “Ý con chỉ là-”

“Ông ta là một con rắn. Con đã cầu xin mẹ trong nhiều năm hãy rời xa ông ấy. Giờ thì cuối cùng, mẹ cũng đã làm được và mẹ không muốn nghe một từ nào khác. Nếu những bức ảnh thử nghiệm đó tốt, con sẽ kiếm được nhiều hơn đủ để hỗ trợ chúng ta.”

Fleur đã luôn có ý định hỗ trợ cho họ, nhưng không phải như thế này. Cô muốn sử dụng các kỹ năng toán học và ngôn ngữ của mình trong kinh doanh, hoặc có thể trở thành một phiên dịch viên tại NATO. Kế hoạch của Belinda là một điều viển vông. Người mẫu thời trang là những phụ nữ xinh đẹp, không phải là những đứa trẻ mười sáu tuổi quá cao và vụng về.

Cô chống cằm lên đầu gối. Tại sao họ phải rời đi bây giờ? Tại sao họ phải rời đi ngay khi cha cô bắt đầu thích cô?

Bunny Duverge giảng cho Fleur về cách trang điểm, cách đi lại, về việc ai là ai trong làng thời trang New York, như thể Fleur quan tâm đến bất kỳ điều gì trong số đó. Cô loay hoay bộ móng tay nhám nhở của Fleur, sự thiếu thốn quần áo và thói quen làm hỏng đồ đạc.

“Tôi không thể giúp được gì,” Fleur nói vào cuối tuần khốn khổ đầu tiên của cô tại điền trang Duverge Fontainebleau. “Tôi rất duyên dáng trên một con ngựa.”

Bunny đảo mắt và phàn nàn với Belinda về giọng Mỹ của Fleur. “Giọng Pháp hấp dẫn hơn rất nhiều.”

Nhưng bất chấp tất cả, Bunny đã thề với Belinda rằng Fleur đã có nó. Khi Fleur hỏi nó là gì, Bunny xua tay và nói rằng nó khó nắm bắt. “Người ta chỉ đơn giản là biết thôi.”

Đối với tất cả saisót của mình, Bunny biết cách giữ bí mật, và cô ấy cũng kiên quyết như Belinda để ngăn chặn Alexi tìm thấy họ. Thay vì chọn một thợ làm tóc kiểu Paris, Bunny bay đến một tiệm làm tóc nổi tiếng ở London, người bắt đầu cắt tóc của Fleur, một phần tư inch ở đây, một nửa inch ở đó. Khi anh ấy hoàn thành, Fleur nghĩ rằng mái tóc của cô trông khá giống nhau, nhưng Bunny đã rom róm nước mắt và gọi anh ấy là “thợ cạo”.

Một điều tốt đã xảy ra. Belinda ngừng uống rượu. Fleur rất vui, mặc dù điều đó khiến mẹ cô nhảy cẫng lên rất nhiều. “Nếu Alexi phát hiện ra Casimir, anh tasẽ dừng việc đó lại. Con không biết ông ấy như mẹ đâu, con yêu. Chúng ta phải được chứngthựcở New York trước khi anh ta tìm thấy chúng ta. Nếu điều này không ổn,ôngấy sẽ nghĩ ra cách để chia cắt chúng ta mãi mãi.”

Biết Belinda đang đặt mọi hy vọng vào điều này khiến Fleur đau quặnbụng. Cô cố gắng chú ý đến tất cả những gì Bunny nói với cô. Cô tập đi đứng. Qua các hội trường. Lên xuống cầu thang. Ngang qua bãi cỏ. Đôi khi Bunny bắt cô đi đánh hông. Lần khác, với cái mà Bunny gọi là “Sải bước trên đường phố New York”. Fleur đã thựchành trang điểm và tư thế. Cô thực hiện các tư thế và thực hành các biểu cảm khuôn mặt khác nhau.

Cuối cùng thì Bunny đã gọi cho nhiếp ảnh gia thời trang yêu thích của cô ấy.

Những ngón chân được chăm sóc nuông chiều của Gretchen Casimir cuộn tròn trong ống bơm khi cô lấy những bức ảnh mới nhất mà Bunny đã gửi trong phong bì. Cô ấy nợ Bunny cái này. Chúa ơi, cô ấy đã từng. Cô gái thật ngoạn mục. Đây là kiểu khuôn mặt cứ mười năm lại xuất hiện một lần, giống như Suzy Parker’s, Jean Shrimpton’s, hay Twiggy’s. Cô khiến Gretchen nhớ đến cả Shrimpton và Verushka vĩ đại. Khuôn mặt của cô gái này sẽ định hình diện mạo của một thập kỷ.

Cô nhìn chăm chăm vào máy ảnh, những đường nét gần như nam tính, táo bạo của cô được bao bọc bởi bờm tóc vàng óng ả. Mọi phụ nữ trên thế giới đều muốn trông như thế này. Trong cảnh quay yêu thích của Gretchen, Fleur đứng chân trần, tóc thắt bím như một cô gái miền núi, đôi tay to buông thông ở hai bên. Cô mặc một chiếc áo bông thấm nước. Viên áo nặng trĩu và không bằng phẳng quanh đầu gối cô. Núm vú của cô lộ rõ, và chất liệu ẩm ướt xác định ranh giới bất tận của hông và chân rõ ràng hơn so với khi cô khỏa thân. Vogue sẽ rất thích.

Gretchen Casimir đã xây dựng Nhóm người mẫu Casimir từ một văn phòng chỉ có một phòng thành một tổ chức có uy tín ngang với cơ quan Ford hùng mạnh. Nhưng “gần như” là không đủ tốt. Đã đến lúc bắt Eileen Ford hít khói của cô.

Fleur Savagar sẽ làm cho điều đó xảy ra.

Fleur nhìn ra ngoài cửa sổ khi chiếc taxi lao vào luồng giao thông Manhattan. Đó là một buổi chiều đầu tháng mười hai lạnh lạnh. Mọi thứ đều bản, đẹp và tuyệt vời. Nếu cô không quá kinh hãi, thì thành phố New York sẽ cảm thấy vừa phải với cô.

Belinda châm điều thuốc thứ ba kể từ khi họ lên taxi. “Mẹ không thể tin được, con yêu. Mẹ không thể tin rằng chúng ta đã đi xa. Alexi sẽ rất tức giận. Con gái của ông ta, một người mẫu. Nhưng vì chúng ta không cần tiền của ông ấy, ông ấy không thể làm gì để ngăn cản chúng ta. Oái ăm! Hãy cẩn thận, con gái.”

“Xin lỗi.” Fleur kéo cùi chỏ vào. Biết rằng Belinda đang xác định tương lai của họ khi Fleur có sự nghiệp người mẫu khiến cô phát ốm trong bụng.

Đáng lẽ Gretchen đã cho họ thuê một căn hộ chung cư vừa vừa, nhưng chiếc taxi đã tấp vào trước một tòa nhà cao tầng sang trọng với địa chỉ được cắt trên kính phía trên cửa. Người gác cửa đưa vali của họ vào thang máy mà người vừa ra mặc đồ Joy.

Bụng của Fleur xoắn lại khi thang máy lao lên. Cô không thể làm điều này. Cô đã xem các bức ảnh thử nghiệm và chúng thật xấu xí. Chân cô chìm vào tấm thảm dày màu xanh lá cây cần tây khi họ bước ra ngoài. Cô đi theo Belinda và người gác cửa dọc một hành lang ngắn đến một cánh cửa ộp. Anh mở khóa và đặt vali của họ vào trong. Belinda bước vào căn hộ trước. Khi Fleur đi theo, cô nhận ra một mùi lạ. Quen, nhưng cô không thể xác định được. Kiểu như vậy-Cô nhìn qua Belinda và thấy chúng. Chúng đã ở khắp mọi nơi. Hết bình này đến bình khác toànhoa hồng trắng. Cô hít sâu. Belinda phát ra tiếng kêu nhẹ, bị bóp nghẹt. Alexi Savagar bước ra khỏi bóng tối.

“Chào mừng tới New York, các tình yêu của tôi.”

Chương 8

“Anh làm gì ở đây?” giọng Belinda không chỉ là một lời thì thầm.

“Câu hỏi gì thế. Vợ và con gái tôi lên đường tới Thế giới mới. Ít nhất thì tôi cũng nên ở đây để chào đón họ chứ?” Anh ta nở một nụ cười trừ với Fleur, mời cô chia sẻ trò đùa.

Fleur bắt đầu mỉm cười đáp lại, nhưng cô chợt thấy mẹ mình xanh xao làm sao. Cô tiến lại gần bên Belinda hơn. “Con sẽ không quay lại. Và bố không thể làm cho con quay lại đâu.”

Cô nghe như một đứa bé, và ông ấy có vẻ thích thú. “Bất cứ điều gì khiến con nghĩ rằng bố sẽ muốn con làm? Các luật sư của bố đã xem xét hợp đồng mà Gretchen Casimir đã đưa ra cho con, và nó có vẻ khá công bằng.”

Tất cả những bí mật mà Belinda đã áp đặt chẳng là gì cả. Fleur hít thở hương thơm hoa hồng. “Bố biết Casimir chứ?”

“Ta không có ý nói ra về thiếu nhã nhặn, nhưng ta không thể thoát khỏi sự chú ý của mình khi nói đến phúc lợi của đứa con gái duy nhất của ta.”

Belinda dường như thoát ra khỏi cơn mê. “Đừng tin ông ta, Fleur! Đây là một thủ thuật.”

Alexi thở dài. “Làm ơn, Belinda, đừng gây hoang tưởng cho con gái chúng ta.” Ông ta thực hiện một cử chỉ tao nhã. “Để tôi chỉ cho bà căn hộ. Nếu bà không thích, tôi sẽ tìm cho bà một cái khác.”

“Bố tìm thấy căn hộ này cho chúng tôi?” Fleur nói.

“Món quà của một người cha dành cho con gái của mình.” Nụ cười của ông ta khiến lòng cô mềm nhũn. “Đã qua thời gian để ta bắt đầu sửa đổi. Đây là một lời chúc nhỏ của ta cho sự nghiệp tương lai của cô bé.”

Một âm thanh nhỏ vô định thoát ra từ môi Belinda. Cô đưa tay ra để kéo Fleur về phía mình, nhưng cô đã quá muộn. Fleur đã đi với Alexi.

Alexi đã thuê một căn hộ tại Carlyle vào tháng 12. Cả ngày, Fleur đã dành vô số giờ để được đội ngũ của Gretchen Casimir trang điểm và đánh bóng. Cô đã gặp gỡ các huấn luyện viên vận động và giáo viên dạy khiêu vũ, chạy bộ mỗi ngày ở Công viên Trung tâm, và học với các gia sư mà Alexi thuê để có thể hoàn thành chương trình học của mình.

Buổi tối, ông ấy xuất hiện tại căn hộ với vé xem kịch hoặc múa ba lê, đôi khi với lời mời đến một nhà hàng, nơi đơn giản có món ăn quá tuyệt để bỏ lỡ. Ông ta đưa cô đi du lịch Connecticut để theo dõi tin đồn một chiếc Bugatti năm 1939 được cất giấu trong một khu đất Fairfield. Belinda ngồi ở băng ghế sau và hút thuốc dây chuyền. Cô ấy không bao giờ để Fleur đi đâu một mình với ông ta. Nếu Fleur cười nhạo một trong những câu chuyện cười của anh ta hoặc nhăm nháp chút đồ ăn vặt mà anh ta cho cô ăn từ chiếc đĩa của mình, Belinda nhìn chăm chăm vào cô với biểu hiện của sự phản bội sâu sắc đến mức Fleur cảm thấy buồn nôn. Cô không quên những gì ông đã làm với cô, nhưng ông có vẻ rất tiếc về điều đó.

“Đó là sự ghen tuông trẻ con,” anh nói với cô khi Belinda trốn vào nhà vệ sinh trong một bữa ăn cùng nhau của họ. “Nỗi bất an đáng thương của người chồng trung niên hết mực yêu thương cô gái kém mình hai mươi tuổi. Ta sợ con sẽ thế chỗ ta trong tình cảm của cô ấy, nên sau khi sinh xong, ta chỉ đơn giản là khiến con biến mất. Sức mạnh của tiền bạc, con yêu. Đừng bao giờ đánh giá thấp nó.”

Cô phải chớp nước mắt. “Nhưng con chỉ là một đứa trẻ.”

“Vô tình. Ta biết điều đó vào ngay thời điểm đó. Cũng mĩa mai, phải không? Những gì ta đã làm đã đẩy mẹ của con đi xa hơn một đứa trẻ nhỏ có thể làm được. Vào thời điểm có Michel, nó không có gì khác biệt cả.”

Lời giải thích của ông ta khiến cô bối rối, nhưng ông hôn vào lòng bàn tay cô. “Ta không yêu cầu con tha thứ cho ta, cô gái. Một số điều là không thể. Ta chỉ đơn thuần cầu xin con hãy cho ta một chỗ đứng nhỏ nào đó trong cuộc đời của con trước khi quá muộn cho cả hai chúng ta.”

“Con-con muốn tha thứ cho bố.”

“Nhưng con không thể. Mẹ con sẽ không bao giờ cho phép điều đó, ta hiểu.”

Tháng giêng, Alexi trở lại Paris và Fleur có buổi chụp quảng cáo dầu gội đầu đầu tiên. Belinda đã ở bên cô suốt thời gian qua. Fleur đã hóa đá, nhưng mọi người đều tốt, ngay cả khi cô vấp chân máy và xô ngã ly cà phê của giám đốc nghệ thuật. Nhiếp ảnh gia đã đóng vai Rolling Stones, và một nhà tạo mẫu thực sự tốt bụng đã khiến Fleur khiêu vũ với cô. Sau một thời gian, Fleur đã quên đi

chiều cao, đôi tay xẻng, đôi chân bàn quốc và khuôn mặt to của mình.

Gretchen cho biết những bức ảnh là “lịch sử”. Fleur chỉ mừng khi có trải nghiệm đầu tiên sau lưng cô ấy.

Cô quay một quảng cáo khác hai ngày sau đó và một quảng cáo thứ ba vào tuần sau. “Con chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ xảy ra nhanh như thế,” cô nói với Alexi trong một cuộc nói chuyện điện thoại thường xuyên của họ.

“Bây giờ, cả thế giới sẽ thấy con xinh đẹp như thế nào và rơi vào lưới phép của con, giống như ta đã làm.”

Fleur mỉm cười. Cô nhớ ông, nhưng cô không ngu ngốc đến mức nhắc chuyện đó với Belinda. Khi Alexi trở lại Paris, Belinda đã bắt đầu cười trở lại và cô đã không uống một ly nào.

Tiếng vang bắt đầu được xây dựng. Vào tháng 3, Fleur đã thực hiện buổi quảng bá thời trang đầu tiên của mình và người đại diện báo chí của Gretchen bắt đầu gọi cô là “Gương mặt của thập kỷ”. Không ai trừ Fleur phản đối.

Đột nhiên có vẻ như tất cả mọi người đều muốn cô. Vào tháng 4, cô nhận được hợp đồng với Revlon. Vào tháng 5, cô đã chụp một bộ ảnh thời trang dài sáu trang cho Glamour. Vogue đã cử cô đến Istanbul để chụp caftans, sau đó đến Abu Dhabi để mặc đồ nghỉ dưỡng. Cô đã tổ chức sinh nhật lần thứ mười bảy của mình tại một khu nghỉ mát ở Bahamas chụp đồ bơi trong khi Belinda tán tỉnh một cựu ngôi sao nhạc kịch hết thời đi nghỉ ở đó.

Cô tiếp tục có nhiều gia sư khác nhau, nhưng điều đó không giống như ở trong lớp học. Cô nhớ những người bạn cùng trường của mình. May mắn thay, Belinda đã đi khắp mọi nơi với cô. Họ còn hơn cả mẹ và con gái. Họ là những người bạn tốt nhất.

Fleur bắt đầu kiếm được những khoản tiền lớn hơn cần đầu tư, nhưng Belinda không am hiểu về tài chính, vì vậy Fleur bắt đầu hỏi Alexi trong các cuộc điện thoại của họ. Những câu trả lời của ông hữu ích đến mức cô và Belinda ngày càng dựa dẫm vào ông và cuối cùng, đổ toàn bộ mọi việc vào đôi tay tài hoa của ông.

Trang bìa đầu tiên của Fleur xuất hiện. Belinda đã mua hai chục bản sao và treo chúng khắp căn hộ. Tạp chí đã bán được nhiều số hơn bất kỳ số nào trong lịch sử của nó và sự nghiệp của Fleur bùng nổ. Cô biết ơn vì thành công của cô đến quá dễ dàng, nhưng nó

cũng khiến cô không thoải mái. Mỗi lần soi gương, cô lại tự hỏi những chuyện ồn ào là gì.

Tạp chí People đã yêu cầu một cuộc phỏng vấn. “Con tôi không chỉ tỏa sáng,” Belinda nói với phóng viên. “Con bé lấp lánh.” Đó là tất cả những gì mọi người cần.

ĐỨA BÉ LẤP LÁNH FLEUR SAVAGAR SÁU FEET VÀNG CHẮC CHẮN

Khi Fleur nhìn thấy trang bìa, cô nói với Belinda rằng cô sẽ không bao giờ ra ngoài nơi công cộng nữa.

“Quá muộn rồi.” Belinda bật cười. “Người đại diện báo chí của Gretchen đang đảm bảo rằng biệt danh là phù hợp.”

Fleur đã ở New York một năm khi lời mời đóng phim đầu tiên đến. Kịch bản này thật rác rưởi, và Gretchen khuyên Belinda nên từ chối. Belinda đã làm thế, nhưng cô ấy đã bị trầm cảm trong nhiều ngày sau đó. “Mẹ đã mơ đến việc chúng ta sẽ đến Hollywood, nhưng Gretchen nói đúng. Bộ phim đầu tiên của con phải thật đặc biệt.”

Hollywood ư? Tất cả diễn ra quá nhanh. Fleur hít một hơi thật sâu và cố kìm chế.

New York Times đã đưa ra một câu chuyện nổi bật. “Đứa bé lấp lánh thật to lớn, xinh đẹp và giàu có.”

“Ý con là bây giờ.” Fleur rên rỉ. “Con không bao giờ, không bao giờ đi chơi được nữa.”

Belinda bật cười và tự rót cho mình một phần.

Belinda dần loại bỏ đồ cổ trong căn hộ của họ và trang trí nó theo phong cách đương đại hoàn toàn, khác với ngôi nhà trên phố Bienfaisance mà cô có thể làm. Tấm da lộn bao phủ các bức tường phòng khách. Một chiếc bàn Mies van der Rohe bằng kính và crom đặt phía trước chiếc ghế sofa hầm hờ với những chiếc gối họa tiết màu đen và nâu. Fleur đã không nói với Belinda rằng cô thích đồ cổ hơn. Cô đặc biệt ghét bức tường phòng khách dài được trang trí bằng khungphóng to khuôn mặt của chính mình. Nhìn chúng khiến cô cảm thấy rợn người. Như thể ai đó đã chiếm chỗ trong cơ thể cô, và lớp trang điểm cùng quần áo tạo thành một lớp vỏ dày che giấu con người thật bên dưới. Ngoại trừ việc cô không biết người đó là ai.

Alexi hứa ông ấy sẽ đến New York vào tháng Hai. Ông ta đã hủy hai chuyến đi khác đến thành phố, nhưng lần này, ông ta thề rằng sẽ không có gì có thể ngăn cản ông ta. Khi ngày đó đến gần, cô cố gắng che giấu sự phân khích của mình với Belinda, nhưng chỉ vài giờ trước khi máy bay của ông ta dự định hạ cánh, điện thoại reo trong căn hộ.

“Con yêu,” Alexi nói, như diêm báo đang cuộn lên trong bụng cô. “Bố có việc khẩn cấp. Bố không thể rời Paris bây giờ được.”

“Nhưng bố đã hứa! Đã hơn một năm rồi.”

“Một lần nữa, ta đã làm con thất vọng. Giá như...” Cô biết ông sẽ nói gì. “Giá như mẹ con cho con đến Paris. Nhưng cả hai chúng ta đều biết cô ấy sẽ cấm điều đó, và ta sẽ không làm trái ý muốn của cô ấy. Than ôi, cô ấy lợi dụng con để làm tổn thương ta.”

Fleur sẽ không phản bội Belinda bằng cách đồng ý. Khi cố gắng nuốt xuống nỗi thất vọng, cô nghe thấy tiếng giày cao gót gõ dọc hành lang. Một lúc sau, cửa phòng ngủ của Belinda đóng sập lại.

Belinda yên vị trên mép giường và nhắm mắt lại. Ông ta lại hủy hẹn với Fleur, giống như ông ta đã làm hai lần trước đó. Fleur sẽ rất đau lòng và phẫn uất, không phải vì Alexi mà là vì cô. Chiến lược của ông ấy rất xuất sắc. Coi đó là lỗi của Belinda khi cha và con gái không thể ở bên nhau.

Fleur đã chống lại sức quyến rũ của Alexi lâu hơn Belinda mong đợi, và ngay cả bây giờ, cô vẫn duy trì ít nhất dấu vết của giới hạn với ông ta. Alexi không thích điều đó, đó là lý do tại sao ông ấy gọi cho cô vài lần một tuần, tại sao ông ấy gửi những món quà xa hoa có tính toán khiến cô cảm thấy sự hiện diện của ông ấy và tại sao ông ấy đã tránh xa trong năm qua. Bất cứ lúc nào, Fleur gõ cửa phòng ngủ của mẹ và xin phép bay đến Paris để gặp ông, Belinda sẽ từ chối. Fleur sẽ bực bội và comình lại. Mặc dù cô sẽ không nói ra điều đó, nhưng cô thấy mẹ mình bị loạn thần kinh và ghen tị. Nhưng Belinda phải giữ Fleur ở New York, nơi có thể bảo vệ cô. Giá như cô ấy có thể giải thích tại sao điều đó lại cần thiết như vậy mà không cần nói ra sự thật.

Bằng cách này, cha của con - người không phải là cha của con - đang quyến rũ con.

Fleur sẽ không bao giờ tin điều đó.

“Xa hơn về bên phải, em yêu.”

Fleur nghiêng đầu và mỉm cười trước ống kính. Cổ bị đau và bị chuột rút, nhưng Cinderella đã không than thở về vũ hội chỉ vì dép thủy tinh của cô ấy bị mất.

“Đẹp quá, em yêu. Hoàn hảo. Hở chút răng nào. Thật kinh ngạc.”

Cô ngồi trên chiếc ghế đầu trước chiếc bàn nhỏ có mặt trên tráng gương, được nâng lên như giá vẽ để phản chiếu ánh sáng. Chiếc áo choàng lụa màu sâm panh hở cổ của cô để lộ một chuỗi ngọc lục bảo cắt vuông lộng lẫy. Mùa hè đã đến, và đó là một buổi chiều New York nóng như thiêu như đốt. Ở ngoài tầm máy quay, cô mặc đồ cắt ngắn và đi dép cao su màu hồng.

“Sửa lại lông mày của cô ấy,” nhiếp ảnh gia nói.

Người đàn ông trang điểm đưa cho cô một chiếc lược nhỏ, sau đó chấm vào mũi cô bằng một miếng bọt biển nhỏ và sạch. Cô nghiêng người trước hình ảnh phản chiếu của mình và chải lông mày rậm trở lại vị trí cũ. Cô từng coi những thứ như lược chải lông mày là kỳ cục, nhưng cô không còn nghĩ về nó nữa.

Qua khóe mắt, cô quan sát Chris Malino, trợ lý của nhiếp ảnh gia. Với mái tóc xù, màu cát và khuôn mặt cởi mở, thân thiện, anh gần như không đẹp trai như những người mẫu nam mà cô từng làm việc cùng, nhưng cô thích anh hơn rất nhiều. Anh ấy đang tham gia các lớp học làm phim tại NYU và lần cuối cùng họ làm việc cùng nhau, anh ấy đã nói chuyện với cô về các bộ phim Nga. Cô ước rằng anh ta sẽ rủ cô đi chơi, nhưng không một chàng trai nào mà cô thích có đủ can đảm. Những buổi hẹn hò duy nhất của cô là với những người đàn ông lớn tuổi hơn, những người nổi tiếng ở độ tuổi đôi mươi mà Belinda và Gretchen muốn cô được thấy tại một sự kiện quan trọng nào đó. Cô đã mười tám tuổi và cô chưa bao giờ có một cuộc hẹn hò thực sự.

Nancy, nhà tạo mẫu trong buổi chụp, đã điều chỉnh một trong những chiếc kẹp quần áo ở phía sau áo cánh của Fleur để nó vừa hơn với bộ ngực nhỏ hơn của cô. Sau đó, cô kiểm tra mảnh băng dán mà cô ấy dán vào cổ Fleur để nâng chiều cao của chiếc vòng cổ ngọc lục bảo. Fleur từng nghĩ những bộ quần áo đẹp đẽ trên các trang tạp chí giống như những tòa nhà mặt tiền giả trên phim trường.

Không lâu sau, nhiếp ảnh gia cho biết: “Tôi đã chụp được ba cuộn ngọc lục bảo. Hãy nghỉ một chút.”

Fleur bước quanh bàn ủi của Nancy và thay chiếc áo sơ mi hở cổ có cổ của riêng cô. Chris đang chuyển phong nền. Cô rút một tách cà phê và đi đến chỗ Belinda, người đang xem quảng cáo trên tạp chí.

Mẹ cô ấy đã thay đổi rất nhiều kể từ khi họ đến New York hơn hai năm rưỡi trước. Những cử chỉ yên lặng, lo lắng đã biến mất. Cô ấy đã tự tin hơn. Đẹp hơn, rậm rỏi và khỏe mạnh nhờ những ngày cuối tuần tại ngôi nhà trên bãi biển Long Island mà họ thuê. Hôm nay, cô ấy mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng của Gatsby, kết hợp với váy với đôi xăng đan trẻ em dâu tằm và một chiếc vòng tay vàng mảnh.

“Nhìn da cô ấy này.” Belinda gõ móng tay vào trang tạp chí. “Cô ấy không có lỗ chân lông. Những bức ảnh như thế này khiến mẹ cảm thấy tuổi bốn mươi đang chạy ngược xuống cổ.”

Fleur chăm chú nhìn kỹ hơn người mẫu trong quảng cáo cho một dòng mỹ phẩm đắt tiền. “Đó là Annie Holman. Mẹ còn nhớ lần Bill Blass mà Annie và con đã làm cùng nhau vài tháng trước không?”

Belinda khó nhớ về bất kỳ ai chưa nổi tiếng, và cô ấy lắc đầu.

“Mẹ, Annie Holman có mười ba tuổi!”

Belinda cười yếu ớt. “Không có gì lạ khi mọi phụ nữ trên ba mươi tuổi ở đất nước này đều bị trầm cảm. Chúng ta đang cạnh tranh với trẻ em.”

Fleur hy vọng phụ nữ không cảm thấy như vậy khi họ xem những bức ảnh của cô. Cô ghét ý nghĩ rằng việc cô kiếm được tám trăm đô la một giờ khiến mọi người cảm thấy tồi tệ.

Belinda đi vào phòng tắm. Fleur lấy lại tinh thần và tiến lại gần Chris, người vừa mới treo phong nền xong. “Rồi... trường học sao rồi?” Cười đi, đồ ngốc. Và đừng quá lớn.

“Cũng vật liệu cũ.”

Cô có thể biết anh đang cố tỏ ra bình thường, như thể cô chỉ là một cô gái khác trong một lớp học của anh chứ không phải Glitter Baby. Cô thích điều đó.

“Tuy nhiên, tôi đang làm việc trên một phim trường mới,” anh ấy nói.

“Có thật không? Nói cho tôi nghe về nó đi.” Cô thả mình vào một chiếc ghế xếp. Nó kêu cọt két khi cô ngồi.

Anh ta bắt đầu nói, và chẳng bao lâu sau, anh ta bị cuốn vào những gì mình đang nói đến nỗi anh ta quên mất việc bị cô đe dọa.

“Điều đó thật thú vị,” cô nói.

Anh ta thọc ngón tay cái vào túi quần jean, rồi lại rút nó ra. Quả táo Adam của anh ấy nhấp nhô một vài lần. “Cô có muốn... Ý tôi là, tôi hiểu là cô có những việc khác đang phải làm. Tôi biết cô có rất nhiều chàng trai rủ đi chơi, và-”

“Tôi không.” Cô nhảy lên khỏi ghế. “Tôi biết mọi người đều nghĩ tôi thế - mọi người đang rủ tôi đi chơi. Nhưng nó không phải là sự thật.”

Anh ta nhặt một đồng hồ đo ánh sáng và chơi đùa với nó. “Tôi nhìn thấy hình ảnh của cô trên báo với các ngôi sao điện ảnh, Kennedys và tất cả mọi người.”

“Đó không phải là những cuộc hẹn hò thực sự. Họ... đại loại là để công khai.”

“Điều đó có nghĩa là cô muốn đi chơi với tôi? Có lẽ là tối thứ bảy. Chúng ta có thể đi về nông thôn.”

Fleur cười toe toét. “Tôi rất thích.”

Anh cười rạng rỡ với cô.

“Con thích cái gì, con yêu?” Belinda đi tới phía sau cô.

“Tôi đã đề nghị Fleur đi về nông thôn với tôi vào tối thứ Bảy, thưa bà Savagar,” Chris nói, vẻ lo lắng trở lại. “Có nhà hàng, nơi họ có đồ ăn Trung Đông.”

Fleur cong ngón chân trong đôi dép đi trong nhà tắm. “Con đã nói là con sẽ đi.”

“Con ư, con yêu?” Trán của Belinda hóp lại. “Mẹ e rằng điều đó sẽ không ổn. Con đã có kế hoạch rồi, nhớ không? Buổi ra mắt bức tranh Altman mới. Con sẽ đi với Shawn Howell.”

Fleur đã quên buổi ra mắt, và cô chắc chắn muốn quên Shawn Howell, một ngôi sao điện ảnh hai mươi hai tuổi với chỉ số IQ tương xứng với số tuổi của anh ấy. Vào buổi hẹn hò đầu tiên của họ, anh ấy đã dành cả buổi tối để phàn nàn rằng mọi người đã “ra ngoài gây phiền cho anh ấy” và anh ấy đã nói với cô rằng anh ấy đã bỏ học trung học vì tất cả các giáo viên đều là những kẻ ngu ngốc và ngu ngốc. Cô đã cầu xin Gretchen đừng sắp xếp thêm bất kỳ

buổi hẹn hò nào với anh ta nữa, nhưng Gretchen nói rằng Shawn hiện đang rất nóng và công việc là công việc. Khi cô ấy cố nói chuyện về điều đó với mẹ cô, Belinda đã vô cùng nghi ngờ.

“Nhưng con yêu, Shawn Howell là một ngôi sao. Được nhìn thấy bên cậu ấy khiến con trở nên quan trọng gấp đôi.” Khi Fleur phàn nàn rằng anh ta cứ cố gắng luồn tay vào dưới váy cô, Belinda đã véo má cô. “Những người nổi tiếng khác với những người bình thường. Họ không tuân theo các quy tắc giống nhau. Mẹ biết con có thể xử lý anh ta.”

“Được thôi,” Chris nói, sự thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt anh. “Tôi hiểu. Để khi khác.”

Nhưng Fleur biết rằng sẽ không có lần nào khác. Chris đã lấy hết can đảm để rủ cô đi chơi một lần và anh ấy sẽ không bao giờ làm điều đó nữa.

Fleur cố nói với Belinda về Chris trong taxi trên đường về nhà, nhưng Belinda không chịu hiểu. “Chris chẳng là ai cả. Tại sao con lại muốn đi chơi với cậu ấy?”

“Bởi vì con thích anh ấy. Mẹ không nên có...” Fleur kéo phần rìa của lớp tóc cắt ngắn. “Con ước gì mẹ đã không làm anh ấy khó chịu như vậy. Nó khiến con cảm thấy như mình mới mười hai tuổi.”

“Mẹ hiểu rồi.” Giọng Belinda trở nên lạnh lùng. “Con đang nói với mẹ rằng mẹ đã làm con xấu hổ.”

Fleur cảm thấy hơi hoảng sợ. “Dĩ nhiên là không. Không. Làm sao mẹ có thể làm con xấu hổ được?” Belinda đã né khỏi cô, và Fleur chạm vào cánh tay bà. “Hãy quên bất cứ điều gì con nói đi. Điều đó không quan trọng.” Ngoại trừ việc đó là quan trọng, nhưng cô không muốn làm tổn thương cảm xúc của Belinda. Khi điều đó xảy ra, Fleur luôn cảm thấy như thể cô đang đứng trước tu viện Annonciation nhìn chiếc xe của mẹ mình biến mất.

Belinda không nói gì trong một lúc, và nỗi đau khổ của Fleur ngày càng sâu sắc.

“Con phải tin mẹ, con yêu. Mẹ biết điều gì là tốt nhất cho con.” Belinda ôm lấy cổ tay Fleur, và Fleur cảm thấy như thể cô sắp rơi xuống vách đá, chỉ để được đưa về nơi an toàn.

Đêm đó, sau khi Fleur đã ngủ, Belinda nhìn chằm chằm vào những bức ảnh của con gái mình trên tường. Quyết tâm của cô ấy càng trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Bằng cách nào đó, cô phải

bảo vệ Fleur khỏi tất cả bọn họ - khỏi Alexi, khỏi những kẻ vô tích sự như Chris, khỏi bất kỳ ai ngáng đường họ. Đó sẽ là những điều khó khăn nhất mà cô ấy từng làm và vào những ngày như hôm nay, cô ấy không chắc mình sẽ xoay sở như thế nào.

Tám áochán nản bắt đầu bao trùm lấy cô. Cô đẩy nó ra bằng cách vớ lấy điện thoại và nhanh chóng bấm một số.

Một giọng nam ngái ngủ trả lời. “Ừ.”

“Tôi đây. Tôi đánh thức anh à?”

“Ừ. Cô muốn gì?”

“Tôi muốn gặp anh tối nay.”

Anh ngáp dài. “Khi nào cô đến?”

“Tôi sẽ đến đó sau 20 phút.”

Khi cô bắt đầu kéo điện thoại ra khỏi tai, cô nghe thấy giọng nói của anh ta ở đầu dây bên kia. “Này, Belinda? Làm thế nào cô để quần lót của cô ở nhà đi.”

“Shawn Howell, anh là một con quỉ.” Cô ấy cúp điện thoại, lấy ví và rời khỏi căn hộ.

Chương 9

Hollywood muốn một Jake Koranda thông minh và xấu xa. Họ muốn anh nhìn chằm chằm vào một mẩu bản trên đường phố qua thùng rượu 44 Magnum. Họ muốn anh ta sử dụng khẩu Colts có tay cầm bằng ngọc trai trên một băng và sau đó, hôn tạm biệt tất cả trước khi anh bước ra cửa quán rượu. Koranda có thể chỉ mới hai mươi tám tuổi, nhưng anh ấy là một người đàn ông thực sự, không phải là một trong số những gã khờ mang máy sấy tóc trong túi hông.

Jake đã thành công vang dội ngay từ khi bắt đầu chơi một chiếc xe trượt tên Bird Dog Calibre ở phương Tây với chi phí thấp, thu về gấp sáu lần chi phí sản xuất. Dù còn trẻ nhưng anh có hình ảnh thô ráp, sống ngoài luật lệ đàn ông phải thích phụ nữ, giống như Eastwood. Hai bức ảnh Calibre khác ngay sau bức đầu tiên, mỗi bức đều chết người hơn. Sau đó, anh ấy đã đóng vài bộ phim hành động phiêu lưu hiện đại. Sự nghiệp của anh thăng tiến như vũ bão. Tiếp đó, Koranda trở nên cứng đầu. Anh nói rằng anh cần thêm thời gian để viết các vở kịch của mình.

Hollywood phải làm gì về điều đó? Nam diễn viên hành động xuất sắc nhất kể từ Eastwood, và anh ấy đã viết những thứ vớ vẩn cuối cùng trong tuyển tập đại học thay vì đứng trước máy quay nơi anh ấy thuộc về. Giải thưởng Pulitzer chết tiệt đã hủy hoại anh ta.

Và nó trở nên tồi tệ hơn... Koranda quyết định anh ấy muốn thử viết cho phim thay vì chonhà hát. Anh gọi kịch bản của mình là Sunday Morning Eclipse, và không hề có một cuộc rượt đuổi ô tô nào trong toàn bộ câu chuyện chết tiệt. “Cái thứ vớ vẩn đó ổn cho sân khấu, nhóc ạ,” tài tử Hollywood nói với anh khi anh ta thực hiện mua nó, “nhưng công chúng Mỹ muốn có những bộ ngực và súng trên màn ảnh.”

Koranda cuối cùng đã kết thúc với Dick Spano, một nhà sản xuất trẻ tuổi, người đồng ý thực hiện Sunday Morning Eclipse với hai điều kiện: Jake phải đảm nhận vai chính, và sau đó, anh ta phải giao cho Spano vai cảnh sát sau là tên cướp với kinh phí lớn.

Vào một đêm thứ Ba đầu tháng Ba, ba người đàn ông ngồi trong một căn phòng chiếu đầy khói thuốc. “Chạy thử nghiệm trên màn hình Savagar một lần nữa,” Dick Spano gọi một trong những điều xì gà Cuba béo mà anh thích hút.

Johnny Guy Kelly, đạo diễn tóc bạch kim huyền thoại của bộ phim, bật nắp một lon Orange Crush và nói qua vai với hình bóng cô độc đang ngồi trong bóng tối ở phía sau. “Jako, cậu bé, chúng tôi không muốn cậu không vui, nhưng tôi nghĩ cậu đã để những bộ não thiên tài của mình trên giường với người bạn nữ mới nhất của mình.”

Jake Koranda kéo đôi chân dài của mình khỏi lưng ghế trước mặt. “Savagar đã sai đối với Lizzie. Tôi có thể cảm thấy nó trong ruột của tôi.”

“Anh nhìn thật lâu và chăm chú vào chiếc bánh trên đó và nói với tôi rằng anh không cảm thấy thứ gì đó khác ngoài ruột của mình.” Johnny Guy hướng người tình màu cam của mình về phía màn hình. “Máy ảnh yêu cô ấy, Jako. Và cô ấy cũng đang học diễn xuất, vì vậy, cô ấy thực sự nghiêm túc về điều này.”

Koranda cúi người sâu hơn vào chỗ ngồi của mình. “Cô ấy là một người mẫu. Thêm một cô gái quyến rũ mơ màng muốn có sự nghiệp điện ảnh. Tôi đã trải qua điều này với tên cô ấy vào năm ngoái và tôi đã thề rằng mình sẽ không bao giờ tái phạm nữa. Đặc biệt là không có trên bức ảnh này. Anh có kiểm tra lại Amy Irving không?”

“Irving đã bị trói,” Spano nói, “và ngay cả khi cô ấy không bị trói, tôi phải nói với anh rằng tôi sẽ đi với Savagar ngay bây giờ. Cô ấy nóng bỏng. Anh không thể cầm tạp chí lên nếu không nhìn thấy khuôn mặt của cô ấy trên trang bìa. Mọi người đang chờ xem cô ấy chọn gì cho bộ phim đầu tiên của mình. Nó được tích hợp sẵn tính công khai.”

“Bắt đầu công khai,” Koranda nói.

Dick Spano và Johnny Guy Kelly nhìn nhau. Họ thích Jake, nhưng anh ta có chính kiến mạnh mẽ, và anh ta có thể là một tên khốn cứng đầu khi tin vào điều gì đó. “Nó không dễ như vậy,” Johnny Guy nói. “Cô ấy có một số người thông minh đằng sau. Họ đã chờ đợi rất lâu để tìm ra chính xác bức ảnh phù hợp.”

“Vớ vẩn,” Jake vặn lại. “Tất cả những gì họ muốn là một người đàn ông hàng đầu đủ cao để chơi với cô gái nhỏ của họ. Nó không sâu hơn thế.”

“Tôi nghĩ rằng anh đang đánh giá thấp họ.”

Sự im lặng lạnh lẽo trôi đi từ phía sau căn phòng.

“Xin lỗi, Jake,” Spano cuối cùng nói, không phải là không có chút run sợ, “nhưng chúng ta sẽ làm quá sức anh về vấn đề này. Chúng ta sẽ đưa ra lời đề nghị cho cô ấy vào ngày mai.”

Phía sau họ, Koranda cời trần rời khỏi chỗ ngồi của mình. “Hãy làm những gì anh phải làm, nhưng đừng mong đợi tôi sẽ tung ra tấm thảm chào mừng.”

Johnny Guy lắc đầu khi Jake biến mất, rồi một lần nữa nhìn vào màn hình. “Hãy hy vọng chiếc bánh trên đó biết cách giải nhiệt.”

Belinda đã lôi kéo Fleur đến xem tất cả các bức ảnh của Jake Koranda, và Fleur đã ghét tất cả chúng. Anh ta luôn bắn vào đầu ai đó, cứa vào bụng người đó hoặc khùng bố một phụ nữ. Và anh ấy có vẻ thích thú với nó! Bây giờ, cô phải làm việc với anh ta, và cô biết từ người đại diện của mình chính xác rằng anh ta khó khăn như thế nào đối với việc dùng cô. Một phần là cô không thể đổ lỗi cho anh ta. Không cần biết Belinda tin vào cái gì nhưng Fleur không phải là diễn viên.

“Đừng lo lắng nữa,” Belinda nói, bất cứ khi nào Fleur cố nói với cô ấy về điều đó. “Ngay khi anh ấy nhìn thấy con, anh ấy sẽ yêu.”

Fleur không thể tưởng tượng điều đó lại xảy ra.

Chiếc xe limousine màu trắng mà hãng phim đã gửi đến đón cô tại LAX đã đưa cô đến ngôi nhà hai tầng kiểu Tây Ban Nha ở Beverly Hills mà Belinda đã thuê cho họ. Đó là đầu tháng 5, thời tiết lạnh bất thường khi cô rời New York, nhưng ấm áp và đầy nắng ở Nam California. Khi cô đến từ Pháp ba năm trước, cô chưa bao giờ tưởng tượng cuộc sống của mình lại đi theo một hướng kỳ lạ như vậy. Cô đã cố gắng để biết ơn, nhưng gần đây, điều đó thật khó khăn.

Một người quản gia trông giống như bà ấy ít nhất đã trăm tuổi cho cô vào tiền sảnh với tường trắng, dầm sẫm màu, đèn chùm bằng sắt rèn và sàn nhà bằng đất nung. Fleur bỏ vali ra khỏi người khi cô bắt đầu mang chúng lên lầu. Cô chọn một phòng ngủ phía sau nhìn xuống hồ bơi và để phòng ngủ chính cho Belinda. Ngôi nhà dường như thậm chí còn lớn hơn trong những bức ảnh. Với sáu phòng ngủ, bốn sân và một vài bể sục, nó có nhiều không gian hơn hai người cần, điều mà cô đã nhầm lẫn khi đề cập với Alexi trong

một cuộc nói chuyện điện thoại của họ thay cho những lần ghé thăm.

“Ở Nam California, thiếu phô trương là thô tục,” ông ấy nói. “Hãy làm theo sự hướng dẫn của mẹ con và con sẽ thành công rực rỡ.”

Cô đã đề cho việc đào xới trôi qua. Vấn đề giữa Alexi và Belinda quá phức tạp để cô xử lý, đặc biệt là vì cô không bao giờ có thể hiểu tại sao hai người ghét nhau đến vậy lại không ly hôn. Cô cởi giày và nhìn quanh căn phòng với những mảnh gỗ âm áp và những tấm vải tông màu đất. Một bộ sưu tập những cây thánh giá Mexico treo trên tường đã làm cô voi đi nỗi nhớ nhà các nữ tu. Chưa bao giờ cô tưởng tượng mình sẽ thực hiện chuyến đi đặc biệt này một mình.

Cô ngồi ở bên giường và gọi điện về New York. “Mẹ cảm thấy đỡ hơn chưa?” cô hỏi khi Belinda trả lời.

“Mẹ đau khổ. Và bị làm nhục. Làm sao một người phụ nữ ở tuổi mẹ lại có thể bị thủy đậu?” Belinda xì mũi. “Con của mẹ sẽ đóng vai chính trong bộ phim được nói đến nhiều nhất trong năm, và mẹ thì đang mắc kẹt ở New York với căn bệnh nực cười này. Nếu mẹ bị sẹo...”

“Mẹ sẽ ổn trong một tuần hoặc hơn.”

“Mẹ sẽ không ra khỏi đó cho đến khi mẹ trông đẹp nhất. Mẹ muốn họ nhìn thấy những gì họ đã trải qua trong những năm ấy.” Một cái xì mũi nữa. “Hãy gọi cho mẹ ngay khi con gặp anh ấy. Đừng lo lắng về việc lệch múi giờ.”

Fleur không cần phải hỏi Belinda đang nói về ai. Cô đã chuẩn bị tinh thần, và chắc chắn...

“Con tôi sẽ đóng những cảnh tình tứ với Jake Koranda.”

“Nếu mẹ nói điều đó lần nữa, con sẽ phát điên lên.”

Belinda đã cố gắng cười trong nỗi đau khổ của mình. “May mắn, thật may mắn, con yêu.”

“Con đang cúp máy ngay bây giờ.”

Nhưng Belinda đã đánh bại cô.

Fleur bước tới cửa sổ và nhìn xuống hồ bơi. Cô bắt đầu ghét người mẫu, một điều khác mà Belinda sẽ không bao giờ hiểu được. Và cô chắc chắn không muốn trở thành một diễn viên. Nhưng vì cô không biết mình muốn làm gì thay vào đó, cô khó có thể phàn nàn.

Cô có rất nhiều tiền, một sự nghiệp lẫy lừng và một vai diễn tuyệt vời trong một bộ phim danh giá. Cô là cô gái may mắn nhất trên thế giới, và cô sẽ ngừng hành động như một con nhóc hư hỏng. Vậy điều gì sẽ xảy ra nếu cô không bao giờ cảm thấy hoàn toàn thoải mái trước ống kính? Cô đã làm rất tốt việc đóng giả nó và đó chính xác là những gì cô sẽ làm với bộ phim này. Cô đã đóng giả nó.

Cô thay quần đùi, xoắn tóc trên đỉnh đầu và mang kịch bản của Sunday Morning Eclipse ra ngoài hiên. Cô ngồi vào một trong những chiếc ghế dài có đệm cùng với một ly nước cam tươi và nhìn vào kịch bản.

Jake Koranda đóng vai Matt, vai chính, một người lính từ Việt Nam trở về Iowa. Matt bị tra tấn bởi những ký ức về một vụ thảm sát kiểu Mỹ Lai mà anh đã chứng kiến. Khi về nhà, anh phát hiện vợ mình đang mang thai đứa con của một người đàn ông khác và anh trai anh vướng vào một vụ bê bối ở địa phương. Matt bị thu hút bởi Lizzie, em gái của vợ anh, người đã trưởng thành trong khi anh vắng mặt. Fleur đóng Lizzie. Cô đặt ngón cái vào giấy nhớ.

Không bị ảnh hưởng bởi mùi bom napal và sự thối nát trong chính gia đình Matt, Lizzie khiến Matt lại cảm thấy vô tội.

Hai người họ tranh cãi vui vẻ về nơi tốt nhất để tìm thấy một chiếc bánh hamburger tuyệt vời, và sau một cảnh đau thương với vợ, Matt đưa Lizzie tham gia một cuộc phiêu lưu kéo dài một tuần qua Iowa để tìm kiếm nguồn gốc quán bia cũ. Góc quán bia cũ vừa là biểu tượng bi kịch vừa là biểu tượng hài hước về sự vô tội đã mất của xứ sở. Vào cuối hành trình, Matt phát hiện ra rằng Lizzie không có tội lỗi cũng như không còn trinh nguyên như những gì cô thể hiện.

Bất chấp cái nhìn hoài nghi của bộ phim về phụ nữ, Fleur thích kịch bản hơn rất nhiều so với những bức ảnh Bird Dog Calibre. Nhưng ngay cả sau hai tháng học diễn xuất, cô vẫn chưa thấy mình sẽ đóng một nhân vật phức tạp như Lizzie bằng cách nào. Cô ước mình đang đóng một bộ phim hài lãng mạn nào đó.

Ít nhất thì cô sẽ không phải đóng cảnh tình yêu khỏa thân trong phim. Đây là trận chiến duy nhất với Belinda mà cô đã thắng. Mẹ cô cho biết Fleur là một người thô kệch và thái độ của cô là đạo đức giả sau tất cả các quảng cáo áo tắm mà cô đã thực hiện, nhưng

đồ bơi là đồ bơi và khóa thân là khóa thân. Fleur sẽ không nhượng bộ.

Cô luôn từ chối chụp ảnh khóa thân, ngay cả đối với những nhiếp ảnh gia được kính trọng nhất trên thế giới. Belinda nói rằng đó là vì cô vẫn còn là một trinh nữ, nhưng không phải vậy. Fleur phải giữ kín một phần nào đó về bản thân mình.

Người quản gia cắt ngang và nói với cô rằng cô cần phải nhìn ra bên ngoài. Fleur đi đến cửa trước. Ở giữa đường lái xe là một chiếc Porsche màu đỏ mới sáng bóng với một chiếc nơ màu bạc không lògán trên đầu.

Cô chạy đến điện thoại và gặp Alexi ngay khi ông chuẩn bị đi ngủ. “Nó thật đẹp,” cô khóc. “Con sẽ sợ chết khiếp khi lái nó.”

“Vô lý. Chính con là người điều khiển chiếc xe, con yêu, chứ không phải ngược lại.”

“Con đã nhầm. Con muốn nói chuyện với người đàn ông đã đầu tư cả một gia tài để tìm kiếm chiếc Bugatti Royale đã trải qua thời kỳ chiến tranh trong cống rãnh của Paris.”

“Điều đó, con thân yêu của ta, thật khác.”

Fleur mỉm cười. Họ trò chuyện trong vài phút, sau đó, cô lao ra ngoài lái chiếc xe hơi mới của mình. Cô ước mình có thể đích thân cảm ơn Alexi, nhưng ông ấy sẽ không bao giờ quay lại gặp cô.

Niềm vui của cô về món quà ngượng dân. Cô sẽ trở thành một con tốt trong cuộc chiến giữa cha mẹ mình và cô ghét điều đó. Nhưng quan trọng là mối quan hệ mới của cô với cha mình, và cô đánh giá cao chiếc xe tuyệt đẹp này nhưng lòng trung thành đầu tiên của cô sẽ luôn dành cho Belinda.

Sáng hôm sau, cô lái chiếc Porsche qua cổng trường quay đến sân khấu nơi ghi hình Sunday Morning Eclipse. Fleur Savagar quá sợ hãi khi phải tự mình xuất hiện trên phim trường, vì vậy, cô đã gửi Đứabé lấp lánh thay thế. Khi mặc quần áo, cô đã trang điểm kỹ lưỡng hơn và kéo tóc ra khỏi mặt bằng một bộ lược tráng men để tóc xõa dài và thẳng xuống lưng. Chiếc áo len bó Sonia Rykiel màu hoa mẫu đơn của cô kết hợp với một đôi xăng đan quai bằng da thần lẩn mảnh với gót cao ba inch. Jake Koranda cao, nhưng cái gót đó chỉ vừa tầm với họ.

Cô tìm thấy bãi đậu xe mà người bảo vệ đã chỉ dẫn cô đến. Bánh mì nướng cô ăn vào bữa sáng đã căng bụng. Mặc dù quá trình

quay phim Sunday Morning Eclipse đã tiến hành được vài tuần, cô sẽ không phải báo cáo trong vài ngày nữa, nhưng cô quyết định kiểm tra mọi thứ trước khi bắt đầu quay phim sẽ giúp cô tự tin hơn. Đến nay thì nó đã chẳng hoạt động.

Điều này thật ngớ ngẩn. Cô đã thực hiện quảng cáo trên truyền hình, vì vậy, cô hiểu trình tự này. Cô biết cách đánh dấu và định hướng. Nhưng sự lo lắng của cô không chịu nguôi ngoai. Belinda lẽ ra phải là ngôi sao điện ảnh chứ không phải cô.

Người bảo vệ đã gọi điện từ trước, và Dick Spano, nhà sản xuất, đã gặp cô bên trong cánh cửa âm sàn. “Fleur, cô gái thân yêu! Thật vui khi được gặp cô.” Anh chào đón cô bằng một nụ hôn má và một cái nhìn ngưỡng mộ trước cặp chân dài mà chiếc váy len bó đã phô bày. Fleur đã thích Spano khi họ gặp nhau ở New York, đặc biệt là khi cô phát hiện ra anh ấy yêu ngựa đến nhường nào. Anh dẫn cô về phía cặp cánh cửa nặng. “Họ đã sẵn sàng. Tôi sẽ đưa cô vào.”

Fleur nhận ra bối cảnh được chiếu sáng rực rỡ trên sân khấu là nhà bếp củangôi nhà củaMatt ở Iowa. Đứng ở giữa, cô nhìn thấy Johnny Guy Kelly đang trao đổi kỹluỡng với Lynn David, nữ diễn viên tóc nâu vàng nhỏ bé đóng vai vợ của Matt, DeeDee. Dick Spano chỉ Fleur về phía chiếc ghế giám đốc bằng vải bạt. Cô cưỡng lại ý muốn nhìn vào phía sau và xem tên mình có được viết sẵn ở đó hay không.

“Anh đã sẵn sàng chưa, Jako?”

Jake Koranda bước ra khỏi bóng tối.

Điều đầu tiên Fleur nhận thấy là khuôn miệng không thể nói nên lời của anh, mềm mại và hay hờn dỗi như một đứa trẻ. Nhưng đó là điều duy nhất giống như một đứa trẻ ở anh ấy. Bước đi của anh thalồng lẻo với dáng đi lắc lư, vai thông xuống khiến anh trông giống một cao bồi mệt nhọc hơn là một nhà viết kịch - ngôi sao điện ảnh. Mái tóc thẳng màu nâu của anh ấy đã được cắt ngắn hơn so với những gì thể hiện trong các bức ảnh Calibre, khiến anh trông vừa cao vừa gầy hơn so với hình ảnh trên màn hình của mình. Bênngoài, cô quả quyết, anh ấy trông không thân thiện hơn bất cứ điều gì trên màn ảnh.

Nhờ Belinda, Fleur đã biết về anh ấy nhiều hơn những gì cô muốn. Mặc dù anh nổi tiếng kín tiếng với báo chí và hiếm khi trả

lời phỏng vấn, nhưng một số sự thật đã xuất hiện. Anh sinh ra là John Joseph Koranda và lớn lên ở vùng khổ nhất Cleveland, Ohio, bởi một người mẹ dọn dẹp nhà cửa vào ban ngày và văn phòng vào ban đêm. Anh có một hồ sơ ở cảnh sát khi ở tuổi vị thành niên. Trộm cắp vặt, trộm đồ, kéo dây nóng xe ô tô khi mới mười ba tuổi. Khi các phóng viên cố gắng giúp anh mở lòng về cách anh xoay chuyển cuộc sống của mình, anh đã đề cập đến một học bổng thể thao của trường đại học. Anh nói: “Chỉ là một tay chơi khổ sở gặp may với bóng rổ. Anh từ chối nói về lý do anh bỏ học đại học vào năm thứ hai, cuộc hôn nhân ngắn ngủi của anh hoặc nghĩa vụ quân sự của anh ở Việt Nam. Anh ấy nói cuộc sống của anh là của riêng anh ấy.

Johnny Guy nhắc im lặng, và trường quay tiếp tục. Lynn David đứng cúi đầu, không nhìn Jake, người luôn miệng hờn dỗi và đôi mắt xanh cứng cõi. Johnny Guy yêu cầu diễn.

Jake dựa một vai vào khung cửa. “Cô không thể không trở thành một kẻ lêu lổng, cô có thể chứ?”

Fleur ôm chặt hai tay cô trong lòng. Họ đang quay một trong những cảnh không đẹp hơn trong phim, nơi nhân vật của Jake, Matt, vừa phát hiện ra sự không chung thủy của DeeDee. Trong phòng hậu kỳ, cảnh phim sẽ được xen kẽ với những đoạn cắt nhanh về vụ thảm sát làng mà Matt đã chứng kiến ở Việt Nam, những hình ảnh bóng tối khiến anh mất kiểm soát cho đến khi anh lao vào DeeDee trong một phiên bản rừng rợn của vụ bạo lực mà anh đã chứng kiến.

Matt bắt đầu đi ngang qua sàn bếp, từng thớ thịt trên cơ thể anh căng lên đầy đe dọa. Trong một cử chỉ yếu ớt, bất lực, DeeDee khép các ngón tay quanh chiếc vòng cổ mà anh đã tặng cho cô. Cô ấy thật nhỏ bé bên cạnh anh, một con búp bê Kewpie nhỏ bé mong manh sắp bị hỏng. “Không phải như vậy đâu, Matt. Không phải vậy.”

Không hề báo trước, tay anh vung ra và giật đứt sợi dây chuyền của cô. Cô hét lên và cố gắng thoát ra khỏi anh, nhưng anh quá nhanh. Anh lay cô, và cô bắt đầu khóc. Fleur khô miệng. Cô ghét cảnh này. Ghét tất cả mọi thứ về nó.

“Cắt!” Johnny Guy hô. “Chúng ta có một cái bóng bên cửa sổ.”

Giọng nói tức giận của Jake xé toạc bộ phim. “Tôi nghĩ chúng tôi sẽ cố gắng đóng một lần!”

Fleur không thể chọn xuất hiện trong một ngày tệ hơn. Cô chưa sẵn sàng đóng một bộ phim. Đặc biệt là cô chưa sẵn sàng đóng phim với Jake Koranda. Tại sao điều đó không thể xảy ra với Robert Redford hoặc Burt Reynolds? Ai đó giỏi. Ít nhất thì cô không có bất kỳ cảnh nào bị Jake đánh. Nhưng đó không phải là điều an ủi khi cô nghĩ về những cảnh cô sẽ làm với anh.

Johnny Guy yêu cầu im lặng. Ai đó đã thay thế chiếc vòng cổ của Lynn từ tủ đồ. Lòng bàn tay của Fleur bắt đầu đổ mồ hôi.

“Cô không thể không trở thành một kẻ lêu lổng, cô có thể?” Matt nói với cùng một giọng không đẹp. Anh cúi xuống DeeDee và giật chiếc vòng cổ. DeeDee la hét và vật lộn với anh. Anh lắc cô mạnh hơn, về mặt hần học đến nỗi Fleur phải tự nhắc mình rằng anh chỉ đang đóng. Chúa ơi, cô hy vọng là anh đang đóng thôi.

Anh đẩy DeeDee vào tường, và sau đó, anh tát cô. Fleur không thể xem thêm nữa. Cô nhắm mắt lại và ước rằng mình đang ở bất cứ đâu ngoài ở đây.

“Cắt!”

Lynn David khóc không ngừng ở cuối cảnh. Jake kéo Lynn vào vòng tay của mình và đặt đầu cô dưới cằm anh.

Johnny Guy nhào về phía trước. “Cô ổn chứ, Lynnie?”

Jake cản anh ta. “Để chúng tôi một mình!”

Johnny Guy gật đầu và rời đi. Một lúc sau, anh phát hiện ra Fleur. Cô cao hơn nửa cái đầu, nhưng điều đó không ngăn được anh ôm cô vào lòng. “Cô không chỉ là những gì đạo diễn yêu cầu? Đẹp như cảnh hoàng hôn ở Texas sau cơn mưa xuân.”

Johnny Guy là một trong những đạo diễn xuất sắc nhất trong lĩnh vực kinh doanh, bất chấp có phong thái của một chàng trai tốt. Khi họ gặp nhau ở New York, anh ấy đã nhạy cảm với sự thiếu kinh nghiệm của cô và hứa rằng anh ấy sẽ làm mọi thứ có thể để khiến cô thoải mái. “Qua đây với tôi. Tôi muốn cô gặp gỡ tất cả mọi người.”

Anh bắt đầu giới thiệu cô với cả đoàn, nói với cô gì đó về cá nhân từng người. Những cái tên và khuôn mặt lướt qua cô quá nhanh để ghi nhớ, nhưng cô mỉm cười với mọi người. “Người mẹ

xinh đẹp ấy của cô ở đâu?” anh ấy hỏi. “Tôi nghĩ hôm nay, cô ấy sẽ đi cùng cô.”

“Bà ấy có một số công việc bận.” Fleur không đề cập đến việc liên quan đến tắm bông và thuốc mỡ calamin. “Bà ấy sẽ đến đây trong một tuần hoặc lâu hơn.”

“Tôi nhớ cô ấy từ những năm năm mươi,” anh nói. “Lúc đó, tôi đang làm công việc về hành lý. Tôi đã nhìn thấy cô ấy một lần tại Vườn Allah khi cô ấy ở cùng Errol Flynn.”

Fleur vấp phải một sợi dây cáp mà cô không hề nhận ra. Johnny Guy bắt lấy cánh tay cô. Belinda đã ghi chép lại mọi ngôi sao điện ảnh mà cô từng gặp, nhưng cô chưa bao giờ đề cập đến Errol Flynn. Chắc anh ấy nhầm.

Johnny Guy đột nhiên tỏ vẻ khó chịu. “Nào, bạn yêu. Để tôi đưa cô qua gặp Jake.”

Chính xác là điều cô không muốn làm nhất, nhưng Johnny Guy đã hướng cô về phía anh. Sự khó chịu của cô tăng lên khi nhìn thấy Lynn David đắm nước mắt vẫn nằm ôm sát bên cạnh Jake. Fleur thì thầm với Johnny Guy. “Tại sao chúng ta không đợi-”

“Jako, Linnie. Tôi có một người ở đây, tôi muốn các bạn gặp.” Anh đẩy cô về phía trước và giới thiệu cô.

Lynn cố nở một nụ cười thừa nhận yếu ớt. Jake nhìn cô bằng ánh mắt của Bird Dog Calibre và gật đầu gay gắt. Đôi dép quai thần lằn ba inch của Fleur khiến cô để mắt đến anh và bằng cách nào đó, cô không hề nao núng.

Một sự im lặng khó xử sau đó, cuối cùng bị phá vỡ bởi một người đàn ông trẻ tuổi có khuôn mặt râu ria. “Chúng ta phải làm lại, Johnny Guy,” anh nói. “Chúng ta đã bắt được một số tiếng ồn.”

Koranda vượt qua Fleur và đi về phía trung tâm của phim trường. “Tất cả các người bị làm sao vậy?” Không gian yên tĩnh ngay lập tức. “Hãy hành động cùng nhau. Chúng tôi phải trải qua bao nhiêu lần vì các người?”

Một khoảng lặng kéo dài sau đó. Cuối cùng, một giọng nói vô danh lấp đầy sự tĩnh lặng căng thẳng. “Xin lỗi, Jake. Không thể nào khác được. “

“Cái quái gì mà không thể!” Fleur đợi anh ta lấy ra những khẩu Colts có tay cầm bằng ngọc trai. “Cùng nhau đi! Chúng tôi chỉ làm điều đó một lần nữa. “

“Bình tĩnh, chàng trai,” Johnny Guy nói. “Lần trước, tôi đã kiểm tra, tôi là giám đốc ở đây.”

“Vậy thì hãy làm việc của anh đi,” Koranda nói lại.

Johnny Guy vò đầu bứt tai. “Tôi sẽ vờ như tôi không nghe thấy điều đó, Jako, và đánh dấu điều này cho đến khi trăng tròn. Hãy trở lại làm việc.”

Cơn giận dữ không phải là điều gì mới lạ đối với Fleur-cô đã nhìn thấy một số con quỷ dữ trong vài năm gần đây - nhưng điều này khiến những con ruồi trong bụng cô kêu rì rì. Cô nhìn xuống đồng hồ có người chạy bộ to lớn của mình và ngáp. Đó là một kỹ nghệ mà cô đã quen mỗi khi cảm thấy khó chịu thì nhìn đồng hồ và ngáp. Nó khiến mọi người nghĩ rằng họ không thể đến được với cô, ngay cả khi họ có thể.

Cô tưởng tượng Belinda sẽ nói gì nếu bà nhìn thấy hành vi đáng ghét của thân tượng của mình. Người nổi tiếng khác với người thường, con ạ. Họ không cần phải tuân theo các quy tắc giống nhau.

Không có trong sách của Fleur. Thật thô lỗ cho dù anh nổi tiếng đến đâu.

Cảnh lại bắt đầu. Fleur lù vào bóng tối nơi cô không cần phải quan sát, nhưng cô không thể ngăn những âm thanh bạo lực. Nó dường như kéo dài mãi trước khi nó kết thúc.

Một người phụ nữ mà Johnny Guy đã giới thiệu trước đó với tư cách là trợ lý sản xuất đã xuất hiện bên cạnh Fleur và hỏi cô có đến tủ quần áo không. Fleur lẽ ra đã hôn cô ấy. Lúc cô quay lại, cả đoàn đang nghỉ trưa. Lynn và Jake đang ngồi ăn sandwich ở một bên, và Lynn ngay lập tức phát hiện ra cô. “Hãy đến và tham gia với chúng tôi.”

Tất cả những gì Fleur muốn làm là bỏ đi, nhưng cô không thể nghĩ ra cách lịch sự để từ chối. Gót của đôi dép quai thần lùn gõ xuống sàn bê tông khi cô băng qua trường quay. Họ đã thay quần jean, điều này khiến cô cảm thấy mình như một người ngoài mặc quần áo quá lớn. Cô nhắc cầm và rút vai lại.

“Có một chỗ đây.” Lynn chỉ một chiếc ghế xếp. “Xin lỗi, chúng ta không có cơ hội nói chuyện sớm hơn.”

“Không sao đâu. Cô đã bận mà.”

Jake đứng và gói bánh sandwich của mình trong giấy gói. Fleur đã quen với việc nhìn xuống đàn ông, không nhìn lên, và anh thật đáng sợ khiến cô buộc mình không được lùi bước. Cô nhìn chăm chăm vào cái miệng không thể nói kia và nhìn thấy chiếc răng cửa nổi tiếng của anh ta với đồng tiền nhỏ ở góc. Anh gật đầu với cô, rồi quay sang Lynn. “Tôi sẽ ra ngoài để bán một số giỏ. Hẹn gặp lại cô sau.”

Khi anh biến mất, Lynn chìa ra một nửa chiếc bánh sandwich của mình. “Ăn cái này để tôi không tăng cân nữa. Đó là cá hồi với sốt mayonnaise ít calo.”

Fleur nhận lời mời hữu nghị và ngồi xuống. Lynn ở độ tuổi ngoài hai mươi và thanh tú, với đôi bàn tay nhỏ xíu và mái tóc nâu vàng óng ả. Một nghìn trang bìa tạp chí sẽ không thể thay đổi cách nhìn quanh một người phụ nữ nhỏ nhắn như vậy khiến Fleur cảm thấy mình giống như Người khổng lồ xanh Jolly.

Lynn đang kiểm tra lại. “Cô có vẻ như không phải lo về cân nặng của mình.”

Fleur nuốt một miếng bánh sandwich. “Tôi có. Làm việc trước ống kính, tôi không thể vượt quá con số ba mươi lăm. Điều đó thật khó với chiều cao của tôi, đặc biệt là đối với những người thích bánh mì và kem.”

“Tốt, sau này chúng ta có thể làm bạn.” Nụ cười của Lynn cho thấy một hàng răng nhỏ và thẳng. “Tôi ghét phụ nữ có thể ăn bất cứ thứ gì.”

“Tôi cũng vậy.” Fleur mỉm cười, và họ nói chuyện một lúc về những bất công khi là phụ nữ. Cuối cùng, chủ đề chuyển sang Nhật thực Buổi sáng Chủ nhật.

“Đóng DeeDee là thời gian tôi chờ đợi sau khi những vở truyền thanh.” Lynn nhặt một miếng cá hồi từ quần jean của mình. “Các nhà phê bình nói rằng vai nữ của Jake không được viết tốt như vai đàn ông của anh ấy, nhưng tôi nghĩ DeeDee là một ngoại lệ. Cô ấy ngốc nghếch, nhưng cô ấy dễ bị tổn thương. Mọi người đều có một chút DeeDee trong họ.”

“Đó là một phần thực sự tuyệt vời,” Fleur nói. “Đơn giản hơn Lizzie. Tôi... lo lắng khi đóng vai cô ấy. Tôi đoán... Tôi không quá chắc chắn về bản thân mình.” Cô đỏ bừng mặt. Đây hầu như không phải là cách để truyền cảm hứng tự tin cho đồng nghiệp.

Nhưng Lynn gật đầu. “Khi cô đã tham gia vào phần này, cô sẽ tự tin hơn. Nói chuyện với Jake về Lizzie. Anh ấy giỏi về điều đó.”

Fleur chọn một vòng sợi trên áo len của mình. “Tôi không nghĩ rằng Jake sẽ quá quan tâm đến việc nói chuyện với tôi về bất cứ điều gì. Không có gì bí mật khi anh ấy không muốn có tôi trong phim.”

Lynn nở một nụ cười thông cảm. “Khi anh ấy thấy cô cam kết, anh ấy sẽ đến xung quanh. Hãy cho anh ấy thời gian.”

“Và không gian,” Fleur nói. “Càng nhiều càng tốt.”

Lynn ngồi trở lại ghế. “Jake là người cuối cùng trong số những người tốt, Fleur.”

Cô rút lui. “Tôi chắc chắn rằng cô đúng.”

“Không. Ý tôi là thế.”

“Chà... Cô biết anh ta tốt hơn tôi rất nhiều.”

“Cô đang nghĩ về những gì đã thấy hôm nay.”

“Anh ấy... hơi thô bạo với cả đoàn phim.”

Lynn nhặt ví của mình và bắt đầu lục tung nó. “Jake và tôi chỉ là một món đồ cách đây vài năm. Không có gì trầm trọng, nhưng chúng tôi đã hiểu nhau khá rõ, và một khi chúng tôi không ngủ với nhau thì chúng tôi đã trở thành bạn tốt của nhau.” Cô rút ra một gói bạc hà the mát. “Tôi đã tâm sự với anh ấy rất nhiều, và Jake đã kết luận một điều gì đó đã xảy ra với tôi khi anh ấy viết cảnh đó. Anh ấy biết nó sẽ mang lại những ký ức tồi tệ và anh ấy muốn vượt qua nó vì lợi ích của tôi.”

Fleur lại kéo chân cô chặt hơn chiếc ghế. “Tôi không... quá thoải mái với những người đàn ông như anh ấy.”

Khóe miệng Lynn cong lên. “Đó là điều khiến những người đàn ông như anh ấy không thể cưỡng lại được.”

Đó không phải là từ mà Fleur sẽ chọn, nhưng cô đã nói nhiều hơn những gì cô cần.

Trong vài ngày tiếp theo, Fleur tránh xa Jake Koranda. Cùng lúc đó, cô thấy mình đang theo dõi anh. Anh ấy và Johnny Guy cãi nhau liên tục, thường xuyên bắt đồng quan điểm. Những cuộc tranh luận của họ khiến cô khó chịu cho đến khi cô thấy chúng thích thú như thế nào. Xem xét sự bùng nổ của anh ấy vào ngày đầu tiên ấy, cô đã rất ngạc nhiên khi thấy Jake nổi tiếng như thế nào trong đoàn làm phim. Trên thực tế, anh ấy có vẻ dễ dàng với tất cả mọi người,

trừ cô. Ngoài một cái gậy đầu ngắn ngủi vào buổi sáng, anh đã hành động như thể cô không tồn tại.

May mắn thay, cảnh đầu tiên của cô là với Lynn. Vào tối thứ Năm trước buổi quay, cô đã nghiên cứu các đường nét của mình cho đến khi hoàn hảo và sẵn sàng đi ngủ sớm để có thể tươi tắn cho cuộc gọi trang điểm lúc bảy giờ tối. Nhưng ngay trước khi cô tắt đèn, điện thoại đã đổ chuông. Cô mong được nghe giọng nói của Belinda, nhưng đó là Barry, trợ lý giám đốc.

“Fleur, chúng ta phải thay đổi lịch trình cho ngày mai. Chúng tôi đang quay cảnh mở đầu với Matt và Lizzie.”

Dạ dày cô tụt xuống. Cô không thể chịu đựng nổi ý tưởng làm việc với Jake, không phải trong ngày đầu tiên của cô.

Sau đó, không thể ngủ được. Cô lại bật đèn để nhảm lại lời thoại của mình, và cô đã không đi ngủ cho đến khi trời gần sáng, chỉ để được đánh thức bởi chuông báo thức của cô một giờ sau đó. Chuyên gia trang điểm càu nhàu về quãng thâm dưới mắt của cô. Fleur đã xin lỗi và nói rằng điều đó sẽ không xảy ra nữa. Cô đã trở nên căng thẳng vào thời điểm Johnny Guy xuất hiện trong lều trang điểm để thảo luận về cảnh mở đầu.

“Hôm nay, chúng ta đang làm việc ở phần sau. Cô sẽ ngồi xích đu trên hiên nhà trang trại.”

Fleur đã nhìn thấy cảnh bên ngoài trang trại Iowa mà họ đã dựng, và cô rất vui vì hôm nay họ sẽ làm việc bên ngoài. “Cô nhìn lên và thấy Matt đang đứng bên đường. Cô gọi tên anh ấy, nhảy ra khỏi xích đu và chạy băng qua sân để đến chỗ anh ấy. Ném mình ngay vào anh ta. Một cảnh dễ thôi.”

Và Fleur sẽ thổi bay nó. Một vài tháng tham gia các lớp học diễn xuất không khiến cô trở thành một diễn viên. Cô đã thấy Jake là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo. Anh đã ghét cô sẵn rồi. Chỉ cần đợi đến khi anh thấy cô bắt tài như thế nào.

Tinh thần của cô giảm hẳn khi cô mặc trang phục. Phim lấy bối cảnh vào tháng 8, và cô sẽ mặc một bộ bikini màu trắng thiếu vải có in nổi những trái tim nhỏ màu đỏ và xẻ cao ở đùi để tôn cho đôi chân của cô trông dài hơn. Áo sơ mi công sở màu xanh lam của một người đàn ông được thắt nút ở eo để hở bụng cô và họ tết tóc cô thành một bím tóc buông thõng xuống lưng. Nhà tạo mẫu đã muốn thắt một chiếc nơ đỏ ở cuối để nhấn mạnh sự ngây thơ giả

tạo của Lizzie, nhưng Fleur bảo anh ta hãy quên điều đó đi. Cô không đeo nơ trên tóc và Lizzie cũng vậy.

Ngay khi cô thực hiện lần vào phòng tắm thứ tư, trợ lý giám đốc đã gọi cho cô. Fleur ngồi vào chiếc xích đu ở hiên nhà và nhẩm lại những gì cô phải làm. Lizzie đã mong được gặp Matt, nhưng cô không thể. Lizzie không thể thể hiện được nhiều điều - cô ấy cảm phần chị gái mình bao nhiêu thì cô ấy thêm khát chồng của chị gái bấy nhiêu. Jake đứng gần một trong những chiếc xe kéo. Anh mặc bộ quân phục là trang phục của anh ở đầu phim. Làm sao cô có thể ham muốn anh khi cô thậm chí còn không thích anh? Cô ngáp và nhìn đồng hồ chỉ để nhận ra mình không đeo.

Anh nhét một tay vào túi. Khi dựa vào xe kéo, anh đặt đế giày của mình vào lớp xe trong một tư thế khêu gợi, gợi cảm khiến cô nhớ đến những bức ảnh công khai của anh. Tất cả những gì anh cần là một cái nheo mắt và một điều thuốc để làm cho Bird Dog trở nên sống động.

“Đến giờ quay, các chàng trai và cô gái,” Johnny Guy gọi. “Cô đã sẵn sàng chưa, Fleur? Hãy cùng xem này.”

Cô đi theo chỉ dẫn của anh ấy, cẩn thận ghi lại con đường anh muốn cô chạy. Cuối cùng, cô quay lại xích đu và hồi hộp chờ đợi trong khi đoàn thực hiện những điều chỉnh cuối cùng. Sự phấn khích... cô phải nghĩ đến sự phấn khích. Nhưng không quá sớm. Đừng đoán trước. Chờ cho đến khi cô nhìn thấy anh ấy trước khi cô để nó hiển thị trên khuôn mặt của mình. Đừng nghĩ về bất cứ điều gì ngoài Matt. Matt, không phải Jake.

Johnny Guy kêu diển. Cô ngẩng đầu lên. Matt lờ mờ. Matt! Anh ấy đã trở lại! Nhảy lên, cô chạy qua hiên nhà. Cô bước qua những bậc thang bằng gỗ trong một bước nhảy vọt. Bím tóc đập vào gáy cô. Cô phải đến được với anh ấy. Chạm vào anh ấy. Anh ấy là của cô, không phải của DeeDee. Cô chạy băng qua sân. Anh ấy đã ở đó, ngay trước mắt cô. “Matt!” Cô gọi tên anh lần nữa và lao vào vòng tay anh.

Anh loạn choạng lùì lại, và cả hai cùng ngã xuống đất.

Có một tiếng cười bùng nổ từ các thành viên trong đoàn. Fleur nằm dài trên đầu Jake Koranda, đè anh xuống bằng cơ thể bán khỏa thân của cô. Cô muốn chui vào một góc và chết luôn. Cô là một con

voi. Một con voi khổng lồ to lớn, vụng về, và đây là khoảnh khắc nhục nhã nhất trong cuộc đời cô.

“Có ai bị thương không?” Johnny Guy cười khúc khích khi anh đến và đỡ cô dậy.

“Không, tôi - tôi ổn cả.” Cô cúi đầu xuống và tập trung vào việc phủi bụi bẩn trên chân. Một trong những người trang điểm chạy đến với chiếc khăn ướt, và cô ấy lau người mà không nhìn lên Jake. Nếu anh cần thêm bất kỳ bằng chứng nào cho thấy cô không phù hợp với vai của mình, thì cô sẽ đưa nó cho anh ấy. Cô muốn quay lại New York. Và cô muốn mẹ mình!

“Anh thế nào, Jako?”

“Tôi ổn.”

Johnny Guy vỗ nhẹ vào cánh tay cô. “Thật tuyệt, cô gái thân yêu.” Anh cười toe toét. “Thật tệ là cậu bé này quá tệ đến mức không thể chịu đựng nổi một người phụ nữ thực sự.”

Johnny Guy đã cố làm cho cô cảm thấy tốt hơn, nhưng anh ấy chỉ đang làm cho nó tồi tệ hơn. Cô cảm thấy mình to lớn, vụng về và xấu xí. Mọi người đều nhìn chằm chằm vào cô. Giá mà cô có thể thu mình lại. “Tôi-tôi xin lỗi,” cô nói cứng. “Tôi nghĩ rằng tôi đã làm hỏng bộ đồ này. Bụi bẩn không chịu ra ngoài.”

“Đó là lý do tại sao chúng tôi có phụ tùng. Hãy tiếp tục và thay.”

Chỉ trong một thời gian ngắn, cô đã trở lại xích đu ở hiên nhà, và họ đã sẵn sàng để diễn lại. Khi máy quay quay, cô cố gắng tạo lại cảm giác phấn khích mà cô đã trải qua trong dịp đầu tiên. Cô nhìn thấy Matt, nhảy lên, chạy xuống bậc thềm và băng qua sân. Xin Chúa đừng để tôi đánh gục anh ta lần nữa. Cô hơi tự không chế bản thân và trượt vào vòng tay anh.

Johnny Guy ghét nó.

Họ đã làm điều đó lần nữa, và cô vấp ngã khi chạy xuống bậc thang. Lần thứ tư, chiếc xích đu trước hiên nhà va vào chân cô. Lần thứ năm, cô đến được với Jake, nhưng một lần nữa, cô lại không chế bản thân vào phút cuối cùng. Nỗi đau khổ của cô đang tăng lên từng phút.

“Cô không có liên quan đến anh ta, cô gái thân yêu,” Johnny Guy nói khi Jake thả cô ra. “Cô không kết nối. Đừng lo lắng quá

nhiều về nơi cô đang đặt chân. Làm theo cách cô đã làm lần đầu tiên.”

“Tôi sẽ cố.” Cô đã phải chịu đựng thêm sự sỉ nhục khi bên phục trang nhận thấy cô đổ mồ hôi qua chiếc áo sơ mi công sở và phải mang cho cô một cái mới không có nửa vầng trăng dưới cánh tay. Khi quay trở lại xích đu bên hiên nhà, cô biết rằng không có sức mạnh nào trên trái đất có thể khiến cô ném toàn bộ cơ thể vào Jake Koranda một lần nữa. Ngực cô thắt lại, và cô nuốt khan.

“Này, đợi đã.”

Cô từ từ quay lại và nhìn Jake đi đến gần cô. “Lần đầu tiên, tôi bị mất thăng bằng,” anh nói cộc lốc. “Đó là lỗi của tôi, không phải của cô. Tôi sẽ bắt được cô vào lần sau.”

Chắc chắn anh sẽ làm. Cô gật đầu và bắt đầu bước đi.

“Cô không tin tôi, phải không?”

Cô quay lại với anh. “Tôi không hẳn là người nhẹ cân.”

Miệng anh ta cong lên thành một nụ cười tự mãn trông rất lạ trên khuôn mặt của Bird Dog Calibre. “Này, Johnny Guy!” anh ấy gọi qua vai. “Hãy cho chúng tôi vài phút, được không? Flower quyền năng đây nghĩ rằng cô ấy đã đánh bại tôi.”

“Flower quyền năng!”

Anh nắm lấy cánh tay của cô và đẩy cô không quá nhẹ nhàng sang một bên ngôi nhà để tránh xa cả đoàn. Khi cô đại ngấp sâu đến mắt cá chân, anh thả cô ra. “Tôi có mười đô la để nói rằng cô không thể đánh gục tôi một lần nữa.”

Cô đặt một tay lên hông trần và cố gắng làm ra vẻ như chưa mười chín tuổi và sợ chết khiếp. “Tôi sẽ không tham gia một trận đấu vật với anh.”

“Đứa bé lập lánh lo lắng việc làm rối tóc của mình ư? Hay cô sợ mình sẽ hạ gục tôi một lần nữa và thắng cược?”

“Tôi biết mình sẽ thắng cược,” cô đáp trả.

“Chúng ta sẽ phải xem xét điều đó. Mười đô, Flower. Nhặt lấy hoặc im đi.”

Anh ta đang cố tình đánh lừa cô, nhưng cô không quan tâm. Tất cả những gì cô muốn làm là xóa nụ cười nhếch mép ngu ngốc đó khỏi cái miệng ngu ngốc của anh. “Làm cho nó hai mươi đi.”

“Tôi sợ đây, Flower. Thực sự sợ.” Anh lùi lại và chuẩn bị tinh thần. Nó sẽ làm rất nhiều điều tốt cho anh.

Cô trừng mắt nhìn anh. “Tôi hy vọng anh có một bác sĩ tốt.”

“Cho đến giờ, tất cả những gì cô có là nói chuyện.”

“Anh không nghĩ rằng đây chỉ là một đứa trẻ vị thành niên?”

“Đứa bé lấp lánh đang lớn lên. Cô ấy sợ mình sẽ tự làm tổn thương mình.”

“Là nó!” Cô cắm chân xuống đất cát, hất cánh tay và lao vào anh.

Giống như va vào một bức tường.

Cú va chạm sẽ khiến cô ngã xuống đất nếu anh không bắt được cô. Thay vào đó, anh ôm chặt cô vào lòng. Một vài giây trôi qua khi cô cố gắng lấy lại hơi thở, rồi cô giật mình bỏ đi. Cầm cô đau khi cô va vào vai anh, và vai cô nhói lên. “Điều này thật ngu ngốc.” Cô bắt đầu dậm chân tại chỗ.

“Này, Flower.” Anh đi về phía trước với dáng đi cao bồi mơn mõi và ngồi cạnh cô. “Đó có thực sự là điều tốt nhất cô có thể làm? Hay cô sợ làm bộ bikini trắng thiếu vải đó một lần nữa?”

Cô nhìn anh đầy hoài nghi. Xương sườn cô đau nhức, cảm cô đang giết chết cô, và cô dường như không thể thở được. “Anh điên rồi.”

“Gấp đôi hoặc không gì cả. Và lần này hãy lùi xa hơn.”

Cô xoa xoa vai. “Tôi nghĩ rằng tôi sẽ vượt qua.”

Anh cười. Đó gần như là một âm thanh hay. “Được, tôi sẽ cho phép cô đi. Nhưng cô nợ tôi hai mươi đô la.”

Anh trông rất tự mãn đến nỗi cô thực sự mở miệng để đưa anh vào thử thách của mình. May mắn thay, tri giác thông thường của cô đã thành công. Dù cô có muốn thừa nhận hay không thì anh cũng đã làm một điều tốt đẹp cho cô. Họ bắt đầu đi bộ trở lại ngôi nhà cùng nhau. “Anh nghĩ rằng anh khá thông minh, phải không,” cô nói.

“Này, tôi là một cậu bé thiên tài. Đọc vị các nhà phê bình. Bất kỳ ai trong số họ. Họ sẽ cho cô biết.”

Cô ngược nhìn anh và cong miệng nở một nụ cười ngọt ngào giả tạo. “Những cô gái quyến rũ không biết làm thế nào để đọc. Chúng tôi chỉ nhìn vào những bức ảnh.”

Anh cười và bước đi.

Họ đã thực hiện cảnh này trong cảnh tiếp theo và Johnny Guy nói rằng đó chính xác là những gì anh ấy muốn, nhưng khoảnh

khắc hải lòng ngấn ngủ của Fleur đã biến mất khi anh ấy tập dượt cho họ cho cảnh sau. Trong khi Lizzie vẫn ở trong vòng tay của Matt, cô ấy được chỉ là sẽ trao cho anh một nụ hôn tình anh em. Họ trao đổi một vài câu thoại, sau đó Lizzie hôn anh lần nữa, nhưng lần này, không phải là tình anh em. Matt tỏ ra bối rối trong khi máy quay cho thấy anh đang cố gắng nắm bắt những thay đổi kể từ lần cuối anh gặp cô.

Jake tiếp tục đùa giỡn với cô, từ chối đi làm cho đến khi cô đưa được hai mươi đô la. Anh làm cô cười, và cô xử lý nụ hôn anh em mà không gặp vấn đề gì. Nhưng việc phân bổ cuộc đối thoại của cô rất khó và cần quá nhiều lần. Tuy nhiên, Lizzie cũng không thể thoải mái như vậy, và đó hoàn toàn không phải là một thảm họa. Khi họ ăn trưa xong, Jake kéo bím tóc của cô như thể cô mới mười tuổi và nói với cô rằng đừng đánh đập bất kỳ ai khi anh đi vắng.

Sau bữa trưa, họ quay một số cận cảnh, và khi hoàn thành, cô đã đổ mồ hôi qua chiếc áo thứ ba của mình. Bên phục trang bắt đầu may những tấm bảo hộ.

Nụ hôn thứ hai tiếp theo, và cô biết mình sẽ gặp khó khăn. Cô đã hôn những người đàn ông trước máy quay và một vài người trong số họ cũng vậy, nhưng cô không muốn hôn Jake Koranda, không phải vì anh là một người cứng cỏi - anh cố gắng tỏ ra thân thiện - nhưng bởi vì một điều gì đó kỳ lạ đã bắt đầu xảy ra với cô khi cô đến quá gần anh.

Trợ lý giám đốc gọi cô. Jake đã có mặt để nói chuyện với Johnny Guy. Trong khi Johnny Guy giải thích về cảnh quay, cô nhìn đắm đắm vào miệng Jake, cái bữu môi mềm mại, hờn dỗi của em bé. Anh bắt gặp cô và nhìn cô phì cười. Cô ngáp và nhìn chăm chăm vào cổ tay trần của mình.

“Đứa bé lấp lánh có một cuộc hẹn hò nóng bỏng nào đang chờ đợi không?” anh hỏi.

“Luôn luôn,” cô nói.

Johnny Guy quay sang cô. “Những gì chúng ta cần ở đây, cừ non mật ngọt, thực sự vờ mở miệng. Lizzie phải đánh thức Matt.”

Cô cười toét miệng và giơ ngón tay cái lên. “Oke.” Những cơn muỗi trong bụng cô bắt đầu một vũ điệu chiến tranh. Cô không phải là người hôn tuyệt vời nhất trên thế giới. Nhưng làm thế nào cô có

thể làm được thế khi cô hầu như không bao giờ được đi chơi với một người mà cô thực sự thích?

Jake vòng tay ôm cô. Cô cảm thấy bàn tay anh chạm vào làn da trần ngay trên phần dưới bikini của cô và nhận ra rằng cô đã dành phần lớn thời gian trong ngày để trườn trên cơ thể anh theo cách này hay cách khác.

“Đôi chân của em, em yêu,” Johnny Guy nói.

Cô nhìn xuống. Chúng vẫn to như ngày nào.

“Gần hơn một chút, cừu con.”

Đó là lúc cô nhìn thấy những gì mình đã làm. Mặc dù ngực của cô bị ép vào ngực Jake, nhưng cô đã kéo nửa dưới của mình ra xa nhất có thể. Cô nhanh chóng điều chỉnh lại bản thân. Với đôi giày của mình và đôi chân trần của cô, anh cao hơn khoảng bốn inch. Điều đó thật kỳ lạ và cô không thích nó.

Đây là Matt, cô tự nhủ khi Johnny Guy di chuyển sau máy quay. Cô đã từng cặp kè với những người đàn ông khác, nhưng Matt là người cô muốn.

Johnny Guy kêu diển và cô lướt ngón tay lên mặt trước bộ đồng phục của Matt. Nhắm mắt lại, cô chạm môi mình vào đôi môi mềm mại, ấm áp của anh. Cô giữ chúng ở đó, cố gắng nghĩ về Matt và Lizzie.

Johnny Guy bớt ấn tượng hơn. “Em không đặt quá nhiều vào nó, em yêu. Hãy thử lại.”

Trong lần quay tiếp theo, cô di chuyển tay lên và xuống trên tay áo đồng phục của Matt. Jake ngáp khi cảnh quay kết thúc và nhìn đồng hồ. Có điều gì đó nói với cô rằng đó không phải là vì anh lo lắng.

Johnny Guy đưa cô sang một bên. “Quên đi những người đang theo dõi cô. Tất cả những gì họ đang nghĩ là trở về nhà để ăn tối. Hãy thư giãn. Hãy dựa vào anh ấy nhiều hơn một chút.”

Cô đã nói chuyện với chính mình suốt quãng đường trở lại với mục tiêu của mình. Đây không gì khác hơn là một phần kỹ thuật kinh doanh, giống như mở một cánh cửa. Cô phải thư giãn. Thư giãn đi, chết tiệt!

Cô nghĩ nụ hôn tiếp theo sẽ tốt hơn, nhưng dường như cô là người duy nhất. “Cô có nghĩ rằng cô có thể mở miệng một chút không, con cừu đáng yêu?” Johnny Guy nói.

Tự lảm bảm một mình, cô lùi vào vòng tay của Jake và sau đó liếc lên để xem liệu anh có nghe lén cô không. “Xin lỗi, nhóc, nhưng tôi không thể giúp gì được cho cô,” anh nói. “Tôi là bên thụ động ở đây.”

“Tôi không cần giúp.”

“Lỗi của tôi.”

“Giống như tôi cần giúp đỡ.”

“Bất cứ điều gì cô nói.”

Johnny Guy kêu diễn. Cô đã cố hết sức, nhưng khi nụ hôn kết thúc, Jake xoa gáy anh. “Cô đang đưa tôi vào giấc ngủ, Flower quyền năng. Muốn tôi xin Johnny Guy nghỉ ngơi để chúng ta ra sau nhà tập luyện không?”

“Tôi hơi lo lắng, vậy thôi. Đây là ngày đầu tiên của tôi. Và tôi sẽ không thực hiện một buổi tập nào khác với anh mà không có phân bảo hiểm và miếng đệm đầu gối.”

Anh cười toe toét rồi bất ngờ cúi xuống thì thầm vào tai cô. “Tôi nhận được một tờ 20 đô la nói rằng cô không thể đánh thức tôi, Flowera.”

Đó là lời thì thầm quyến rũ nhất, tàn khốc nhất, nên chỉ ở trong phòng ngủ nhất mà cô từng nghe.

Lần quay tiếp theo tốt hơn, và Johnny Guy nói hãy chụp nó, nhưng Jake nói với cô rằng cô nợ anh thêm hai mươi đô la.

Chương 10

Belinda đã chờ trên sân khi Fleur từ studio về nhà. Cô đã không gặp bà ấy trong gần hai tuần. Belinda trông tươi tắn và xinh đẹp trong chiếc áo khoác vải in hoa sấp màu đỏ và vàng không tay và quần dài bằng vải lanh thắt đai. Fleur ôm bà ấy một cái, sau đó kiểm tra khuôn mặt của mẹ. “Không có vết thủy đậu.”

“Trông mẹ có đủ đẹp để khiến họ ước họ đã chú ý đến mẹ khi mẹ mười tám tuổi không?”

“Mẹ sẽ làm tan nát trái tim họ.”

Belinda rùng mình. “Thủy đậu là một trải nghiệm kinh khủng. Mẹ không khuyến khích nó.” Cô hôn Fleur một lần nữa. “Mẹ nhớ con rất nhiều, con yêu.”

“Con cũng vậy.”

Họ dùng bữa bên hồ bơi trên những chiếc đĩa gốm hào phóng chất đầy với món salad yêu thích của Fleur, một hỗn hợp thơm lừng của tôm, dưa và cải xoong tươi. Fleur đã kể cho Belinda hầu hết các sự kiện của tuần trước, nhưng, mặc dù cô thường nói với mẹ mình mọi thứ, cô đã kìm chế khi chủ đề chuyển sang Jake. Vào cuối ngày quay thứ hai, tức là thứ Hai, cô quả quyết rằng mình đã đánh giá sai anh. Anh trêu chọc cô và gọi cô là “Flower quyền năng”, nhưng anh cũng có vẻ đang tìm kiếm cô. Đến thứ Ba, cô quyết định rằng cô thích anh. Đến thứ Tư, cô biết chắc chắn mình thích anh, và đến giờ ăn trưa hôm nay, cô nhận ra rằng mình đã phải lòng anh chút xíu, điều mà cô phải đảm bảo rằng Belinda không phát hiện ra hoặc cô sẽ không bao giờ chạm được kết cục của nó. Vì vậy, khi mẹ cô ép cô kể về anh, Fleur chỉ kể về việc cô đã đánh gục anh ta như thế nào trong ngày đầu tiên và anh ta đã tuyệt vời như thế nào khi đó.

Belinda phản ứng có thể đoán trước được. “Mẹ biết anh ấy sẽ như vậy. Anh ấy là một trong những tên tuổi lớn nhất của điện ảnh, nhưng anh ấy hiểu con đã xấu hổ như thế nào. Anh ấy giống Jimmy, bề ngoài thô ráp nhưng bên trong lại ngọt ngào và nhạy cảm.”

Niềm tin của Belinda rằng Jake là hiện thân của tất cả những phẩm chất của James Dean yêu quý của cô đã khiến Fleur phát cáu. “Anh ấy cao hơn rất nhiều. Và họ trông không giống nhau chút nào.”

“Họ có chất như nhau, con ạ. Jake Koranda cũng là một kẻ nổi loạn.”

“Mẹ thậm chí còn chưa gặp anh ấy. Anh ấy không giống bất kỳ ai khác. Ít nhất thì anh ấy không giống bất kỳ người nào mà con từng biết.” Belinda nhìn cô với một cái nhìn buồn cười và khó hiểu, và baim lặng.

Bà Jurado, quản gia, ngoài sáu mươi tuổi và thích khoe ngón tay cái có khớp nối đôi của mình, bước ra ngoài hiên và cắm mặt vào chiếc điện thoại đang mang theo. “Đó là ông Savagar.” Fleur với lấy nó, nhưng bà Jurado lắc đầu. “Dành cho bà Savagar.”

Belinda nhún vai bối rối với Fleur, giật mạnh bông tai và nhắc ông nghe lên. “Cái gì vậy, Alexi?” Cô gõ móng tay lên mặt bàn bằng kính. “Anh mong đợi tôi làm gì với nó? Không, tất nhiên nó chưa gọi cho tôi. Đúng. Đúng rồi. Có, tôi sẽ cho anh biết nếu tôi nghe thấy bất cứ điều gì.”

“Chuyện gì vậy?” Fleur hỏi sau khi Belinda đã cúp máy.

“Michel biến mất khỏi phòng khám. Alexi muốn biết liệu nó có liên hệ với mẹ hay không.” Belinda đeo lại chiếc bông tai của mình. “Phải rõ ràng, ngay cả với cha của con, rằng ông đã lấy nhầm đứa con. Con gái tôi xinh đẹp và thành đạt. Con trai ông ấy là một kẻ yếu đuối đồng tính luyến ái.”

Michel cũng là con trai của Belinda, và Fleur hết ngon miệng. Dù cô vẫn còn phẫn nộ với cậu ta, nhưng thái độ của Belinda cảm thấy không ổn.

Vài tháng trước, tin đồn rộ lên rằng Michel đã có một mối tình lâu dài với một người đàn ông đã có gia đình, một người nổi tiếng trong xã hội Paris. Người đàn ông đã bị một cơn đau tim gây tử vong sau khi tiết lộ thông tin, và Michel đã cố tự tử. Fleur đã quen với sự đồng tính luyến ái cởi mở trong giới thời trang và không thể tin được mọi người đang làm âm ỉ lên. Alexi từ chối để Michel quay lại trường học ở Massachusetts và nhốt cậu lại trong một phòng khám tư nhân ở Thụy Sĩ. Fleur cố cảm thấy có lỗi với Michel - cô thực sự cảm thấy có lỗi với cậu ấy - nhưng một phần xấu xa, không khoan nhượng trong cô đã tìm thấy một công lý kinh khủng trong việc Michel cuối cùng là kẻ bị ruồng bỏ.

“Con không định ăn phần còn lại của món salad của con ư?” Belinda hỏi.

“Con không còn đói nữa.”

Mùi hôi của xì gà của Dick Spano tràn ngập phòng chiếu, cùng với mùi hành tây kéo dài từ đồng đồ nát của hộp đựng thức ăn nhanh. Tối nay, Jake đã xem những cuộc chạy gấp rút có giá trị trong suốt hai tuần từ hàng ghế sau. Là một diễn viên, anh ấy chưa bao giờ làm điều này, nhưng với tư cách là một nhà biên kịch non trẻ, anh ấy biết mình phải xem các cuộc đối thoại của mình hoạt động như thế nào để có thể suy nghĩ về những gì có thể cần phải viết lại.

“Anh đã đóng đinh nó ở đó, Jako,” Johnny Guy nói khi đoạn đối thoại đầu tiên giữa Matt và Lizzie. “Cậu đúng là một nhà văn. Không biết tại sao cậu lại lãng phí thời gian của mình với những kiểu nhà hát ở New York đó.”

“Chúng nuôi sống bản ngã của tôi.” Jake vẫn dán mắt vào màn hình khi Lizzie bắt đầu hôn Matt. “Chết tiệt.”

Những người đàn ông xem hết cảnh này đến cảnh khác của nụ hôn.

“Nó không tệ,” Dick Spano đưa ra cuối đoạn.

“Cô ấy đang đi đúng hướng,” Johnny Guy nói.

“Nó tệ quá.” Jake uống xong cốc bia Mexico và đặt chai xuống sàn. “Cô ấy ổn với nụ hôn, nhưng cô ấy sẽ không bao giờ có thể xử lý nổi những thứ nặng hơn.”

“Đừng tiêu cực nữa. Cô ấy sẽ làm tốt thôi.”

“Việc xử lý Lizzie không phải do cô ấy. Fleur hung dữ, và cô ấy có một nền tảng tốt, nhưng cô ấy lớn lên trong một tu viện, vì Chúa.”

“Đó không phải là một tu viện,” Dick nói. “Đó là một trường tu. Có một sự khác biệt.”

“Nó còn hơn thế nữa. Cô ấy tinh tế, nhưng cô ấy không theo kiểu nhân gian. Cô ấy đã đi du lịch khắp nơi trên thế giới và tôi chưa bao giờ gặp một đứa trẻ ở độ tuổi cô ấy đọc sách giỏi đến vậy - cô ấy nói về triết học và chính trị như một người châu Âu. Nhưng dường như cô ấy đang sống cuộc sống của mình bên trong một loại bong bóng thủy tinh nào đó. Những người điều khiển cô ấy đã giữ một sự kiểm soát chặt chẽ với cô ấy. Cô ấy không có bất kỳ kinh nghiệm sống bình thường nào và cô ấy không phải là một diễn viên đủ giỏi để che giấu điều đó.”

Johnny Guy bóc lớp giấy bọc hộp sữa. “Cô ấy sẽ vượt qua. Cô ấy là một nhân viên chăm chỉ và máy quay yêu cô ấy.”

Jake ngồi phịch xuống ghế và xem xét. Johnny Guy đã đúng một điều. Máy ảnh đã yêu cô ấy. Khuôn mặt lớn đó chiếu sáng màn hình, hợp xướng trực tiếp cùng với đôi chân lảo đảo của cô. Cô ấy không duyên dáng theo cách thông thường, nhưng anh tìm thấy điều gì đó hấp dẫn ở sai chân dài và mạnh mẽ của cô ấy.

Tuy nhiên, vẻ ngây thơ kỳ quặc của cô khác xa với tính cách lôi cuốn vênh dục của Lizzie. Trong cảnh yêu đương cuối cùng, Lizzie đã phải thống trị Matt để những ảo tưởng cuối cùng của anh về sự trong trắng của cô ấy bị phá bỏ. Fleur đã có những chuyển động, nhưng anh đã thấy phụ nữ trải qua những chuyển động trong suốt cuộc đời mình, và đứa trẻ này không nói lên đúng sự thật.

Đã qua một ngày dài, và anh dụi mắt. Thành công của bộ phim này quan trọng đối với anh hơn bất cứ điều gì anh từng làm. Anh đã viết một vài kịch bản phim, nhưng cuối cùng, chúng lại nằm trong sọt rác. Với Sunday Morning Eclipse, cuối cùng, anh ấy cũng hài lòng. Anh không chỉ tin rằng có một lượng khán giả dành cho những bộ phim hay mà còn muốn đóng một vai mà anh có thể sử dụng nhiều hơn hai biểu cảm trên khuôn mặt, mặc dù anh nghi ngờ việc mình sẽ giành được bất kỳ giải thưởng nào cho diễn xuất của mình.

Nó đã xảy ra quá nhanh. Anh đã viết vở kịch đầu tiên của mình ở Việt Nam khi anh hai mươi tuổi. Anh đã làm việc bí mật và hoàn thành nó không lâu trước khi được về nhà. Sau khi được xuất viện khỏi bệnh viện quân sự San Diego, anh đã viết lại nó, sau đó, gửi qua đường bưu điện đến New York vào ngày anh ra viện. 48 giờ sau, một nhân viên tuyển diễn viên của L.A đã phát hiện ra anh và yêu cầu anh đọc một đoạn nhỏ trong cuốn Paul Newman Western. Anh ấy đã được ký hợp đồng vào ngày hôm sau và một tháng sau, một công ty quản lý ở New York đã gọi điện để nói về việc sản xuất vở kịch mà anh đã gửi đi. Jake đã hoàn thành bộ phim và bắt gặp một con mắt đỏ ở phía đông.

Trải nghiệm đó đánh dấu sự khởi đầu của cuộc sống hai mặt bận rộn của anh. Nhà sản xuất đã dàn dựng vở kịch của mình. Jake nhận được ít tiền, nhưng rất nhiều vinh quang. Hãng phim thích phần trình diễn của anh và đề nghị anh đóng vai lớn hơn. Số tiền

quá hời đời với một đứa trẻ đến từ ngoại ô Cleveland có thể từ chối. Anh bắt đầu tung hứng. Bờ Tây vì tiền, Bờ Đông vì tình.

Anh ấy đã ký vào bức tranh Calibre đầu tiên và bắt đầu một vở kịch mới. Bird Dog đã chôn vùi trường quay dưới một trận tuyết lở của thư từ người hâm mộ, và vở kịch đã giành được giải Pulitzer. Anh đã nghĩ đến việc rời bỏ Hollywood, nhưng vở kịch chỉ kiếm được chưa đến một nửa số tiền anh có thể nhận được cho bức ảnh tiếp theo của mình. Anh đã tạo nên bức ảnh và anh đã làm chúng kể từ đó, hết cái này đến cái khác. Không hối tiếc - hoặc ít nhất là không nhiều.

Anh quay sự tập trung của mình trở lại màn hình. Mặc dù cách anh trêu chọc Flower quyền năng về việc là một cô gái quyến rũ, nhưng cô dường như không quan tâm lắm đến ngoại hình của mình. Cô không nhìn vào gương trừ khi cô phải làm vậy, và thậm chí sau đó, cô không bao giờ dành thêm một giây để chiêm ngưỡng bản thân. Fleur Savagar phức tạp hơn anh mong đợi.

Một phần vấn đề của anh với cô là cô trông không giống Liz thật, người nhỏ nhắn và tóc nâu. Khi anh và Liz đi ngang qua khuôn viên trường, cô cần phải bước hai bước đến chỗ anh. Anh nhớ mình đã nhìn lên khán đài khi anh đang chơi bóng rổ và thấy mái tóc đen óng ả của cô được kẹp lại với chiếc kẹp bạc mà anh đã mua cho cô. Tất cả những thứ ngây thơ, lãng mạn nhằm nhĩ.

Anh không thể xử lý thêm ký ức nào nữa hoặc anh sẽ bắt đầu nghe thấy tiếng Creedence Clearwater và ngửi thấy mùi bom napal. Anh tiến ra cửa. Trên đường đi, chân anh ta vướng phải chai bia rỗng, và anh đã khiến nó đâm vào tường.

Buổi sáng sau khi đến LA, Belinda đợi ở phía sau hậu trường trong khi Fleur trang điểm. Cuối cùng, cô cũng nghe thấy tiếng bước chân của anh. Năm tháng trôi đi. Cô ấy lại mười tám tuổi, đang đứng ở quầy của hiệu thuốc Schwab. Cô nửa mong đợi anh rút một gói Chesterfields nhàu nát từ túi áo khoác đồng phục của mình. Tim cô bắt đầu đập mạnh. Thả vai, cúi đầu xuống - một người đàn ông là người của chính mình. Chàng trai hư hỏng James Dean.

“Tôi yêu phim của anh.” Cô bước tới, chặn ngay đường anh đi. “Đặc biệt là những bức ảnh Calibre.”

Anh nở một nụ cười méo mó “Cảm ơn.”

“Tôi là Belinda Savagar, mẹ của Fleur.” Cô đưa tay ra. Khi anh cầm lấy nó, cô cảm thấy chóng mặt.

“Bà Savagar. Thật vui được gặp bà.”

“Xin vui lòng. Gọi tôi là Belinda. Tôi muốn cảm ơn anh vì đã đối xử tốt với Fleur. Cô ấy kể với tôi rằng anh đã giúp cô ấy như thế nào.”

“Ban đầu thật khó.”

“Nhưng không phải ai cũng đủ tử tế để dễ dàng làm thế.”

“Cô ấy là một đứa trẻ ngoan.”

Anh dợm rời đi, vì vậy, cô đặt những đầu ngón tay được cắt tỉa cẩn thận vào tay áo anh. “Xin thứ lỗi cho tôi nếu tôi tự phụ, nhưng Fleur và tôi muốn cảm ơn anh một cách chính đáng. Chúng tôi sẽ chuẩn bị thịt nướng vào chiều Chủ nhật. Không có gì đặc biệt. Nấu ăn ở sân sau Indiana rất nghiêm.”

Đôi mắt anh lướt qua chiếc áo dài Yves Saint Laurent màu xanh nước biển của cô và quần tây trắng ống gò. Cô có thể thấy anh thích những gì anh nhìn thấy. “Trông bà không giống như đến từ Indiana.”

“Sinh ra ở Hoosier và lai tạo.” Cô ưu ái cho anh một cái nhìn tinh nghịch. “Chúng tôi đã giữ than chừng ba giờ.”

“Tôi sợ rằng mình bị vướng việc vào Chủ nhật,” anh nói, với vẻ thật sự như hối hận. “Bà có thể giữ cục than đó trong một tuần không?”

“Tôi chỉ có thể làm được thế.”

Khi anh mỉm cười và bước đi, cô biết mình đã làm hoàn toàn đúng, giống như cách cô đã làm với Jimmy. Bia lạnh, khoai tây chiên được phục vụ trong túi, và giầu nước khoáng đóng chai. Chúa ơi, cô ấy nhớ những người đàn ông thực sự.

Cuối tuần sau, Fleur trừng mắt nhìn mẹ cô. Belinda nằm trên ghế dài cạnh hồ bơi, bộ bikini màu trắng và vòng tay bằng vàng ở mắt cá chân lấp lánh trên cơ thể đầy dầu của bà, đôi mắt bà nhắm nghiền bên dưới cặp kính râm hình đôi môi quá khổ. Đã năm phút kém ba giây chiều Chủ nhật. “Con không thể tin rằng mẹ đã làm điều này. Con thực sự không thể! Con đã không thể nhìn vào mắt anh ấy kể từ khi mẹ nói với con thế. Mẹ đã đặt anh ấy vào một vị trí kinh khủng, chưa kể đến con. Điều cuối cùng anh ấy muốn làm trong ngày nghỉ duy nhất của mình là đến đây.”

Belinda đang rộng các ngón tay để cô có thể dễ dàng giữa chúng râm nắng. “Đừng ngó ngán, con yêu. Anh ấy sẽ có một khoảng thời gian tuyệt vời. Chúng ta sẽ xem nó.”

Chính xác những gì Belinda đã nói kể từ khi cô ấy nói với Fleur rằng cô ấy đã mời Jake đến nấu ăn vào Chủ nhật. Fleur giật lấy dây lá và tiến đến mép bể. Thật tồi tệ khi cô phải chứng kiến cách bà ấy cư xử với Jake cả tuần. Bây giờ, cô cũng phải làm điều đó vào Chủ nhật. Nếu anh từng nghi ngờ cô phải lòng anh ấy...

Cô bắt đầu lướt hồ bơi để tìm lá. Những gì đã nhen nhóm như một tình yêu nhỏ bé ngày càng trở nên lớn hơn. May mắn thay, cô đủ thông minh để biết điều này không liên quan gì đến hai trái tim cùng nhịp đập. Những gì nó đã làm với tình dục. Cuối cùng, cô cũng đã gặp một người đàn ông khiến cô trở nên yếu đuối vì ham muốn. Nhưng tại sao lại phải là người đàn ông này?

Dù thế nào đi nữa, cô sẽ không hành động ngu ngốc trong ngày hôm nay. Cô sẽ không nhìn chằm chằm vào anh, hoặc nói quá nhiều, hay cười quá to. Cô sẽ bỏ qua anh, đó là những gì cô sẽ làm. Belinda đã mời anh, và Belinda có thể tiếp đãi anh.

Mẹ cô nghiêng kính râm của bà ấy lên và nhìn vào chỗ ngồi chật chội của bộ bơi màu đen cũ nhất của Fleur. “Mẹ ước con thay một trong những bộ bikini của mình. Bộ này thật kinh khủng.”

Jake bước qua cánh cửa mở kiểu Pháp vào sân trong. “Có vẻ tốt với tôi.”

Fleur thả dây và lặn xuống nước. Cô đã mặc bộ đồ màu đen cũ để Jake không thể kết hợp cô với tất cả những người phụ nữ khác đã chảy nước miếng vì anh ấy. Lynn gọi nó là “Hiệu ứng tình dục Koranda.”

Cô chạm đáy, sau đó ngoi lên mặt nước. Anh đang ngồi trên chiếc ghế dài cạnh Belinda. Anh mặc một chiếc quần bơi màu xanh nước biển rộng thùng thình, một chiếc áo phông thể thao màu xám, và một đôi giày chạy bộ đã thấy trong những ngày đẹp hơn. Cô phát hiện ra anh chỉ sáng sủa khi có trang phục. Trái lại, anh hay mặc quần jean rách rưới và áo phông bạc màu hơn bất kỳ người đàn ông nào.

Và anh trông vẫn tuyệt vời trong tất cả những đồ đó.

Khi anh ngửa đầu ra sau và cười vì điều gì đó Belinda nói, Fleur chợt cảm thấy ghen tị. Belinda biết chính xác cách nói

chuyện với một người đàn ông. Fleur ước mình có thể được như vậy, nhưng những người đàn ông duy nhất mà cô thấy dễ nói chuyện lại là những người cô không quan tâm, như các diễn viên và những tay ăn chơi giàu có Belinda và Gretchen muốn cô đi cùng. Cô hầu như không thực hành nói chuyện với một người đàn ông mà cô muốn gây ấn tượng. Cô lại lặn xuống dưới. Giá như cô có thể có được lần say đắm đầu tiên khi cô mười sáu tuổi như những cô gái khác. Tại sao cô luôn nhận ra sai lầm muộn như vậy? Và tại sao mỗi tình đầu của cô lại phải là một nhà viết kịch - ngôi sao điện ảnh nổi tiếng, người luôn có phụ nữ quần quanh?

Cô lại ngoi lên đúng lúc thấy Belinda vung chân qua thành ghế. “Fleur, hãy đến giải trí với Jake trong khi mẹ đi che chắn. Mẹ đang bắt đầu bùng cháy rồi.”

“Hãy ở yên đó, Flower. Tôi sẽ tới đây.” Anh kéo áo phông qua đầu, cởi giày và lặn xuống hồ bơi. Khi anh nổi lên ở phía xa và bơi về phía cô, cô quan sát sự chơi đùa của các cơ trên cánh tay anh, cách nước chảy trên mặt và cổ của anh. Anh đặt chân xuống bên cạnh cô. Nụ cười răng khểnh của anh không thể cưỡng lại được, và có gì đó bên trong cô đau nhói.

“Em ướt tóc rồi,” anh nói. “Tôi nghĩ những cô gái quyến rũ ở New York chỉ nhìn vào mặt nước.”

“Cho thấy anh biết bao nhiêu điều về những cô gái quyến rũ ở New York.” Cô lao xuống dưới, nhưng trước khi cô có thể thoát ra, một bàn tay nắm lấy mắt cá chân của cô và kéo cô lại. Cô phóng lên mặt nước.

“Này!” anh ta nói với sự phẫn nộ giả tạo. “Tôi là một ngôi sao phim nổi tiếng? Các cô gái đừng bơi khỏi tôi.”

“Có thể không phải là những cô gái bình thường, nhưng những cô gái quyến rũ siêu đẳng có thể làm tốt hơn rất nhiều so với một nhà biên kịch đầu óc.”

Anh bật cười, và cô đã đến được bậc thang trước khi anh có thể ngăn cô lại.

“Không công bằng,” anh gọi. “Em là một vận động viên bơi lội giỏi hơn tôi.”

“Tôi để ý. Tư thế của anh bốc mùi.”

Nhưng nó không bốc mùi đến mức khiến anh không thể leo lên thang ngay sau cô. “Hãy sửa cho tôi nếu tôi sai, Flower quyền

năng, nhưng em có vẻ không vui khi gặp tôi hôm nay.”

Có lẽ cô là một diễn viên giỏi hơn cô nghĩ. Cô nhặt một chiếc khăn trên ghế và quấn mình vào đó. “Không có gì riêng tư,” cô nói. “Tôi đã có một đêm ngủ muộn.” Bởi vì cô đã thức để đọc các vở kịch của anh. “Tôi cũng hơi lo lắng về cảnh tôi đóng với anh và Lynn vào ngày mai.” Hơn một chút. Cô đã hoảng sợ.

“Hãy chạy và nói về nó.”

Cô đã chạy gần như mỗi ngày kể từ khi cô đến L.A., và anh không thể đề xuất một cách tốt hơn để cô giải tỏa bớt phần nào năng lượng căng thẳng của mình. “Ý tưởng tốt.”

“Có phiền nếu tôi trộm con gái nhỏ của cô một lúc không?” Jake gọi Belinda, người vừa quay trở lại sân trong với tấm vải ren che kín mặt. “Tôi cần phải nhường chỗ cho những miếng bít tết đó.”

“Tiếp tục đi,” Belinda đáp lại với một làn sóng đồng tính. “Và đừng vội quay lại. Tôi đã có một Jackie Collins mới mà tôi rất muốn ôm ấp.”

Jake làm một khuôn mặt. Fleur mỉm cười và bước vội vào trong để thay quần đùi và giày chạy bộ. Khi cô ngồi ở bên giường để buộc dây, cuốn sách cô đang đọc rơi xuống sàn. Cô nhìn xuống trang mà cô đã đánh dấu ngay sáng hôm đó.

Koranda giờ tấm gương cá nhân của mình lên trướcgiai cấp công nhân Mỹ. Nhân vật của anh là những người đàn ông và phụ nữ yêu bia và tiếp xúc với các môn thể thao, những người tin vào một ngày làm việc lương thiện với mức lương trung thực. Bằng ngôn ngữ thường thơáp và hài hước, cho chúng ta thấy những gì tốt nhất và xấu nhất của tinh thần Mỹ.

Một nhà phê bình trong đoạn tiếp theo đã nói rõ ràng hơn:

Cuối cùng thì công việc của Koranda cũng thành công vì anh ấy đã nắm được đất nước bằng những quả bóng và bóp thật mạnh.

Cô đã đọc các vở kịch của Jake cũng như một vài bài báo học thuật về tác phẩm của anh. Cô cũng đã thực hiện một số nghiên cứu về đời sống xã hội của anh, điều này không hề dễ vì anh bị ám ảnh về quyền riêng tư. Tuy nhiên, cô đã phát hiện ra anh hiếm khi hẹn hò với cùng một người phụ nữ nhiều lần.

Cô gặp anh ở cuối đường lái xe, nơi anh đang kéo căng gân kheo. “Nghĩ rằng em có thể theo kiptôi, Flower, hay tôi nên lấy một

chiếc xe đẩy cho em?”

“Điều đó thật kỳ lạ. Tôi đã sẵn sàng mang một chiếc xe lăn ra đây.”

“Rất tiếc.”

Cô cười toét miệng, và họ cất bước dễ dàng. Vì hôm đó là Chủ nhật, nên đội làm vườn ở những bãi cỏ trước nhà của Beverly Hills không được sử dụng đèn vắng bóng, và đường phố trông còn vắng vẻ hơn bình thường. Cô cố nghĩ ra điều gì đó thú vị để nói. “Tôi đã thấy anh ném rổ bên bãi đậu xe. Lynn nói với tôi rằng anh đã chơi ở trường đại học.”

“Bây giờ thì tôi chơi vài lần một tuần. Nó giúp đầu tôi sáng suốt để viết.”

“Không phải các nhà viết kịch được cho là trí thức thay vì những kẻ khờ khạo sao?”

“Nhà viết kịch là nhà thơ, Flower, và đó là bóng rổ. Thơ phú.”

Và đó là những gì anh đang có, cô nghĩ. Một đoạn thơ khiêu dâm đen tối và phức tạp. Cô phải cẩn thận để không bị trượt chân. “Tôi thích bóng rổ, nhưng nó không hoàn toàn phù hợp với ý tưởng của tôi về thơ.”

“Em đã bao giờ nghe nói về một chàng trai tên là Julius Erving?”

Cô lắc đầu và bắt kịp tốc độ để anh không thể buộc tội cô đã giữ anh lại.

Anh thay đổi nhịp điệu của mình. “Họ gọi Erving là ‘Nhà thông thái’. Anh ấy là một cầu thủ trẻ của New York Nets, và anh ấy sẽ trở thành một trong những người giỏi nhất. Không chỉ giỏi, em hiểu không - mà còn là một trong những cầu thủ bóng rổ giỏi nhất từng sống. “

Fleur điên cuồng thêm Julius Erving vào danh sách đọc của cô.

“Tất cả những gì anh ấy làm trên sân đều là thơ. Định luật hấp dẫn biến mất khi anh ta chuyển động. Anh ta bay, Flower. Đàn ông không được phép bay, nhưng Julius Erving thì có. Đó là thơ, nhóc, và đó là điều khiến tôi viết.”

Anh đột nhiên trông không thoải mái, như thể anh đã tiết lộ quá nhiều về bản thân. Qua khóe mắt, cô nhìn thấy cửa chớp đóng sầm trên mặt anh. “Hãy bắt kịp tốc độ,” anh nói với giọng găm gù. “Chúng ta như thể đang đi bộ.”

Không phải vì cô. Cô lao tới trước anh ta và băng qua một con đường dành cho xe đạp trải nhựa, duỗi chân và đẩy mình. Anh đuổi kịp cô, và chẳng bao lâu sau, những mảng mồ hôi đã túa ra trên chiếc áo phông của cả hai. “Nói cho tôi biết về vấn đề của em với cảnh ngày mai,” cuối cùng, anh nói.

“Đó là một kiểu... khó giải thích.” Cô đã hết hơi, và cô hít nhiều không khí hơn. “Lizzie... có vẻ tính toán quá.”

Anh giảm tốc độ cho cô. “Cô ấy là. Một con chó cái tính toán.”

“Nhưng dù cô ấy phần nộ với DeeDee, cô ấy cũng yêu cô ấy... và cô ấy biết DeeDee cảm thấy thế nào về Matt.” Cô lấp đầy phổi của mình. “Tôi có thể hiểu tại sao cô ấy bị anh ấy thu hút - tại sao cô ấy muốn... lên giường với anh ấy - nhưng tôi không hiểu sao cô ấy lại tính toán đến vậy.”

“Đó là lịch sử của loài người. Không có gì bằng một người đàn ông để phá vỡ tình bạn của hai người phụ nữ.”

“Đó là tào lao.” Cô nghĩ về sự ghen tị trước đó của mình đối với Belinda và không thích bản thân vì điều đó. “Phụ nữ có những việc tốt hơn để làm hơn là tranh giành một số anh chàng có lẽ chẳng đáng gì ngay từ đầu.”

“Này, tôi là người đang xác định thực tế xung quanh đây. Em chỉ là cơ quan ngôn luận.”

“Nhà biên kịch.”

Anh mỉm cười, và cô cũng cố thêm không khí cho mình. “DeeDee có vẻ... hoàn thiện hơn Lizzie. Cô ấy có điểm mạnh và điểm yếu. Anh muốn an ủi cô ấy và lắng cô ấy cùng một lúc.” Cô ấy chỉ dừng lại khi nói rằng DeeDee được viết tốt hơn, mặc dù đó là sự thật.

“Rất tốt. Em đã đọc kịch bản.”

“Đừng khuyến khích tôi. Tôi phải đóng một vai, và tôi không hiểu cô ấy. Cô ấy làm phiền tôi.”

Jake tăng tốc độ một lần nữa. “Cô ấy phải làm phiền em. Nghe này, Flower, theo những gì tôi hiểu thì em đã có một cuộc sống khá được bao bọc cho đến vài năm trước. Có thể em chưa từng trải qua bất kỳ ai như Lizzie, nhưng một người phụ nữ như thế sẽ để lại dấu răng trên một người đàn ông.”

“Tại sao?”

“Ai quan tâm? Điều quan trọng là hiệu ứng cuối cùng.”

Lòng ham muốn của cô không ngăn cô nổi giận với anh. “Anh không nói “ai quan tâm” đến các nhân vật khác của mình. Tại sao anh lại nói điều đó với Lizzie?”

“Tôi đoán em sẽ phải tin tôi.” Anh chạy lên trước cô.

“Tại sao tôi nên tin tưởng anh?” cô gọi với theo anh. “Bởi vì anh đã có một giải Pulitzer lớn, và tất cả những gì tôi có là trang bìa Cosmo!”

Anh đi chậm lại. “Tôi không nói thế.” Họ đã đến một công viên nhỏ vắng vẻ như phần còn lại của khu phố. “Hãy đi bộ một lúc.”

“Anh không cần trông trẻ tôi.” Cô ghét sự hờn dỗi trong giọng nói của mình.

“Hãy xử lý nó,” anh nói, khi anh chậm lại. “Em đang bực bội về Lizzie hay về việc em biết tôi không muốn chọn em?”

“Anh là người xác định thực tế. Anh chọn đi.”

“VẬY HÃY NÓI VỀ VIỆC THỬ VAI.” Anh lấy đuôi áo phông lên lau mặt. “Em thật đẹp trên màn ảnh, Flower. Khuôn mặt của em là ma thuật, và em đã có được vòng loại trực tiếp. Johnny Guy đang điều chỉnh kịch bản quay hàng đêm để thêm nhiều cảnh quay cận cảnh hơn. Người đàn ông chảy nước mắt nhìn em trong vội vã.” Anh mỉm cười với cô, và cô có thể cảm thấy chút tức giận của mình đang tan biến. “Em cũng là một đứa trẻ tuyệt vời.”

Một đứa trẻ. Đau thật.

“Em lắng nghe ý kiến của người khác, em làm việc chăm chỉ và tôi cá rằng em sẽ không có mầm móng độc hại trong cơ thể.”

Cô ấy nghĩ về Michel và biết điều đó không đúng.

“Đó là lý do tại sao tôi đã nghi ngờ việc em đóng vai Lizzie. Cô ấy là động vật ăn thịt. Toàn bộ khái niệm là xa lạ với bản chất của em.”

“Tôi là một nữ diễn viên, Jake. Một phần của diễn xuất là đóng một vai trò khác với mình.” Cô cảm thấy mình như một kẻ đạo đức giả. Cô không phải là một diễn viên. Cô chỉ là một người giả, một cô gái có thân hình kỳ dị đã bị máy quay biến hoàmột cách bí ẩn thành một thứ gì đó xinh đẹp.

Anh lùa các ngón tay qua mái tóc của mình, làm cho nó dựng đứng thành những gai nhỏ dọc một bên. “Lizzie là một nhân vật khó nói đối với tôi. Cô ấy dựa trên một cô gái mà tôi từng biết. Chúng tôi đã kết hôn từ rất lâu rồi.”

Jake, Greta Garbo của các diễn viên nam, có muốn tâm sự với cô không? Không bằng lòng. Anh có vẻ tức giận vì đã tiết lộ dù chỉ một lượng nhỏ lý lịch cá nhân. “Cô ấy như thế nào?” cô hỏi.

Một cơ bắp trong hàm của anh nghiến lại. “Điều đó không quan trọng.”

“Tôi muốn biết.”

Anh đi được vài bước, rồi dừng lại. “Cô ấy là một kẻ ăn thịt người. Ngâm tôi giữa những chiếc răng nhỏ xinh của cô ấy rồi nhả tôi ra.”

Sự bướng bỉnh từng gây ra bao nhiêu rắc rối trong quá khứ đã chiếm lấy cô. “Nhưng phải có điều gì đó khiến anh phải lòng cô ấy.”

Anh bắt đầu đi ngược lại. “Bỏ đi.”

“Tôi cần biết.”

“Tôi đã nói là bỏ đi. Cô ấy là một con quái vật tuyệt vời, được chứ?”

“Đó là tất cả hả?”

Anh dừng lại và xoay người về phía cô. “Đó là tất cả. Hàng nghìn khách hàng hài lòng đã tìm thấy niềm hạnh phúc giữa đôi chân của cô ấy, nhưng anh chàng người Slovakia đến từ Cleveland quá thiếu hiểu biết để tìm ra điều đó, và anh ta đã vỗ về cô ấy như một con chó con!”

Nỗi đau của anh giáng xuống cô như một cái tát. Cô chạm vào cánh tay anh. “Tôi xin lỗi. Có thật không.” Anh kéo cánh tay của mình ra, và khi họ chạy về nhà trong im lặng, Fleur tự hỏi người vợ trước của anh là người như thế nào.

Suy nghĩ của Jake cũng đi theo một hướng tương tự. Anh đã gặp Liz vào đầu năm thứ nhất ở trường đại học. Anh đang trên đường về nhà sau buổi tập bóng rổ khi đang lang thang trong một buổi diễn tập tại tòa nhà nhà hát của trường đại học. Cô ấy trên sân khấu, cô gái xinh đẹp nhất mà anh từng thấy, một con mèo con nhỏ xú, lông đen. Anh đã rủ cô ấy đi chơi cùng đêm đó, nhưng cô ấy nói với anh rằng cô ấy không hẹn hò với những người đam mê. Sự phản kháng của cô ấy càng khiến cô ấy trở nên hấp dẫn hơn, và anh bắt đầu đi chơi ở tòa nhà rạp hát giữa các buổi luyện tập. Cô tiếp tục phớt lờ anh. Anh phát hiện ra cô ấy đang tham gia một lớp học viết kịch vào học kỳ tiếp theo, và anh nhanh chóng nói theo cách

của mình để vượt qua điều kiện tiên quyết để vào cùng một lớp với cô ấy. Nó đã thay đổi cuộc đời anh ấy.

Anh đã viết về những người đàn ông mà anh đã gặp khi làm những công việc lật vật trong các quán bar vòng xanh của Cleveland. Petes và Vinnies, những người dần dần thế chỗ cho người cha mà anh không có, những người đàn ông hỏi anh về bài vở ở trường, và bắt anh cắt lớp, rồi một đêm, khi họ phát hiện ra anh đã bị cảnh sát bắt vì cố gắng ăn cắp một chiếc xe hơi, họ đưa anh vào con hẻm phía sau quán bar và dạy anh ý nghĩa của tình yêu nghiệt ngã.

Những lời đó tuôn ra từ anh, và vị giáo sư đã rất ấn tượng. Quan trọng hơn nữa, cuối cùng, anh cũng đã thu hút được sự chú ý của Liz. Vì gia đình cô giàu có nên sự nghèo khó của anh đã khiến cô mê mẩn. Họ đã đọc Gibran cùng nhau và làm tình. Anh bắt đầu phá bỏ những bức tường mà anh đã dựng lên xung quanh mình. Trước khi anh biết điều đó, họ đã quyết định kết hôn, mặc dù anh chỉ mới mười chín tuổi, còn cô ấy thì hai mươi. Cha cô ấy dọa cắt tiền trợ cấp của cô ấy, vì vậy, cô ấy nói với ông rằng cô ấy đang mang thai. Chacô đưa họ đến Youngstown để làm lễ nhanh chóng, nhưng khi phát hiện ra cái thai là một trò giả mạo, ông đã dừng việc kiểm tra. Jake đã kéo dài thời gian làm việc tại quán ăn của thị trấn khi anh không đi học hoặc tập bóng rổ.

Một sinh viên mới tốt nghiệp đăng ký vào khoa sân khấu, và khi Jake về nhà, anh thấy anh ta đang ngồi với Liz trên chiếc bàn bếp Formica màu xám và nói về ý nghĩa của cuộc sống. Một đêm, anh đi vào khi họ trên giường. Liz đã khóc và cầu xin Jake tha thứ cho cô ấy. Cô ấy đã nói rằng cô ấy cô đơn và không quen với việc nghèo. Jake đã tha thứ cho cô.

Hai tuần sau, anh tìm thấy cô quỳ xuống làm việc trên một trong những đồng đội của anh. Anh phát hiện ra sự trong trắng của cô đã được chia sẻ với các đội. Anh trả chìa khóa cho sự buông tuồng của cô ấy, hướng đến Columbus, và nhập ngũ. Giấy tờ ly hôn đến tay anh gần Đà Nẵng, Việt Nam, đến rất sớm sau sự phản bội của Liz, đã thay đổi anh mãi mãi.

Khi anh viết Sunday Morning Eclipse, hồn ma của Liz đã trở lại và ám ảnh anh. Cô ngồi trên vai anh thì thầm những lời vô tội và hư hỏng. Cô ấy sẽ trở thành Lizzie. Lizzie với khuôn mặt ngây thơ cõi

mở và trái tim của một cô gái điếm. Lizzie, người chẳng có nét gì giống với đứa trẻ khổng lồ xinh đẹp đang chạy bên cạnh anh.

“Tôi đã sai về em. Em sẽ trở thành một Lizzie tuyệt vời,” anh nói, không có ý nghĩa như vậy. “Tất cả những gì em cần là chút niềm tin vào bản thân.”

“Anh có thực sự nghĩ vậy?”

“Chắc chắn rồi.” Anh đưa tay kéo nhanh tóc cô. “Em là một đứa trẻ ngoan, Flower toàn năng. Nếu tôi có em gái, tôi muốn cô bé giống như em. Ngoại trừ không phải thông minh như vậy.”

Chương 11

Jake nhìn Belinda dần dần chiến thắng mọi nam giới trên phim trường, từ thành viên đoàn phim thấp nhất Dick Spano cho đến chính Jake. Cô ấy luôn ở đó nếu cóai đó cần cô ấy. Cô ấy chạy theo nhắc thoại các diễn viên, đùa giỡn với cái nắm tay và xoa xoa cái cổ cứng đờ của Johnny Guy. Cô ấy mang cả phê cho tất cả họ, trêu chọc họ về vợ và bạn gái của họ, và ẩ cái tôi của họ lên.

“Những thay đổi anh thực hiện trong đoạn độc thoại của DeeDee là một thiên tài thuần túy,” Belinda nói với Jake vào tháng 6, trong tháng quay thứ hai. “Anh đã đào sâu.”

“Rất tiếc, thưa bà, nó không phải là không có gì.”

Cô nhìn anh một cách tha thiết. “Ý tôi là, Jake. Anh đã đóng đinh nó. Khi cô ấy nói, ‘Tôi từ bỏ, Matt. Tôi bỏ cuộc.’ - tôi bắt đầu khóc. Anh sẽ giành được giải Oscar. Tôi chỉ biết vậy thôi.”

Điều khiến anh cảm động về sự nhiệt tình của Belinda là cô ấy có ý nói mọi lời quá mức. Sau một vài khoảnh khắc với cô ấy, bất kỳ tâm trạng tồi tệ nào mà anh có thể mang theo xung quanh đều biến mất. Cô đã tán tỉnh anh không biết xấu hổ, xoa dịu anh và làm anh cười. Bên dưới sự tôn thờ đôi mắt lục bình của cô, anh cảm thấy mình giống như một diễn viên giỏi hơn, một nhà văn giỏi hơn và một người đàn ông ít hoài nghi hơn. Cô ấy thật hấp dẫn, một người tinh tét trên thế giới với niềm đam mê háo hức của một đứa trẻ đối với mọi thứ sáng và bóng. Cô ấy đã giúp Eclipse trở thành một trong những bộ hay nhất mà anh từng làm.

“Nhiều năm nữa,” cô tuyên bố, “mọi người ở đây sẽ tự hào nói với thế giới rằng họ đã làm việc trên Eclipse.”

Không ai không đồng ý.

Fleur sợ đi làm thêm mỗi ngày. Cô ghét nghe Jake và Belinda cười. Tại sao cô không thể giải khuây cho anh như mẹ cô đã làm? Có mặt trên trường quay là cực hình, và không chỉ vì Jake. Cô còn ghét diễn xuất hơn cả làm người mẫu. Có lẽ nếu cô giỏi hơn trong vai trò của mình, cô sẽ không cảm thấy mất hứng thú như vậy. Không phải cô quá tệ hay iv bất cứ điều gì, nhưng cô là mắtxích yếu trong một dàn diễn viên tuyệt vời, và cô chưa bao giờ hài lòng với việc trở thành bất cứ thứ gì ngoài người dũng cảm nhất, nhanh nhất và mạnh nhất.

Belinda có thể đoán trước được mối quan tâm của mình. “Con đang quá khắt khe với bản thân, con yêu. Đó là những nữ tu khủng khiếp. Họ đã cho con hội chứng quá khích.”

Fleur nhìn chăm chăm vào Jake trên phim trường. Anh vò đầu bứt tóc, lời cô ra để ném rõ với anh mắng mỏ nếu cô cãi lời anh, và đối xử với cô hết như một đứa em gái. Cô ước mình có thể nói chuyện với Belinda về tình cảm của cô dành cho anh, nhưng mẹ cô là người cuối cùng cô có thể tâm sự về điều này.

Tất nhiên con đã yêu anh ấy, Belinda sẽ nói thế. Làm thế nào con có thể giúp nó? Anh ấy là một người đàn ông tuyệt vời, con yêu. Giống như Jimmy.

Cô tự nhủ dù sao mình cũng chưa chính xác yêu, không phải tình yêu vĩnh cửu. Điều đó phải thực hiện theo hai cách, phải không? Nhưng cảm xúc của cô đã trở nên phức tạp hơn là một người say mê. Có lẽ cô chỉ đơn giản là trường hợp của tình yêu của thiếu niên khờ dại. Thật không may, cô đã hướng nó về phía một người đàn ông đối xử với cô như thể cô mới mười hai tuổi.

Một tối thứ sáu, Dick Spano đã có một bữa tiệc phục vụ cho cả trường quay. Fleur đi một đôi giày cao gót ba inch và một chiếc xà rồng vằn nhiều Trung Hoa mà cô buộc ở giữ thân. Tất cả đàn ông trên phim trường đều chú ý ngoại trừ Jake. Anh quá bận nói chuyện với Belinda. Belinda không bao giờ cho anh một thời gian khó khăn, không bao giờ thách thức anh. Không có gì ngạc nhiên khi anh thích ở bên cô ấy.

Fleur bắt đầu đếm từng ngày cho đến khi họ rời Iowa. Bức tranh này kết thúc càng sớm, thì cô càng sớm có thể trở về New York và quên đi Jake Koranda. Giá như cô có thể lên một kế hoạch cho những gì cô muốn làm với cuộc đời mình một khi tất cả đã ở phía sau cô.

Dick Spano đã thuê một nhà nghỉ cách thành phố Iowa không xa để làm nơi ở cho các diễn viên và đoàn phim và dùng làm nơi chỉ huy sản xuất. Phòng của Fleur có một cặp đèn xấu xí, tám tấm màu cam sòn và bản mô phỏng Chiều Chủ nhật trên Đảo Grande Jatte được gắn chặt vào tường. Bức hình các tông cuộn tròn như một miếng khoai tây chiên. Belinda nhăn mũi khi cô nghiên cứu nó. “Con thật may mắn. Mẹ đã nhận được những bông hoa hướng dương Van Gogh giả.”

“Mẹ không cần phải đi cùng con,” Fleur nói một cách sắc bén hơn những gì cô nên có.

“Đừng cáu kỉnh, con yêu quý. Con biết mẹ không thể ở lại phía sau. Sau tất cả những năm khốn khổ ở Paris mà không có gì để làm ngoài việc uống rượu, điều này đã như một giấc mơ trở thành hiện thực.”

Fleur ngược nhìn lên khỏi đồng áo lót mà cô đang cất trong phòng. Ngay cả trong căn phòng nhànghỉ buồn tẻ này, Belinda trông vẫn rất vui. Và tại sao cô không nên? Belinda đang thực hiện ước mơ của mình. Nhưng đây không phải là giấc mơ của Fleur. Cô dán mắt vào chiếc áo lót. “Con đã... đang nghĩ về những gì con muốn làm khi chuyện này kết thúc.”

“Đừng suy nghĩ quá nhiều, con yêu. Đó là những gì chúng ta trả cho Gretchen và người đại diện của con.” Belinda lục trong hộp mỹ phẩm của Fleur và lấy ra một chiếc lược chải tóc. “Tuy nhiên, chúng ta sẽ phải sớm đưa ra quyết định về dự án Paramount. Nó thực sự hấp dẫn. Parker chắc chắn nó phù hợp với con, nhưng Gretchen ghét kịch bản. Bằng cách này hay cách khác, chúng ta cần phải chốt thương vụ Estee Lauder trước đây.”

Fleur lấy một đôi giày chạy bộ trong vali và cố làm ra vẻ bình thường. “Có lẽ... chúng ta nên đợi một lúc trước khi làm bất cứ điều gì. Con không ngại dành chút thời gian nghỉ ngơi. Chúng ta có thể đi du lịch, chỉ cần hai chúng ta. Nó sẽ rất vui.”

“Đừng ngớ ngẩn, con yêu.” Belinda nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương và vuốt một lọn tóc. “Có lẽ mẹ nên đi nhẹ hơn? Con nghĩ sao?”

Fleur từ bỏ mọi giả vờ mở hộp. “Con thực sự muốn có thời gian nghỉ ngơi. Con đã làm việc chăm chỉ trong ba năm và con cần một kỳ nghỉ. Một cơ hội để suy nghĩ về một số thứ.”

Cuối cùng, cô đã hoàn toàn chú ý đến Belinda. “Tuyệt đối không.” Belinda đập cái lược xuống. “Bỏ rơi khỏi tầm nhìn bây giờ sẽ là tự sát trong sự nghiệp.”

“Nhưng... con muốn nghỉ ngơi một chút. Tất cả diễn ra quá nhanh. Ý con là, điều đó thật tuyệt vời và tất cả mọi thứ, nhưng...” Lời cô nói ra một cách vội vàng. “Làm sao con biết đây là điều con thực sự muốn làm với cuộc đời mình?”

Belinda nhìn cô như thể cô sắp phát điên. “Con có thể muốn gì hơn nữa?”

Fleur không thể tham gia một bộ phim khác ngay lập tức và cô ghét ý tưởng làm người mẫu hơn, nhưng cô cảm thấy mình chùn bước. “Con-con không biết. Con không chắc.”

“Con không chắc? Mẹ đoán sẽ hơi khó khăn khi tìm việc khác để làm khi con đã ở trên đỉnh thế giới.”

“Con không nói rằng con muốn có một sự nghiệp khác. Con chỉ... con chỉ cần một chút thời gian để suy nghĩ về những lựa chọn của mình. Để đảm bảo đây thực sự là điều con muốn.”

Belinda biến thành một người xa lạ lạnh lùng. “Con có điều gì thú vị hơn việc trở thành người mẫu nổi tiếng nhất thế giới không? Còn gì quyến rũ hơn là trở thành một ngôi sao điện ảnh? Con đang nghĩ về việc càn làm gì, Fleur? Con có muốn trở thành một thư ký? Hay một nhân viên cửa hàng? Hoặc làm thế nào để trở thành một trợ lý y tá? Con có thể dọn sạch chất nôn và lau sạch khăn trải giường. Có đủ tốt cho con không?”

“Không, con-”

“Rồi sao? Con muốn gì?”

“Con không biết!” Cô ngồi phịch xuống mép giường.

Mẹ cô trừng phạt cô bằng sự im lặng.

Nỗi đau khô tràn ngập trong cô. “Con chỉ... bối rối,” cô nói nhỏ.

“Con không rối trí. Con đã chiếm đoạt.” Sự khinh bỉ của Belinda cào da cô như sợi len thép thô ráp. “Con đã có mọi thứ con có thể muốn trong tay con và con không cần phải làm việc cho bất kỳ thứ gì trong số đó. Con có nhận ra mình nghe chưa trưởng thành như thế nào không? Có thể khác nếu con có một mục tiêu, nhưng con thậm chí không có cả mục tiêu đó. Khi mẹ ở độ tuổi con, mẹ biết chính xác những gì mẹ muốn trong cuộc sống, và mẹ sẵn sàng làm bất cứ điều gì để có được nó.”

Fleur cảm thấy mình héo hon. “Có lẽ... Có lẽ mẹ đúng.”

Belinda rất tức giận, và bà ấy sẽ không buông tha cho cô dễ dàng như vậy. “Mẹ chưa bao giờ nghĩ rằng mẹ sẽ nói điều này, nhưng mẹ thất vọng về con.” Cô băng qua tấm thảm màu cam buồn bã. “Hãy nghĩ về những gì con định vứt bỏ và khi con đã sẵn sàng

để nói chuyện một cách hợp lý, hãy đến tìm mẹ.” Không nói thêm lời nào, bà bước ra ngoài.

Đột nhiên Fleur trở lại là một đứa trẻ, trở lại tu viện Annonciation nhìn mẹ cô mất hút. Cô bước xuống giường và lao ra hành lang, nhưng Belinda đã biến mất. Lòng bàn tay cô đầm mồ hôi và tim cô đập loạn xạ. Cô quay xuống hành lang và đến phòng mẹ mình. Không ai trả lời khi cô gõ cửa. Cô trở về phòng riêng của mình, nhưng cô không thể ngồi yên.

Cô đi đến tiền sảnh và thấy nó vắng vẻ ngoại trừ một vài thành viên của đoàn. Có lẽ Belinda đã đi bơi. Nhưng người duy nhất xung quanh hồ bơi nhỏ của nhà nghỉ là một công nhân đang dọn thùng rác. Cô quay trở lại sảnh đợi và nhìn thấy Johnny Guy. “Anh có thấy Belinda không?”

Anh ấy lắc đầu. “Có lẽ bà ấy đang ở trong quán bar.”

Mẹ cô không uống rượu nữa, nhưng Fleur không còn nơi nào khác để tìm.

Mắt cô cần một lúc để thích nghi với ánh sáng mờ. Cô nhìn thấy Belinda đang ngồi ở chiếc bàn trong góc một mình, xoay một chiếc que ngoe nguẩy trông giống như một con lật đật. Máu chảy ra từ đầu bà. Sau ba năm say sưa, mẹ cô đã ngã xe, và Fleur phải chịu trách nhiệm.

Cô ấy lao tới chỗ bà ấy. “Mẹ đang làm gì đấy? Xin đừng làm thế. Con xin lỗi.”

Belinda chọc chiếc que nóng hổi về phía đáy ly. “Hiện tại, mẹ không cảm thấy mình là người giỏi nhất. Có lẽ con nên để mẹ một mình.”

Fleur ngã xuống chiếc ghế đối diện với mẹ. “Mẹ đã làm rất tốt. Chỉ vì mẹ có một đứa con gái vô ơn không có nghĩa là mẹ nên trừng phạt bản thân. Con cần mẹ quá.”

Belinda nhìn chằm chằm vào đồ uống của mình. “Con không cần mẹ đâu, con yêu. Rõ ràng là mẹ đang đẩy con vào những điều con không muốn.”

“Đó không phải sự thật.”

Belinda nhìn lên, và đôi mắt cô ấy ngán lệ. “Mẹ yêu con rất nhiều. Mẹ chỉ muốn những gì tốt nhất cho con.”

Fleur nắm lấy tay mẹ cô. “Giống như mẹ đã luôn nói. Có một mối ràng buộc giữa chúng ta, như thể chúng ta là một người, không

phải hai.” Giọng cô nghẹn lại. “Bất cứ điều gì làm mẹ hạnh phúc đều khiến con hạnh phúc. Con chỉ thấy bối rối, thế thôi.” Cô cố mỉm cười. “Hãy đi dạo một vòng. Chúng ta có thể quyết định về Paramount.”

Belinda cúi đầu. “Đừng bực bội với mẹ, con yêu. Mẹ không thể chịu đựng được nếu con oán giận mẹ.”

“Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Nào. Hãy ra khỏi đây.”

“Con có chắc không?”

“Con chưa bao giờ chắc chắn hơn về bất cứ điều gì.”

Belinda nở một nụ cười đầm nước và đứng dậy khỏi ghế. Fleur dùng hông hích vào cạnh bàn, và một ít đồ uống của Belinda đổ tràn ra mép bàn. Sau đó, cô mới nhận thấy chiếc ly đã đầy thế nào. Cô nhìn chăm chăm vào nó một lúc. Belinda dường như không uống một ngụm nhiều đến như vậy.

Vào cuối tuần đầu tiên của họ ở Iowa, Jake cuối cùng cũng có một ngày nghỉ. Anh ngủ muộn, chạy bộ rồi đi tắm. Anh vừa bước ra khỏi bồn tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Anh quần khăn quanh hông và mở cửa. Belinda đứng ở phía ngoài.

Cô ấy mặc một chiếc váy quần màu xanh lam và hoa oải hương đơn giản, và cô ấy lúng lẳng một bao giấy trắng trên đầu ngón tay. “Muốn ăn sáng không?”

Một cảm giác khó tránh khỏi ập đến trong anh. Tại sao không phải địa ngục? “Cô có cà phê trong đó không?”

“Đặc và đen.”

Anh ra dấu cho cô vào. Cô kéo biển hiệu KHÔNG LÀM PHIỀN ra khỏi núm, treo nó ra ngoài, sau đó đóng cửa và rút ra hai chiếc cốc xộp. Khi cô đưa tay cho anh, anh ngửi thấy mùi nước hoa của cô. Cô ấy là một trong những người phụ nữ hấp dẫn nhất mà anh từng gặp.

“Anh có coi mình là một kẻ nổi loạn không, Jake?”

Anh bóc nắp hộp và bỏ vào sọt rác. “Tôi đoán là tôi chưa bao giờ nghĩ về điều đó.”

“Tôi nghĩ anh là thế.” Cô ấy ngồi trên chiếc ghế duy nhất của phòng và bắt chéo chân để chiếc váy của cô ấy lộ ra từ trên đầu gối. “Anh là một kẻ nổi loạn vô cớ. Một người đàn ông đi theo tay trông của chính mình. Đó là một trong những điều khiến tôi phấn khích về anh.”

“Còn nữa không?” Anh mỉm cười, chỉ để nhận ra rằng cô ấy hoàn toàn nghiêm túc.

“Ồ có. Anh còn nhớ khi tôi chạy Devil Slaughter không? Tôi yêu nó. Tôi yêu nó khi chỉ có anh chống lại chúng. Đó là kiểu anh mà Jimmy sẽ làm ra nếu anh ấy không chết.”

“Jimmy?” Anh ném những chiếc gối vào đầu giường và ngồi vào chúng.

“James Dean. Anh đã luôn nhắc nhở tôi về anh ấy.” Cô đứng dậy và đi về phía giường. Trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng, đôi mắt xanh của cô tắm cho anh đầy ngưỡng mộ. “Tôi đã rất cô đơn,” cô thì thầm. “Anh có muốn tôi cởi quần áo cho anh không?”

Anh đã chán chơi game, và sự bộc trực của cô ấy thật sáng khoái. “Đó là ưu đãi tốt nhất mà tôi có được trong nhiều tháng.”

“Tôi muốn làm hài lòng anh.” Cô ngồi ở bên giường, cúi người hôn anh. Khi môi họ chạm nhau, tay cô ôm lấy vai anh và bắt đầu vuốt ve cánh tay anh. Anh hôn cô sâu hơn và chạm vào bầu ngực cô qua lớp vải mềm của chiếc váy. Cô ấy ngay lập tức kéo ra và bắt đầu cởi áo cánh của mình.

“Ồ, chậm lại,” anh nhẹ nhàng nói.

Cô ngược nhìn anh, đôi mắt thoáng vẻ bối rối. “Anh không muốn gặp tôi sao?”

“Chúng ta đã có cả ngày.”

“Tôi chỉ muốn làm hài lòng anh.”

“Điều đó hoạt động theo hai cách.” Anh đẩy cô vào bên dưới mình và luồn tay xuống dưới váy cô.

Khi Belinda thấy bàn tay của Jake trên đùi mình, cô ấy đã nhìn thấy cảnh trong Devil Slaughter, nơi Bird Dog quán lấy người phụ nữ Anh xinh đẹp. Cô nhớ anh đã kéo cô xuống ngựa vào vòng tay của mình như thế nào, cách anh lướt tay trên cơ thể cô để tìm kiếm con dao mà anh biết cô mang theo. Khi tay Jake vòng qua đùi cô, cô vờ như anh đang tìm kiếm cô.

Miệng cô hé mở trước những nụ hôn của anh... những nụ hôn sâu, tuyệt vời. Cô ấy định cởi quần áo cho anh ấy, nhưng anh đã cởi quần áo của cô ấy, từng thứ một. Cảm giác không ổn khi nhìn thấy khuôn mặt của anh ấy quá gần, vì vậy cô nhắm mắt lại và hình dung ra cách anh ấy nhìn trên màn hình.

Tốt hơn. Tốt hơn rất nhiều...

Cô ấy mở chân ra để dâng hiến. Râu của anh cào vào da cô, làm cô đau đớn một cách ngon lành. Và sau đó, anh ấy dừng lại.

Khi Jake nhìn chăm chăm vào đôi mắt nhắm nghiền của Belinda, anh biết mình đã mắc sai lầm lớn. Cô ấy hoàn toàn bị động, giống như một loại trinh nữ mặc vest dâng mình lên thần thánh. Sự tôn thờ mà cô đã tắm cho anh kể từ ngày họ gặp nhau giờ cảm thấy hơi rùng rợn. Anh ta có thể làm bất cứ điều gì anh ta muốn, nhưng điều này giống như làm tình với một con búp bê bị vỡ tung.

Đôi mắt cô mở trừng trừng. Anh muốn vấy tay trước mặt cô để xem cô có còn ở đó không. “Có chuyện gì không?” cô ấy hỏi.

Anh tự bảo mình làm điều đó và khiến nó kết thúc, nhưng hình ảnh khuôn mặt của Fleur xuất hiện trong đầu anh, và những gì chỉ có vẻ đáng sợ bây giờ lại cảm thấy tồi tệ. “Ý nghĩ thứ hai,” anh nói, kéo ra khỏi cô. “Xin lỗi.”

Cô ấy đưa tay lên và chạm vào vai anh. Anh chờ đợi kiểm tra chéo để bắt đầu cố tìm ra những điều để nói - nhưng với cú sốc của anh, nó đã không xảy ra. “Được rồi,” cô ấy nói.

Những khoảnh khắc sau, cô đã biến mất.

Ba ngày trôi qua, nhưng như thể Jake đang ngồi trên lưng máy kéo, ngực trần của anh như được bôi lớp dầu bóng bởi mồ hôi, sự cố tiếp tục làm phiền anh ta. Anh phát hiện Belinda đứng trên giá của tủ quần áo di động đọc một tạp chí. Anh đã làm hết sức mình để tránh cô ấy. Không cần thiết, như nó thể hiện ra, bởi vì cô ấy đối xử với anh chính xác như trước đây. Cô dường như không mong đợi bất cứ điều gì từ anh, và một mình bất ổn.

“Đây là áo của anh.”

Anh đã không nhìn thấy ra tiếp cận Lynn. “Cô làm việc với tủ quần áo từ lúc nào thế?” Anh nói, khi lấy áo denim từ cô.

“Tôi muốn nói chuyện với anh mà không có ai nghe.” Lynn khoanh tay lên chiếc đệm mang thai giả bên dưới đỉnh thai sản của cô. Một cái gì đó trong biểu hiện quyết tâm của cô khiến anh cảnh giác. “Tôi thấy Belinda đi vào phòng của anh vào buổi sáng khác.”

Chết tiệt. “Vậy thì sao?” Anh nhảy xuống từ máy kéo và vỗ bụng cô để đánh lạc hướng. “Em bé đang saorồi?”

“Anh đang mắc một sai lầm lớn.”

“Tôi cần tìm Johnny Guy.” Anh bắt đầu di chuyển đi, nhưng cô bước đến trước mặt anh.

“Cô ấy chẳng là gì ngoài một người nổi tiếng ăn mặc đẹp.”

Lynn đã đứng, nhưng sự tinh tế của Belinda đã khiến anh nhìn thấy sự thật. “Nói hay,” anh nói. “Tôi đã nhìn thấy trên đường chạy với cô ngày hôm qua. Có gì với người phụ nữ của cô?”

“Anh có từng nghĩ về Fleur?”

Anh không để cô ấy kéo Flower vào đây, và anh chui vào áo. “Điều này không có gì để làm với cô hoặc với cô ấy.”

“Đừng ngu ngốc. Anh phải biết cách cô ấy cảm thấy về anh.”

Tay anh ngừng trên các nút áo. “Cô đang nói về cái gì vậy?”

“Rõ ràng anh và Belinda là những người duy nhất không thấy rằng cô ấy đã tiêu tụy vì anh.”

“Cô điên rồi. Cô ấy là một đứa trẻ.”

“Kể từ khi nào? Tôi sẽ đặt cược bất cứ điều gì là anh đã hẹn hò với phụ nữ có tuổi cô ấy. Có lẽ cũng ngủ với một vài người trong số họ. Tôi không hề nhận ra được hành động của người anh lớn của anh.”

“Đó là cách tôi cảm nhận về cô ấy.”

“Đó không phải là cách cô cảm thấy về anh.”

“Cô sai rồi.” Nhưng ngay cả khi anh nói điều đó, anh biết mình đang đùa với chính mình, và cả phê anh uống đã trở nên chua lèm trong bụng. Fleur đã cho anh những dấu hiệu tinh tế, tất cả những gì anh đã chọn bỏ qua. Từ ngày anh gặp cô, anh đã cảm nhận được một sự mong manh của cô khiến cô vượt quá giới hạn với một người như anh, do vậy, anh đã cố tình đưa vào vai trò của người anh lớn vào để giữ an toàn cho cô.

“Cô ấy là bạn của tôi, Jake, và mặc dù thực tế là cô ấy không thèm khát tất cả ở anh nhưng cô ấy thực sự quan tâm đến anh.” Lynn xoa cái bụng giả. “Fleur cũng yêu mẹ cô ấy, và anh đang đặt cô ấy lên sự khó chịu nếu cô ấy nghĩ ra những gì anh và Belinda đã tiến đến. Tôi không muốn thấy cô ấy đau khổ.”

Anh cũng không, và một lần nữa, anh tự chửi rửa mình đã cho phép mọi thứ với Belinda đi xa như họ đã có. “Không có gì xảy ra với Belinda và tôi cả.” Không hoàn toàn đúng. “Và ngay cả khi cô đứng về Flower, cô biết là cô ấy sẽ quên tất cả về tôi ngay khi phim kết thúc.”

“Anh có chắc không? Cô ấy là một phụ nữ trẻ đẹp, thông minh, đã thu hút anh, và tôi không nghĩ cô ấy dễ dàng đẩy lòng mình đi.”

“Cô đang làm nó trở nên quá lớn. Anh thò tay vào cái bụng độn của cô. “Việc mang thai này đã đánh bại hormone của cô đấy.”

“Anh có thể làm rất tệ hơn cả Fleur Savagar.”

“Cô đang nói gì vậy? Tôi phải rời khỏi Belinda, người chết tiệt biết rõ những gì cô ấy đang làm, nhưng dán nó vào đứa trẻ với đôi mắt to. Tôi không hiểu cô, Lynna.”

“Một vấn đề anh dường như vương với hầu hết phụ nữ.”

Họ đã hoàn thành công việc ở Iowa và trở về L.A. Khi tháng Tám mở ra và họ bước vào những tuần cuối cùng của các đúp quay, Fleur ngày càng phiền muộn. Jake đã hành động kỳ lạ kể từ khi họ trở lại. Anh đã ngừng sắp đặt quanh cô, và anh không bao giờ trêu chọc cô nữa. Thay vào đó, anh đối xử với cô với phép lịch sự chuyên nghiệp. Anh thậm chí còn ngừng gọi cô “Flower”. Cô ghét nó. Cô cũng cảm thấy sự phẫn nộ ngày càng tăng đối với Belinda, người đã hành động như thể cuộc đời đầu của họ ở Iowa chưa bao giờ xảy ra và tiếp tục lên kế hoạch cho tương lai của họ trong khi cô vẫy bỏ bất kỳ nghi ngờ nào Fleur thể hiện. Fleur bị mắc kẹt.

Cô và Jake vừa hoàn thành một cảnh khi Johnny Guy kéo họ sang một bên. Tôi muốn nói về cảnh tình yêu. Chúng ta bắt đầu quay nó vào sáng thứ Sáu, và cả hai bạn cần phải suy nghĩ về nó.

Fleur không muốn nghĩ về nó.

“Tôi sẽ không thuật lại cảnh quay,” Johnny Guy nói. “Tôi không muốn bất kỳ điệu nhảy ba lê nào bị kẹt. Tôi muốn tình dục, bản và sống động.” Anh cuộn tay lên vai Fleur. “Tôi sẽ dọn sạch các bộ phận để giữ cho cô thoải mái nhất có thể, em yêu. Chỉ có tôi, quảng cáo, tiếng động và máy ảnh. Đó là về việc lột sạch như chúng ta có thể làm được.”

“Có lẽ anh có thể đặt Jenny vào bộ phận tiếng động thay cho Frank,” Jake nói. “Và, Fleur, nếu cô muốn ai đó từ yếu tố tôn trọng, chúng ta cũng có thể làm điều đó.”

“Tôi không hiểu ý anh,” cô nói. “Kiểm tra hợp đồng của tôi. Tôi không cần một bộ đóng kín. Chúng ta đang dùng một cặp cơ thể, nhớ thế?”

“Chết tiệt.” Jake đẩy tay anh qua mái tóc.

Johnny Guy lắc đầu. “Người đại diện của cô đã nói về một cặp cơ thể, nhưng chúng tôi sẽ không ký cho cô trong những điều kiện đó. Không phải với cách chúng ta đang quay cảnh. Người của cô cũng biết.”

Báo động bắt xuyên qua cô. “Có một sai lầm. Tôi đang gọi người quản lý của tôi.”

“Cô làm thế, em yêu.” Lòng tốt trong đôi mắt của Johnny Guy thêm vào sự lo lắng của cô. “Đi vào văn phòng thông minh nơi cô có thể có một số quyền riêng tư.”

Fleur đã vội vã đến văn phòng nhà sản xuất và gọi cho Parker Dayton, đại lý phim của cô. Khi cô cúp máy, cô thấy lợm giọng. Cô lao ra khỏi studio và vội ra xe của mình.

Cô tìm thấy Belinda tại một trong những ôphun nước thời trang nhất của Beverly Hills, ăn trưa với vợ của một nhà sản xuất truyền hình mà cô muốn gây ấn tượng. Belinda nhìn vào mặt cô và đứng dậy. “Con yêu, bất cứ điều gì con đang làm-”

“Con cần nói chuyện với mẹ.” Chìa khoá chiếc Porsche cắm vào lòng bàn tay của Fleur.

Belinda lấy cánh tay của Fleur và mỉm cười với đôi tác bữa trưa của mình. “Xin lỗi, cho chúng tôi một lúc, được không?” Cô kéo Fleur vào phòng vệ sinh và khóa cửa. “Chuyện này là sao?” Cô lạnh lùng nói.

Fleur nắm chặt chìa khoá chặt hơn. Con đau của các cạnh sắc nhọn của chúng đào vào da cô gần như lại thấy tốt, có lẽ bởi vì cô biết mình có thể khiến nó dừng lại. “Con vừa nói chuyện với Parker Dayton. Ông nói không có gì về cơ thể đôi trong hợp đồng của con. Ông ấy nói mẹ nói với ông ấy rằng con đã thay đổi suy nghĩ của mình.”

Belinda nhún vai. “Họ sẽ không đồng ý với nó, con yêu. Parker đã đẩy chúng, nhưng họ nói rằng nó không thể tồn tại. Họ sẽ không quay cảnh đó với một cú đúp.”

“Vì vậy, mẹ đã nói dối con? Mặc dù mẹ biết con cảm thấy thế nào về việc làm việc khỏa thân?”

Belinda kéo một gói thuốc lá từ ví của cô. Con sẽ không ký nếu con biết con không thể sử dụng gấp đôi. Mẹ đã phải bảo vệ con. Chắc chắn con có thể thấy điều đó bây giờ.

“Con không làm việc đó.”

“Tất nhiên là con.” Belinda trông mờ nhạt đáng báo động. “Chúa tôi, một vi phạm hợp đồng sẽ kết thúc con ở Hollywood. Con không hủy hoại sự nghiệp của mình vì một số người tư nhân ngớ ngẩn Prudery.”

Cái chìa khoá bấm sâu hơn, và Fleur đặt câu hỏi mà cô đã giữ lại một thời gian dài. “Đó có phải là sự nghiệp của con, Belinda, hay là của mẹ?”

“Thật xấu xa, vô ơn khi nói thế!” Belinda ném thuốc lá mà cô chỉ vừa châm xuống sàn và đi nó bằng mũi giày. “Con nghe mẹ này, Fleur và chú ý đến chính xác những gì mẹ đang nói với con. Nếu con làm bất cứ điều gì để gây nguy hiểm cho bộ phim này, mọi thứ sẽ không bao giờ là cùng nhau giữa chúng ta nữa.”

Fleur nhìn mẹ. Con ớn lạnh trượt qua cô. “Mẹ không có ý đó.”

“Mẹ chưa bao giờ có ý gì hơn thế.”

Fleur nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Belinda, cô chỉ thấy quyết tâm. Phổi cô nén lại, và cô chạy từ nhà vệ sinh ra. Belinda gọi cô, nhưng Fleur đã không dừng lại. Cô lướt qua các bàn và ra đường. Những đế mỏng của đôi dép của cô gõ lên vỉa hè khi cô bắt đầu chạy, chạy lên một con phố, xuống một đường khác, cố gắng vượt qua sự khốn khổ của cô. Cô không có điểm đến trong tâm trí, nhưng cô không thể dừng lại. Rồi cô nhìn thấy buồng điện thoại.

Hai tay cô run rẩy khi cô đặt cuộc gọi, và chiếc váy của cô bị mắc kẹt với làn da của mình.

“Là... con đây,” cô nói khi ông trả lời.

“Bố hầu như không thể nghe thấy con. Có gì sao, con gái?”

“Có, một cái gì đó thực sự sai. Bà ấy nói dối tôi.” Đấu tranh để thở, cô nói với ông những gì đã xảy ra.

“Con đã ký hợp đồng mà không đọc nó trước ư?” Ông nói khi cô nói xong.

“Belinda luôn lo điều đó.”

“Ta rất sợ, con ạ,” ông nói lặng lẽ, “rằng con đã học được một bài học khó khăn nhất về mẹ con. Bà ấy không đáng tin tưởng. Không bao giờ.”

Trở trêu thay, cuộc tấn công của Alexi vào Belinda khiến Fleur cảm thấy tự động cần bảo vệ bà. Cô ấy đã không.

Cô chờ cho đến khi cô biết Belinda sẽ đi làm tóc trước khi về nhà. Ngay khi cô đến đó, cô đổi thành một bộ đồ bơi và ném mình

vào hồ bơi. Jake tìm thấy cô khi cô đang trèo lên.

Anh mặc một chiếc quần đùi màu xanh nước biển và một chiếc áo phông bạc màu đến nỗi chỉ có thể nhìn thấy những đường nét khuôn mặt Beethoven ở mặt trước. Một trong những chiếc tất dính mồ hôi của anh đã rơi vào nếp gấp của quanh mắt cá chân. Anh cúi kính và trầm ngâm, một cao bồi cứng cỏi lạc lối ở Beverly Hills. Cô thấy vô lý, vui sướng tột độ khi gặp anh. “Đi đi, Koranda. Không ai mời anh cả.”

“Đi giày vào. Chúng ta sẽ chạy.”

“Tôi không thấy thích.”

“Đừng chọc giận tôi. Em có một phút rưỡi để thay quần áo.”

“Cái gì vậy?”

“Tôi nói trong Bird Dog.”

“Tôi sợ đấy.” Cô lấy một chiếc khăn và lau khô người. “Tôi sẽ chạy với anh, nhưng chỉ vì dù sao thì tôi cũng định đi chơi.”

“Hiểu rồi.”

Cô vào nhà và thay đồ. Nếu những gì cô cảm thấy với Jake là tình yêu connít, thì cô đã cầu nguyện rằng điều thực sự sẽ không bao giờ xuất hiện. Nó quá đau đớn. Mỗi đêm khi chìm vào giấc ngủ, cô đều tưởng tượng họ đang làm tình trong một căn phòng ngập tràn ánh nắng ngập tràn hoa và tiếng nhạc nhẹ nhàng. Cô thấy họ đang nằm trên một chiếc giường với những tấm khăn trải giường màu phấn phủ lên cơ thể trong làn gió nhẹ từ cửa sổ đang mở. Anh lấy một bông hoa từ chiếc bình bên giường và quét những cánh hoa lên núm vú và bụng cô. Cô mở chân ra, và anh cũng chạm vào cô ở đó. Họ đã yêu nhau, và họ một mình. Không máy ảnh. Không có đoàn phim. Chỉ cần hai người họ.

Cô buộc tóc cao kiểu đuôi ngựa và thắt nút chặt. Anh đang đợi cô trên đường xe. Họ bắt đầu chạy, nhưng chỉ chạy được nửa dặm thì cô dừng lại. “Tôi không thể chạy hôm nay. Anh cứ tự nhiên.”

Bình thường anh sẽ trêu chọc cô, nhưng hôm nay thì không. Thay vào đó, anh đi chậm lại. “Chúng ta sẽ quay trở lại. Thay vào đó, lấy xe của tôi đến công viên và ném vài cái rổ. Nếu chúng ta may mắn, nó sẽ bỏ không và chúng ta sẽ không phải ký bất kỳ chữ ký nào.”

Cô biết họ phải nói về những gì đã xảy ra và sẽ dễ dàng hơn nếu cô không phải nhìn thẳng vào mắt anh. “Được rồi.”

Anh đã lái chiếc xe tải của mình, một chiếc bán tải Chevy 66 với động cơ đua Corvette. Nếu anh là bất kỳ diễn viên nào khác, cô có thể đã chịu đựng cảnh khóa thân. Cô có thể ghét nó bao nhiêu, thì cô có thể tách ra khỏi những gì đang xảy ra và vượt qua nó. Nhưng với Jake thì không. Không phải trong khi cô mơ về một căn phòng ngập hoa và nhạc.

“Tôi không muốn thực hiện cảnh này,” cô nói.

“Tôi biết.” Anh dừng chiếc xe tải cạnh công viên và kéo một quả bóng rổ từ phía sau ghế ngồi. Họ băng qua bãi cỏ đến sân bóng rổ vắng vẻ. Anh bắt đầu lừa bóng. “Cảnh tượng không hề nhẹ nhàng, Flower. Nó cần thế.” Anh hực hiện một cú lừa bóng nhanh chóng và sau đó chuyển bóng cho cô.

Cô rê bóng về phía rổ, sút, và đánh vào vành. “Tôi không khóa thân làm việc.”

“Người của em dường như không hiểu điều đó.”

“Họ hiểu nó.”

“Vậy tại sao điều này lại xảy ra?”

Bởi vì cô đã tin tưởng mẹ mình. “Vì tôi chưa đọc hợp đồng trước khi ký nên nó mới thế.”

Anh thực hiện một bước nhảy nhanh từ một bên và sút chìm một cách gọn gàng. “Chúng ta không chạy theo đám đông mặc áo mưa. Nó sẽ được xử lý một cách nhã nhặn.”

“Nhã nhặn! Điều đó nghĩa là gì?” Cô đánh bóng vào ngực anh. “Hãy để tôi nói cho anh biết nó có nghĩa là gì. Nó có nghĩa là nó sẽ không phải con người ngớ ngẩn của anh mà mọi người đang thấy!” Cô bước ra khỏi sân.

“Flower.” Cô quay lại và bắt gặp anh đang mỉm cười. Anh lau sạch bóng và nhét vào dưới cánh tay. “Xin lỗi. Đó chỉ là cách diễn tả của em.” Anh bước đến gần cô và lướt ngón trỏ của mình xuống dưới cằm cô. “Nó cũng không phải là con người ngớ ngẩn của em đâu, nhóc. Điều khán giả sẽ thấy nhiều nhất là mặt sau của em. Của tôi cũng vậy, cho vấn đề đó. Họ thậm chí có thể không nhìn thấy ngực của em. Nó phụ thuộc vào cách nó được chỉnh sửa.”

“Anh sẽ thấy chúng.”

“Thực ra, Flower... đây sẽ không phải là một trải nghiệm mới. Không phải tôi đã thấy của em một cách cụ thể, mà chỉ có rất nhiều

biến thể. Nếu em nghĩ về nó, thì tôi mới nên là người than phiền. Em đã thấy bao nhiêu người?”

“Đủ rồi,” cô đã nói dối. “Và đó không phải là vấn đề.” Tóc đuôi ngựa giật mạnh da đầu, và cô kéo dây chun ra. “Anh nghĩ điều này thật buồn cười, phải không?”

“Chỉ là phần ‘xác’, không có chuyện embị lừa. Tôi sẽ đá đi phần lớn nếu tôi là em. Nhưng, điểm máu chốt, cảnh đó là cần thiết cho bộ phim và em sẽ phải xem qua.”

Anh ôm lấy cổ cô và nhìn thẳng vào mắt cô. Cô có cảm giác kinh khủng khi thấy anh làm điều này trong một trong những bộ phim của anh, nơi anh phải thuyết phục một số phụ nữ ngu ngốc làm chính xác những gì anh muốn. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu sự dè dặt là thật? Cô rất muốn tin vào điều đó.

“Flower, đây là điều quan trọng,” anh nói nhẹ nhàng. “Em sẽ làm điều đó? Em sẽ làm điều đó cho tôi chứ?”

Ngay lúc đó, cô biết nó hoàn toàn không có thật. Anh đang thao túng cô. Cô giật bản mình. “Đừng giả vờ rằng tôi có một lựa chọn. Tôi đã ký hợp đồng. Anh biết tôi phải làm điều đó.”

Cô chạy ngược về phía con đường dành cho xe đạp. Anh không quan tâm đến cô. Tất cả những gì anh quan tâm là bộ phim của mình.

Jake nhìn cô chạy trốn khỏi anh, và có gì đó thắt chặt trong lồng ngực anh. Cô thật xinh đẹp với mái tóc xõa ra sau như lớp sơn vàng bị đổ. Khi cô phủ lên mặt đất bằng những sỏi chân dài và nhanh, anh nhận ra cô là người phụ nữ duy nhất anh có thể chạy cùng. Ngay từ đầu, đôi chân của cô gái đồng hành kỳ lạ đó đã là một sự kết hợp hoàn hảo cho riêng anh.

Rất nhiều điều về cô phù hợp với anh. Cái miệng thông minh và khiêu hài hước kỳ quặc đó. Nghị lực vô biên của cô. Nhưng không phải là sự ngây thơ của cô. Đó hoàn toàn không phải một trận đấu. Không phải sự ngây thơ của cô, và không phải là trái tim cô gái nhỏ mong manh của cô.

Chương 12

Johnny Guy dọn dẹp tất cả trừ một số ít cần thiết, sau đó, gọi tất cả mọi người lại với nhau trong khi Fleur đang trang điểm. “Người đầu tiên pha trò hoặc làm bất cứ điều gì khiến Fleur khó chịu hôm nay sẽ bị xử, và tổ chức có thể cần tự ra luật.”

Dick Spano nhăn mặt.

Johnny Guy dồn Jake vào chân tường. “Hôm nay, anh phải làm những trò khôn ngoan đó.”

“Anh lo lắng cho chính mình đi,” Jake đáp lại.

Chương 12

Họ nhìn chăm chăm vào nhau khi Fleur đến trường quay. Cô mặc một chiếc váy bông màu vàng và đôi dép màu trắng. Một dải ruy băng có khoen màu xanh nhạt giữ tóc cô lại trên khuôn mặt cô. Cô đã mặc chiếc váy màu vàng này hầu như cả tuần khi họ quay đối thoại dẫn đến cảnh yêu đương, nhưng hôm nay là ngày nó bị cởi ra và cô thật đau khổ.

“Hãy xem qua những gì chúng ta sẽ làm, chúcừ ngọt ngào.” Johnny Guy dẫn cô vào căn phòng cũ của trang trại với giấy dán tường và chiếc giường sắt đã bạc màu. “Cô sẽ đứng trên đầu móc đó và nhìn Matt. Hãy tiếp tục nhìn anh ấy trong khi cô cởi cúc váy và bước ra khỏi nó. Sau khi chúng ta hiểu được điều đó, tôi sẽcholáynét cô từ phía sau trong khi cô cởi áo ngực và quần lót. Thực sự dễ. Đừng cố gắng vội vàng. Và, Jako, khi cô ấy cởi đồ lót của mình, tôi sẽ bắt đầu chiếu vào anh. Hỏigi nữa không?”

“Tôi đã rõ,” Jake nói.

Fleur ngáp và nhìn vào cổ tay cô. “Vâng. Tôi cũng vậy.” Phim trường im ắng một cách lạ thường. Không ai lên tiếng xì xèo, và không một câu chuyện phiếm bình thường nào bay qua bay lại. Sự im lặng như ngôi mộ khiến cô càng buồn nôn hơn.

“Em ổn chứ, Flower?” Jake nói.

“Ổn.” Cô vờ điều chỉnh dây đeo vai trên chiếc váy ngủ của mình.

Jake nở một nụ cười méo mó. “Nó không phải là kết thúc của thế giới.”

“Anh nói thì dễ. Quần lót của anh không có những con gấu teddy ở trên.”

“Em đang đùa.”

“Họ nghĩ rằng nó sẽ làm tăng thêm tính cách của Lizzie.”

Nụ cười của Jake trở nên rạng rỡ hơn. “Đó là điều ngu ngốc nhất mà tôi từng nghe.”

“Chính xác những gì tôi đã nói với họ.”

Jake sai bước quaphía cô. “Johnny Guy, một tên ngốc nào đó đã mặc cho Flower một chiếc quần lót với gấu teddy ở trên.”

“Tôi là thằng ngốc đây, Jako. Anh có một vấn đề sao?”

“Đúng là chết tiệt. Lizzie nên mặc đồ lót quyến rũ nhất mà họ làm. Ngay thơ bên ngoài và nguy hiểm bên dưới. Anh đang gặp rắc rối với phép ẩn dụ của tôi.”

“Chết tiệt cái ẩn dụ của anh.”

Hai người bắt đầu tranh cãi. Cuối cùng, một cái gì đó cảm thấy thành bình thường. Cô hy vọng họ giữ được nó cả ngày. Thật không may, họ nhớ ra cô có ở đó và xin lỗi.

Johnny Guy đưa cô trở lại phòng trang phục để thay đồ lót. Bộ thay thế bằng ren đỏ không che giấu bất cứ điều gì, và cô khao khát những con gấu teddy. Johnny Guy kêu diển. Từ từ, cô bắt đầu cởi cúc trên của chiếc váy.

“Cắt! Cô cần nhìn Matt, em ngọt ngào.”

Cô ra lệnh cho bản thân chỉ nghĩ đến Lizzie. Lizzie đã cởi quần áo cho hàng chục người đàn ông. Cô ấy đã lên kế hoạch cho khoảnh khắc này kể từ khi Matt trở lại. Nhưng khi máy quay bắt đầu quay, cô không thể khiến mình tin rằng người đàn ông đang theo dõi cô là ai khác ngoài Jake.

Phải mất thêm bốn lần nữa, nhưng chiếc váy vàng cuối cùng cũng trượt xuống sàn. Cô đứng trước mặt Jake không mặc gì ngoài vài mảnh ren đỏ. Cô tự nhủ đây không hơn một quảng cáo đồ lót, nhưng cảm giác không giống như thế.

Cô mặc chiếc áo choàng bằng vải đùi trong khi cả đoàn di chuyển máy quay. Họ đã chia vào cô từ phía sau khi cô cởi áo lót và quần lót. Cô được cho là hơi mất nét khi máy quay tập trung vào phản ứng của Matt. Nhưng cô sẽ không mất tập trung vào Jake.

Cô bắt họ đợi trong khi vào phòng tắm, nhưng cô chỉ có thể dừng lại lâu như vậy. Máy quay lẫn tròn. Trong lần quay tiếp theo, cô sờ tới cái móc áo ngực. Sau đó, Johnny Guy phải nhắc cô ngừng cao đầu. Phim trường giống như một nhà xác, và sự vắng mặt

của những tiếng huyền thuyên càng làm tăng thêm sự kích động của cô.

Khi họ đã sẵn sàng cho lần quay thứ năm, cô nhìn Jake một cách tuyệt vọng. Anh đã dành cả buổi sáng để không nhìn cô trừ khi anh phải làm vậy, nhưng bây giờ, thay vì giúp cô, anh lại để mắt nhìn xuống cô. Anh đã nhún vai. “Cơ thể của em đẹp và mọi thứ, nhóc ạ, nhưng tôi rất cảm kích nếu chúng ta có thể ra khỏi đây trước khi trận đấu bắt đầu. Sixers sẽ đấu với Nets tối nay.”

Người quay phim cười lớn. Johnny Guy nhìn Jake một cái nhìn đầy sát khí, nhưng Fleur cảm thấy khá hơn một chút. Một số căng thẳng trên trường quay giảm bớt, và cả đoàn bắt đầu nói chuyện bằng giọng bình thường.

Lần tiếp theo, cô cởi áo ngực. Cô cố gắng giả vờ đó là Matt đang nhìn vào bộ ngực của mình. Cô nghiêng người về phía trước như Johnny Guy muốn và luồn ngón tay cái vào hai bên quần lót của cô. Bụng cô réo lên. Cô giật mạnh một chút và kéo chúng xuống.

Đôi mắt của Jake nhìn theo chiếc quần lót, sau đó, quay lại nhìn thứ mà nó đang che đậy. Đây không phải là cách cô muốn Jake nhìn thấy mình, không phải cùng với những người khác đang nhìn, không phải với máy quay đang quay và bất kỳ ai đủ tiền mua vé xem phim đều có thể xem khoảnh khắc đáng lẽ phải riêng tư này.

Cô ghét bản thân vì đã bán đi tất cả. Điều này có thể đúng với các nữ diễn viên khác, nhưng cô là một diễn viên nghiệp dư và nó không phù hợp với cô. Cô muốn trao thân cho Jake với tình yêu mà không phải thực hiện một công việc mua bán mà cô được trả tiền.

Máy quay không thể nhìn thấy nét mặt của cô, nhưng Jake thì có thể. “Cắt,” anh nói. “Cắt ngay nó đi. Chết tiệt.”

Không mất nhiều thời gian để Belinda nhận được cuộc gọi và biết chuyện gì đang xảy ra. Họ đã làm việc trên một nhóm kín ngày hôm nay, nhưng Belinda lẽ ra phải đi. Nếu cô ấy ở đó, cô ấy có thể đã giúp được.

Cô vừa hút thuốc vừa đi đi lại lại trong phòng khách. Không có gì diễn ra đúng như vậy. Cô không bao giờ tưởng tượng được Fleur sẽ giận cô lâu như thế, nhưng con gái cô đã hầu như không nói chuyện với cô kể từ hôm thứ Ba khi cô phát hiện ra rằng mình không thể đóng cặp. Và bây giờ lại là điều này.

Belinda châm một điều thuốc khác và chờ đợi.

Fleur về nhà sớm và đi ngang qua Belinda mà không nói một lời. Belinda theo cô lên lầu. “Con yêu, đừng như thế này.”

“Con không muốn nói về nó,” Fleur nói với một phẩm giá trầm lặng khiến Belinda thêm bất an.

“Con còn định trừng phạt mẹ bao lâu nữa?”

“Con không trừng phạt mẹ.” Fleur vào phòng và bỏ ví xuống giường.

“Mẹ sẽ gọi là ba ngày trừng phạt im lặng,” Belinda đáp lại.

Fleur quay lại. “Những gì mẹ đã làm với con là sai.”

Sự mạnh mẽ của Fleur khiến Belinda sợ hãi. “Mẹ không hoàn hảo, con yêu. Đôi khi tham vọng của mẹ dành cho con lại tốt hơn cả chome.”

“Không phải trò đùa.”

Sự mỉa mai của Fleur thật nhẹ. Belinda đến bên con gái. “Con thật đặc biệt, con yêu, và mẹ sẽ không bao giờ để con quên điều đó, cho dù con có cố gắng bao nhiêu đi nữa. Các quy tắc dành cho những người nổi tiếng không giống với các quy tắc dành cho những người bình thường.”

“Con không tin điều đó.”

Belinda vuốt má. “Mẹ yêu con bằng cả trái tim mình, con có tin không?”

Fleur đủ mềm để gật đầu.

Đôi mắt của Belinda đầy nước mắt. “Mẹ chỉ muốn điều tốt nhất cho con. Số phận của con đã được khắc họa ngay khi con được hình thành. Sự nổi tiếng đã có trong máu của con.” Cô ấy chìa tay ra. “Hãy tha thứ cho mẹ, con yêu. Hãy nói rằng con đã tha thứ cho mẹ”

Fleur để Belinda ôm cô. Dần dần các cơ căng cứng của cô được thả lỏng. “Con tha thứ cho mẹ,” cô thì thầm. “Nhưng làm ơn... Hãy hứa rằng mẹ sẽ không bao giờ nói dối con nữa.”

Trái tim của Belinda tràn ngập tình yêu đối với cô con gái xinh đẹp, ngây thơ. Cô vuốt tóc con gái. “Mẹ hứa. Mẹ sẽ không bao giờ nói dối con nữa.”

Ngay trước khi trời tối, Belinda lấy chìa khóa chiếc xe Mercedes của mình. Nếu cô ấy không làm điều gì đó thật nhanh, mọi thứ mà cô ấy đã làm sẽ biến mất. Cô đỗ xe trong chỗ của Fleur

tại trường quay và gật đầu với người bảo vệ khi cô đi vào trong. Không ai trong ba người đàn ông ngồi trong phòng chiếu tối tăm để ý đến cô. Họ đã quá đắm chìm vào những hình ảnh trên màn hình.

“Toàn bộ sự đồng cảm chết tiệt của bộ phim chuyển sang cô ấy.” Johnny Guy vắn nắp thứ trông giống như một chai Maalox. “Cứ như thể chúng ta đang xem Bạch Tuyết bị cưỡng hiếp. Tôi thì có Chúa, Jako, nếu anh nói “Tôi đã nói với anh như vậy”, tôi sẽ đá vào mông anh đấy.”

“Bộ phim đang gây ấn tượng với chúng ta,” Jake nói giọng thấp nhất.

Belinda cảm thấy ớn lạnh.

“Đừng bóp cò,” Dick Spano nói. “Fleur đã có một ngày tồi tệ rồi, vậy thôi.”

Johnny Guy bật ra câu chống chế. “Anh không có ở đó, Dicky. Cô ấy không có nó trong mình để hoàn thành cảnh đó.”

Jake cào những ngón tay qua mái tóc của mình. “Tôi sẽ lái xe về chỗ của mình, tắt điện thoại đến cuối tuần và viết lại. Chúng ta sẽ phải cắt một số cảnh quay của cô ấy.”

Belinda cắn móng tay vào lòng bàn tay. Cắt cảnh của Fleur? Cô ấy sẽ không cho phép điều đó.

“Hãy làm những gì anh phải làm,” Johnny Guy nói. “Tôi sẽ ghi một số ghi chú cho anh. Tôi xin lỗi về điều này, Jako. Có thật không?”

Spano thổi vào không khí với điều xì gà của mình. “Tôi không hiểu tại sao cô ấy lại đóng băng như vậy. Tất cả chúng ta đều biết một số chàng trai mà cô ấy đã hẹn hò. Những người chơi lâu năm. Không giống như thể cô ấy chưa bao giờ cởi quần áo của mình trước một người đàn ông.”

“Nhưng cô ấy không cởi chúng ra cho Jake,” Johnny Guy nói.

Đầu điều xì gà Spano phát sáng. “Điều đó nghĩa là gì?”

Jake thở dài. “Đề yên đi, Johnny Guy.”

Giám đốc liếc qua Spano. “Fleur đã rất thất vọng vì anh chàng của chúng ta.”

Belinda vẫn hoàn toàn yên lặng.

Johnny Guy đưa ra một chống chế khác. “Tôi đoán anh ấy không thể cưỡng lại được.”

“Đi xuống địa ngục đi,” Jake nói mà không có bất kỳ sự kiểm soát nào.

Johnny Guy xoa sau đầu. “Hãy làm những gì anh có thể làm vào cuối tuần với những đoạn viết lại. Đó không phải ngày tận thế, nhưng điều này sẽ gây tổn thương.”

Tâm trí Belinda quay cuồng khi cô lao ra khỏi phòng. Fleur đã yêu Jake? Tại sao cô không nhận ra?

Bởi vì cô ấy đã bị cuốn vào niềm đam mê của riêng mình với anh ta. Cô nghĩ rằng cô hiểu con gái mình quá rõ, nhưng cô không thấy những gì đáng lẽ phải hoàn toàn rõ ràng. Tất nhiên Fleur đã phải lòng anh ta. Những gì người phụ nữ sẽ không làm? Nếu cô ấy nhìn lại, cô ấy có thể thấy các dấu hiệu. Nhưng việc chứng kiến những giấc mơ của cô ấy trở thành sự thật đã khiến cô ấy quên mất. Một cảm giác hồi hộp bắn qua cô ấy. Cô đặt xe đón Jake ở bãi đậu xe và đợi anh ta. Cô ấy sẽ không để họ cắt các cảnh của Fleur.

Anh đến gần hơn trước nửa đêm. Cô bước ra khoảng ánh sáng sau chiếc xe tải của anh. Kể từ khi ở Iowa, anh đã tránh mặt cô ấy, và bây giờ, anh có vẻ không vui khi gặp cô ấy. Cô ấy chấp nhận lời từ chối của anh với cùng một sự cam chịu chết chóc mà cô ấy đã chấp nhận sự bỏ rơi của Flynn. Cô không đủ quan trọng để níu kéo anh. Nhưng khi anh hôn cô vào hôm đó, cô cảm thấy như thể mình đã nhận lại được một chút của Jimmie, và cô có thể hài lòng với điều đó.

“Đừng viết lại,” cô ấy nói khi anh đến chỗ cô. “Thật lãng phí thời gian của anh. Fleur có thể thực hiện những cảnh đó.”

“Có ai đó đang nghe trộm.”

Cô ấy nhún vai. “Tôi đã nhìn thấy những con vượn, và tôi nghe thấy tất cả các anh đang nói. Nhưng không cần phải thay đổi bất cứ thứ gì.”

Anh rút một chùm chìa khóa từ túi quần jean của mình. “Nếu cô nhìn thấy những pha quay lại, cô sẽ biết rằng chúng tôi không thể sử dụng bất cứ thứ gì chúng tôi quay được hôm nay. Tin tôi đi, tôi không muốn làm điều này, nhưng trừ khi điều kỳ diệu xảy ra, chúng tôi không có bất kỳ sự lựa chọn nào.”

“Hãy làm nên điều kỳ diệu, Jake,” cô nói nhẹ nhàng. “Anh có thể làm được.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô. “Cô đang nói về cái gì vậy?”

Cô ấy bước lại gần anh, miệng khô khốc. “Cả hai chúng ta đều biết tại sao Fleur không thể thả mình trong cảnh đó. Cô ấy sợ anh sẽ nhìn thấy cách cô ấy cảm nhận về anh. Nhưng anh có thể khắc phục điều đó.”

“Tôi không hiểu ý cô là gì.”

Làm thế nào mà một người viết xuất sắc về sự phức tạp của con người lại có thể ngốc đến vậy? Cô mỉm cười với anh. “Hãy phá bỏ bức tường đó. Hãy đưa cô ấy đi cùng anh vào cuối tuần này và phá bỏ bức tường mà cô ấy đã dựng lên.”

Anh dường như đông cứng lại, và sau đó, giọng anh trở nên lạnh lùng. “Có lẽ tốt hơn cô nên giải thích chính xác ý của cô về điều đó.”

Cô ấy cười nhỏ đầy lo lắng. “Fleur sẽ tròn hai mươi vào tháng tới. Cô ấy cũng đã qua tuổi bằng lòng.”

Môi anh hầu như không mấp máy. “Tôi vẫn không hiểu những gì cô đang nói. Đánh vắn đi, Belinda. Hãy đánh vắn nó ra để tôi chắc chắn rằng tôi đã làm đúng.”

Cô ấy sẽ không rút lui, và cô ấy nâng cằm mình lên. “Tôi nghĩ anh nên làm tình với cô ấy.”

“Chúa ơi.”

“Đừng quá sốc. Đó là giải pháp rõ ràng.”

“Chỉ trong tâm trí phức tạp của cô thôi.” Giọng của anh quát vào cô ấy, và đôi mắt anh nhìn cô đầy khinh bỉ. “Làm tình là những gì mọi người làm vì niềm vui. Đó không phải là một giao dịch kinh doanh. Cô đang dụ dỗ con gái của chính mình.”

“Jake...”

“Những gì cô đang nói là chết tiệt. Cường hiếp con gái tôi đi, Koranda, để cô ấy không thôi bay sự nghiệp điện ảnh của mình. Cường bức cô ấy để cô ấy không thôi bay sự nghiệp của tôi.”

“Không phải như vậy!” cô ấy khóc. “Anh làm cho nó nghe rất tệ.”

“Vậy thì hãy làm cho nó thật đẹp cho tôi.”

“Anh phải bị thu hút bởi cô ấy. Cô ấy là một trong những phụ nữ đẹp nhất thế giới. Và cô ấy yêu anh.” Tất nhiên là con bé, Belinda nghĩ. Fleur luôn là một sinh vật có niềm đam mê lớn. Cô hẳn phải yêu Jake.

Sự khinh bỉ của anh ta chuyển sang ghê tởm. “Cô đã quên buổi sáng đó ở Iowa?”

“Không có chuyện gì xảy ra cả. Nó không được tính.”

“Nó luôn ghi nhớ trong tâm trí tôi.”

“Fleur muốn anh, Jake. Và tình cảm của cô ấy dành cho anh là tất cả những gì cản trở anh hoàn thành bộ phim này theo đúng cách anh muốn. Chỉ có anh mới có thể đột phá giới hạn của cô ấy.” Belinda đã chờ đợi cả đời mình cho điều này, và cô ấy sẽ không để sự khó chịu của anh can gián cô. “Tổn hại cái gì?” Cô lơ đi sự lo lắng của mình và nhìn thẳng vào mắt anh. “Có vẻ như cô ấy chưa bao giờ ở bên một người đàn ông.”

Jake nao núng.

Belinda vội vàng tiếp tục. “Cô ấy không hề lẫn lộn, đừng nghĩ vậy. Tôi đã che chở cho cô ấy hết sức có thể. Nhưng một người mẹ chỉ có thể làm được đến thế. Và bằng cách này, tình cảm của cô ấy dành cho anh sẽ có thể diễn ra theo chiều hướng tự nhiên. Cô ấy sẽ tốt hơn cho nó. Phim sẽ hay hơn. Mọi người đều thắng.”

“Bà không thắng đâu, Belinda.” Anh nhìn xuống cô với đôi mắt lạnh đến mức khiến cô lạnh đến tận xương. “Bà là kẻ chiến bại lớn nhất mà tôi từng gặp.”

Anh leo lên chiếc xe tải của mình, và động cơ gầm gừ. Lốp xe rít lên khi anh lao khỏi chỗ đậu xe của mình. Cô nhìn theo cho đến khi đèn hậu biến mất.

Khi về đến nhà, cô vào trong phòng ngủ tối om của Fleur. Con gái cô đã ngủ. Dịu dàng, cô ấy gạt lọn tóc vàng dài uốn trên má.

Fleur cựa quậy. “Belinda?”

“Không sao đâu, con yêu. Ngủ tiếp đi.”

“Con ngủi thấy mùi nước hoa của mẹ,” Fleur thì thầm, và sau đó, cô im lặng.

Belinda ngồi thao thức suốt đêm. Cô ấy chưa bao giờ đúng về bất cứ điều gì hơn điều này. Fleur và Jake có thể trở thành một trong những cặp đôi tuyệt vời của Hollywood, như Gable và Lombard, hoặc Liz Taylor và Mike Todd. Jake cần một người phụ nữ lớn hơn cuộc đời, giống như anh.

Càng nghĩ về nó, cô càng hiểu điều này đúng làm sao. Tất nhiên Fleur đã đóng băng trong buổi quay phim hôm nay. Cô cảm thấy xấu hổ khi mọi người đang xem những gì đáng lẽ phải là khoảnh

khắc riêng tư đầu tiên của họ - lần đầu tiên cô chia sẻ bản thân mình với anh. Khi Fleur đã làm được điều đó, cô sẽ thực hiện cảnh quay một cách xuất sắc. Nhưng Fleur cần phải thân mật với Jake trước khi cô có thể thả mình.

Trong khi Belinda hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác, cô ấy viết sẵn một kịch bản trong đầu. Kịch bản đơn giản đến mức gần như minh bạch. Tuy nhiên, đó là điều khiến nó mong mỏi. Chẳng phải ở Hollywood này, nơi mà sự hoài nghi ngày nào đã ngừng lại?

Cô thảo trên một sấp giấy không đường viền, sử dụng các ghi chú viết tay mà Jake đã viết trên kịch bản của Fleur làm hướng dẫn cho cô. Sản phẩm sau cùng sẽ không bị chiu trách nhiệm kỹ, nhưng nó đủ tốt. Cô ấy sẽ làm phần còn lại vào ngày mai.

Fleur đã dành phần lớn ngày thứ Bảy trên lưng ngựa, nhưng nó không làm cô quên những gì đã xảy ra. Mọi người phụ thuộc vào cô, và cô lại thất bại với họ. Thứ Hai sẽ thậm chí còn tệ hơn. Cô sẽ làm gì sau khi phần cời đồ kết thúc và cô phải làm tình với Jake?

Khi về đến nhà, cô thấy Belinda đang tắm nắng bên hồ bơi. Lúc này, mẹ cô hẳn phải biết chuyện gì đã xảy ra vào thứ sáu, và bà chuẩn bị tinh thần cho một cuộc chất vấn, nhưng Belinda chỉ mỉm cười. “Mẹ có ý tưởng tuyệt nhất. Hãy tắm mát bằng cách bơi lội, sau đó cả hai cùng mặc quần áo và đi ăn tối. Chỉ hai chúng ta. Ở một nơi nào đó phải xa xỉ một cách đáng kinh ngạc.”

Fleur không có cảm giác thèm ăn, nhưng cô cũng không muốn dành cả đêm thứ bảy để ngồi dựa tường. Bên cạnh đó, cô và Belinda cần cùng nhau làm gì đó không liên quan đến công việc. “Con thích điều đó.”

Cô thay đồ, bơi một lúc rồi đi tắm. Khi cô bước ra, Belinda đang ngồi bên giường đợi cô. Mái tóc vàng của mẹ cô lấp lánh trên bộ quần áo dệt kim màu san hô. “Hôm nay, mẹ đã đi mua sắm,” cô nói. “Hãy xem những gì mẹ tìm được cho con.”

Một chiếc váy móc rất ngắn làm bằng sợi màu bột yến mạch nằm trên giường cùng với một chiếc quần dài màu da và một chiếc quần lót ren. Không có cơ hội để không được chú ý đến chúng. Cô thấy là tất cả tay chân, và da thịt trượt dưới lớp đan thưa đó sẽ khiến cô trông như trần truồng. Nhưng cô không thể từ chối lời đề nghị hòa bình của Belinda. “Con cảm ơn. Thật tuyệt.”

“Và nhìn vào những thứ này.” Belinda mở một hộp giày và lôi ra một đôi xăng đan có sọc hình kẹo với dây ruy băng ở cổ chân. “Cái này sẽ rất nhộn.”

Fleur đã mặc quần áo, và đúng như cô nghi ngờ, cô chỉ như toàn xương với thịt. Belinda cột tóc trên đỉnh đầu, cài chặt những chiếc vòng vàng to trên tai và thêm chút nước hoa. Đôi mắt cô đắm lệt khi nhìn hình ảnh phản chiếu của Fleur trong gương. “Mẹ yêu con rất nhiều.”

“Con cũng yêu mẹ.”

Họ đi xuống cầu thang. Belinda lấy ví của mình trên bàn ở hành lang. “Ồ, mẹ quên mất.” Cô ấy nhặt một phong bì. “Điều này thật kỳ quặc. Mẹ thấy nó trong hộp thư. Nó được gửi cho con, nhưng không có tem. Chắc hẳn đã có người đích thân giao nó.”

Fleur nhận lấy phong bì. Chỉ có tên của cô được in phía trước. Cô xé nó ra và lôi ra hai tờ giấy màu trắng. Chữ viết tay không gọn gàng che kín trang trước.

Flower thân yêu,

Bây giờ đã quá nửa đêm và tôi không còn nhìn thấy bất kỳ ánh sáng nào, vì vậy, tôi sẽ để nó trong hộp thư của em và hy vọng em sẽ thấy nó vào sáng thứ Bảy đầu tiên. Tôi phải gặp em ngay bây giờ. Làm ơn, Flower, nếu em quan tâm đến tôi, hãy lái xe đến chỗ tôi ở Vịnh Morro ngay khi em nhận được tin này. Em sẽ mất khoảng ba giờ. Đây là bản đồ. Đừng làm tôi thất vọng, nhóc, tôi cần em.

Cùng với tình yêu,

Jake

P.S. Đừng nói với ai về điều này. Kể cả Belinda.

Fleur nhìn chăm chăm vào tờ giấy. Cô hẳn là đã tìm thấy điều này vài giờ trước. Điều gì sẽ xảy ra nếu điều khủng khiếp đó xảy ra? Tim cô đập mạnh. Anh cần cô.

“Nó là gì vậy?” Belinda hỏi.

Fleur nhìn chăm chăm vào dòng cuối cùng. “Đây là... từ Lynn. Có điều gì đó không ổn. Con phải đến gặp cô ấy ngay lập tức.”

“Đi đâu nữa? Muộn rồi.”

“Con sẽ gọi cho mẹ.” Cô giật lấy ví của mình. Khi cô phóng qua nhà để đến ga ra, cô ước giảnh để lại số của mình để cô có thể gọi cho anh và nói với anh rằng cô sẽ đến.

Trong suốt quãng đường tới vịnh Morro, cô cố gắng tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Cô muốn tin rằng cuối cùng, anh đã nhận ra anh quan tâm đến cô, và với mỗi dặm đường, hy vọng của cô lại lớn dần lên. Có lẽ các sự kiện hôm thứ Sáu đã buộc anh không còn coi cô như một đứa em gái nữa.

Lúc đó là sau mười một giờ khi cô đi tới Vịnh Morro và tìm thấy lối rẽ được đánh dấu trên bản đồ. Con đường vắng vẻ, và cô lái xe gần mười phút trước khi nhìn thấy hộp thư là điểm đánh dấu tiếp theo. Con đường dốc có sỏi nhỏ hẹp một cách nguy hiểm, hai bên là những hàng thông và nhà nguyen trái dài. Cuối cùng thì cô cũng nhìn thấy ánh đèn.

Cái nệm đúc bằng bê tông và kính như mọc ra từ sườn đồi trần cỗi. Một luồng sáng dịu toả ra từ ngôi nhà treo. Cô đỗ xe và bước xuống. Gió hất tung mái tóc của cô, và không khí có mùi muối và mưa.

Anh hẳn đã nghe thấy tiếng xe bởi vì cửa trước mở ra ngay khi cô với tay bấm chuông, và ánh sáng phía sau làm lộ rõ thân hình cao gầy của anh ta.

“Flower?”

“Chào, Jake.”

Chương 13

Fleur chờ Jake mời cô vào, nhưng anh chỉ đứng ở đó cau có với cô. Anh mặc quần jean và áo len đen bên trong với phần tay áo được cắt ngắn. Anh trông có vẻ kiệt sức. Xương trên khuôn mặt của anh sắc nét hơn bao giờ hết và anh chưa hề cạo râu. Nhưng cô nhìn thấy điều gì đó trên khuôn mặt anh ngoài sự mệt mỏi, điều gì đó khiến cô nhớ lại ngày đầu tiên trên phim trường khi cô chứng kiến anh ấy đánh Lynn. Anh trông cứng rắn và xấu xa.

“Cho tôi dùng nhà tắm nhé?” cô lo lắng hỏi.

Chương 13

Trong một thoáng, cô không nghĩ anh sẽ cho cô vào. Cuối cùng, anh nhún vai mệt mỏi và bước sang một bên. “Tôi không bao giờ tranh cãi với số phận.”

“Gì cơ?”

“Tự giúp cô đi.”

Bên trong ngôi nhà giống như không có gì mà cô chưa từng thấy. Các góc bê tông tuyệt vời phân định các khu vực và đường dốc thay thế cho cầu thang. Những bức tường kính và không gian cao vút đã xóa mờ ranh giới giữa bên trong và bên ngoài. Ngay cả màu sắc của nó cũng là màu sắc của môi trường ngoài trời: chất liệu của đại dương, màu trắng và xám của đá với sỏi.

“Nó thật đẹp, Jake.”

“Phòng tắm ở phía dưới đoạn dốc đó.”

Cô lo lắng nhìn anh. Có gì đó rất không ổn. Khi cô đi theo hướng anh chỉ, cô phát hiện ra một phòng làm việc với một bức tường sách và một chiếc bàn thư viện cũ kèm một chiếc máy đánh chữ. Những quả bóng giấy vụn vương vãi trên sàn. Một số ít ở sát giá sách.

Cô đóng cửa lại và nhìn chăm chăm vào phòng tắm lớn nhất mà cô từng thấy, một cái động bằng gạch đồng đen với tường kính và một cái bồn trứng rộng lớn treo lơ lửng trên mép vách đá. Mọi thứ trong phòng đều quá khổ: bồn tắm, ngăn tắm được gắn vào tường, thậm chí cả chậu rửa mặt đôi.

Cô nhìn mình trong gương và ghét những gì mình nhìn thấy. Chiếc váy màu da khiến nó có vẻ như đang khóa thân bên dưới chiếc váy đan dây. Nhưng sau đó, khi cô nghĩ về việc Jake trông khó chịu thế nào, cô quyết định rằng chiếc váy không tệ như vậy.

Cô chắc chắn không giống em gái của bất kỳ ai tối nay. Đứa bé lấp lánh đã được gọi trong Bird Dog Calibre.

Khi cô bước ra, Jake đang ngồi trong phòng khách, một chiếc ly trên tay chứa đầy thứ trông như whisky.

“Tôi nghĩ anh chỉ uống bia,” cô nói.

“Đúng rồi. Bất cứ điều gì khác đều biến tôi thành một kẻ say xỉn xấu tính.”

“Vậy thì tại sao-?”

“Em đang làm gì ở đây?”

Cô nhìn anh chằm chằm. Anh không biết. Vào lúc đó, nó trở nên rõ ràng một cách đáng sợ. Anh y đã không viết giấy đó. Má cô nóng bừng vì xấu hổ. Sao cô có thể ngu ngốc đến mức tin rằng anh cần cô? Cô chỉ nhìn thấy những gì mình muốn. Cô không biết làm gì khác ngoài việc thò tay vào ví và đưa cho anh tờ giấy.

Từng giây trôi qua khi anh lướt qua các trang. Đầu óc cô quay cuồng. Đây có phải là một trò đùa nào đó không? Nhưng ai sẽ làm một điều như vậy? Cô nghĩ ngay đến Lynn. Cái đầu của cô ấy là người duy nhất nghi ngờ cảm giác của Fleur về Jake, còn Lynn thì thích đóng vai mai mối. Cô ấy đã làm điều này, và Fleur sẽ giết cô ấy. Sau khi cô tự sát.

“Giao tận nơi.” Jake vò nát tờ giấy và ném nó về phía lò sưởi trống không. “Em đã bị cài. Đó không phải là chữ viết tay của tôi.”

“Tôi vừa mới nhận ra điều đó.” Cô lướt ngón tay dọc theo dây đeo ví. “Chắc hẳn đó là ý tưởng đùa của ai đó. Không phải là một trong những người tốt.”

Đột ngột, anh uống cạn ly của mình. Đôi mắt anh lướt qua chiếc váy dây nhỏ, lưu lại trên bầu ngực cô, rồi nắm lấy đôi chân của cô. Anh chưa bao giờ nhìn cô như thế này, như thế cuối cùng, anh cũng nhận ra cô là phụ nữ. Cô cảm thấy sự cân bằng giữa họ có sự thay đổi tinh tế, và sự bối rối của cô bắt đầu mờ đi.

“Điều gì đã xảy ra vào thứ Sáu?” anh hỏi. “Tôi đã gặp những nữ diễn viên không thích cởi quần áo của họ, nhưng tôi chưa bao giờ thấy bất cứ điều gì giống như những gì đã xảy ra với em.”

“Không hẳn chuyên nghiệp, phải không?”

“Hãy giả sử rằng em đã thổi bay cơ hội của mình trong sự nghiệp vũ nữ thoát y.” Anh tiến đến một quầy bar làm từ gỗ và đá rồi rót đầy ly rượu whisky của mình. “Nói cho tôi nghe về nó đi.”

Cô ngồi trên chiếc ghế dài nhô ra khỏi tường và gập chân dưới hông. Chiếc váy dây nhỏ kéocăngtrên đùi cô. Anh đã chú ý. Cô quan sát khi anh uống một ngụm thật sâu từ chiếc ly của mình. “Không có gì nhiều để nói,” cô nói. “Tôi ghét nó, thế thôi.”

“Cởi quần áo của em, hay về cuộc sống nói chung?”

“Tôi không thích công việc này.” Cô hít một hơi sâu. “Tôi không thích diễn xuất và cũng không thích làm phim.”

“Vậy tại sao em lại làm?” Anh chống tay vào quầy. Nếu anh đội một chiếc mũ mòn đầy bụi trên đầu và cầm một thanh ray bằng đồng đánh bóng chống lên gót ủng, anh sẽ khiến Bird Dog trở nên sống động. “Đừng bận tâm. Đó là một câu hỏi ngu ngốc. Belinda lợi dụng em.”

Cô tự động phòng thủ. “Belinda chỉ muốn những gì tốt nhất cho tôi, nhưng cuộc sống ngày càng rối ren. Bà ấy không thể hiểu rằng mọi người có thể đang tìm kiếm những thứ khác biệt với cuộc sống.”

“Em có tin điều đó không? Em có thực sự tin rằng cô ấy chỉ nghĩ về phúc lợi của em không?”

“Vâng, đó là điều tôi tin tưởng.” Cô sẽ không để bất cứ ai chỉ trích mẹ mình. “Tôi biết cảnh có Matt và Lizzie quan trọng thế nào. Tôi thực sự sẽ thử vào thứ Hai. Nếu tôi thực sự cố gắng...”

“Em đã không cố vào thứ Sáu? Thôi đi nhóc. Đây là chú Jake mà em đang nói chuyện.”

Cô bật dậy khỏi chiếc ghế dài. “Đừng làm vậy! Tôi ghét khi anh làm điều đó. Tôi không phải là một đứa trẻ, và anh không phải là chú của tôi.”

Đột nhiên mắt anh nheo lại và hàm anh cứng lại. “Chúng tôi cần một phụ nữ đóng vai Lizzie. Thay vào đó, chúng tôi đã thuê một đứa trẻ.”

Những lời nói của anh đáng lẽ đã xóa sổ cô. Đáng lẽ họ phải bẻ cô thành một triệu mảnh và đuổi cô bay khỏi nhà trong nước mắt, nhưng họ thật quá đáng. Cô nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cứng rắn đó và cảm thấy một niềm phấn khích ban đầu dâng trào. Anh không nhìn cô như thể cô là một đứa trẻ. Bên dưới đôi mắt xanh lam được che chắn ấy, cô thoáng nhìn thấy thứ mà cô chưa từng thấy trước đây, thứ mà cô có thể dễ dàng nhận ra vì bản thân đã

cảm nhận được điều đó từ lâu. Bất chấp sự thù địch của mình, Jake vẫn muốn cô.

Da cô nổi gai. Trong khoảnh khắc đó, cô hiểu tất cả những gì Lizzie hiểu, và cô biết chính xác điều gì đã mang lại cho Lizzie sức mạnh của cô ấy.

“Đứa trẻ duy nhất trong phòng,” cô nói nhẹ nhàng, “là anh.”

Anh không thích điều đó. “Đừng chơi trò chơi với tôi. Tôi đã chơi với họ với những gì tốt nhất, và tin tôi đi, em vẫn là một giải đấu phụ.”

Anh đang cố tình làm tổn thương cô, và cô chỉ có thể nghĩ ra một lý do. Vì để cô sẽ chạy. Cô ngồi xuống chiếc ghế dài và luôn những ngón tay vào tóc. “Là vậy sao?”

“Cẩn thận, Flower. Đừng làm bất cứ điều gì làm em sẽ hối tiếc, đặc biệt là khi em đang mặc chiếc váy đó.”

Cô đã cười. “Trang phục của tôi bị gì vậy?”

“Đừng lộn xộn, được chứ?”

“Làm thế nào tôi có thể lộn xộn xung quanh đây?” cô nói với vẻ ngây thơ giả tạo. “Tôi là giải đấu phụ, nhớ không?”

Chân mày anh nhíu lại. “Tốt hơn là tôi nên đưa em đến Vịnh Morro. Có một nhà trọ đẹp để em có thể ở lại.”

Sáng chủ nhật, họ sẽ quay xong sau hai tuần, và cô có thể sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Nếu cô cần chứng minh với anh rằng cô là phụ nữ, thì giờ là cơ hội cho cô, khi cô mặc chiếc váy dây ngớ ngẩn này với ảo ảnh về da thịt và viền ngắn khoe đôi chân mà anh không thể ngừng ngắm nhìn. Cô nhìn thấy khát vọng trong mắt anh. Mong muốn của một người đàn ông đối với một người phụ nữ. Cô đứng và đi tới cửa sổ. Tóc cô xoa ngang vai, chiếc vòng vàng bên tai, và chiếc váy dây nhỏ bó sát hông. Cô giật mạnh chiếc vòng và quay mặt về phía anh, tim đập thành thịch. “Anh có vẻ bồn chồn. Có lý do gì không?”

Giọng anh khó chịu trong cổ họng. “Có lẽ là do tối nay em trông không xấu như thường lệ, Flower. Tôi nghĩ tốt hơn là em nên đi.”

Cô đã kêu gọi tất cả các chiêu trò kêu gọi của con gái của mình. Cô dựa vào tấm kính, nghiêng hông và mở rộng chân. “Nếu anh muốn tôi đi...” Cô chỉ uốn cong một đầu gối cho đến khi nó

mở ra đủ để lộ đường cong bên trong của đùi cô. "... Anh sẽ phải làm cho tôi."

Một cái gì đó bên trong anh dường như vỡ ra. Anh đập ly của mình xuống quầy bar giống như anh ta đã làm trong một tá bộ phim. "Em muốn chơi trò chơi? Được thôi em yêu. Chơi nào."

Anh bắt đầu tiến về phía cô, và cô nhớ ra quá muộn rằng đây không phải là một bộ phim mà là cuộc sống thực của cô. Cô tự nhủ phải tránh anh, nhưng anh đã bắt được cô trước khi cô kịp bước. Hồng cô va vào cửa sổ. Anh vòng tay ôm lấy cánh tay cô. "Nào, nhóc," anh thì thầm. "Cho tôi xem em có những gì."

Đầu anh cúi xuống, và anh ngậm chặt miệng cô. Răng anh cắm vào môi dưới của cô khi anh buộc miệng cô mở ra. Cô nếm thử rượu whisky trên lưỡi anh và cố gắng tự nhủ đây là Jake. Tay anh luôn xuống dưới váy đến quần lót của cô. Anh trượt xuống vừa đủ để ôm lấy bờ mông trần của cô. Khi anh kéo cô thật mạnh vào mình, cảm giác quyền lực mới hình thành của cô đã bốc hơi.

Anh đẩy chiếc váy của cô lên cao hơn, và chiếc quần jean của anh cào nát phần thịt trần trên bụng cô. Lưỡi anh thăm dò miệng cô. Anh quá dữ dội. Cô muốn có âm nhạc nhẹ nhàng và những bông hoa đẹp. Cô muốn những cơ thể nham nhở được làm mờ bên dưới ống kính tiêu cự mềm, chứ không phải cuộc tấn công xác thịt thô thiển này. Cô đẩy vào ngực anh. "Dừng lại."

Tiếng thở gấp gấp của anh bên tai cô. "Đây là những gì em muốn, phải không? Em muốn tôi đối xử với em như một người phụ nữ."

"Giống như một phụ nữ, chứ không phải một con điếm." Người tình trong mộng của cô đã tan biến. Cô rời khỏi anh và loạng choạng về phía cửa trước, cố gắng ra ngoài trước khi bật khóc. Nhưng cô cần cái ví của mình. Chìa khóa xe của cô. Cô quay lại lấy chúng để kịp thấy anh nhấc máy.

Kẻ tấn công cuồng vọng của cô đã biến mất. Trông anh mệt mỏi và buồn bã. Cô quan sát anh kỹ hơn, cố gắng nhìn anh bằng cái đầu của mình thay vì trái tim bầm tím của cô. Đột nhiên, anh trở nên trong suốt như một trong những bức tường kính trong ngôi nhà treo này.

Anh nói vào ống nghe, tắt cả công việc bây giờ. "Anh có phòng trống tối nay không?"

Cô đi về phía anh, chìa khóa và ví của cô bị bỏ quên.

Anh dán mắt vào lò sưởi để không phải nhìn cô. “Đúng. Có, thật tốt. Không, chỉ một đêm...”

Cô lấy điện thoại của anh và đặt nó trở lại giá đỡ của nó.

Anh không phải một người đàn ông có thể dễ dàng bị ngạc nhiên. Anh khoác lên mình thái độ thù địch như một trang phục xấu xí. “Em chưa có đủ cho tôi nay?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh. “Không,” cô nói nhẹ nhàng. “Tôi muốn nhiều hơn nữa.”

Một mạch đập trong cổ họng anh. “Em không biết mình đang làm gì đâu.”

“Không ai từng buộc tội anh là diễn viên vĩ đại nhất thế giới, nhưng ngay cả đối với anh, đó cũng là một màn trình diễn tệ hại.” Cô nhẹ nhàng chế nhạo anh. “Bird Dog Caliber vĩ đại xấu xa cố gắng để xua đuổi cô gái tử tế.”

Anh đưa tay bới tóc. “Để nó một mình đi. Cứ để nó yên.”

“Anh là một con gà. Không có gan.”

“Tôi sẽ đưa em đến nhà trọ.”

“Anh muốn tôi,” cô nói. “Tôi biết anh muốn.”

Anh nghiêng chặt hàm lại, nhưng vẫn giữ giọng nói của mình. “Sau khi em có một giấc ngủ ngon...”

“Tôi muốn ngủ ở đây.”

“Sáng mai, anh sẽ đón em ở nhà trọ và đưa em đi ăn sáng. Nghĩ sao về điều đó?”

Cô định hình đôi môi của mình thành cái bĩu môi của một người mầu. “Ghe tởm, chú Jake, nghe có vẻ tuyệt vời. Anh cũng sẽ mua cho tôi một cây kẹo mút chứ?”

Mặt anh tối sầm lại. “Tôi phải lấy bao nhiêu nữa? Em muốn cái quái gì ở tôi?”

“Tôi muốn anh ngừng cố gắng bảo vệ tôi.”

“Em là một đứa trẻ, chết tiệt! Em cần được bảo vệ.”

“Đứa trẻ đó đang già đi rồi, Jake. Thật sự lớn rồi.”

“Biến đi, Fleur. Xin vui lòng. Vì lợi ích của chính em.”

Cô không thể có thêm một người nói với cô điều gì là tốt nhất cho cô, đặc biệt là không phải Jake. “Tôi sẽ quyết định điều đó.” Cô cố gắng không để lộ trái tim mình trong mắt. “Em muốn anh làm tình với em.”

“Không hay đâu.”

“Anh nói dối.”

Cô đã nhìn thấy thời điểm chính xác khi giành chiến thắng. Đầu anh ngẩng lên, và môi anh mím lại. “Được rồi. Hãy xem những gì em được tạo ra.” Anh bắt lấy cánh tay cô và hướng cô băng qua phòng về phía một đoạn dốc, không chính xác là kéo cô mà là tiến đến gần. Họ đi lên dốc, qua một cái vòm, lên một đoạn dốc khác. Cô muốn đi chậm lại. “Jake...”

“Im đi được không?”

“Tôi muốn...”

“Tôi không.”

Anh dẫn cô vào phòng ngủ chính, nơi có chiếc giường lớn nhất mà cô từng thấy. Nó nằm trên một nền ngay bên dưới một giếng trời khổng lồ. Anh ôm cô vào lòng, giống như trong cơn mộng của cô, leo lên hai bậc thang, và thả cô vào một đồng không hài hòa trên tấm vải sa tanh màu xám và đen.

“Cơ hội cuối cùng, Flower,” anh gầm gừ, vẻ mặt căm đoán. “Trước khi chúng ta đạt đến điểm không thể quay lại.”

Cô không chịu di chuyển.

“Được, nhóc.” Anh khoanh tay trước ngực và cởi áo ngoài. “Đã đến lúc chơi với những chàng trai lớn.”

Tay cô siết chặt tấm khăn phủ. “Jake?”

“Ừ.”

“Anh đang làm tôi lo lắng.”

Anh mở khoá quần jean của mình. “Cứng đầu.”

Anh vẫn đang cố xua đuổi cô, và anh đã cởi phăng chiếc quần jean của mình. Vài giây sau, anh đứng ở cuối giường, chỉ mặc một chiếc quần lót đen. Cô ước anh mặc đồ bông trắng thân thiện, hoặc thứ gì đó rộng thùng thình và bạc màu như quần bơi của anh. Cô đã nhìn thấy ngực của anh cả chục lần, nhưng chưa bao giờ thấy bụng của anh nhiều như thế. Nó phẳng và rắn chắc, căng, các bắp cơ như điêu khắc. Ánh mắt của cô nhìn xuống trực diện căm đoán, chiếc quần sịp quá nhỏ và quá chật không thể che giấu được.

“Anh đang mặc sai cỡ.”

Anh muốn cô lùi lại, nhưng cô sẽ không làm thế. Anh cần hiệu chỉnh xác cô đã khó khăn thế nào.

Tay anh cùm một cổ chân cô, và sự cứng rắn của cô bắt đầu tan biến. Anh cởi dây giày của cô và kéo nó ra, sau đó làm điều tương tự với chiếc kia. Đôi mắt anh lưu lại trên làn da lộ ra của cô. Cô đẩy mình vào gối. Anh thật nghiệt ngã. “Tôi không muốn nó như thế này,” cô nói.

Mắt anh chạm vào ngực cô, hông cô, quét xuống chân cô. “Quá tệ.” Anh nghiêng người về phía trước và giật mạnh chiếc nơ ở đầu váy của cô.

“Tôi không muốn...”

Anh bắt lấy vai cô và kéo cô vào tư thế quỳ xuống.

Cô nuốt nước bọt. “Tôi nghĩ chúng ta nên...”

Anh hất chiếc váy dây nhỏ lên đầu cô. “Tôi phát ngán khi đóng vai người tốt xung quanh em. Từ ngày chúng ta gặp nhau...” Anh đưa tay nắm lấy vạt áo cô.

Cô gạt tay anh ra. “Không phải thế này. Đây không phải là cách tôi muốn.”

“Hiện tại, chúng ta đang chơi theo các quy tắc dành cho người lớn.” Anh kéo mạnh chiếc váy của cô và kéo nó ra khỏi tóc cô. Cô đang quỳ trên giường không mặc gì ngoài chiếc quần lót và chiếc vòng vàng đựng đũa của mình.

“Bây giờ, tôi có thể nhìn thấy tất cả những phần đó của em mà tôi đã phải giả vờ không nhìn vào thứ Sáu.”

“Tôi biết anh đang cố gắng làm gì và tôi sẽ không cho phép anh. Tôi sẽ không để anh làm điều xấu này với tôi.”

Giọng anh căng và cứng. “Tôi không biết em đang nói về cái gì.”

Cô co tay ở hai bên. “Anh đang cố gắng phá hỏng điều này. Anh muốn giữ cho nó không quan trọng.”

“Nó không quan trọng.” Nệm bị chùng xuống dưới sức nặng của anh. Anh che cơ thể cô bởi chính mình, và đưa tay xuống bên dưới để kéo quần lót của cô. “Nó vui mà. Đó là tất cả.” Những ngón tay anh tìm thấy cô, sự đụng chạm của chúng gần như không cảm giác. “Em có thích cảm giác này không?”

“Dừng lại.”

“Em muốn nó như thế nào? Nhanh? Chậm? Hãy nói cho tôi biết em muốn nó như thế nào, em yêu.”

“Tôi muốn có hoa,” cô thì thầm. “Tôi muốn anh chạm vào cơ thể tôi bằng hoa.”

Một cơn rừng mình lướt qua anh. Anh lặn ra khỏi cô với một lời nguyên bị bóp nghẹt và nằm ngửa nhìn lên màn đêm qua giếng trời. Cô không hiểu anh chút nào.

“Tại sao anh muốn làm tổn thương tôi?” cô hỏi.

Anh đưa tay chạm vào tay cô. “Nếu tôi là một người đàn ông tốt hơn... Nhưng tôi thì không.” Anh quay về phía cô và nhẹ nhàng lướt theo đường cong trên vai cô bằng những ngón tay của mình. “Được rồi, em yêu,” anh thì thầm. “Không còn trò chơi nào nữa. Hãy làm đúng.”

Miệng anh tìm thấy môi cô trong một nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng làm tan chảy cảm giác ớn lạnh lớn trong cô. Đó không phải là bất cứ điều gì giống như nụ hôn của họ trên máy ảnh. Môi của họ va vào nhau. Anh mở miệng và ngậm nó lại trên miệng cô, âm thanh ngọt ngào và ma mị. Lưỡi anh lướt qua hàng rào răng cô, nơi cô tự mình chạm vào nó. Nó ẩm ướt và thô ráp và hoàn hảo. Cô vòng tay qua vai anh và kéo anh lại gần đến mức có thể cảm nhận được nhịp tim của anh bằng bầu ngực của mình.

Cuối cùng, anh cũng rút lui. Những ngón tay anh lướt trên tóc cô, và đôi mắt anh dịu dàng nhìn xuống cô. “Anh không có bất kỳ bông hoa nào,” anh thì thầm, “vì vậy, anh sẽ phải chạm vào em bằng một thứ khác.” Anh ngoáy đầu và ngậm lấy núm vú của cô vào miệng. Nó căng phồng bên dưới lưỡi anh, và cô rên rỉ khi từng đợt khoái cảm tràn qua thân.

Giống như một cao bồi lười biếng với tất cả thời gian trên thế giới, anh dùng tay của mình lang thang trên cơ thể cô. Những nụ hôn của anh lướt qua bụng cô trong khi anh vuốt ve đùi cô, đốt cháy tất cả những khoảng trống bên trong cô. Sau đó, anh kéo hai đầu gối của cô lên và nhẹ nhàng đẩy chúng ra.

Ánh trăng hắt qua giếng trời vẽ những cái bóng bàng bạc trên lưng anh. Những ngón tay anh chơi đùa trên những lọn tóc chặt chẽ. Nhẹ nhàng anh mở cô ra. “Những cánh hoa,” anh thì thầm. “Anh đã tìm thấy chúng.” Và sau đó, anh che cô bằng cái miệng mềm mại, hờn dỗi của mình.

Cảm giác giống như không có gì cô từng tưởng tượng. Cô gọi tên anh, nhưng dù là thành tiếng hay chỉ trong đầu, cô cũng không

biết nữa. Những vòng xoáy của khoái cảm quay cuồng trong cô, phóng ra những chiếc chong chóng lấp lánh sáng rực hơn và nóng hơn, sẵn sàng bùng nổ. “Không...”

Tiếng khóc nghẹn ngào của cô khiến anh nhìn lên, nhưng cô không thể nghĩ làm thế nào để nói với anh rằng cô không muốn tự mình đi chuyến bay này. Anh mỉm cười và trượt cơ thể của mình đến bên cạnh cô. “Bỏ cuộc ư?” anh thì thầm, giọng gợi cảm, trêu chọc, và hoàn toàn không thể cưỡng lại được.

Cô cảm nhận được hình dáng mạnh mẽ của anh trên đùi mình và luồn tay vào bên dưới cặp quần lót của anh. Anh mịn màng và cứng như một viên bi, và anh thở ra một tiếng nhẹ khi những ngón tay cô khép lại quanh anh.

“Có chuyện gì vậy, chàng cao bồi?” cô thì thầm. “Anh không thể làm nó ư?”

Hơi thở của anh trở nên nhẹ nhàng, gấp gáp. “Đừng... chạm đến anh... cách này hay cách khác.”

Cô bật cười và bình tĩnh hơn để nhìn thấy anh rõ hơn. Tóc cô chải qua ngực anh. Cô lột chiếc quần lót của anh ra và thử sức mạnh khi chạm vào. Đây... đây... lại đây. Cô dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ, đầu ngón tay cái, một lọn tóc của mình. Cuối cùng, cô chạm vào anh bằng đầu lưỡi mình.

Tiếng kêu của anh khàn và sâu lắng.

Cô liếm anh như một con mèo với niềm vui sâu sắc, mãnh liệt trước sức mạnh mà cô sở hữu đang tràn ngập trong cô. Tay anh đặt quanh vai cô, và anh kéo cô vào ngực mình.

“Anh bỏ cuộc,” anh nói khàn khàn, nhắm nháp môi dưới của cô.

“Bỏ cuộc,” cô thì thầm.

Những ngón tay anh đi đến vú cô và bóp nắn vú của cô. “Có vẻ như anh sẽ phải nhắc em ai là người làm chủ.”

“Chúc may mắn với điều đó.” Cô chạm vào chiếc răng khểnh của anh bằng đầu lưỡi.

“Quý cô là một người học thật chậm.” Anh bao phủ cô bằng chiều dài cơ thể mình. “Mở ra đi cưng. Em sắp được gặp chủ nhân của mình.”

Cô vui mừng mở ra cho anh, cháy bỏng đón nhận anh. Yêu anh. Cô cười với đôi mắt xanh khói sáng ngời đầy khao khát.

Jake nghe thấy âm thanh dịu dàng, ngọt ngào của một người phụ nữ phát ra từ sâu trong cổ họng, và nó xé nát tâm hồn anh. Nhìn chăm chăm vào mắt cô, anh không nói lời nào cầu xin cô giữ lại điều gì đó, nhưng cô mỉm cười với tất cả tình yêu của mình với anh, và sự mềm mại trên khuôn mặt cô cắt đôi anh. Anh đẩy mình vào sâu trong cô. Anh không ngờ cô lại chặt chẽ như vậy. Anh đã không mong đợi...

Cô khẽ kêu lên một tiếng. “Sau cùng...” cô thì thầm.

Nó có thể có ý nghĩa gì đó, nhưng anh cảm thấy tận sâu thăm trào ra khỏi dạ dày. “Flower... Chúa ơi...” Anh bắt đầu rút ra, nhưng cô đã cầm những ngón tay của mình vào hông anh.

“Không,” cô khóc. “Nếu anh làm thế, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.”

Anh muốn quay đầu lại và rú lên vì sự ngu ngốc của mình. Bất chấp những lời nói dối của Belinda và những lời khoe khoang giả dối của chính Fleur, lẽ ra anh phải biết cô là một trinh nữ. Lẽ ra anh phải sợ cô bỏ đi như anh dự định, nhưng quyền rũ kẻ ngây thơ là đặc sản của anh, và anh đã quá ích kỷ đến chết tiệt.

Anh cảm thấy đôi chân của cô gái đồng hành của cô quanh quẩn bên mình, cảm thấy cô kéo anh sâu hơn vào bên trong, mặc dù nó phải làm đau cô. Anh không thể tìm thấy sức mạnh để làm tổn thương cô nhiều hơn bằng cách rút lui. Tập hợp tất cả ý chí của mình, anh giữ yên mình, cho cô thời gian để quen với kích thích của anh. “Anh xin lỗi, Flower. Anh không biết.”

Cô di chuyển hông, cố gắng kéo anh chặt hơn.

Anh vuốt tóc cô, chơi đùa trên môi cô. “Cho nó một phút,” anh thì thầm.

“Em không sao.”

Anh tự hỏi làm thế nào anh có thể ở trong cô khó như thế. Jake Koranda, vua của những kẻ đứng đầu. Vẫn cứng như một cây giáo. Gắn nó vào đũa trẻ với đôi mắt to.

Anh vùi đầu vào cổ cô, luồn những ngón tay vào tóc cô rồi nhẹ nhàng di chuyển vào bên trong cô. Cô rùng mình. Ngón tay cô lần lên vai anh.

Anh dừng lại ngay lập tức. “Đau sao?”

“Không,” cô thở hổn hển. “Làm ơn...”

Anh lùi lại phía sau để có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô. Đôi mắt cô nhắm nghiền, đôi môi hé mở, không phải vì đau đớn mà là đam mê. Anh nâng hông lên và lái, thật sâu và thật lâu bên trong cô. Một lần... hai lần... Anh nhìn cô tan ra bên dưới anh.

Anh xoa dịu cô qua những dư chấn. Cuối cùng, mắt cô mở ra, không tập trung, rồi dần dần sáng tỏ. Cô thì thầm điều gì đó mà anh không thể hiểu được, sau đó, cô mỉm cười với anh. “Tuyệt vời,” cô thì thầm.

Anh không thể kìm được nụ cười của mình. “Rất vui vì em đã hài lòng.”

“Em không tưởng tượng nó sẽ khá như vậy...”

“Nhàm chán ư?”

Cô đã cười.

“Tẻ nhạt?” anh đề nghị.

“Không hẳn là những từ em đang tìm kiếm.”

“Làm thế nào về...”

“Tuyệt vời,” cô đề nghị. “Thật đáng sợ.”

“Flower?”

“Vâng?”

“Anh không biết liệu em có đề ý hay không, nhưng chúng ta vẫn chưa chính xác hoàn thành.”

“Chúng ta không...” Đôi mắt cô đột nhiên mở to. “Ồ.”

Anh nhìn ý thức cô chuyển thành bối rối. “Em-em xin lỗi,” cô nói lắp bắp. “Em không có ý định trở thành một con lợn hay bất cứ thứ gì. Em không biết-ý em là...” Giọng cô xa dần một cách thảm hại.

Anh dùng môi kéo nhẹ vành tai của cô. “Em có thể ngủ gật ngay bây giờ nếu em muốn,” anh thì thầm. “Đọc một cuốn sách hoặc một cái gì đó. Anh sẽ cố gắng không làm phiền em.” Một lần nữa, anh bắt đầu tiến vào bên trong cô. Anh cảm thấy cơ thể cô thư giãn và sau đó, dần dần căng thẳng trở lại. Ngón tay cô cào vào hai bên hông anh. Cô thật mềm mại và tuyệt, thật ngọt ngào...

“Ồ,” cô thì thầm. “Nó sẽ xảy ra một lần nữa, phải không?”

“Em có thể đặt cược vào nó.”

Một lúc sau, họ cùng nhau rơi khỏi nơi tận cùng của thế giới.

Chương 14

“Em không nói anh là em vẫn còn.”

“Nuốt nó đi, Bird Dog.” Fleur đã thức dậy một chút sau hai giờ sáng và phát hiện ra cô chỉ có một mình trên giường. Cô mặc quần lót và chiếc áo len màu đen của Jake với phần tay áo xẻ rồi đi vào bếp, nơi cô thấy anh đang ngấu nghiến một bát đầy kem. Anh bắt đầu đi đến chỗ cô ngay khi nhìn thấy cô, và họ đã cãi nhau kể từ đó.

“Em nên nói với anh trước khi chúng ta làm điều đó.” Anh bỏ đĩa của mình vào bồn rửa và kéo vòi nước.

Chương 14

“Đã làm nó? Anh đã có một món quà thực sự để thể hiện bản thân. Anh nên là một nhà văn khi anh trưởng thành. Sẽ là những gì? Khi anh năm mươi?”

“Đừng có khôn ngoan như vậy. Không đúng, Flower, không nói với anh rằng em là một... người mới.”

Cô mỉm cười ngọt ngào. “Sợ rằng em không quan hệ với anh vào buổi sáng?” Cô đã khéo léo kết hợp những lời nói lém lỉnh của anh với những lời nói đùa để lấy lòng anh, nhưng cô mong anh ngừng tranh cãi và hôn cô. Cô bắt đầu mở các ngăn kéo một cách ngẫu nhiên, tìm một sợi dây chun.

“Chết tiệt, nó, Flower! Anh sẽ không thô bạo như vậy.”

“Thật là thô bạo ư? Anh hử đùa. Em có thể nhắm mắt bắt được anh.” Cô tìm một sợi dây chun và cột tóc thành đuôi ngựa cao trên đầu. Sau đó, cô bước vào phòng khách và nhặt một loạt những cây nến lớn mà cô nhìn thấy trên bàn.

Anh đi theo cô như thể cô là một đứa trẻ cần được trông coi. “Em đang làm gì đây?”

“Chuẩn bị đi tắm.”

“Bây giờ mới gần ba giờ sáng.”

“Thì sao? Em thấy khó chịu.”

Lần đầu tiên kể từ khi cô bước vào bếp, anh mới thư giãn. “Ừ? Tại sao vậy?” Anh gần như kiềm chế được nụ cười tự mãn khiến cô cùng lúc vừa muốn tát anh vừa muốn hôn anh.

“Anh là chuyên gia mà. Anh nói cho em biết đi.” Cái áo len của anh không che hoàn toàn quần lót của cô, và cô nguỷ đôi hông phía sau khi cô bước ra khỏi anh.

Cô đặt những ngọn nến xung quanh thành bồn tắm trứng, thấp sáng chúng và đổ một lượng lớn bột tắm từ một cái chai đặt bên cạnh. Bằng cách nào đó, cô không nghĩ đó là của Jake. Cô ghét tất cả những phụ nữ mà anh từng hẹn hò.

Trong khi chờ bồn tắm đầy, cô xoắn tóc đuôi ngựa của mình thành nút lỏng và cố định nó bằng một chiếc kẹp mà cô tìm thấy trong túi đựng đồ trang điểm mà cô để trong ví. Dù Jake có nói gì đi nữa, cô vẫn không hối hận về những gì đã xảy ra giữa họ. Phần lớn cuộc đời cô đã bị ép buộc trên cô. Sự lựa chọn này là của riêng cô. Và khi anh ở bên trong cô, cô cảm thấy như thể trái tim mình sẽ vỡ òa vì tình yêu to lớn của cô dành cho anh.

Cô trượt chân xuống nước. Những ngọn nến lung linh trên bức tường kính lơ lửng bên vách núi, cô cảm thấy mình như đang bay lơ lửng giữa không gian. Cô nhớ lại khoảnh khắc ngọt ngào đó khi anh bước vào bên cô và sau đó là sự dịu dàng của anh.

“Đây là một bữa tiệc riêng tư hay ai cũng có thể tham gia?”

Anh đã cởi khóa quần jean của mình, vì vậy câu hỏi chỉ là kiêu cách. “Phụ thuộc vào việc anh đã hoàn thành bài giảng của mình hay chưa.”

“Bài giảng kết thúc.” Anh lẩm bẩm điều gì đó khi bước vào bồn tắm và nằm xuống bên cạnh cô.

“Anh nói gì cơ?”

“Không có gì.”

“Nói với em.”

“Được rồi. Anh đã nói rằng anh xin lỗi.”

Cô chống khuỷu tay lên. “Xin lỗi vì điều gì? Chính xác thì anh xin lỗi vì điều gì?”

Anh hẳn đã nghe thấy sự lo lắng trong giọng nói của cô vì anh đã kéo cô vào lòng. “Không có gì đâu, cưng. Anh không xin lỗi vì một điều chết tiệt nào đó ngoại trừ việc đã thô bạo với em.”

Và sau đó, anh hôn cô và cô hôn lại anh, rồi mái tóc của cô được vén ra và không ai trong số họ nhận ra. Họ quấn chân và tay vào nhau, rơi trở lại trong bóng tối, và Fleur xoắn tóc quanh cả hai. Jake kéo nút để họ có thể thở, sau đó bắt đầu yêu cô theo cách mê mẩn khiến cô khóc hết lần này đến lần khác cho đến khi anh hôn cô bằng những nụ hôn của mình.

Sau đó, anh quấn cô trong một chiếc khăn tắm. “Giờ thì em đã làm anh kiệt sức rồi,” anh nói, “còn cho anh ăn thì sao? Anh là một đầu bếp tệ hại và anh chẳng có bất cứ thứ gì ngoài kem và khoai tây chiên kể từ khi đến đây.”

“Đừng nhìn em. Em là một đứa trẻ giàu có, hãy nhớ thế.”

Anh thắt một chiếc khăn phù hợp quanh hông. “Em đang nói với anh rằng em không biết nấu ăn?”

“Em có thể nhớ cách luộc một quả trứng.”

“Thậm chí anh còn có thể làm tốt hơn thế.”

Trong một giờ tiếp theo, họ đã làm cho nhà bếp trở nên lộn xộn. Họ nướng những miếng lát thịt không có đủ điều kiện để rã đông phần giữa, đốt một ổ bánh mì Pháp dưới lò nướng, và cố định món salad từ một đầu rau diếp nâu và một ít cà rốt mềm. Đó là bữa ăn ngon nhất mà Fleur từng ăn.

Họ dự định sẽ chạy bộ vào sáng Chủ nhật nhưng thay vào đó, họ đã quay lại đi ngủ và làm tình một lần nữa. Vào buổi chiều, họ chơi bài và kể những câu chuyện cười kinh khủng và tắm lần nữa. Jake đánh thức cô ngay trước bình minh vào sáng thứ Hai cho chuyến trở lại Los Angeles. Vì cả hai đều có ô tô nên họ phải lái riêng. Anh hôn cô sau khi cô lên xe Porsche. “Đừng làm thẳng bất kỳ đường cong nào, được không?”

“Anh cũng vậy.”

Cô đã gọi cho Belinda vào ngày hôm trước và hỏi lỗi lặp lại lời nói dối của mình về việc Lynn cần cô ấy. Bây giờ thì cô đã lái xe thẳng đến trường quay.

Khi cô bước ra từ phòng trang điểm, Jake và Johnny Guy đang tranh cãi, lần này về việc sửa đổi mà Jake vẫn chưa hoàn thành vào cuối tuần đó. Jake gật đầu đầy ảm ý. Cô ghét ý tưởng mọi người đồn thổi về họ, và cô tự nhủ cô đánh giá cao sự quyết đoán của anh. Tuy nhiên, cô chỉ cảm thấy hơi thất vọng.

Johnny Guy đến. “Bây giờ thì, em thân yêu, anh biết thứ Sáu hơi khó khăn với em, nhưng hôm nay, chúng ta sẽ cố gắng làm cho mọi thứ dễ dàng hơn. Tôi đã thực hiện một số thay đổi...”

“Tôi không cần bất kỳ thay đổi nào,” Fleur nghe chính mình nói. “Hãy làm đúngkịch bản.”

Anh ấy nhìn cô đầy nghi ngờ. Cô gơ ngón tay cái tự mãn cho anh ta, như thể cô là một phi công chiến đấu chuẩn bị cất cánh

trong chuyến tuần tra bình minh. Cô có thể làm điều này. Và lần này, cô sẽ không để Jake quên rằng anh đang nhìn một người phụ nữ chứ không phải một đứa trẻ.

Jake xuất hiện trở lại trong phục trang. Khi Johnny Guy bắt đầu phác thảo cảnh quay, Jake cắt ngang. “Tôi nghĩ rằng chúng ta đã quyết định cắt giảm phần lớn điều này. Chúng ta đã biết cô ấy không thể xử lý nó. Đừng lãng phí thời gian nữa.”

Johnny Guy đã không để cô trả lời. “Cô gái nhỏ nói rằng cô ấy muốn thử.” Anh quay về phía đoàn phim. “Đến giờ quay, các chàng trai và cô gái. Cùng bắt tay vào việc nào.”

Máy quay lăn tròn. Jake rạng rỡ nhìn cô từ phía bên kia căn phòng ngủ nhỏ. Cô cười toét miệng với anh, tay lần mò cúc áo. Anh quá tự mãn, và cô sẽ cho anh xem. Cô bước ra khỏi chiếc váy mà không rời mắt khỏi anh. Bây giờ, họ đã có bí mật, hai người họ. Anh vui tính, mất trí và mật thiết, và cô yêu anh bằng cả trái tim mình. Anh phải cảm thấy như vậy - ít nhất là một chút - hoặc anh không bao giờ có thể làm tình ngọt ngào như vậy với cô.

Hãy yêu em. Chỉ một chút thôi.

Cô cởi áo ngực. Jake cau có và bước ra khỏi mục tiêu của mình. “Cắt nó đi!”

“Chết tiệt, Jako, tôi là người hô ‘cắt’! Cô ấy đã làm rất tốt. Có chuyện gì với anh vậy?” Johnny Guy đập vào chân mình. “Không ai hô ‘cắt’ ngoại trừ tôi! Không ai!” Một tràng liên tục kéo dài, và Jake ngày càng ủ rũ hơn. Cuối cùng, anh phàn nàn rằng một chiếc ghế đã bị dịch chuyển ra khỏi vị trí. Johnny Guy suýt đánh anh.

“Okay,” cô nói với giám đốc, cảm thấy rất giống một người phụ nữ đang kiểm soát. “Tôi đã sẵn sàng để diễn lại.”

Máy quay lăn tròn. Khuôn mặt của Jake là một đám mây giông. Áo lót bung ra. Cô từ từ tháo nó ra, trêu ngươi anh, tra tấn anh bằng sức mạnh ngon lành mới tìm thấy của cô. Cúi xuống, cô cởi quần lót và bước đến chỗ anh.

Cơ thể anh cứng đờ khi cô cởi cúc áo sơ mi của anh và luồn tay vào trong. Cô đã chạm vào chỗ cô đã hôn ngay sáng hôm đó. Cô đẩy hông của mình vào anh ta, và sau đó, làm một điều gì đó chưa được tập luyện. Cô nghiêng người về phía trước và lướt lưỡi của mình trên một trong những núm vú của anh.

“Cắt và xuất bản!” Johnny Guy hét lên, nhảy xung quanh như một trò vui nhộn. “Thật đẹp, cừ cưng! Đẹp quá!”

Jake cau có, nắm lấy chiếc áo choàng bằng vải bông màu trắng từ cô gái phụ trách quần áo, và nhét Fleur vào đó.

Trong thời gian nghỉ ngơi, cô đã tìm đến Lynn. Vì không muốn cô ấy biết mình đã đến nhà Jake nên cô không thể ra ngoài và hỏi trực tiếp xem cô ấy có gửi thư hay không, vì vậy, cô ấy phải dò xét xung quanh. Nhưng Lynn không chịu cắn câu. Không sớm thì muộn, Fleur thề rằng, cô sẽ loại bỏ sự thật ra khỏi mình.

Mọi việc diễn ra tốt đẹp cho đến hết buổi sáng và đến chiều muộn, họ sẽ chạy lại tất cả tư liệu từ thứ Sáu và bắt đầu quay hai người họ trên giường. Johnny Guy đã nắm bắt được mọi thứ - sự căng thẳng của Matt, cảm giác tội lỗi của anh ấy, nỗi thống khổ âm ỉ ngay dưới bề mặt... và sự quyến rũ không ngừng của Lizzie. Jake hầu như không nói chuyện với cô trừ khi máy quay đang quay, nhưng đó là một cảnh căng thẳng và cả hai đều cần phải tập trung.

Ngay sau khi đóng gói, anh đã biến mất. Cả hai đều không ngủ được trong hai đêm qua, và cô tự nhủ rằng anh mệt. Nhưng những ngày tiếp theo trôi qua và anh vẫn tiếp tục giữ khoảng cách, cô rang ngoài tầm kiểm soát. Anh đang tránh cô.

Cuối tuần đến rồi đi, và hy vọng của cô rằng anh sẽ gọi cho cô đã trở thành đau khổ. Sáng thứ Hai đến, và cô nghĩ đến việc bắt buộc đối đầu, nhưng cô quá sợ, cuối cùng, cô sẽ cầu xin anh yêu cô và cô không thể chịu đựng được điều đó. Jake sẽ nói to và rõ ràng rằng đừng đặt bất kỳ ý nghĩa nào vào những gì đã xảy ra giữa họ ở Vịnh Morro.

Thay vì mọi ngày, cô bắt đầu đếm giờ cho đến khi xong việc. Thứ Năm là ngày cuối cùng của cô trên phim trường. Cô di chuyển một cách máy móc qua cảnh của mình với Lynn, thực hiện một số cảnh quay cận cảnh và trở về nhà trong tuyệt vọng.

“Jake có nói gì với con về bữa tiệc của Johnny Guy vào cuối tuần này không?” Belinda hỏi vào bữa tối hôm đó. “Chắc chắn là anh ấy dự định tham dự.”

“Con không biết. Chúng tôi không nói về nó.” Fleur sẽ không bao giờ nói chuyện với Belinda về tình cảm của cô dành cho Jake, và cô xin phép rời khỏi bàn.

Vợ của Johnny Guy, Marcella, là một trong những nữ tiếp viên yêu thích của Hollywood và cô ấy đã mời tất cả những ai là bất cứ ai đến bữa tiệc mà cô ấy tổ chức để ăn mừng sự kiện Sunday Morning Eclipse hoàn thành. Fleur là một người thích nghi chậm. Cho đến tận phút cuối cùng, cô vẫn hy vọng yếu ớt rằng Jake sẽ rủ cô đi cùng anh. Thay vào đó, cô đã kết thúc với Belinda.

Marcella đã lấp đầy ngôi nhà Brentwood của Kellys với hoa, nến và nhạc. Fleur biết cách duy nhất để cô có thể vượt qua đêm nay với bất kỳ loại phẩm giá nào là đóng vai Đứabé lấp lánh, và cô mặc một chiếc áo choàng lụa tơ sống với những sọc ngang lung linh của màu cà phê, màu be và màu đất nung. Chiếc váy hình ống mang một cảm giác Ai Cập tinh tế mà cô muốn nhấn với vòng tay có dây quần bằng vàng phù hợp và đôi dép bệt có chốt nam ngọc ở mu bàn chân. Cô tết tóc utori và chải ra sau khi tóc đã khô để tóc xõa xuống lưng theo từng tầng sóng nhỏ. Marcella Kelly nói với cô rằng cô trông giống như một nữ hoàng Cleopatra tóc vàng.

Marcella cũng sành sỏi như Johnny Guy ở nhà. Trong khi anh ta dạo quanh với một lon Orange Crush và một điệu xì gà Cuba, cô ấy khuyến khích vị khách của mình thử món khai vị cá hồi ngâm rượu tequila, bánh mì nướng trên bơ được trang trí bằng lá xương rồng ăn được và những chiếc bánh rán nhỏ nhồi rau trồng thủy canh.

Fleur quan sát đám đông trên đỉnh đầu của Dick Spano, nhưng không thấy Jake đâu. Belinda đã dồn Kirk Douglas vào một góc. Nam diễn viên, người có một biểu cảm hơi ngạc nhiên, chắc chắn đã bị lịch sử của mọi bộ phim anh ta thực hiện, một số trong số đó có lẽ anh ta sẽ sớm quên đi. Fleur nhấp một ngụm đồ uống và giả vờ lắng nghe nam ngôi sao đang nổi sẽ xuất hiện bên cạnh cô. Bên ngoài, cô nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm. Sau đó, đám đông di chuyển, và cô phát hiện ra Jake.

Anh đến cùng Lynn và nhà làm phim tài liệu, người tình mới nhất của Lynn. Trái tim của Fleur quặn thắt. Marcella Kelly đã sà vào người anh và bắt đầu dẫn anh đi qua các vị khách của cô ấy, một trò bắt thưởng được bày ra. Fleur không thể chịu đựng được. Cô lấy cớ là ngôi sao đang nổi và nhốt mình trong phòng tắm, nơi cô dựa lưng vào cửa và tự nhủ - dù có chuyện gì đi chăng nữa - cô sẽ giữ vững niềm kiêu hãnh của mình tối nay. Anh sẽ nhớ cô ăn

mặc như Cleopatra với một vũ công cuồng nhiệt của Hollywood ở bên cạnh cô.

Cuối cùng, cô rời khỏi phòng tắm và quay trở lại đám đông. Mưa đã bắt đầu gõ vào những ô cửa sổ nhỏ. Cô nhìn quanh và thấy Jake đã biến mất. Một lúc sau, cô nhận ra Belinda cũng không thấy đâu.

Đó có thể là sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng cô biết mẹ mình quá rõ, và cô lập tức cảm thấy không ổn. Mẹ chỉ làm những gì tốt nhất cho con, con yêu. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Belinda biết được cảm giác của Fleur và quyết định can thiệp? Chỉ nghĩ đến nó thôi cũng khiến Fleur rùng mình.

Cô bắt đầu tìm kiếm bà ấy, len lỏi qua những vị khách khi cô di chuyển từ phòng này sang phòng khác trong khi một cuộc trò chuyện vô hình hiện ra trong đầu cô. Chỉ cần cho bà ấy một cơ hội, Jake, và em biết anh sẽ yêu bà ấy giống như cách bà ấy đã yêu anh. Hai người là một cặp hoàn hảo.

Fleur sẽ không bao giờ tha thứ cho bà ấy.

Khi tìm kiếm ở tầng dưới không thấy, cô lên lầu, và mặc dù cô đã cố gắng len vào giữa Lynn và người yêu của cô ấy một cách đáng xấu hổ, cô vẫn không thể tìm thấy mẹ mình. Tuy nhiên, ngay khi chuẩn bị trở xuống tầng dưới, cô nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng ngủ của Marcella Kelly. Cô đã len nhìn vào.

“Không còn gì để nói nữa. Hãy quay trở lại bữa tiệc.”

Đó là giọng nói của Jake. Với trái tim trên cổ họng, Fleur đi vào phòng ngủ.

Belinda nói: “Còn hai phút nữa cho thời khắc cũ. Hãy nhớ chúng ta đã có bao nhiêu niềm vui cùng nhau trong nhà nghỉ tồi tàn đó ở Iowa? Tôi sẽ không bao giờ quên buổi sáng đó.”

Lưu ý thân mật trong giọng nói của Belinda khiến Fleur ngạc nhiên. Khi cô bước thêm một bước nữa vào phòng, hình ảnh phản chiếu của họ từ chiếc gương cổ dài đến sàn nhà, Belinda trong bộ đồ Karl Lagerfeld màu hồng tằm và Jake mặc một chiếc áo khoác trông gần như đáng kính. Họ đứng trong một cái hốc tường thay quần áo nào đó. Anh khoanh tay trước ngực. Belinda đưa tay ra và chạm vào anh. Biểu hiện mềm mại, kinh sợ khiến miệng Fleur trở nên khô khốc.

“Đó có phải là sứ mệnh của anh trong cuộc đời là làm tan nát trái tim của những người phụ nữ Savagar,” cô ấy nói. “Tôi hiểu tình thần nổi loạn và ngay từ đầu tôi đã biết rằng tôi không đủ đặc biệt với anh. Nhưng Fleur thì có. Anh không thấy điều đó sao? Hai người thuộc về nhau, và anh đang làm tan nát trái tim cô ấy.”

Fleur cắn móng tay vào lòng bàn tay.

Jake tránh ra khỏi cô ấy. “Đừng làm điều này.”

“Tôi đã gửi cô ấy cho anh!” cô ấy thốt lên. “Tôi đã gửi cô ấy cho anh, và bây giờ, anh đang xâm phạm lòng tin của tôi.”

“Lòng tin! Bà đã gửi cô ấy cho tôi để lưu lại năm phút phim mà bà không muốn kết thúc trên sàn phòng diễn. Năm phút trong sự nghiệp Đứabé lấp lánh quý giá của bà. Cường đoạt con gái tôi đi, Koranda, để đứabé có thể cứu lấy sự nghiệp của nó. Đó là những gì bà đã nói với tôi.”

Bụng của Fleur réo lên.

“Đừng quá giả dối,” Belinda rít lên. “Tôi đã lưu lại hình ảnh của anh.”

“Bức ảnh không gặp nhiều nguy hiểm như vậy.”

“Đó không phải cách nó trông như thế nào đối với tôi. Tôi đã làm những gì tôi phải làm.”

“Đúng vậy. Bà đã thả con gái của bà trước cửa nhà tôi để chữa căn bệnh phòng ngủ ma thuật của Mẹ. Nói tôi nghe đi, Belinda. Đây có phải là khuôn mẫu với bà? Thử người yêu của con gái trước? Kiểm tra để đảm bảo chúng đáp ứng các tiêu chuẩn của bà trước khi bà cho chúng vào giường của đứa bé?”

Căn phòng quay cuồng xung quanh cô.

Sự khinh thường của Jake thiêu đốt không khí. “Bà là loại phụ nữ quái quỷ gì vậy?”

“Tôi là một người phụ nữ yêu con gái mình.”

“Vớ vẩn. Bà thậm chí không hiểu con gái của bà. Người duy nhất bà yêu là chính bà.” Anh quay lại và đối mặt với hình ảnh phản chiếu của Fleur trong gương.

Fleur không thể di chuyển. Con đau trong lồng ngực cô quặn thắt như một con thú khủng khiếp nào đó, đánh cắp hơi thở của cô và biến thế giới trở nên đen kịt và xấu xí.

Jake ở bên cô ngay lập tức. “Flower...”

Belinda thở hắt ra. “Ôi chúa ơi. Con tôi.” Cô ấy chạy đến chỗ Fleur và nắm lấy vòng tay của cô. “Không sao đâu, con yêu.”

Nước mắt lăn dài trên má Fleur. Cô đẩy họ ra và lùi lại-giật mình và lúng túng, cố gắng thoát khỏi con thú khủng khiếp đang cào cào mình. “Đừng chạm vào tôi. Đừng ai trong hai người chạm vào tôi!”

Mặt Belinda nhăn lại. “Con yêu... Để mẹ giải thích. Mẹ đã phải giúp con. Mẹ phải... Con không thấy sao? Con có thể đã hủy hoại nó cho chúng ta - sự nghiệp của con, tất cả kế hoạch của chúng ta, ước mơ của chúng ta. Bây giờ, con đã là một người nổi tiếng. Các quy tắc khác nhau cho con. Con không thấy điều đó sao?”

“Thôi ngay!” Fleur khóc. “Các người thật bẩn thỉu. Cả hai người.”

“Làm ơn đi cưng...”

Fleur rút tay lại và đẩy mẹ cô hết sức có thể. Belinda kêu lên và loạng choạng lùi lại.

“Fleur!” Jake lao về phía cô.

Cô nghiêng răng và phát ra tiếng gầm gừ của một con vật hoang dã. “Tránh ra!”

“Hãy nghe anh, Fleur.” Anh vói lấy cô, và cô trở nên điên cuồng, vùng vẫy về phía anh, gào thét với anh, đá anh, giết anh... Ôi Chúa ơi, hãy giết anh đi. Anh cố gắng bắt lấy vòng tay của cô, nhưng cô đã phá ra và chạy khỏi phòng, xuống cầu thang. Hàng chục khuôn mặt giật mình nhìn chằm chằm vào cô khi cô chạy qua tiền sảnh và ra khỏi cửa.

Một cơn mưa như trút nước đã tấn công cô. Cô ước nó là nước đá, những tảng băng cứng sẽ đâm vào cô và cắt cô thành những mảnh thịt và xương nhỏ đủ nhỏ để được gột sạch. Cô kéo chiếc váy ướt lên và chạy xuống con đường xechạy hơi cong. Quai dép cấn vào chân cô và đôi chân trượt trên nền đất đen ẩm ướt, nhưng cô không giảm tốc độ. Cô băng qua bãi cỏ và chạy ra công.

Cô nghe thấy tiếng anh phía sau gọi tên mình qua cơn mưa, và cô chạy nhanh hơn. Tóc cô bết vào má. Anh chửi rủa, và tiếng chân đập ngày một lớn hơn. Anh bắt lấy vai cô và làm cô mất thăng bằng. Cô vấp phải tấm lụa ướt, và họ ngã vào nhau, giống như lần đầu tiên họ gặp nhau trước cửa ngôi nhà trang trại.

“Thôi nào, Flower. Làm ơn dừng lại.” Anh kéo cô đến bên mình và ôm chặt cô trên nền đất ẩm nước mưa. Những ngón tay anh quăn vào mái tóc ướt của cô, và hơi thở của anh khó khăn và không đều. “Em không thể đi như thế này. Để anh đưa em về nhà. Hãy để anh giải thích.”

Cô tin rằng anh muốn cô vào đêm đó. Chiếc váy dây màu bột yến mạch nhỏ và chiếc giày màu da và chiếc vòng vàng sáng lấp lánh đeo trên tai cô ... Tất cả đều do Belinda chọn. Mẹ cô đã gửi cô cho anh trong bộ trang phục. “Bỏ tay ra khỏi tôi!”

Anh siết chặt và xoay người cô lại để cô đối diện với anh. Áo khoác của anh ấy ướt sũng và dính đầy bùn. Những giọt nước mưa chảy dài trên khuôn mặt anh. “Lắng nghe anh. Những gì em đã nghe không phải là toàn bộ câu chuyện.”

Cô nhe răng. “Anh có phải là người yêu của mẹ tôi không?”

“Không...” Anh kéo ngón tay cái lên má cô. “Bà ấy đến phòng tôi, nhưng tôi đã dừng lại. Tôi đã không...”

“Bà ấy đã viết giấy đó! Bà ấy đã gửi tôi cho anh để anh có thể làm tình với tôi!”

“Đúng. Nhưng những gì đã xảy ra đêm đó chỉ có giữa em và anh.”

“Chết tiệt anh!” Cô vung tay đâm vào anh. “Đừng cố nói với tôi rằng anh đưa tôi lên giường vì anh đã yêu tôi!”

Anh bắt lấy cổ tay cô. “Flower, có nhiều loại tình yêu khác nhau. Anh quan tâm đến em. Tôi...”

“Câm miệng!” Cô cố đâm anh một lần nữa. “Tôi yêu anh! Tôi yêu anh bằng tất cả con người tôi và tôi không muốn nghe bất kỳ điều gì tồi tệ của anh. Hãy để tôi đi!”

Từ từ, sự kìm kẹp của anh được nói lỏng và anh thả cô ra. Cô loạng choạng đứng dậy. Mái tóc ướt của cô xoa trên mặt, và những lời nói của cô phát ra một cách nhẹ nhàng. “Nếu anh thực sự muốn giúp tôi... hãy tìm Lynn. Và sau đó... giữ Belinda tránh xa tôi. Trong một giờ. Giữ bà ấy đi... trong một giờ.”

“Flower...”

“Làm đi, đồ khốn. Tôi xứng đáng nhận được nhiều như vậy.”

Họ đứng dưới mưa, lồng ngực đập phồng, nước mưa lất phất trên tóc. Anh gật đầu rồi quay vào nhà.

Lynn chở Fleur về nhà mà không hỏi gì. Cô ấy không muốn để cô một mình, nhưng Fleur khẳng định cô sẽ đi ngủ ngay. Tuy nhiên, ngay sau khi Lynn lái xe đi, Fleur ném một số quần áo vào chiếc vali lớn nhất của cô, xé chiếc váy cũ nát của cô và nhét chân vào quần jean. Jake và Belinda đã bày mưu tính kế, lợi dụng cô ... Và cô đã làm điều đó thật dễ dàng. Cô tự hỏi liệu họ có nói về cô khi họ ở trên giường cùng nhau không. Jake đã nói rằng nó vẫn chưa đi hết con đường, nhưng nó đã đi đủ xa, và bụng cô sôi ùng ục.

Cô đóng vali, gọi điện cho hãng hàng không và đặt chỗ cho chuyến bay tiếp theo đến Paris. Chỉ còn một việc cần làm trước khi cô rời đi...

Vào lúc Jake để Belinda đi, bà ấy đã rất điên cuồng. Sự hoảng sợ của bà tăng lên khi về đến nhà và thấy chiếc Porsche đã biến mất. Bà chạy đến phòng của Fleur và thấy chiếc giường ngổn ngang quần áo bỏ đi. Chiếc váy Ai Cập ướt sũng nằm trên sàn. Bà cầm nó lên và áp vào má. Tất nhiên Fleur rất buồn, nhưng cô sẽ quay lại. Cô cần một chút thời gian để bình tĩnh lại, thế thôi. Belinda và Fleur không thể tách rời; mọi người đều biết điều đó. Hơn cả hai mẹ con. Họ là những người bạn tốt nhất.

Belinda nhận thấy ánh sáng trong phòng tắm. Với chiếc váy đã bị hủy hoại vẫn còn trên tay, bà ấy đi tới để tắt nó đi.

Cô phát hiện ra chiếc kéo đầu tiên, lấp lánh trên chậu nước trắng, và sau đó cô kêu lên một tiếng nhẹ nhàng, đau khổ. Một đồng tóc vàng ướt đầm vương vãi trên sàn.

Jake lái xe không mục đích, cố gắng không suy nghĩ, nhưng cục băng giá sẽ không tan trong ngực anh. Vào cáingày họ không còn sức mạnh đêviết, anh đã ở cuối hàng. Khi Fleur xuất hiện trước cửa nhà anh, lẽ ra anh phải sợ cô bỏ đi như anh muốn. Nhưng anh đã không thể chống lại cô.

Anh bỏ vùng ngoại ô phía sau, và ngay sau đó, anh lái xe qua những con đường vắng vẻ, ẩm ướt tạo nên trái tim của L.A. Anh cởi chiếc áo khoác cũ nát của mình ra và lái xe trong chiếc áo sơ mi của mình. Cô thật đẹp. Nhạy cảm, thú vị... Anh đã làm tổn thương cô lần thứnhất, nhưng cô vẫn giữ lấy anh, vẫn tiếp tục tin tưởng anh.

Sân chơi ở cuối con phố ngập rác và những giấc mơ tan vỡ. Phòng tập thể dục trong rừng đã bị mất các thanh ngang, và bộ xích

đu không có xích đu. Một chiếc đèn pha chiếu sáng trên tấm ván phía sau có viền gỉ sét và những mảnh vỡ của thứ đã từng là một tấm lưới. Anh đỗ xe và thò tay rasau để lấy quả bóng rổ của mình. Chỉ có một đứa trẻ mới đủ ngốc để tin tưởng như cô. Một đứa trẻ đã không bị cuộc sống xô đẩy đủ để trở nên thông minh.

Nhưng bây giờ, cô chắc chắn như địa ngục đã bị đánh gục. Anh bước qua một ổ gà đầy bùn trên đường băng sang bên kia để đến một sân chơi trống. Cô đã bị đánh gục rất nhiều lần, cô sẽ không bao giờ cảm nín nữa.

Anh đến chỗ đường nhựa nứt nẻ và bắt đầu rê bóng. Nó va vào mặt đường nhựa, đập vào tay anh, cảm giác dễ chịu, giống như một điều gì đó anh đã hiểu. Anh không muốn nhớ hình ảnh cô đang nằm trong bồn tắm của anh và được bao quanh bởi những ngọn nến. Đẹp, ướt, mắt mờ màng. Anh không muốn nghĩ về những gì anh đã làm với cô.

Anh điều khiển để ném rổ và đỡ lại quả bóng. Vành rổ rung lên và tay anh đau nhói, nhưng đám đông bắt đầu la hét. Anh phải kéo ra tất cả các điểm dừng - cho đám đông xem tất cả của anh - khiến họ hét to đến mức không thể nghe thấy bất cứ điều gì khác, đặc biệt là không phải những giọng nói chế nhạo từ bên trong anh.

Anh vượt qua một cầu thủ đôi phương và đưa bóng đến khu vực giữa sân. Anh lừa bóng sang phải, sang trái, sau đó rê bóng qua người để thực hiện một cú bật nhảy nhanh. Đám đông trở nên cuồng nhiệt, la hét vì anh. Học sĩ! Học sĩ! Học sĩ!

Anh chớp lấy quả bóng và phát hiện ra Kareem đang ở phía trước đội anh, một cỗ máy giết người lạnh lùng. Kareem, siêu phàm, đối mặt với những cơn ác mộng của anh. Đón giả anh ấy. Anh bắt đầu rê trái, nhưng Kareem là một cỗ máy đọc được suy nghĩ. Nhanh lên, trước khi anh ấy nhìn thấy nó trong mắt anh, trước khi anh ấy cảm nhận nó qua lỗ chân lông của mình, trước khi anh ấy biết tất cả những bí mật đen tối nhất của anh. Bây giờ.

Anh quay sang phải nhanh như chớp, nhảy lên, bay trong không khí... Con người không thể bay, nhưng tôi có thể.... Kareem quá khur... vào tầng bình lưu... **ĂN CẢ!**

Học sĩ! Họ đã đứng vững trên đôi chân của mình. Học sĩ! Họ la hét.

Kareem nhìn anh, và họ lặng lẽ thừa nhận nhau với sự tôn trọng hoàn hảo vượt qua giữa những huyền thoại. Rồi khoảnh khắc đó không còn nữa và họ lại là kẻ thù của nhau.

Quả bóng sống động dưới tầm tay anh. Anh chỉ nghĩ đến quả bóng. Đó là một thế giới hoàn hảo. Một thế giới nơi một người đàn ông có thể bước đi như một người khổng lồ và không bao giờ cảm thấy xấu hổ. Một thế giới với những trọng tài ra hiệu rõ ràng đúng sai. Một thế giới không có những đứa trẻ điệu dàng và những trái tim tan vỡ.

Jake Koranda. Diễn viên. Nhà viết kịch. Người chiến thắng giải thưởng Pulitzer. Anh muốn từ bỏ tất cả và sống trong tưởng tượng của mình. Anh muốn trở thành Julius Erving chạy xuống sàn đấu bằng đôi chân với đôi cánh, nhảy lên mây, bay cao hơn, xa hơn, tự do hơn bất kỳ người đàn ông nào. Ném bóng đến vinh quang. Đúng.

Tiếng la hét của đám đông nhỏ dần, và đứng một mình trong một vũng ánh sáng rỉ sét, chính xác ở cuối hư không.

Chương 15

Fleur cố ngủ trên chuyến bay đến Paris, nhưng mỗi khi nhắm mắt, cô lại nghe thấy tiếng Jake và Belinda. Cường đoạn con gái tôi đi, Koranda, để nó cứu lấy sự nghiệp của mình.

“Cô Savagar?” Một người tài xế lái xe đến gần cô khi cô đứng bên băng chuyền hành lý tại Orly. “Cha của cô đang đợi cô.”

Cô đi theo người tài xế qua nhà ga đông đúc đến một chiếc limousine đậu bên lề đường. Ông mở cửa cho cô, và cô đi vào trong, trong vòng tay của Alexi. “Bố.”

Ông kéo cô lại gần. “Vì vậy, cô gái, cuối cùng thì con đã quyết định về nhà với ta.”

Cô vùi mặt vào lớp vải đắt tiền của chiếc áo khoác vest và bắt đầu khóc. “Thật là khủng khiếp. Con đã rất ngu ngốc.”

Chương 15

“Đây, đây, con gái. Hãy nghỉ ngơi ngay bây giờ. Mọi thứ sẽ ổn thôi.”

Ông bắt đầu vuốt ve cô, và cảm giác thật thoải mái khi cô nhắm mắt lại.

Khi họ đến nhà, Alexi đã giúp cô vào phòng của mình. Cô yêu cầu ông ngồi bên cạnh cô cho đến khi cô ngủ, và ông ấy đã làm thế.

Sáng hôm sau, khi cô tỉnh lại thì đã muộn. Một người giúp việc phục vụ cà phê cho cô trong phòng ăn cùng với hai chiếc bánh sừng bò, cô đã đẩy đi. Cô không thể tưởng tượng mình sẽ lại đưa được thức ăn vào miệng.

Alexi bước vào, cúi người và hôn lên má cô. Ông cau mày khi nhận ra chiếc quần jean và áo pull cô mặc sau khi tắm. “Con không mang theo quần áo khác sao, con yêu? Chúng ta sẽ phải lấy cho con một số thứ ngày hôm nay.”

“Con có những thứ khác. Con chỉ không có năng lượng để mặc chúng vào.” Cô có thể thấy ông ta không hài lòng và cô ước mình sẽ cố gắng để trông đẹp hơn.

Ông ấy đã tra hỏi cô một cách nghiêm khắc. “Làm thế nào con có thể làm một điều như vậy với mái tóc của con? Trông con giống một cậu bé.”

“Đó là một món quà tạm biệt cho mẹ con.”

“Ta hiểu rồi. Sau đó, chúng ta sẽ chăm sóc nó ngày hôm nay.”

Ôngra hiệu cho người giúp việc rút cà phê cho mình, sau đó, rút một điều thuốc từ chiếc hộp bạc mà ông mang trong túi áo khoác vest. “Kể cho bố chuyện gì đã xảy ra.”

“Belinda đã gọi cho bố chưa?”

“Vài lần. Bà ấy khá điên cuồng. Tôi đã nói với bà ấy rằng bạn đang trên đường đến các hòn đảo của Hy Lạp, nhưng con sẽ không cho bố biết cụ thể. Bố cũng đã nói với bà ấy rằng hãy để con yên.”

“Điều đó có nghĩa là bà ấy đang trên đường đến Hy Lạp.”

“Tự nhiên thôi.”

Họ im lặng một lúc và sau đó, Alexi hỏi, “Tất cả những điều này có liên quan gì đến một diễn viên nào đó không?”

“Làm sao bố biết?”

“Bố coi mọi thứ ảnh hưởng đến những người thuộc về bố là việc của mình.”

Cô nhìn xuống cốc cà phê của mình, cố gắng che giấu sự thật rằng đôi mắt cô lại một lần nữa ứa nước mắt. Cô mệt vì khóc, mệt vì nỗi đau đang giằng xé trong lòng. “Con đã yêu anh ấy,” cô nói. “Chúng con đã ngủ cùng nhau.”

“Chắc chắn đã xảy ra.”

Cô không thể kìm được sự cay đắng của mình. “Mẹ con đã ở đó trước tiên.”

Hai dải khói hẹp cuộn tròn từ lỗ mũi của Alexi. “Bố sợ là hiển nhiên. Mẹ con là một người phụ nữ có chút quyết tâm thứ mà các ngôi sao điện ảnh đều quan tâm.”

“Họ đã có được một thỏa thuận.”

“Giả sử con nói với bố.”

Alexi lắng nghe khi Fleur lặp lại cuộc trò chuyện mà cô đã nghe được giữa Jake và Belinda. Khi cô nói xong, ông ấy nói, “Động lực của mẹ con có vẻ rõ ràng, nhưng còn người yêu của con thì sao?”

Cô bối rối trước sự lựa chọn từ ngữ của anh. “Động lực của anh ấy rất rõ ràng. Bộ phim này có ý nghĩa với anh ấy. Cảnh yêu đương phải phát huy tác dụng. Khi con đóng băng, anh ấy nhìn thấy toàn bộ dự án bị phá hủy.”

“Thật không may, con đã không có lựa chọn tốt hơn cho người yêu đầu tiên của mình.”

“Rõ ràng con không phải là người đánh giá nhân vật tốt nhất thế giới.”

Ông ngả người ra ghế và bắt chéo chân. Đối với một người đàn ông khác, cử chỉ trông có vẻ ẻo lả, nhưng Alexi khiến nó trở nên nam tính một cách lịch lãm. “Bố hy vọng là con đang có ý định ở lại với bố một thời gian. Bố nghĩ điều đó là tốt nhất cho con.”

“Dù sao thì cũng phải một thời gian. Cho đến khi con có thể lấy được dáng vẻ của mình. Đó có nghĩa là bố có con.”

“Ta đã đợi điều này lâu hơn con có thể hình dung, cô gái à. Đó là niềm vinh hạnh của bố.” Ông ta đứng lên. “Có một thứ bố muốn cho con xem. Bố đã cảm thấy mình giống như một đứa trẻ đang chờ đợi Giáng sinh.”

“Nó là gì vậy?”

“Con sẽ thấy.” Cô đi theo ông qua nhà và băng qua các khu vườn để hướng tới bảo tàng. Ông ta đưa chìa khóa vào ổ khóa và vặn nó. “Nhắm mắt lại.”

Cô đã làm theo yêu cầu của ông. Ông dẫn cô qua ngưỡng cửa vào bên trong mát mẻ, thoang thoảng mùi mốc của bảo tàng. Cô nhớ lại lần cuối cùng cô đến đây, ngày cô gặp em trai mình. Cô không biết liệu cha mình đã tìm thấy Michel chưa. Cô nên hỏi, nhưng cô đã không.

“Đây là một khoảng thời gian may mắn đối với bố,” Alexi nói. “Bố đang thấy tất cả những giấc mơ của mình được thực hiện.” Cô nghe thấy ông bật một cái công tắc. “Mở mắt ra.”

Bảo tàng tối om, ngoại trừ một cặp đèn sân khấu ở trung tâm. Chúng chiếu xuống sân đồ trống rỗng lần cuối cùng cô ở đó. Giờ đây, nó là chiếc ô tô lộng lẫy nhất mà cô từng thấy. Nó có màu đen lấp lánh, cân đối một cách tinh xảo, với phần mũi dài vô tận trông giống như trong phim hoạt hình về chiếc xe hơi của một triệu phú. Cô sẽ nhận ra nó ở bất cứ đâu, và cô thốt lên một tiếng nhẹ nhàng. “Đó là Royale. Bố đã tìm thấy nó!”

“Ta đã không nhìn thấy nó kể từ năm 1940.” Ông ấy lặp lại câu chuyện mà ông ấy đã kể cho cô rất nhiều lần. “Có ba người chúng tôi, cô gái. Chúng tôi đưa nó vào sâu trong hệ thống cống rãnh của Paris và bọc nó bằng vải bạt và rơm. Trong suốt cuộc chiến, ta không đến gần nó vì sợ bị theo dõi. Sau đó, khi ta trở về sau Giải phóng, chiếc xe đã không còn nữa. Hai người đàn ông khác biết về nó đã bị giết ở Bắc Phi. Ta nghĩ bây giờ, người Đức đã tìm thấy nó. Ta đã mất hơn ba mươi năm để xác định vị trí của nó.”

“Nhưng bằng cách nào? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Hàng chục năm hỏi thăm, tiền được tung ra những nơi thích hợp và không đúng cách.” Ông lấy một chiếc khăn tay từ túi áo ngực và lau một vệt bụi vô hình trên tấm chăn bunn. “Tất cả những gì quan trọng là giờ đây, ta đang sở hữu bộ sưu tập Bugattis quan trọng nhất trên thế giới, và Royale là viên ngọc quý.”

Mãi về sau, sau khi ông cho cô xem mọi đặc điểm trên chiếc Bugatti, cô đến phòng của mình, nơi một thợ làm tóc đang đợi. Người đàn ông không hỏi gì mà chỉ cắt tóc của Fleur sát đầu cô và nói với cô rằng anh ta không thể làm gì nữa cho đến khi tóc dài ra. Cô trông thật kinh khủng, giống như một tù nhân, đôi mắt to bị nhòe bởi quầng thâm, cái đầu quá khổ, không có tóc. Tuy nhiên, hình ảnh phản chiếu xấu xí của cô mang lại cho cô một cảm giác thích thú biến thái. Bây giờ, vẻ ngoài của cô phù hợp với cách cô cảm thấy bên trong.

Alexi cau mày khi nhìn thấy cô và đưa cô trở lại phòng để trang điểm, nhưng cũng chẳng ích gì. Họ đi dạo quanh khu đất và nói về những gì họ sẽ làm khi cô cảm thấy tốt hơn. Cô chớp mắt vào buổi chiều. Vào bữa tối, cô chọn miếng thịt bê, sau đó, đến phòng làm việc của Alexi để lắng nghe Sibelius. Ông nắm tay cô, và khi âm nhạc lướt qua cô, một số nút thắt đau đớn bên trong cô bắt đầu nói lòng. Cô thật ngu ngốc khi để Belinda giữ cô xa bỏ trong vài năm qua, nhưng cô luôn để mẹ cô thao túng cô. Cô sợ nổi loạn dù là nhỏ nhất vì sợ sẽ đánh mất tình yêu của Belinda. Một tình yêu mà bây giờ cô mới biết rằng cô chưa bao giờ thực sự có được.

Cô tựa đầu vào vai Alexi và nhắm mắt lại. Cô không còn có thể tạo ra bất kỳ sự tức giận thực sự nào đối với ông ta nữa. Trong nỗi đau của mình, cuối cùng, cô đã tìm thấy sự tha thứ. Ông là người duy nhất trong cuộc đời cô không có gì để đạt được khi yêu cô.

Đêm đó, cô không ngủ được. Cô tìm thấy một lọ thuốc ngủ cũ của Belinda, nuốt hai viên rồi ngồi phịch xuống mép giường. Phần tồi tệ nhất là đánh mất lòng tự trọng của cô. Cô để Belinda dắt mũi cô xung quanh. Cô thở hổn hển như một chú chó con khi làm theo mọi mong muốn của mẹ mình. Yêu con, mẹ ơi. Mẹ đừng bỏ con. Và sau đó là Jake. Cô đã xây dựng những tưởng tượng ngu ngốc xung quanh anh và cố gắng khiến bản thân tin rằng anh đã yêu lại cô. Cô tập trung vào nỗi đau của mình, coi nó như một nốt ghê.

“Con bị ốm à, con yêu?”

Alexi đứng thất nút áo choàng ở ngưỡng cửa. Cô chưa bao giờ thấy ông ấy trầm ngâm. Mái tóc mỏng màu xám thép của ông ấy gọn gàng như thể ông ấy mới đến thợ cắt tóc của mình. “Không, không ốm.”

“Trông con giống như một cậu bé với mái tóc cắt đáng sợ của mình. Đứa trẻ đáng thương. Lên giường ngay.”

Ông quán lấy cô như thể cô là một đứa trẻ. “Con yêu bố, Papa,” cô nói nhẹ nhàng, siết chặt tay ông nơi nó nằm ở ngưỡng che chắn.

Anh lướt môi mình trên môi cô. Chúng khô và thô ráp đến không ngờ. “Lật lại. Ta sẽ xoa lưng cho con và giúp con chìm vào giấc ngủ.”

Cô đã làm theo lời ông ấy. Nó cảm thấy tốt. Tay ông luôn xuống dưới áo sơ mi của cô, và khi ông xoa bóp làn da của cô, sự căng thẳng của cô dịu đi. Thuốc ngủ đã phát huy tác dụng của nó, và cô chìm vào giấc mơ về Jake. Jake làm tình với cô. Jake hôn lên cổ cô và chạm vào cô qua lớp vải mềm mịn của quần lót.

Sau vài ngày đầu tiên ở Paris, cuộc sống của Fleur bắt đầu ổn định vào một nếp sống bình thường. Cô dậy muộn, sau đó nghe nhạc hoặc xem tạp chí. Buổi chiều, cô chợp mắt cho đến khi một trong những người giúp việc đánh thức cô để kịp tắm và mặc quần áo trước khi Alexi về nhà. Đôi khi họ cùng nhau đi dạo trên khu đất, nhưng việc đi bộ khiến cô mệt mỏi và họ không đi xa được. Cô khó ngủ vào ban đêm, vì vậy, Alexi đã xoa lưng cho cô.

Cô biết mình phải dừng việc buồn bực, và cô đã cố gắng lên kế hoạch, nhưng cô không thể quay lại Mỹ ngay lập tức. Nhìn cách cô làm, không ai ngờ sẽ nhận ra cô, nhưng nếu điều đó xảy ra, cô sẽ phải đối mặt với các phóng viên, điều này là không thể.

Tháng Tám chuyển sang tháng Chín. Belinda tiếp tục gọi, và Alexi tiếp tục lừa bà ấy. Ông ta nói với bà ấy rằng Fleur hẳn đã thay đổi ý định về Hy Lạp và nói rằng các thám tử mà ông ta thuê nghĩ rằng cô có thể đang ở Bahamas. Ông ta đã giảng cho Belinda về sự thất bại của bà trong vai trò làm mẹ và khiến bà ấy khóc.

Fleur bắt đầu nghĩ đến Hy Lạp. Cô luôn yêu những hòn đảo. Cô có thể mua một ngôi nhà ở đó, và một con ngựa nữa. Những hòn đảo sẽ chữa lành vết thương lòng cho cô. Cô nói với Alexi rằng cô muốn khai thác một số tiền mà ông ấy sẽ xử lý cho cô, nhưng ông

ấy nói rằng nó bị ràng buộc trong các khoản đầu tư dài hạn. Cô bảo ông ấy rút ra. Ông ấy nói cô nên hiểu nó không đơn giản như vậy và cô không nên lo lắng về tiền bạc. Ông ấy sẽ mua cho cô bất cứ thứ gì cô muốn. Cô nói với ông rằng cô muốn có một ngôi nhà trên đảo Aegean và một con ngựa. Ông ấy nói rằng họ sẽ nói về nó khi cô cảm thấy tốt hơn.

Cuộc nói chuyện khiến cô bất an. Mọi việc thật đơn giản khi để Alexi lo liệu. Các hóa đơn luôn được thanh toán, cô và Belinda có thật nhiều tiền khi họ cần.

Cô cố ép mình tập thể dục. Một ngày nọ, cô qua được cổng và đi ra phố Bienfaisance. Một người chạy với chiếc băng đô màu cam rực rỡ. Cô không thể nhớ cảm giác thế nào khi có nhiều năng lượng như vậy, và cô quay trở lại nhà.

Đêm đó, cô thức giấc với chiếc váy ngủ ướt đầm mồ hôi. Cô lại mơ về Jake. Cô quay lại cổng tu viện Annonciation nhìn ông lái xe đi. Cô vào phòng tắm của mình để lấy một viên thuốc ngủ, nhưng hộp đựng đã hết sạch. Cô đã lấy viên cuối cùng vào hai đêm trước. Cô đi đến phòng của Belinda để xem liệu cô có thể tìm thêm được không. Trên đường đi, cô nhìn thấy một ngọn đèn mờ mờ ở cuối hành lang. Nó đến từ các bậc thang dẫn đến tầng áp mái. Tò mò, cô leo lên và bước vào căn phòng kỳ lạ nhất mà cô từng thấy.

Trần nhà được sơn màu xanh lam với những đám mây trắng mịn đang đua trên đó. Một chiếc dù bị rụng xuống giường, đổ sập một bên, treo lơ lửng trên chiếc giường sắt chật hẹp. Alexi ngồi trên chiếc ghế gỗ tựa thẳng lưng, vai buông thõng, nhìn chăm chăm vào một tấm kính trống không. Belinda đã nói với cô rằng Michel từng ở trên gác mái. Đây từng là phòng của cậu ấy.

“Alexi?”

“Đề ta yên. Ra khỏi đây.”

Cô đã bị bao bọc trong nỗi đau của chính mình đến nỗi cô đã không nghĩ về cha mình. Cô quỳ xuống bên chiếc ghế của ông. Cô chưa bao giờ biết ông ta uống quá nhiều, nhưng bây giờ, ông ta có mùi rượu. “Bố nhớ em ấy, phải không?” cô hỏi nhẹ nhàng.

“Con không biết gì về nó.”

“Con biết về những người mất tích. Con biết cảm giác nhớ người mình yêu là như thế nào.”

Ông ngẩng đầu lên, đôi mắt trống rỗng lạnh lùng khiến cô sợ hãi. “Tình cảm của con là quan hệ, nhưng không cần thiết. Michel là một kẻ yếu đuối, và ta đã loại cậu ấy ra khỏi cuộc đời mình.”

Giống như con, cô nghĩ. Giống như bố đã từng cắt đứt con. “Vậy bố đang làm gì trong phòng của cậu ấy?”

“Ta đã uống quá nhiều và ta đang phóng túng bản thân. Người của công chúng nên hiểu điều đó.”

Cô đã bị tổn thương. “Bố nghĩ rằng con phóng túng bản thân mình?”

“Tất nhiên rồi. Cách con đặt Belinda xuống chân. Cách con đã biến ta trở thành người cha mà con hằng mong muốn.”

Cô cảm thấy ớn lạnh. Cô đứng lại và xoa xoa hai cánh tay của mình. “Con đã không coi bố vượt quá gì cả. Vài năm gần đây, bố thật tuyệt vời đối với con.”

“Ta đã trở thành chính xác những gì ta biết con muốn ta trở thành.”

Cô chợt khao khát được trở về phòng của mình. “Con đi ngủ đây.”

“Chờ đã.” Ông đặt chiếc ly rỗng lên bàn. “Đừng chú ý. Ta đang có tưởng tượng của riêng mình, vì vậy, ta không nên chế nhạo con. Ta đã mơ mộng về những gì sẽ xảy ra nếu Michel là một đứa con trai xứng đáng với ta thay vì một kẻ yếu đuối hư hỏng đáng lẽ không bao giờ được sinh ra.”

“Đó là thời trung cổ,” cô nói. “Hàng triệu đàn ông là người đồng tính. Đó không phải là một vấn đề lớn.”

Ông ta bước ra khỏi ghế nên đột nhiên, cô nghĩ rằng ông ta sẽ đánh cô. “Con không biết gì về nó! Không gì cả! Michel là một người Savagar.” Ông đi ngang qua phòng, những động tác điên cuồng của ông khiến cô sợ hãi. “Sự tục tĩu như vậy là không thể tưởng tượng được đối với một Savagar. Đó là máu của mẹ con. Ta không bao giờ nên kết hôn với bà ấy. Bà ấy là một sai lầm duy nhất của cuộc đời ta, và ta chưa bao giờ có thể khôi phục được điều đó. Sự bỏ bê của bà ấy khiến Michel biến thái. Nếu con không được sinh ra, bà ấy đã có thể là một người mẹ đúng nghĩa đối với thằng bé.”

Rượu đang nói. Đây không phải là cha của cô. Cô phải chạy đi trước khi cô nghe thấy bất cứ điều gì thêm. Cô quay ra cửa, nhưng

ông đã ở bên cạnh cô.

“Con không biết rõ về ta chút nào.” Ông đưa tay lên cánh tay cô. “Ta nghĩ chúng ta phải nói chuyện ngay bây giờ. Ta đã cố gắng kiên nhẫn, nhưng điều đó đã đủ lâu rồi.”

Cô cố gắng bước đi, nhưng ông không để cô đi. “Ngày mai,” cô nói. “Khi bố tỉnh táo.”

“Ta không say. Chỉ là sâu muộn.” Ông đặt tay lên cổ cô và đưa ngón tay cái nhẹ nhàng lướt qua tai cô. “Con nên gặp mẹ của mình khi bà ấy thậm chí còn trẻ hơn con bây giờ. Thật đầy lạc quan... Thật đam mê. Và tự cho mình là trung tâm khi còn nhỏ. Ta có kế hoạch cho con, cô gái. Những kế hoạch mà ta đã thực hiện khi con mười sáu tuổi, ngày ta nhìn thấy con lần đầu tiên.”

“Những loại kế hoạch gì?”

“Con đang sợ hãi. Nằm trên giường của Michel và để ta xoa lưng cho con để chúng ta có thể nói chuyện.”

Cô không muốn nằm trên giường của Michel. Cô muốn về phòng, khóa cửa và kéo chăn trùm lên đầu.

“Đến đây, cô gái. Ta đã làm con buồn. Hãy để ta làm cho nó tốt hơn.” Ông ta nở nụ cười âm áp khiến sự căng thẳng của cô dịu đi. Đêm nay, ông ấy nhớ Michel, thế thôi. Và cô ghen, như thường lệ, vẫn cố gắng quên đi sự tồn tại của em trai mình. Ông ấy hướng cô về phía giường.

Cô nằm xuống tấm đệm trần và chắp tay dưới má. Chiếc giường chùng xuống khi ông ngồi cạnh cô và bắt đầu xoa lưng cô qua lớp áo choàng mỏng manh của cô. “Ta đã kiên nhẫn chờ đợi con, cô gái. Ta đã cho con hai năm. Ta đã để con yêu. Ta đã để cho con và mẹ con bơi nhò cái tên Savagar bằng nghề nghiệp thô tục của con.”

Cô cứng người. “Bố làm gì...”

“Suýt. Bây giờ, ta đang nói, cô gái, và con phải lắng nghe. Vào cái đêm ta nhìn thấy con cúi xuống quan tài để hôn lên môi bà của con, ta biết rằng một sự bất công lớn đã được thực hiện. Con là tất cả những gì con trai ta nên có, nhưng con đã quá gắn bó với mẹ của con. Ngay cả tháng trước, con sẽ không chịu đựng những lời chỉ trích về bà ấy. Ta đã phải cho con thời gian để tự mình nhìn thấy bà ấy thực sự là ai để tình cảm sai lầm của con không còn tồn tại giữa chúng ta. Đó là một bài học đau đớn, nhưng là một bài học cần

thiết. Bây giờ, con đã biết bà ấy thực sự cảm thấy như thế nào về con. Và giờ thì con cuối cùng đã sẵn sàng để thay thế vị trí của con bên cạnh ta.”

Cô quay lưng lại và nhìn lên ông ấy. “Con không biết ý bố là gì. Thế chỗ của con bên cạnh bố?”

Ông ấy vòng tay quanh vai cô và xoa bóp. Mi mắt khép hờ, gần như buồn ngủ. Cô muốn rời đi trước khi điều gì đó khủng khiếp xảy ra. Cô nhìn lên chiếc dù. Nó lơ lửng và ngả vàng phía trên cô.

“Con thuộc về ta, con yêu. Ở cạnh ta. Con thuộc về ta theo cách mà mẹ con chưa bao giờ làm.” Ông ta luồn ngón tay vào bên trong cổ áo choàng đang mở của cô. “Ta sẽ định hình con thành một người phụ nữ tuyệt đẹp. Ta có những kế hoạch tuyệt vời dành cho con.” Tay ông ta hạ xuống, đẩy cổ áo choàng ra... lại đi chuyển xuống thấp hơn.

“Alexi!” Cô đưa tay lên và bắt lấy cổ tay ông ta.

Ông ta mỉm cười nhẹ nhàng đến mức cô xấu hổ trước những gì cô nghĩ ông ấy sẽ làm.

“Đúng vậy, con yêu, để chúng ta ở bên nhau. Con không thấy nó mỗi khi con nhìn lại chính mình sao? Con không thể nhìn thấy sự không chung thủy của mẹ con bất cứ khi nào con nhìn vào gương?”

Không chung thủy? Trong một khoảnh khắc, cô không thể nghĩ từ đó có nghĩa là gì.

“Đã đến lúc con biết sự thật. Hãy từ bỏ những điều viển vông. Hãy từ bỏ nó. Sự thật sẽ tốt hơn nhiều.”

“Không...”

“Cô không phải con gái tôi, cô gái ngọt ngào. Chắc chắn cô đã cảm thấy điều đó. Mẹ của cô đã mang thai khi tôi kết hôn với bà ấy.”

Con thú đã trở lại. Con quái vật to lớn, xấu xí muốn nhai cô thành từng mảnh. “Tôi không tin ông. Ông đang nói dối với tôi.”

“Cô là máu mủ của tên khốn Errol Flynn, kẻ thù truyền kiếp của tôi.”

Đó là một trò đùa. Cô thậm chí còn cố gắng mỉm cười để cho ông ấy thấy cô là một người giỏi đùa. Nhưng nụ cười đã tắt, và những đám mây sơn trên trần nhà mờ đi khi cô nhớ Johnny Guy đã nói về Belinda và Errol Flynn và Khu vườn thánhAllah.

Alexi nghiêng người và áp má mình vào má cô. “Đừng khóc, bé con. Tốt hơn là theo cách này. Cô không thấy sao?”

Những đám mây bơi đến trước mặt cô, và con quái vật gặm nhấm da thịt cô, cắn những vết nhỏ không đủ lớn để thực hiện đúng nhiệm vụ. Ông ta chạm nhẹ vào cô qua tấm áo choàng.

“Đẹp quá. Nhỏ và mỏng manh, không tròn trịa như của mẹ con.”

“Không! Chết tiệt!” Cô gạt tay ông ta ra và cố đứng dậy, nhưng con thú đã nuốt chửng sức lực của cô.

“Ta xin lỗi, em yêu. Tôi đã thật ngu ngốc và tôi khá xấu hổ.” Ông ấy để cô ấy đi. “Tôi phải cho cô thời gian điều chỉnh, nhìn nhận mọi thứ như tôi đang làm, để thấy rằng chúng ta ở bên nhau không có gì là hại cả. Chúng ta không chung dòng máu. Cô không phải nói.”

“Ông là cha tôi,” cô thì thầm.

“Không bao giờ!” ông ta nói gay gắt. “Tôi chưa bao giờ nghĩ mình là cha của cô. Những năm vừa qua là giai đoạn tán tỉnh. Ngay cả mẹ của cô cũng hiểu điều đó.”

Cô tự đẩy mình lên. Các nút nệm găm sâu vào đầu gối cô.

“Đừng bận tâm đến điều này ngay bây giờ,” ông ta nói. “Tôi đã vụng về không thể tha thứ được. Chúng ta sẽ tiếp tục như hiện tại cho đến khi cô sẵn sàng.”

“Sẵn sàng?” Giọng cô đặc lại, như thể cô đang chết chìm. “Sẵn sàng cho những gì?”

“Chúng ta sẽ nói về nó sau.”

“Bây giờ! Nói cho tôi ngay!”

“Cô rõ ràng đang quẩn trí.”

“Tôi muốn nghe mọi thứ.”

“Nó sẽ có vẻ lạ đối với cô. Cô không có thời gian điều chỉnh.”

“Ông muốn gì ở tôi, Alexi?”

Ông thở dài. “Ta muốn cô ở lại bên ta, để ta chiều chuộng cô. Ta muốn cô mọc tóc để cô xinh đẹp trở lại.”

Còn nữa. Cô biết điều đó. “Nói cho tôi.”

“Cô không có đủ thời gian.”

“Nói cho tôi!” Những ngón tay của cô chạm vào nệm, và cô dang lên lời cầu nguyện thầm lặng. Đừng nói những gì con biết bố sẽ nói. Đừng nói rằng bố muốn con trở thành người yêu của bố.

Ông ấy không làm vậy.

Ông ấy nói ông ấy muốn cô có đứa con của ông ấy.

Alexi giải thích kế hoạch của mình khi Fleur đứng ở cửa sổ gác mái bần thiêu và nhìn ra mái nhà. Một thứ gì đó màu hồng nằm trên gạch, cơ thể không lông của một con chim non đã rơi khỏi tổ từ một trong những ống khói. Alexi đi quanh căn phòng áp mái, tay đút vào túi áo và đặt nó khéoléo quanh cô. Ngay sau khi cô có thai, ông ấy sẽ đưa cô đi đâu đó trong khoảng thời gian ấy, và sau đó, khi nó kết thúc, thông báo rằng ông ấy đã nhận một đứa trẻ. Đứa bé sẽ có máu của ông ấy, máu của cô và máu của Flynn.

Cô nhìn chăm chăm vào cơ thể nhỏ bé không lông. Nó không bao giờ có cơ hội sống, thậm chí không bao giờ có cơ hội để mọc những cọng lông của mình.

Ông ta đảm bảo với cô rằng động cơ của ông ta không phải là của một ông già dâm dăng-Cô đã nói, Bố ời, không phải con - và sau khi mọi chuyện kết thúc, họ có thể quay lại mối quan hệ cũ, và ông ta sẽ là người cha yêu thương của cô, như cô muốn.

“Tôi đang thuê một luật sư,” cô nói, nhưng giọng cô chặt đến nỗi những lời nói đó phát ra như một tiếng thì thầm đứt quãng và cô phải lặp lại chính mình. “Tôi đang thuê một luật sư. Tôi muốn tiền của tôi.”

Ông ấy cười. “Hãy thuê một đội quân của họ, nếu bạn muốn. Bạn đã tự mình ký giấy tờ. Tôi thậm chí còn giải thích nó cho bạn. Tất cả đều khá hợp pháp.”

“Tôi muốn tiền của tôi.”

“Đừng lo lắng về tiền bạc, cô gái. Ngày mai, tôi sẽ mua cho cô bất cứ thứ gì cô muốn. Kim cương cho ngón tay của cô. Ngọc lục bảo phù hợp với đôi mắt của cô.”

“Không.”

“Mẹ của cô đã từng cô đơn,” ông ta nói. “Bà ấy không một xu dính túi, không có triển vọng cho tương lai. Và có thai, mặc dù tất nhiên lúc đó, tôi không biết điều đó. Bây giờ, cô cần tôi cũng giống như lúc mẹ cô cần tôi vậy.”

Cô phải hỏi ông ta. Trước khi bước ra khỏi căn phòng này, cô phải hỏi, trừ khi cô lại khóc, và cô gần như không thể nói ra những lời bóp nghẹn. “Ông biết gì về tôi?”

Câu hỏi của cô khiến ông ta bối rối.

Cô đã bị nghệt thờ. “Ông biết gì về tôi mà khiến ông nghĩ rằng tôi sẽ làm điều gì đó kinh khủng như vậy? Ông thấy điểm yếu nào? Ông không hề ngu ngốc. Ông sẽ không đưa ra đề xuất tục tĩu này nếu ông không nghĩ rằng có khả năng tôi sẽ chấp nhận nó. Có chuyện gì xảy ra với tôi vậy?”

Ông ấy đã nhún vai. Đó là một cử chỉ tao nhã, và cũng có một chút đáng tiếc. “Đó không phải là lỗi của cô, cô gái. Hoàn cảnh bắt buộc cô phải làm vậy, nhưng cô phải hiểu rằng, bản thân cô chẳng khác gì một vật trang trí xinh xắn. Cô không có bất kỳ giá trị thực nào. Cô không biết làm bất cứ điều gì.”

Cô lau mũi bằng mu bàn tay. “Tôi là người mẫu nổi tiếng nhất thế giới.”

“Đurabé lấp lánh là sự sáng tạo của Belinda, cô bé. Cô sẽ thất bại nếu không có bà ấy. Và nếu cô thành công... Chà, đó không phải là thành công của riêng cô, phải không? Tôi đang cung cấp cho cô một khả năng và lời hứa rằng tôi sẽ không bao giờ quay lưng lại với cô. Cả hai chúng ta đều biết đó là điều quan trọng nhất đối với cô.”

Ông ta tin rằng cô sẽ làm được. Cô có thể nhìn thấy điều đó trong sự kiêu ngạo hoàn hảo của ông. Ông ta đã nhìn vào bên trong cô, xem những gì ở đó và quyết định rằng cô đủ yếu để làm điều bẩn thỉu này.

Với một tiếng nấc nghẹn ngào, cô chạy từ căn phòng áp mái xuống cầu thang để đến phòng riêng của mình, nơi cô khóa cửa lại và áp lưng vào nó.

Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng bước chân của ông ta trên hành lang. Ông ta dừng lại bên ngoài cửa phòng cô. Cô nhắm nghiền mắt lại, gần như không thể thở được. Ông ấy bước đi. Cô trượt xuống dọc theo cánh cửa và ngồi trên sàn, nơi cô cong người ôm đầu gối. Cô cứ như vậy, lắng nghe tiếng tim đập thình thịch của chính mình cho đến tận những giờ phút sâu thẳm nhất trong đêm.

Chìa khóa xoay không tiếng động trong ổ khóa khi cô thả mình vào viện bảo tàng. Cô đặt túi đeo vai xuống và bật đèn lên. Lòng bàn tay cô đổ mồ hôi, và cô lau chúng vào quần jean của mình trong khi đi về phía phòng dụng cụ nhỏ ở phía sau.

Mọi thứ đều gọn gàng một cách tỉ mỉ, giống như ông ấy vậy. Cô nhớ lại cảm giác của bàn tay ông khi chúng chạm vào ngực cô, và cô khoanh tay trước ngực. Cô buộc mình phải tập trung vào hàng

dụng cụ. Cuối cùng, cô cũng tìm được thứ mình muốn. Cô nhấc nó ra khỏi cái kệ hẹp và kiểm tra trọng lượng của nó trên tay. Belinda đã sai. Các quy tắc đều giống nhau cho tất cả mọi người. Nếu mọi người không tuân theo các quy tắc, họ đều đã mất nhân tính.

Cô đóng cửa và đi ngang qua bảo tàng để đến chiếc Royale. Đèn trần tỏa sáng như những ngôi sao nhỏ trong lớp sơn đen lấp lánh. Chiếc xe đã được nâng niu. Alexi đã bọc nó bằng vải bạt và rom để nó không bị tổn hại gì.

Cô nâng chiếc xà beng lên cao qua đầu và hạ nó xuống chiếc mũ trùm đầu đen bóng. Hàm của con thú bị đóng lại nghe răng rắc.

Chương 16

Fleur thanh toán bằng thẻ tại American Express bằng cách sử dụng Thẻ Vàng của cô làm ID. Khi đến ga Lyon, cô chen qua đám đông đến bảng lịch trình và nghiên cứu sự mờ ảo của các con số và thành phố. Chuyến tàu tiếp theo rời đến Nîmes, cách Paris 400 dặm. Bốn trăm dặm từ sự trừng phạt của Alexi Savagar.

Cô đã phá hủy Royale, đập vỡ mũ xe và kính chắn gió, lưới tản nhiệt và đèn chiếu sáng một cách có hệ thống, đập vào chắn bùn và hai bên xe. Sau đó, cô tấn công trái tim của chiếc xe, động cơ vô song của Ettore Bugatti. Những bức tường đá dày của bảo tàng đã che khuất tiếng ồn, và không ai cố gắng ngăn cản cô khi cô đặt dấu chấm hết cho giấc mơ của Alexi.

Chương 16

Đôi vợ chồng già đã ở trong khoang nhìn cô một cách nghi ngờ. Đáng lẽ cô nên tắm rửa sạch sẽ trước để không bị lộ liễu như vậy. Cô quay lại nhìn chăm chú ra cửa sổ. Trên mặt cô có máu, và vết cắt trên má do mảnh kính rơi đau nhói. Đó chỉ là một vết cắt nhỏ nhưng cô nên rửa sạch để nó không nhiễm trùng và để lại sẹo.

Cô hình dung ra khuôn mặt của mình với một vết sẹo nhỏ trên má. Và sau đó, cô tưởng tượng ra vết sẹo bắt đầu từ chân tóc, cắt một đường chéo trên trán và dày lên để chia đôi mỗi bên lông mày. Nó sẽ làm sụp mí mắt của cô và cắt xuống má đến quai hàm của cô. Điều đó sẽ làm được, cô nghĩ. Một vết sẹo như thế sẽ giữ cô an toàn trong suốt quãng đời còn lại.

Ngay trước khi tàu rời ga, có hai phụ nữ trẻ bước vào khoang mang theo các tạp chí Mỹ. Fleur quan sát hình ảnh phản chiếu của họ qua cửa sổ khi họ ổn định chỗ ngồi và bắt đầu nghiên cứu những người ngồi khác trong phong cách du lịch điển hình. Có vẻ như đã nhiều tuần trôi qua kể từ khi cô ngủ, và cô mệt đến mức cảm thấy đầu óc nhẹ bẫng. Cô nhắm mắt lại và tập trung vào nhịp đoàn tàu. Khi chìm vào giấc ngủ không yên, cô nghe thấy tiếng kim loại đập vỡ và tiếng kính vỡ vụn.

Các cô gái Mỹ đã nói về cô khi cô thức dậy. “Đó phải là cô ấy,” một người trong số họ thì thầm. “Bỏ qua mái tóc của cô ấy. Hãy nhìn đôi lông mày đó.”

Vết sẹo ở đâu? Vết sẹo trắng xinh cắt đôi lông mày của cô ấy ở đâu?

“Đừng ngó ngán.” cô gái kia thì thào. “Fleur Savagar sẽ làm gì khi đi du lịch một mình? Bên cạnh đó, tôi đọc được rằng cô ấy đang ở California để đóng một bộ phim.”

Con hoảng loạn trong cô như tiếng xà beng đập mạnh. Cô đã được nhận ra hàng trăm lần trước đây và điều này cũng không khác gì, nhưng được kết nối với Đứabé lấp lánh khiến cô cảm thấy buồn nôn. Từ từ, cô mở mắt ra.

Các cô gái đang xem tạp chí. Fleur chỉ có thể xác định nội dung trang báo trong hình phản chiếu qua cửa sổ, một quảng cáo đồ thể thao mà cô đã thực hiện cho Armani. Tóc cô bay theo mọi hướng từ bên dưới vành một chiếc mũ mềm, lớn.

Cô gái đối diện với cô cuối cùng cũng cầm tờ tạp chí và nghiêng người về phía trước. “Xin lỗi,” cô ấy nói. “Có ai từng nói rằng bạn trông giống hệt người mẫu Fleur Savagar không?”

Cô nhìn lại họ.

“Cô ấy không nói được tiếng Anh,” cuối cùng, cô gái nói.

Người bạn đồng hành của cô lật tờ tạp chí đã đóng lại. “Tôi đã nói với bạn đó không phải là cô ấy.”

Họ đến được Nîmes, và Fleur tìm được một căn phòng trong một khách sạn bình dân gần ga xe lửa. Khi cô nằm trên giường đêm đó, cảm giác tê dại bên trong cô cuối cùng cũng vỡ ra. Cô bắt đầu khóc, thốn thức vì cô đơn và sự phản bội lần nổi tuyệt vọng vô bờ bến. Cô không còn gì cả. Tình yêu của Belinda là một lời nói dối, và Alexi đã làm cô bị vấy bẩn mãi mãi. Sau đó là Jake... Ba người họ đã cùng nhau cưỡng hiếp linh hồn của cô.

Mọi người tồn tại nhờ khả năng phán đoán của họ, nhưng mọi phán đoán của cô đều sai. Cô không là gì cả, Alexi đã nói thế. Khi màn đêm lắng xuống quanh cô, cô hiểu ý nghĩa của địa ngục. Địa ngục đã bị mất trong thế giới, ngay cả từ chính bạn.

“Tôi rất tiếc, thưa cô, nhưng tài khoản này đã bị đóng.” Thẻ vàng của Fleur biến mất, nằm gọn trong lòng bàn tay của người bán hàng như một trò ảo thuật.

Sự hoảng sợ bao trùm lấy cô. Cô cần tiền. Với tiền, cô có thể ẩn náu ở một nơi nào đó mà cô sẽ an toàn với Alexi và nơi không ai có thể nhận ra cô, một nơi nào đó mà Fleur Savagar có thể không còn tồn tại. Nhưng bây giờ, điều đó là không thể. Khi đi vội qua các con phố ở Nîmes, cô cố gắng rũ bỏ cảm giác rằng Alexi đang theo dõi

mình. Cô nhìn thấy ông ta qua các ô cửa, trong phản chiếu của cửa sổ các cửa hàng, trong những khuôn mặt lướt qua cô trên đường phố. Cô chạy trốn trở lại ga xe lửa. Chạy. Cô phải chạy.

Khi Alexi nhìn thấy đồng hồ nát của Royale, lần đầu tiên ông ta cảm thấy cái chết của chính mình. Nó khiến ông ấy bị liệt nhẹ nửa người bên phải kéo dài gần hai ngày. Ông ta đóng cửa trong phòng và không gặp ai.

Cả ngày, ông ta nằm trên giường, tay trái cầm một chiếc khăn. Đôi khi, ông ta nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương.

Khuôn mặt bên phải của ông ta chùng xuống.

Nó gần như không thể nhận thấy, ngoại trừ cái miệng. Dù cố gắng đến đâu, ông ta cũng không thể kiềm chế được dòng nước bọt chảy ra từ góc. Mỗi lần nhấc khăn tay lên lau đi, ông mới biết rằng cái miệng là thứ mà ông sẽ không bao giờ tha thứ.

Tình trạng tê liệt dần dần mất đi, và khi có thể kiểm soát được cái miệng mình, ông mới gọi các bác sĩ. Họ nói rằng đó là một cơn đột quỵ nhỏ. Một lời cảnh báo. Họ yêu cầu ông cắt giảm lịch trình của mình, ngừng hút thuốc, theo dõi chế độ ăn uống của mình. Họ đã đề cập đến bệnh tăng huyết áp. Alexi kiên nhẫn lắng nghe và sau đó bác bỏ chúng.

Ông ấy đã rao bán bộ sưu tập ô tô của mình vào đầu tháng 12. Phiên đấu giá đã thu hút người mua từ khắp nơi trên thế giới. Ông ta được khuyên nên tránh xa, nhưng ông ta muốn xem. Khi mỗi chiếc xe đi qua khu phố, ông đều quan sát khuôn mặt của những người mua, in nét mặt của họ vào tâm trí để mình luôn ghi nhớ.

Sau khi cuộc đấu giá kết thúc, ông ta đã cho tháo dỡ bảo tàng, gỡ từng viên đá.

Fleur ngồi vào một chiếc bàn đầy vết nứt ở phía sau một quán cà phê sinh viên ở Grenoble và nhét từng miếng của chiếc bánh ngọt thứ hai vào miệng cho đến khi chẳng còn gì. Trong gần một năm rưỡi, thức ăn là thứ mang lại cảm giác an toàn duy nhất cho cô. Khi chiếc quần jean của cô ngày càng chật hơn và cô có thể kẹp được nếp gấp rõ ràng đầu tiên của chất béo ở góc xương sườn của mình, làn sương mù dày đặc tê tái đã bốc lên đủ lâu để cô cảm thấy một cảm giác hoàn thành ngắn ngủi. Đứa bé lấp lánh đã biến mất.

Cô tưởng tượng ra vẻ mặt của Belinda nếu bây giờ bà có thể nhìn thấy cô con gái quý giá của mình. 21 tuổi, thừa cân, tóc cắt tém, và quần áo rẻ tiền, xấu xí. Và Alexi... Cô có thể nghe thấy sự khinh thường của ông gầy bên trong một thứ tình cảm ngọt ngào như một viên kẹo với phần tâm bị nhiễm bẩn.

Cô đếm tiền cẩn thận và rời khỏi quán cà phê, kéo cổ áo parka của đàn ông quanh cổ cô chặt hơn. Đó là tháng Hai và trời tối, băng giá trên vỉa hè vẫn còn sót lại của trận tuyết buổi sáng hôm đó. Cô kéo chiếc mũ len của mình xuống sâu hơn trên đầu, để bảo vệ mình khỏi cái lạnh hơn là sợ ai đó sẽ nhận ra mình. Điều đó đã không xảy ra trong gần một năm.

Một hàng người đã bắt đầu hình thành tại rạp chiếu phim, và khi cô vào vị trí của mình ở cuối, một nhóm sinh viên Mỹ trao đổi sau cô. Những âm thanh đều đều của trọng âm của họ truyền vào tai cô. Cô không thể nhớ lần cuối cùng cô nói tiếng Anh. Cô không quan tâm liệu cô có bao giờ nói lại thứ tiếng này hay không.

Bất chấp cái lạnh, lòng bàn tay cô vẫn đổ mồ hôi, và cô nhét chúng sâu hơn vào túi áo parka của mình. Lúc đầu, cô tự nhủ rằng mình thậm chí sẽ không đọc các bài bình luận về Sunday Morning Eclipse, nhưng cô đã không thể ngăn mình lại. Các nhà phê bình đã tử tế với cô hơn cô mong đợi. Một người gọi màn trình diễn của cô là “màn ra mắt đầy hứa hẹn đáng ngạc nhiên”. Một người khác nhận xét về “phản ứng hóa học nóng bỏng giữa Koranda và Savagar”. Chỉ có cô mới biết phản ứng hóa học đó đã diễn ra trong một chiều như thế nào.

Bây giờ, cô chỉ tồn tại, nhận bất cứ công việc gì có thể tìm được và lên vào giảng đường đại học khi cô không đi làm. Hai tháng trước, cô đã lên giảng với một sinh viên người Đức ngọt ngào, người đã ngồi cạnh cô trong một bài giảng kinh tế tại trường Đại học Avignon. Cô không muốn Jake là người đàn ông duy nhất mà cô yêu. Không lâu sau đó, cô đã tưởng tượng ra sự hiện diện của Alexi đang thờ dài trên cổ mình, và cô đã rời Avignon để đến Grenoble.

Một cô gái Pháp đứng xếp hàng trước bắt đầu trêu chọc người bạn trai của mình. “Anh có sợ tôi sẽ không quan tâm đến anh tối nay sau khi tôi đã dành hai giờ để xem Jake Koranda không?”

Anh ta nhìn lướt qua tấm áp phích phim. “Em mới là người nên lo lắng. Tôi sẽ xem Fleur Savagar. Jean-Paul đã xem bộ phim vào tuần trước và anh ấy vẫn đang nói về cơ thể của cô ấy.”

Fleur thu mình sâu hơn vào cổ áo parka của mình. Cô phải tự mình chứng kiến.

Cô tìm được một chỗ ngồi ở hàng ghế cuối cùng của rạp hát. Đoạn phim mở đầu được ghi lại, và máy ảnh quay được một dải đất nông nghiệp bằng phẳng ở Iowa. Đôi ủng bụi bặm bước xuống con đường rải sỏi. Đột nhiên khuôn mặt của Jake tràn ngập màn hình. Cô đã từng yêu anh, nhưng ngọn lửa phản bội rực cháy đã đốt cháy tình yêu đó, chỉ còn lại đồng tro tàn lạnh lẽo.

Một vài cảnh đầu tiên lướt qua, và sau đó Jake đứng trước trang trại Iowa. Một cô gái trẻ nhảy lên từ xích đu trước hiên nhà. Những chiếc bánh ngọt mà Fleur đã nhét xuống thành cục trong bụng khi cô nhìn mình chạy vào vòng tay anh. Cô nhớ đến sự rắn chắc của lồng ngực anh, cái chạm môi của anh. Cô nhớ lại tiếng cười của anh, những câu nói đùa của anh, cách anh ôm cô thật chặt đến mức cô nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ để cô đi.

Ngực cô thắt lại. Cô không thể ở lại Grenoble lâu hơn nữa. Cô phải rời đi. Ngày mai. Đêm nay. Bây giờ.

Điều cuối cùng cô nghe thấy khi lao ra khỏi rạp là giọng của Jake. “Em xinh như vậy từ khi nào vậy, Lizzie?”

Chạy. Cô phải chạy cho đến khi cô biến mất, thậm chí chạy khỏi chính mình.

Alexi ngồi vào chiếc ghế da sau bàn làm việc trong phòng làm việc và châm một điều thuốc, điều cuối cùng trong năm điều thuốc cuối cùng ôngta cho phép mình hút mỗi ngày. Các báo cáo được gửi cho ông vào đúng ba giờ chiều thứ Sáu hàng tuần, nhưng ông luôn đợi đến tối khi ở một mình để nghiên cứu chúng. Những bức ảnh trước mặt ông ấy trông rất giống những bức ảnh khác đã được gửi cho ông ấy trong vài năm qua. Mái tóc từ tiệm hớt tóc xấu xí, chiếc quần jean rách bươm, đôi mắt da xộc xệch. Thừa mứa. Đối với một người đáng ra ở đỉnh cao vẻ đẹp của cô ấy, cô ấy trông thật ghê gớm.

Ông ấy đã rất chắc chắn rằng cô sẽ quay lại New York và tiếp tục sự nghiệp của mình, nhưng cô đã làm ông ấy ngạc nhiên khi ở lại Pháp. Lyon, Aix-en-Provence, Avignon, Grenoble, Bordeaux,

Montpelier - tất cả các thị trấn có trường đại học. Cô ngốc nghếch tin rằng mình có thể trốn ông ta trong đám sinh viên vô danh. Như thể một điều như vậy là có thể.

Sau sáu tháng, cô ấy bắt đầu tham gia các lớp học tại một sở trường đại học. Lúc đầu, ông ta cảm thấy bối rối trước sự lựa chọn của cô về các khóa học: bài giảng về giải tích, luật hợp đồng, giải phẫu học, xã hội học. Cuối cùng, ông ấy cũng nhận ra mô hình và nhận ra rằng cô chỉ chọn các lớp học được tổ chức trong các giảng đường lớn, nơi có rất ít cơ hội để ai đó phát hiện ra cô không phải là sinh viên đã đăng ký. Việc đăng ký chính thức là điều không cần bàn, vì cô không có tiền. Ông ấy đã nhìn thấy điều đó.

Đôi mắt ông lướt xuống danh sách những công việc vô lý mà cô phải làm để nuôi sống bản thân trong hai năm qua: rửa bát, dọn chuồng, xếp bàn. Đôi khi cô làm việc cho các nhiếp ảnh gia, không phải với tư cách là một người mẫu - một ý tưởng như vậy bây giờ thật lố bịch - mà là chạy đèn và thiết bị xử lý. Cô đã vô tình phát hiện ra cách phòng thủ duy nhất có thể sử dụng để chống lại ông ta. Ông ta có thể lấy gì từ một người không có gì?

Ông nghe thấy tiếng bước chân và nhanh chóng nhét những bức ảnh vào cặp da. Khi chúng đã được giấu đi, ông bước tới cửa và mở khóa.

Tóc của Belinda rơi bù khi ngủ và mascara của cô ấy bị nhoe. “Tôi lại mơ thấy Fleur,” cô ấy thì thầm. “Tại sao tôi cứ mơ về nó? Tại sao nó không trở nên tốt hơn?”

“Bởi vì cô tiếp tục giữ vững,” anh ta nói. “Cô sẽ không để nó đi.”

Belinda đặt tay lên cánh tay anh ta, cầu xin. “Anh biết nó ở đâu. Nói tôi nghe đi.”

“Tôi đang bảo vệ cô, em yêu.” Những ngón tay lạnh lẽo của anh ta lướt trên má cô. “Tôi không muốn để cô tiếp xúc với lòng thù hận của con gái mình.”

Belinda cuối cùng đã để anh ta một mình. Anh ta quay trở lại bàn làm việc của mình, nơi anh tanghiên cứu lại bản báo cáo, sau đó khóa nó vào kết sắt trên tường. Hiện tại, Fleur không có thứ gì có giá trị mà anh ta có thể phá hủy, nhưng sẽ đến lúc cô ấy làm được. Anh ta là một người đàn ông kiên nhẫn, và anh ta sẽ chờ, ngay cả khi phải mất nhiều năm.

Chuông trước cửa hiệu ảnh Strasbourg kêu leng keng khi Fleur đặt hộp phim cuối cùng lên kệ. Những tiếng động bất ngờ vẫn khiến cô giật mình, mặc dù đã hai năm rưỡi trôi qua kể từ khi cô bỏ trốn khỏi Paris. Cô tự nhủ rằng nếu Alexi muốn cô, ông ấy sẽ tìm thấy cô ngay. Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường. Chủ của cô đã chạy một chương trình đặc biệt về những bức ảnh vộm bé khiến họ bận rộn cả tuần, nhưng cô hy vọng buổi chiều sẽ kết thúc việc gấp rút để cô có thể đến với bài giảng kinh tế của mình. Lau sạch tay trên chiếc quần jean, cô gạt tấm rèm ngăn khu vực lễ tân nhỏ với studio sang một bên.

Gretchen Casimir đứng ở phía bên kia. “Lạy Chúa!” cô thốt lên.

Fleur cảm thấy như thể ai đó đã kẹp một tấm kính che xung quanh ngực cô.

“Lạy Chúa!” cô lặp lại.

Fleur tự nhủ không thể tránh khỏi việc ai đó sẽ tìm thấy cô - cô nên biết ơn vì đã mất nhiều thời gian - nhưng cô không cảm thấy biết ơn. Cô cảm thấy bị mắc kẹt và hoảng sợ. Cô không nên ở lại Strasbourg lâu như vậy. Bốn tháng là quá dài.

Gretchen tháo kính râm ra. Ánh mắt cô lướt qua bóng dáng của Fleur. “Cô trông giống như một quả bóng. Tôi không thể sử dụng bạn như thế này.”

Tóc cô ấy dài hơn Fleur nhớ, và màu nâu vàng sáng hơn. Đôi giày ống của cô ấy trông giống như Mario trong Florence, bộ đồ vải lanh màu be chắc chắn là của Perry Ellis, và chiếc khăn quàng cổ của Hermès. Fleur gần như đã quên bộ quần áo đó trông như thế nào. Cô có thể sống trong sáu tháng trên những thứ Gretchen đang mặc.

“Chắc hẳn cô đã tăng được bốn mươi cân. Và mái tóc đó! Tôi không thể bán cô cho Field and Stream.”

Fleur đã cố gắng kéo cái mép cần cỗi ra khỏi băng phiến, nhưng nó sẽ không vừa với khuôn mặt của cô. “Không ai yêu cầu cô làm thế,” cô nói một cách chặt chẽ.

“Cuộc vượt ngục này đã khiến cô phải trả giá rất đắt,” Gretchen nói. “Các hợp đồng bị phá vỡ. Các vụ kiện.”

Fleur cố gắng luồn một tay vào trong túi quần jean của mình, nhưng lớp vải bị kéo căng đến mức cô chỉ có thể xoay sở với một ngón tay cái. Cô không quan tâm. Nếu trước đây, cô nặng một trăm

ba mươi cân, cô sẽ mất ngay cả cảm giác an toàn thoáng qua. “Gửi hóa đơn cho Alexi,” cô nói. “Ông ấy có hai triệu đô la của tôi để trang trải. Nhưng tôi hình dung cô đã phát hiện ra điều đó.” Alexi biết cô đang ở đâu. Ông ấy là người đã gửi Gretchen đến đây. Căn phòng đóng cửa với cô.

“Tôi sẽ đưa cô trở lại New York,” Gretchen nói, “và đưa cô vào một nông trại béo bở. Sẽ mất nhiều tháng trước khi cô có thể làm việc. Mái tóc kinh khủng đó sẽ làm hại cô, vì vậy, đừng nghĩ rằng tôi có thể lấy theo giá cũ của cô và đừng nghĩ rằng Parker có thể mua cho cô một bộ phim khác ngay lập tức.”

“Tôi sẽ không quay lại,” Fleur nói. Thật kỳ lạ khi nói tiếng Anh.

“Tất nhiên rồi. Hãy nhìn nơi này xem. Tôi không thể tin rằng cô thực sự làm việc ở đây. Chúa ơi, sau khi Sunday Morning Eclipse ra mắt, một số đạo diễn hàng đầu ở Hollywood đã muốn có cô.” Cô ấy đâm cuống kính râm vào túi áo khoác để ống kính. “Cuộc cãi vã ngớ ngẩn này giữa cô và Belinda đã diễn ra đủ lâu. Các bà mẹ và con gái luôn có vấn đề. Không có lý do gì để làm ra một điều như vậy.”

“Đó không phải việc của cô.”

“Lớn lên đi, Fleur. Đây là thế kỷ XX, và không có người đàn ông nào đáng để chia rẽ hai người phụ nữ quan tâm đến nhau.”

Vì vậy, đó là những gì mọi người tin rằng cô và Belinda đã cãi nhau vì Jake. Cô hầu như không nghĩ về anh nữa. Thỉnh thoảng cô nhìn thấy ảnh của anh trên tạp chí, thường là cau có với nhiếp ảnh gia đang xâm phạm quyền riêng tư của anh. Đôi khi anh ở bên một người phụ nữ xinh đẹp, và bụng của cô luôn nhộn nhạo khó chịu. Nó giống như tình cờ bắt gặp một con mèo hoặc con chim đã chết. Cái xác vô hại, nhưng nó vẫn khiến bạn giật bắn mình.

Sự nghiệp diễn xuất của Jake đang phát triển mạnh mẽ hơn bao giờ hết, nhưng mặc dù Sunday Morning Eclipse đã mang về cho anh giải Oscar biên kịch, anh đã ngừng viết. Dường như không ai biết tại sao, và Fleur chẳng quan tâm.

Gretchen không cố gắng che giấu sự khinh bỉ của cô. “Hãy nhìn lại chính mình đi. Cô đã hai mươi hai tuổi, lần trốn giữa hư không, sống như một kẻ bần cùng. Khuôn mặt của cô là tất cả những gì cô có và cô đang cố gắng hết sức để hủy hoại điều đó. Nếu không

nghe lời tôi, cô sẽ thức dậy vào một buổi sáng, già nua và cô đơn, hài lòng với bất cứ thứ gì mình nhận được. Đó là điều cô muốn ư? Cô có đang tự hủy hoại bản thân như vậy không?”

Là côư? Nỗi đau tồi tệ nhất đã biến mất. Cô thậm chí có thể nhìn vào một tờ báo hình ảnh của Belinda và Alexi với một biệt đội nào đó. Tất nhiên mẹ cô đã quay lại với ông ta. Alexi là một trong những người đàn ông quan trọng nhất ở Pháp, và Belinda cần ánh đèn sân khấu như cách người khác cần oxy. Đôi khi Fleur nghĩ đến việc quay trở lại New York, nhưng cô không bao giờ có thể làm người mẫu nữa, và cô sẽ làm gì ở đó? Chết béo đã giữ cô an toàn, và trôi qua hiện tại dễ dàng hơn là lao vào một tương lai không chắc chắn. Dễ hơn để quên đi cô gái đã quyết tâm làm cho mọi người yêu mình. Cô không cần tình yêu của người khác nữa. Cô không cần ai khác ngoài chính mình.

“Để tôi yên,” cô nói với Gretchen. “Tôi sẽ không quay lại.”

“Tôi không có ý định rời đi cho đến khi...”

“Đi chỗ khác đi.”

“Cô không thể tiếp tục thích...”

“Cút ra!”

Gretchen để mắt cô lướt qua chiếc áo sơ mi namxấu xí, qua chiếc quần jean lồi lõm. Cô ấy đánh giá cô, bình phẩm cô, và Fleur cảm thấy chính xác thời điểm khi Gretchen Casimir quyết định cô không còn xứng đáng với động lực.

“Cô là một kẻ thất bại,” cô ấy nói. “Cô thật buồn tẻ và đáng thương, sống một cuộc đời bế tắc. Nếu không có Belinda, cô chẳng là gì cả.”

Nọc độc dâng sau những lời nói của Gretchen không làm cho chúng bớt đúng hơn chút nào. Fleur không có tham vọng, không có kế hoạch, không có niềm tự hào về thành tích - không gì khác ngoài một loại phản xạ sinh tồn câm nín. Không có Belinda, cô chẳng là gì cả.

Một giờ sau, cô rời khỏi tiệm ảnh và lên chuyến tàu tiếp theo rời Strasbourg.

Sinh nhật lần thứ hai mươi ba của Fleur đến và đi. Một tuần trước lễ Giáng sinh, cô ném một số thứ vào một chiếc túi vải thô, lấy giấy thông hành Eurail và rời Lille để lên một chuyến tàu đến Vienna. Pháp là nơi duy nhất ở châu Âu mà cô có thể làm việc hợp

pháp, nhưng cô phải rời đi vài ngày nếu không cô sẽ chết ngạt. Cô không còn nhớ được cảm giác mảnh mai và mạnh mẽ lành như thế nào, hay cảm giác không phải lo lắng khi trả tiền thuê căn phòng tồi tàn với bồn rửa ố rỉ sét và những mảng ẩm ướt trên trần nhà là như thế nào.

Cô chọn Vienna theo ý thích sau khi đọc *The World According to Garp*. Một nơi với những chú gấu đi xe máy một bánh và một người đàn ông chỉ có thể đi trên đôi tay của mình lại dường như hợp lý. Cô tìm thấy một căn phòng giá rẻ trong một khu hẻm cũ của Vienna với thang máy lồng chim mạ vàng mà nhân viên trợ giúp đặc biệt nói với cô đã bị quân Đức phá vỡ trong chiến tranh. Sau khi mang theo chiếc túi vải thô của mình lên sáu bậc cầu thang, cô mở cửa vào một căn phòng nhỏ với đồ đạc cũ nát và tự hỏi ý của anh ta là cuộc chiến nào. Cô lột quần áo, kéo tấm khăn phủ lên người, và khi gió thổi tung cửa sổ, thang máy kêu cọt két, cô đi ngủ.

Sáng hôm sau, cô đi bộ qua Cung điện Schönbrunn và sau đó, dùng bữa trưa rẻ tiền tại Leupold gần Rooseveltplatz. Một người phục vụ đặt một đĩa bánh bao nhỏ của Áo có tên Nockerln trước mặt cô. Chúng rất ngon, nhưng cô đã gặp khó khăn để hạ gục chúng. Không có gấu đi xe máy một bánh ở Vienna, không có đàn ông đi trên tay họ, chỉ có những vấn đề cũ kỹ mà không cách nào giải quyết được. Cô chưa bao giờ là người dũng cảm nhất, nhanh nhất hay mạnh nhất. Tất cả chỉ là ảo ảnh.

Một chiếc áo khoác trench coat của Burberry và chiếc cặp Louis Vuitton được cô chải lên bàn, sau đó được đeo lại chỗ của chúng. “Fleur? Fleur Savagar?”

Phải mất một lúc, cô mới nhận ra người đàn ông đang đứng trước mặt mình là Parker Dayton, người đại diện cũ của cô. Anh ta ở độ tuổi ngoài bốn mươi với một trong những khuôn mặt trông như thể nó được tạo hình hoàn hảo bởi Nhà điêu khắc thần thánh và sau đó, ngay trước khi đất sét khô, anh ta bị ủn vào trong. Ngay cả bộ râu màu gừng được cắt tỉa gọn gàng mà anh ấy đã nuôi từ lần cuối cô nhìn thấy anh ấy cũng không thể che giấu được chiếc cằm kém ấn tượng hoặc cân bằng chiếc mũi ướn.

Cô chưa bao giờ thích Parker. Belinda đã chọn anh ta để xử lý sự nghiệp điện ảnh của Fleur dựa trên sự giới thiệu của Gretchen,

nhưng hóa ra anh ta là người tình của Gretchen vào thời điểm đó chứ không phải là thành viên cấp trên của các nhà quản lý. Tuy nhiên, từ những bằng chứng được cung cấp bởi chiếc cặp của Vuitton và đôi giày Gucci, việc kinh doanh dường như cũng thu lợi.

“Cô trông như phân.” Không đợi lời mời, anh tangòì đôi diện cô và đặt chiếc cặp của mình xuống sàn. Anh nhìn cô chăm chăm. Cô nhìn lại. Anh ta lắc đầu. “Gretchen phải trả một khoản tiền rất lớn để giải quyết các hợp đồng người mẫu mà cô đã phá vỡ.” Tay anh ta gõ vào mặt bàn, và cô có cảm giác anh ta đang ngứa ngáy khi rút máy tính ra để bấm số cho cô.

“Gretchen không tốn một xu nào cả,” cô nói. “Tôi chắc chắn rằng Alexi đã thanh toán các hóa đơn bằng tiền của tôi và tôi có thể mua được.”

Anh ta nhún vai. “Cô là một lý do khiến bây giờ, tôi khá gần bó với âm nhạc.” Anh ta châm một điếu thuốc. “Tôi đang quản lý Neon Lynx. Cô phải nghe nói về họ. Họ là nhóm nhạc rock nổi tiếng nhất nước Mỹ. Đó là lý do tại sao tôi ở Vienna.” Anh lần mò trong túi và cuối cùng rút ra một tấm vé. “Hãy đến buổi hòa nhạc tối nay với tư cách khách mời của tôi. Chúng tôi đã bán hết vé trong nhiều tuần.”

Cô đã nhìn thấy các áp phích dán khắp thành phố. Đêm nay là buổi biểu diễn mở màn trong chuyến lưu diễn Châu Âu đầu tiên của họ. Cô nhận lấy tấm vé và nhắm tính xem mình có thể nhận được gì để phê bình nó. “Tôi không thể coi anh là người quản lý nhạc rock.”

“Nếu một ban nhạc rock thành công, giống như cô đã có giấy phép để in tiền. Lynx đang chơi một câu lạc bộ hạng ba trên bờ biển Jersey khi tôi tìm thấy họ. Tôi biết họ có thứ gì đó, nhưng họ đóng gói không đúng cách. Họ không có bất kỳ phong cách nào, cô biết tôi muốn nói gì không? Lẽ ra, tôi có thể chuyển giao chúng cho một người quản lý, nhưng công việc kinh doanh không quá khởi sắc vào thời điểm đó, vì vậy, tôi quyết định, cái quái gì vậy, tôi sẽ tự mình xử lý. Tôi đã thực hiện một số thay đổi và đưa chúng lên bản đồ. Tôi sẽ nói cho cô sự thật. Tôi hy vọng họ sẽ đánh, nhưng không lớn như thế này. Chúng tôi đã có bạo loạn ở hai thành phố trong chuyến lưu diễn cuối cùng của chúng tôi. Cô sẽ không tin-”

Anh vẫy tay với ai đó sau lưng cô, và một người đàn ông thứ hai tham gia cùng họ. Anh ta có thể khoảng ngoài 30 tuổi với mái tóc rậm và bộ ria mép kiểu Mãn Châu.

“Fleur, đây là Stu Kaplan, quản lý lịch trình của Neon Lynx.”

Đề Fleur nhẹ nhõm hơn, anh ấy dường như không nhận ra cô. Những người đàn ông gọi cà phê, sau đó Parker quay sang Stu. “Anh đã thu xếp nó chứ?”

Stu kéo hàng ria Mãn Châu của mình. “Tôi đã dành nửa giờ điện thoại với chi nhánh việc làm chết tiệt đó trước khi tôi tìm thấy bất kỳ ai nói được tiếng Anh. Sau đó, họ nói với tôi rằng họ có thể có một cô gái cho tôi trong một tuần. Chúa ơi, chúng ta sẽ đến Đức vào tuần tới.”

Parker cau mày. “Tôi không tham gia, Stu. Anh là người sẽ phải làm việc mà không có thư ký đường bộ.”

Họ nói chuyện trong vài phút. Parker lấy cớ đi đến phòng vệ sinh nam, và Stu quay sang Fleur. “Anh ấy là bạn của cô?”

“Thêm một người quen cũ.”

“Anh ta là một nhà độc tài quái đản. “Tôi không tham gia, Stu.” Chết tiệt, không phải lỗi của tôi mà cô ấy bị rò đến.”

“Thư ký lịch trình của anh á?”

Anh buồn bã gật đầu về ly cà phê, hàng ria của anh rũ xuống. “Tôi đã nói với cô ấy rằng chúng tôi sẽ trả tiền cho việc phá thai và mọi thứ, nhưng cô ấy nói rằng cô ấy sẽ trở lại Hoa Kỳ để làm đúng.” Stu ngược lên và nhìn chằm chằm vào Fleur đầy vẻ buộc tội. “Vì Chúa đi chứ, đây là Vienna. Freud đến từ đây, phải không? Họ phải có bác sĩ giỏi ở Vienna.”

Cô nghĩ ra một số điều để nói và loại bỏ tất cả. Anh ấy rên rỉ, “Ý tôi là sẽ không tệ lắm nếu chuyện này xảy ra ở Pittsburgh hoặc đâu đó, nhưng thật quái dị ở Vienna...”

“Chính xác thì một thư ký đường bộ làm gì?” Lời nói ra ngoài ý muốn của cô. Cô vẫn trôi dạt, như mọi khi.

Stu Kaplan nhìn cô với ánh mắt thích thú thực sự đầu tiên. “Là một chiếc điện thoại trả lời công việc lật vạt, sắp xếp kiểm tra kỹ lưỡng, giúp ích một chút cho ban nhạc. Không có gì khó cả.” Anh nhấp một ngụm cà phê. “Cô—uh—nói được chút tiếng Đức nào không?”

Cô cũng nhăm nháp. “Một chút.” Ngoài ra là tiếng Ý và tiếng Tây Ban Nha.

Stu ngả người ra ghế. “Công việc trả lương hai trăm một tuần, bao ăn ở. Cô có quan tâm?”

Cô có một bàn chờ việc làm ở Lille. Cô có lớp học và một căn phòng rẻ tiền, và cô không còn làm bất cứ điều gì bốc đồng nữa. Nhưng điều này cảm thấy an toàn. Khác nhau. Cô có thể xử lý nó trong một tháng hoặc lâu hơn. Cô không có việc gì tốt hơn để làm. “Tôi sẽ nhận nó.”

Stu quát ra một danh thiếp. “Hãy đóng gói vali của cô và gặp tôi tại Intercontinental sau một tiếng rưỡi nữa.” Anh ta vẽ nguệch ngoạc một thứ gì đó trên tấm thiếp và đứng dậy. “Đây là số phòng. Nói với Parker là tôi sẽ gặp anh ấy ở đó.”

Parker quay lại bàn, và Fleur kể cho anh ta nghe chuyện gì đã xảy ra. Anh ấy cười. “Cô không thể có công việc đó.”

“Sao không?”

“Cô không thể dính vào nó. Tôi không biết Stu đã nói gì với cô, nhưng trở thành thư ký đường bộ cho bất kỳ ban nhạc nào là một công việc khó và với một ban nhạc như Neon Lynx thì điều đó còn khó khăn hơn.”

Đó là sự thừa nhận công khai rằng cô chẳng có giá trị gì nếu không có Belinda. Cô nên rời đi và quên đi tất cả chuyện này, nhưng những gì trước đây chẳng qua là một sự thôi thúc đã đột nhiên trở nên quan trọng. “Tôi đã có những công việc khó khăn.”

Anh vỗ nhẹ vào tay cô một cách ân cần. “Hãy để tôi giải thích một điều. Một trong những lý do khiến Neon Lynx đứng đầu là vì họ là những tên khôn hư hòng, kiêu ngạo. Đó là hình ảnh của họ, và thành thật mà nói, tôi khuyến khích điều đó. Sự kiêu ngạo của họ là một phần lớn trong những gì làm cho họ trở nên tuyệt vời khi họ biểu diễn. Nhưng nó cũng khiến họ không thể làm việc. Và thư ký lịch trình không phải là thứ cô muốn gọi là một công việc có uy tín cao. Hãy đối mặt với nó. Cô đã quen với việc ra lệnh và không nhận chúng.”

Parker Dayton đã biết rất nhiều. Cô đã cố chấp với sự cứng đầu mà cô đã quên mất mình sở hữu. “Tôi có thể xử lý nó.”

Người đàn ông không có khiếu hài hước lại cười. “Cô sẽ không kéo dài nổi một giờ. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với cô cách

đây ba năm, nhưng cô đã làm mình khá ổn. Đây là một số lời khuyên miễn phí. Lấy bánh mì và bánh quy, sau đó gọi cho Gretchen và quay lại trước ống kính.”

Cô đã đứng lên. “Stu Kaplan có thể thuê thư ký lịch trình riêng của mình, phải không?”

“Trong những trường hợp bình thường, nhưng...”

“Được thôi. Anh ấy đã đề nghị cho tôi công việc và tôi đang nhận nó.”

Cô đã ra khỏi nhà hàng trước khi anh ấy có thể nói gì thêm, nhưng đi được nửa đường thì cô phải dựa vào thành của một tòa nhà để lấy lại hơi thở. Cô đang làm gì vậy? Cô tự nhủ rằng điều này an toàn, không hơn gì công việc của một thư ký, nhưng nhịp tim của cô không chịu chậm lại.

Khi cô bước vào căn phòng tại Intercontinental một giờ sau đó, cô cảm thấy như thể mình đang bước vào Bedlam. Một nhóm phóng viên đang nói chuyện với Parker và hai thanh niên ăn mặc lộng lẫy mà cô cho là thành viên ban nhạc. Những người phục vụ bưng khay thức ăn, và ba chiếc điện thoại đồ chuông cùng lúc. Sự điên rồ về những gì cô đã làm đã tấn công cô với toàn bộ lực lượng. Cô phải ra khỏi đây, nhưng Stu đã nhắc hai chiếc điện thoại và đang ra hiệu cho cô nhắc chiếc thứ ba..

Cô trả lời với một giọng không ổn định. Đó là quản lý của khách sạn Munich nơi cả nhóm ở vào đêm hôm sau. Anh ấy nói với cô rằng anh đã nghe tin đồn về việc hai dãy phòng khách sạn ở London bị phá hủy và rất tiếc khi thông báo cho cô rằng Neon Lynx không còn được chào đón tại cơ sở của anh ta. Cô đưa tay qua ống nghe và nói với Stu chuyện gì đã xảy ra.

Trong vài giây, cô nhận ra rằng người đàn ông dễ chịu của quán cà phê Stu Kaplan không phải là người đàn ông đang đứng trước mặt cô. “Nói với anh ấy rằng đó là Rod Stewart, vì Chúa đi chứ! Hãy sử dụng cái đầu quái đản của cô, và đừng làm phiền tôi với những thứ vớ vẩn nhỏ nhặt.” Anh ném một cái bìa kẹp hồ sơ về phía cô, đập vào các đốt ngón tay của cô. “Hãy kiểm tra kỹ các sắp xếp trong khi cô gọi điện cho anh ấy. Kiểm tra kỹ mọi thứ, và sau đó kiểm tra lại.”

Bụng cô quặn lại. Cô không thể làm điều này. Cô không thể làm việc với một người đang la hét và mong đợi cô biết những điều

chưa bao giờ được giải thích. Parker Dayton nở một nụ cười tự mãn với dòng chữ tôi-nói-cô-rời được viết trên đó. Khi cô quay đi khỏi anh ta, cô bắt gặp hình ảnh phản chiếu của mình trong phòng. Chiếc gương treo phía trên ghế sofa có cùng kích thước với những bức ảnh phóng to mà Belinda đã treo trên tường căn hộ ở New York. Khuôn mặt xinh đẹp quá khổ đó dường như chưa bao giờ thuộc về cô. Nhưng hình ảnh phản chiếu căng thẳng, nhão nhoét cũng không nhìn lại cô.

Cô siết chặt lòng bàn tay ẩm ướt của mình xung quanh ống nghe. “Tôi xin lỗi vì đã để anh phải chờ, nhưng anh không thể đổ lỗi cho Neon Lynx về những thiệt hại mà họ không gây ra.” Giọng cô có vẻ mỏng vì thiếu không khí. Cô hít một hơi thật nhanh, sau đó bắt đầu một cuộc ám sát có hệ thống nhân vật của Rod Stewart. Khi xong việc, cô bắt đầu xem xét quyết tâm các nhiệm vụ trong phòng từ hướng dẫn trên khay nhớ tạm, sau đó, tiếp tục sắp xếp chi tiết cho xe hành lý và đồ ăn. Khi người quản lý chuyển lại hướng dẫn cho cô và cô nhận ra rằng cô đã thuyết phục anh ấy đổi ý, cô cảm thấy một sự hài lòng gấp gáp khác xa với những gì cô đã làm.

Cô cúp điện thoại, nó lại vang lên. Một trong những người đi đường đã bị bắt vì ma túy. Lần này, cô đã chuẩn bị cho tiếng hét của Stu.

“Vì Chúa đi, cô không biết làm thế nào để xử lý bất cứ điều gì ư?” Anh nắm lấy áo khoác của mình. “Hãy lo những việc ở đây trong khi tôi đưa thằng khốn nạn ra khỏi tù. Và tôi đang nói với cô ngay bây giờ... Những cảnh sát Áo khốn kiếp đó đã nói tiếng Anh tốt hơn.” Anh ta ném một khay bìa cứng khác vào cô. “Đây là lịch trình và các bài tập. Nhận các chặng đó được đóng dấu cho khách VIP và gọi đến Munich để đảm bảo rằng họ đã lo việc đưa đón từ sân bay. Lần trước, chúng tôi đã thiếu xe limos. Và kiểm tra điều lệ từ Rome. Làm cho họ cung cấp cho chúng ta một dự phòng.” Anh ta vẫn ném chỉ dẫn khi bước ra khỏi cửa.

Cô đã gọi thêm tám cuộc điện thoại và dành nửa giờ cho các hãng hàng không trước khi nhận thấy rằng mình vẫn chưa cởi áo khoác. Parker Dayton hỏi cô đã ăn đủ chưa. Cô nghiêng răng và nói với anh rằng cô đã có một khoảng thời gian tuyệt vời, nhưng ngay khi anh rời khỏi căn phòng, cô đã ngồi phịch xuống ghế. Parker sẽ

rời chuyển lưu diễn sau ba ngày để trở về New York. Đó là khoảng thời gian cô phải tồn tại. Ba ngày.

Cô đã mất vài phút giữa các cuộc điện thoại để nghiên cứu bên quảng cáo, và khi tay guitar chính của Neon Lynx bước vào, cô nhận ra anh ta là Peter Zabel. Anh ta ở độ tuổi ngoài hai mươi, với thân hình nhỏ nhắn, gọn gàng và mái tóc đen dài chấm vai xoăn. Hai bông tai trang trí thùy phải của anh, một chiếc là viên kim cương khổng lồ và chiếc còn lại là một chiếc lông vũ dài màu trắng. Anh ta yêu cầu cô gọi cho người môi giới của anh ta ở New York. Anh ấy lo lắng về contrăn Anaconda của mình.

Sau khi tắt máy, anh ta ngồi phịch xuống chiếc ghế dài và chống ủng lên bàn cà phê. Họ có đôi giày cao gót Lucite dài ba inch với hình con cá vàng được vẽ vào. “Tôi là người duy nhất trong ban nhạc nhìn về tương lai,” anh ấy nói đột ngột. “Những người khác nghĩ rằng điều này sẽ kéo dài mãi mãi, nhưng tôi biết nó không xảy ra theo cách đó, vì vậy, tôi đang xây dựng một danh mục đầu tư.”

“Có lẽ là một ý kiến hay.” Cô với lấy những đường chuyển ở hậu trường và bắt đầu đóng dấu chúng.

“Nói thẳng ra đó là một ý kiến hay. Tên của cô là gì?”

Cô do dự. “Fleur.”

“Nhìn cô quen đấy. Cô là một con dê?”

“Không phải lúc này.” Cô đóng dấu vào thẻ VIP. Cô nghĩ cô đang đùa với ai? Ba ngày là mãi mãi.

Peter đứng dậy và đi ra cửa. Đột nhiên, anh ta dừng và quay lại. “Tôi biết tôi đã nhìn thấy cô ở đâu. Cô đã từng là một người mẫu hoặc một cái gì đó. Em trai tôi đã treo áp phích của cô trong phòng của cậu ấy, và cô đã ở trong bộ phim mà tôi đã xem. Fleur... chuyện gì vậy?”

“Savagar,” cô tự nói. “Fleur Savagar.”

“Đúng. Đúng rồi.” Anh ấy không có vẻ ấn tượng. Anh giật mạnh chiếc bông tai bằng lông vũ màu trắng. “Nghe này, tôi hy vọng cô không phiền khi tôi nói vậy, nhưng nếu cô đã có một danh mục đầu tư, cô sẽ có thứ gì đó để tiếp tục sau khi đã rửa sạch.”

“Tôi sẽ ghi nhớ điều đó cho sau này.” Cánh cửa đóng lại sau lưng anh, và cô nhận ra rằng mình đã mỉm cười lần đầu tiên sau nhiều tuần. Dù sao thì xung quanh đội này, Đứa bé lấp lánh là tin tức của ngày hôm qua. Cô cảm thấy như có thêm không khí để thở.

Chuyến lưu diễn đã khai mạc vào đêm hôm đó tại một nhà thi đấu thể thao ở phía bắc Vienna, và khi Stu trở lại với người đi đường mắc lỗi, cô không có một phút để suy nghĩ. Đầu tiên là sự lộn xộn vé, và sau đó là cảnh báo kéo dài một giờ tới ban nhạc. Cô phải có mặt ở sảnh sớm để kiểm tra kỹ phương tiện đi lại và lo tiền boa. Sau đó, cô phải thực hiện một cuộc gọi thứ hai cho các thành viên ban nhạc để nói với họ rằng xe limos đã sẵn sàng. Stu hét vào mặt cô về mọi thứ, nhưng anh ấy dường như hét với tất cả mọi người trừ ban nhạc, vì vậy, cô cố gắng phớt lờ. Theo như cô có thể nói, chỉ có hai quy tắc cơ bản: giữ cho ban nhạc vui vẻ và kiểm tra kỹ mọi thứ.

Khi các thành viên của Neon Lynx đi lang thang trong tiền sảnh, cô đã xác định được từng người. Peter Zabel mà cô đã gặp. Kyle Light, người chơi bass, không khó để nhận ra. Anh ta có mái tóc vàng mỏng, đôi mắt cup và một cái nhìn lãng phí. Frank LaPorte, tay trống, là một chàng trai tóc đỏ hiếu chiến với lon Budweiser trên tay. Simon Kale, người chơi keyboard, là người đàn ông da đen trông dữ tợn nhất mà cô từng thấy, với cái đầu cạo trọc và bôi dầu, dây chuyền bạc đeo trên ngực quá lớn và thứ gì đó trông đáng ngờ như một con dao rựa treo trên thắt lưng của anh ta.

“Barry quái dị đó ở đâu vậy?” Stu gọi lớn. “Fleur, đi lên và đưa tên khốn đó xuống đây. Và đừng làm bất cứ điều gì khiến anh ta khó chịu, vì Chúa đi chứ.”

Fleur miễn cưỡng đi đến thang máy và căn hộ áp mái của ca sĩ chính Barry Noy. Bên quảng cáo gọi anh ta là Mick Jagger mới. Anh ta hai mươi bốn tuổi, và những bức ảnh cho thấy anh ta với mái tóc dài màu cát và đôi môi mỏng vĩnh viễn biến thành một nụ cười mỉa mai. Từ những mẫu đối thoại, cô thu thập được rằng Barry “khó tính”, nhưng cô không để mình suy nghĩ quá nhiều về điều đó có thể có nghĩa là gì.

Cô gõ cửa phòng anh ta, và khi không có câu trả lời, cô thử nắm nắm. Nó đã được mở khóa. “Barry?”

Anh ta nằm dài trên ghế dài, cẳng tay vắt ngang mắt và mái tóc màu cát của anh ta rũ trên gối đi vắng về phía thảm. Anh ấy mặc cùng một chiếc quần dài bằng sa tanh như các thành viên khác của ban nhạc, ngoại trừ chiếc quần của anh ấy là màu cam Day-Glo với một ngôi sao màu đỏ được đính một cách chiến lược trên đáy quần.

“Barry? Stu đã cử tôi đến để có được anh. Xe limos đã ở đây và chúng ta đã sẵn sàng đi.”

“Tôi không thể chơi tối nay.”

“Uh... Tại sao vậy?”

“Tôi đang chán.” Anh ta thở dài thườn thượt. “Tôi thề là tôi chưa bao giờ chán nản như vậy trong suốt cuộc đời chết tiệt của mình. Tôi không thể hát khi tôi chán nản.”

Fleur liếc nhìn đồng hồ, chiếc Rolex Stu bằng vàng của một người đàn ông đã cho cô mượn chiều hôm đó. Cô có năm phút. Năm phút và hai ngày rưỡi. “Anh đang chán nản về điều gì?”

Lần đầu tiên anh ta nhìn cô. “Cô là ai?”

“Fleur. Thư ký mới.”

“Ồ đúng rồi, Peter đã kể cho tôi nghe về cô. Cô đã từng là một ngôi sao điện ảnh lớn hay gì đó.” Anh đưa tay che mắt lại. “Tôi đang nói với cô, cuộc sống thực sự tồi tệ. Ý tôi là bây giờ tôi thực sự rất nóng. Tôi có thể có bất kỳ người phụ nữ nào tôi muốn, nhưng con chó cái Kissy đó đã khiến tôi quẩn lầy ngón tay cô ấy. Tôi cá là hôm nay tôi đã gọi đến New York cả trăm lần, nhưng tôi không thể gọi được hoặc cô ấy không bao giờ trả lời điện thoại.”

“Có lẽ cô ấy đã ra ngoài.”

“Ừ. Cô ấy không sao cả. Ra ngoài với một số gã.”

Cô còn bốn phút. “Có người phụ nữ nào trong suy nghĩ đúng đắn của mình đi hẹn hò với người đàn ông khác khi cô ấy có thể có anh không?” cô nói, ngay cả khi cô đang nghĩ rằng bất kỳ người phụ nữ nào trong tâm trí cô sẽ hẹn hò với một con chim cánh cụt trước khi cô hẹn hò với anh ta. “Tôi cá rằng việc định giờ của anh tệ thôi. Múi giờ khó hiểu. Tại sao anh không thử gọi cô ấy sau buổi hòa nhạc? Sẽ là sáng sớm ở New York. Anh chắc chắn sẽ có được cô ấy sau đó.”

Anh ấy có vẻ thích thú. “Cô nghĩ vậy?”

“Tôi chắc chắn.” Ba phút rưỡi. Nếu họ phải đợi thang máy, cô sẽ gặp rắc rối. “Tôi thậm chí sẽ thực hiện cuộc gọi cho anh.”

“Cô sẽ đến đây sau buổi hòa nhạc và giúp tôi gọi điện được chứ?”

“Chắc chắn rồi.”

Anh cười toe toét. “Này, thật tuyệt. Ày, tôi nghĩ tôi sẽ thích cô.”

“Tốt. Tôi chắc chắn rằng tôi sẽ thích anh.” Trong mắt con lợn, anh biến chất. Ba phút. “Hãy xuống cầu thang.”

Barry đề nghị cô vào thang máy từ tầng chín đến tầng mười. Khi cô từ chối, anh ta trở nên ủ rũ, vì vậy, cô nói với anh rằng cô có thể bị bệnh chóng mặt. Điều đó dường như làm cho anh ta vui, và cô đưa anh ta đến hành lang với ba mươi giây để rảnh nợ.

Chương 17

Họ đến đầu trường khúc côn cầu trên băng. Sân khấu đã được dựng lên ở một đầu của sân trượt, và hàng trăm người hâm mộ đã chống lên các rào chắn bằng gỗ. Bỏ qua phần mở đầu, họ gọi Barry và cả nhóm. Stu ném một cái bìa kẹp hồ sơ vào Fleur và bảo cô kiểm tra lại mọi thứ. Vào thời điểm cô lui vào hậu trường để xem chương trình, tiếng la hét của đám đông đã trở nên chói tai. Ngay khi cô đeo nút tai cao su màu hồng mà người quản lý sân khấu đưa cho cô, sân khấu tối sầm lại. Một giọng nói vang lên qua loa, giới thiệu ban nhạc bằng tiếng Đức. Tiếng hét đã biến thành một bức tường âm thanh vững chắc, và bốn ánh đèn sân khấu chiếu vào sân khấu như những vụ nổ nguyên tử. Các chùm ánh sáng va chạm và Neon Lynx chạy về phía trước.

Chương 17

Đám đông bùng nổ. Barry nhảy lên không trung, tóc tung bay. Anh ta đẩy mạnh hông của mình để ngôi sao đánh kết màu đỏ trên đũng quần của anh bốc cháy. Frank LaPorte xoay dùi trống, và Simon Kale đập bàn phím. Fleur chứng kiến một cô gái trẻ, không quá mười hai hay mười ba tuổi, ngất xỉu trên chương ngại vật. Đám đông áp sát cô ấy, và không ai chú ý đến.

Âm nhạc khàn khàn và bản năng, khiêu dâm một cách trắng trợn, và Barry Noy đã chơi trước đám đông cho tất cả những gì anh ấy xứng đáng. Khi bài hát kết thúc, đám đông tràn qua rào chắn, và cô có thể thấy rằng các lính gác đang trở nên căng thẳng. Những ánh đèn sân khấu nhấp nháy màu xanh và đỏ trong những thanh kiếm ánh sáng đan chéo nhau, và ban nhạc bước vào bài tiếp theo.

Cô sợ ai đó sẽ bị giết. Một trong những người đi đường đến đứng bên cạnh cô. “Nó luôn luôn như thế này?” cô hỏi.

“Không. Đoán là vì chúng tôi đã quen ở Mỹ. Đám đông quái đản đã chết đêm nay.”

Sau buổi biểu diễn, cô đứng cùng Stu trong nhà để xe dưới tầng hầm bị cảnh sát Viennese bắt quả tang và đếm số xe limos. Ban nhạc bước ra, cả năm người đều ướt đầm mồ hôi. Barry nắm lấy tay cô. “Phải nói chuyện với cô.”

Khi anh kéo cô về phía chiếc xe limo dẫn đầu, cô bắt đầu phản đối. Stu lờm cô, và cô nhớ quy tắc số một. Giữ cho ban nhạc vui vẻ. Dịch ra có nghĩa là giữ cho Barry Noy hạnh phúc.

Cô lên xe limousine, và anh kéo cô ngồi xuống ghế bên cạnh. Cô nghe thấy tiếng dây xích lạch cạch, và Simon Kale leo vào cùng với họ. Cô nhớ lại cách anh ta xoay con dao nguy hiểm đó trên sân khấu, và cô cảnh giác nhìn anh ta. Anh ta châm một điếu xì gà và quay lại nhìn chăm chăm ra cửa sổ.

Chiếc limousine lái từ nhà để xe vào một đám đông cô đọng viên đang la hét. Bất ngờ, một cô gái trẻ vượt qua hàng rào cảnh sát và lao về phía ô tô, kéo áo lên khi cô chạy để lộ bộ ngực trần đang đầy thì. Một cảnh sát đã bắt được cô ấy. Barry không chú ý.

“Vậy cô nghĩ tôi đêm nay thế nào?” Anh ta giậtnấp một lon Bud.

“Anh thật tuyệt, Barry,” cô trả lời, với tất cả sự chân thành mà cô có thể tập hợp được. “Thật tuyệt.”

“Cô không nghĩ rằng tôi đã hỏng tối nay? Đám đông của Friggin đã chết.”

“Ồ không. Anh đã không đi đâu cả. Anh thật tuyệt vời.”

“Uh, đúng vậy.” Anh uống cạn cốc bia và vò cái lon trong nắm tay. “Tôi ước gì Kissy có thể ở đây. Cô ấy sẽ không đến châu Âu với tôi. Điều đó cho cô hiểu điều gì về kiểu khòdại chung củacô ấy?”

“Nó cho tôi biết rất nhiều điều, Barry.”

Một tiếng khịt mũi phát ra từ phía bên kia của chiếc limo.

“Kissy làm gì?” cô hỏi.

“Cô ấy nói rằng cô ấy là một diễn viên, nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy trên truyền hình hay bất cứ thứ gì. Chết tiệt, tôi lại bị trầm cảm.”

Nếu có bất cứ thứ gì cô không cần, thìđó là một Barry Noy chán nản. “Vậy chắc là vậy. Các nữ diễn viên đang cố gắng hoàn thành công việc không thể rời thị trấn bất cứ khi nào họ muốn. Họ có thể bỏ lỡ kỳ nghỉ lớn của mình.”

“Vâng, có lẽ cô đúng. Nay, tôi xin lỗi về VD của cô và mọi thứ.”

Simon Kale nhìn qua cô, và cô nghĩ rằng cô đã nhìn thấy một tia quan tâm trong mắt anh ta.

“Cảm ơn,” cô buồn bã nói. “Tôi đang cố hết sức để đối phó.”

Cô lẽ ra phải chuẩn bị cho sự hỗn loạn ở sảnh khách sạn, nhưng cô không làm vậy. Khách sạn đã ra lệnh không để lộ bất kỳ thông

tin nào, nhưng có phụ nữ ở khắp mọi nơi. Khi các thành viên của ban nhạc tiến về phía thang máy được bảo vệ nghiêm ngặt, cô nhìn thấy Peter Zabel đưa tay ra và nắm lấy cánh tay của một người tóc đỏ tròntrịa. Frank LaPorte kiểm tra một cô gái tóc vàng đầy tàn nhang, sau đó ra hiệu về phía cả cô ấy và người bạn đồng hành nhai kẹo cao su bóng bóng của cô ấy. Chỉ có Simon Kale phớt lờ đám đông phụ nữ.

“Tôi không thể tin được điều này,” cô lẩm bẩm.

Stu đã nghe thấy cô. “Tất cả chúng ta đều hy vọng họ không nói được tiếng Anh. Bằng cách đó, chúng ta cũng sẽ không phải nói chuyện với họ.”

“Thật kinh tởm!”

“Nó là rock and roll, nhóc ạ. Rockers là những vị vua miễn là họ có thể ở trên đỉnh cao.” Stu choàng tay qua một cô gái tóc vàng hoe và đi về phía thang máy. Trước khi vào, anh đã gọi lại cho cô. “Bám sát Barry. Anh ấy nói với tôi anh ấy thích cô. Và kiểm tra ID của những cô gái đã đi với Frank. Tôi trông cô ấy rất trẻ và tôi không muốn gặp thêm rắc rối với cảnh sát. Sau đó, hãy tóm lấy Kissy quái dị đó và đảm bảo rằng cô ấy sẽ gặp chúng ta ở Munich vào ngày mai. Nói với cô ấy rằng chúng ta sẽ trả cho cô ấy hai năm mươi một tuần.”

“Này, đó là hơn năm mươi so với tôi nhận được!”

“Cô có thể xài được, nhóc.” Cửa thang máy đóng sập lại.

Cô ngồi sụp xuống một cây cột. Thế giới của nhạc rock and roll.

Bây giờ là một giờ sáng, và cô đã kiệt sức. Cô sẽ quên Frank và những người bạn của anh ấy. Họ có lẽ xứng đáng với nhau. Cô sẽ quên đi Barry và Kissy ngu ngốc của anh ta, và cô sẽ đi ngủ. Vào buổi sáng, cô sẽ nói với Parker rằng anh đã đúng về cô. Cô không thể giải quyết công việc.

Nhưng khi cửa thang máy đóng lại, cô thấy mình đang đập vào sàn căn hộ của Frank LaPorte.

Hai cô gái đi cùng anh ta đã trả phòng, vì vậy, cô nói một lời chúc ngủ ngon lịch sự và rời khỏi. Cô đi thang máy lên một tầng khác đèn dây phòng của Barry. Khi lên người trên hành lang, cô nghĩ đến căn phòng khách sạn xinh đẹp đang đợi mình. Nước nóng, khăn trải giường sạch và bốc hơi.

Người bảo vệ cho cô vào, và cô cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy mọi người vẫn còn mặc quần áo. Ba cô gái, không ai trong số họ trông đặc biệt vui vẻ, đang chơi bài. Barry nằm dài trên ghế xem tivi. Mặt anh sáng lên khi nhìn thấy cô. “Này, Fleur, tôi vừa chuẩn bị gọi đến phòng của cô. Tôi tưởng rằng cô đã quên.” Anh giật lấy chiếc ví của mình trên bàn cà phê và lục tung nó để lấy một mẫu giấy vụn mà anh đẩy về phía cô. “Đây là số của Kissy. Làm thế nào để gọi cho cô ấy từ phòng của cô. Tôi phải đi ngủ một chút. Và hãy mang theo hai trong số những cônàng lãng lơ đó khi cô rời đi.”

Cô nghiêng rằng. “Cụ thể hai cô nào?”

“Tôi không biết. Tôi đoán ai đó nói tiếng Anh.”

Mười lăm phút sau, Fleur để mình vào phòng khách sạn của riêng mình. Cô cởi quần áo và đắm chiêu nhìn vào giường của mình, sau đó nhắc điện thoại. Khi chờ cuộc gọi đến, cô liếc nhìn mảnh giấy vụn trên tay. Kissy Sue Christie. Chúa tể.

Một giọng nói trả lời ở hồi chuông thứ năm. Nó đặc biệt miền Nam và rất tức giận. “Barry, tôi thề có Chúa...”

“Không phải Barry,” Fleur nói nhanh. “Cô Christie?”

“Đúng.”

“Tôi là Fleur, thư ký mới của Neon Lynx.”

“Barry nói cô gọi cho tôi à?”

“Thực ra...”

“Đừng bận tâm. Chỉ cần đưa ra một thông điệp.” Bằng một giọng nói nhẹ nhàng, đầy hơi thở để lộ thể hệ giáo dục quý phái miền Nam, Kissy Sue Christie liệt kê một danh sách các hướng dẫn, phần lớn liên quan đến Barry Noy và giải phẫu anh ta. Sự tương phản giữa giọng nói của cô ấy và những hướng dẫn tục tĩu quá sức đối với Fleur, và cô bật cười. Âm thanh văng vẳng bên tai cô, réo rắt và xa lạ, giống như một bài hát gần như bị lãng quên.

“Tôi làm cô buồn cười?” giọng nói lạnh lùng phương Nam hỏi.

“Tôi xin lỗi. Chỉ là trời đã muộn và tôi mệt đến mức khó có thể mở mắt được. Và... cô đang nói tất cả những gì tôi đã nghĩ cả ngày nay. Đàn ông thật là- ”

“-quái thú,” Kissy Sue kết luận.

Fleur lại phá lên cười, rồi giữ lấy mình. “Tôi xin lỗi vì đã gọi điện muộn. Tôi đã theo lệnh.”

“Okay. Stu hiện đang có đề nghị gì để mời tôi đến đó? Lần trước là hai trăm một tuần.”

“Bây giờ là hai năm mươi.”

“Không đùa đâu. Bắn đi, tôi cũng muốn đi châu Âu. Tôi thậm chí còn có một số kỳ nghỉ sắp tới. Những nơi duy nhất tôi thấy bên ngoài Nam Carolina là New York và Thành phố Đại Tây Dương, nhưng nói thật với cô, Fleur, tôi thì là hoàn toàn loại bỏ đàn ông trước khi tôi lên giường với Barry Noy một lần nữa.”

Fleur trở lại giường và suy nghĩ kỹ. “Cô biết đấy, Kissy, có thể có một cách...”

Cuộc gọi đánh thức Fleur đến vào lúc sáu rưỡi sáng hôm sau. Cô chờ đợi sự nặng nề quen thuộc bao trùm lên mình, nhưng nó không đến. Cô chỉ ngủ được bốn tiếng, nhưng nó rất sâu và thư thái. Không quăng quật và lộn xộn. Không đột nhiên tim đập thành thịch. Không mơ về những người cô từng yêu. Cô đã cảm thấy...

Đủ sức.

Cô ngồi xuống gối và thử ý tưởng về kích cỡ. Cô đã có một công việc tồi tệ. Mọi người thật tệ-hư hỏng, thô lỗ và vô đạo đức một cách trắng trợn-nhưng cô đã sống sót qua ngày đầu tiên của mình và làm rất tốt. Tốt hơn cả tốt. Cô đã làm một việc thật tuyệt vời. Họ đã không ném bất cứ thứ gì vào cô mà cô không thể xử lý, kể cả Barry Noy. Cô sẽ cho Parker Dayton xem ...

Cô ngừng nghĩ. Cô không quan tâm đến Parker Dayton. Cô không quan tâm đến Alexi, Belinda, hay bất kỳ ai. Ý kiến của người duy nhất mà cô quan tâm là ý kiến của riêng cô.

Việc ban nhạc đến Munich diễn ra náo nhiệt ngoài sự tin tưởng, và Stu đã đối phó bằng cách la mắng cô. Lần này, cô cũng hét lại, khiến anh ấy bĩu môi và nói rằng anh ấy không biết cô đang nổi điên lên vì điều gì. Các buổi hòa nhạc diễn ra trong hai đêm tiếp theo là sự lặp lại của buổi hòa nhạc ở Vienna, với các cô gái ngất xỉu vì các chương ngại vật và một đám đông các nhóm đang chờ đợi ở sảnh khách sạn.

Ngay trước buổi biểu diễn cuối cùng, Fleur đã gửi một chiếc xe limousine đến sân bay để đón Christie đã chờ từ lâu, nhưng trước sự thất vọng của cô, nó trở về trống rỗng. Cô ấy nói với Barry rằng máy bay đã bị hoãn và sau đó dành hai giờ tiếp theo trong khi ban nhạc biểu diễn cố gắng truy tìm Kissy một cách vô hiệu. Cuối cùng,

cô phải nói với Stu, người đã mắng cô và nói rằng cô có thể tự mình giải thích sự việc cho Barry. Sau buổi biểu diễn.

Barry đã thực hiện nó đúng như cô mong đợi.

Cô giúp anh bình tĩnh lại bằng những lời hứa nửa vời mà có lẽ cô không thể giữ được và lê mình về phòng khách sạn. Trên đường đi, cô đi quaxem Simon Kale ở hành lang. Anh ta mặc một chiếc quần mềm màu xám và một chiếc áo sơ mi lụa đen hở cổ với một sợi dây chuyền vàng duy nhất trên cổ. Đó là bộ trang phục bảo thủ nhất mà cô từng thấy trên bất kỳ ai khác ngoài Parker kể từ khi cô tham gia rạp xiếc Neon Lynx, nhưng cô nghi ngờ anh ta có một cây roi nhét trong túi của mình.

Cô ngủ thiếp đi trong vài giây sau khi đập vào gối, chỉ một giờ sau đó, cô bị đánh thức bởi một cuộc điện thoại từ quản lý khách sạn nói với cô rằng những vị khách đang phàn nàn về tiếng ồn phát ra từ tầng mười lăm. “Tôi không thể liên lạc với ông Stu Kaplan, thưa bà, vì vậy bà phải dừng việc đó lại.”

Cô đã biết khá rõ những gì trong phạm vi của mình khi cô bước vào thang máy và thấy ông Stu Kaplan đã ngất đi với một chai V.O trống rỗng và một nửa bộ ria MãnChâu bị cạo sạch.

Phải mất ba mươi phút nữa nín và nín nốt, cô mới có thể khiến đám đông tiệc tùng trong căn phòng giảm xuống còn hai mươi lăm, đó là điều cô quyết định, điều tốt nhất có thể làm. Cô bước qua Frank LaPorte khi mang điện thoại vào phòng nhỏ để gọi đến sảnh và bảo họ đưa lính gác lên thang máy trở lại. Khi cô bước ra, cô thấy Barry đã rời đi cùng với một số phụ nữ, và cô quyết định trở về phòng của mình là an toàn. Nhưng bây giờ, cô rất tỉnh táo, ngày mai là một ngày nghỉ ngơi, và cô xứng đáng được vui vẻ một chút - hoặc ít nhất là một ly trước khi cô quay lại.

Sau một hồi vật lộn với nút chai, cô rót rượu vài inch sâm banh vào ly. Peter gọi cô đến để nói về OPEC, khiến những cô gái đang đòi hỏi sự chú ý của anh ấy rất kinh tởm. Ngay khi bắt đầu ly sâm panh thứ hai, cô nghe thấy tiếng đập cửa dữ dội. Rên rĩ, cô đặt ly xuống và đi ngang qua dãy phòng. “Bữa tiệc kết thúc”, cô gọi qua khe cửa.

“Để tôi vào!” Giọng nữ mơ hồ tuyệt vọng.

“Tôi không thể,” Fleur đã nói qua khe cửa. “Quy tắc phòng cháy.”

“Fleur, cô đó à?”

“Làm thế nào mà cô- ”Fleur chợt nhận ra giọng nói mang đậm chất miền Nam. Cô mở khóa rồi mở cửa.

Kissy Sue Christie ngã nhào vào phòng.

Cô ấy trông giống như một cây mía nhàu nát. Cô gái có những lọn tóc ngắn màu cam thảo, miệng kẹo táo và đôi mắt to tròn như kẹo cao su. Cô mặc một chiếc quần da đen và một chiếc áo yếm màu hồng có dây buộc bị đứt. Ngoại trừ bộ ngực căng tràn đầy sức sống, mọi thứ về cô đều rất nhỏ bé. Nó cũng hơi lệch lạc một cách mơ hồ, vì cô ấy thiếu một chiếc giày cao gót, nhưng thậm chí còn bị gãy, Kissy Sue Christie trông giống hệt như cách mà Fleur luôn muốn thấy.

Kissy ném chốt cửa và bắt đầu tự mình kiểm tra. “Fleur Savagar,” cô nói. “Tôi có cảm giác kỳ lạ nhất qua điện thoại đó là cô, mặc dù cô không cho tôi biết họ của cô. Tôi có khả năng ngoại cảm nhẹ.” Cô ấy kiểm tra ổ khóa. “Có tay phi công Lufthansa này mà tôi đang cố gắng tránh một cách tuyệt vọng. Lẽ ra tôi đã ở đây sớm hơn, nhưng tôi đã bị trễ một cách bất ngờ.” Cô nhìn quanh dãy phòng. “Hãy nói với tôi rằng tôi là một cô gái may mắn và Barry không có ở đây.”

“Cô là một cô gái may mắn.”

“Tôi cho rằng có quá nhiều hy vọng là anh ấy đã bị điện giật tới nay hoặc gì đó na ná thế hay không?”

“Không ai trong chúng ta có thể may mắn như vậy.” Fleur chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình. “Hành lý của cô đâu? Tôi sẽ gọi điện thoại xuống và nhờ ai đó đưa về phòng của cô.”

“Thực ra,” Kissy nói, “phòng của tôi đã có người.” Cô giật mạnh dây áo yếm màu hồng bị đứt. “Có nơi nào chúng ta có thể nói chuyện không? Và tôi sẽ không có vẻ gì thuận lợi khi được đề nghị một thức uống.”

Fleur lấy chai sâm panh, hai ly, và Kissy. Cô muốn nhét Kissy vào túi của mình.

Không gian trống duy nhất là phòng tắm, vì vậy, cô nhốt cả hai vào và ngồi trên sàn. Trong khi cô rót rượu sâm panh, Kissy đá vào chiếc giày còn lại của cô ấy. “Nói với cô sự thật trung thực của Chúa, tôi nghĩ tôi đã mắc sai lầm khi để anh ấy hộ tống tôi về phòng.”

Fleur đã có một cú đâm thật sâu. “Phi công Lufthansa?”

Kissy gật đầu. “Nó bắt đầu như một lời tán tỉnh nhẹ, nhưng tôi đoán nó hơi quá đà.” Cô nhăm nháp ly sâm panh của mình một cách tinh tế, sau đó liếm môi trên bằng đầu lưỡi hồng. “Tôi biết điều này sẽ nghe có vẻ lạ đối với cô, nhưng như tôi đã nói, tôi là một nhà ngoại cảm nhẹ và tôi có cảm giác mạnh mẽ rằng chúng ta sẽ trở thành bạn của nhau. Tôi cũng có thể nói với cô ngay từ đầu - tôi có một chút vấn đề nhỏ với tính lãng nhăng.”

Đây là tất cả những dấu ấn của một cuộc trò chuyện thú vị, và Fleur ngồi tựa vào thành bồn tắm một cách thoải mái hơn. “Làm thế nào cục bơ nhỏ đến thế?”

“Phụ thuộc vào quan điểm của cô.” Kissy gác chân bên dưới cô và dựa vào cửa. “Cô có thích hôn không?”

Fleur đồ đầy cốc của mình và nghĩ về nó. “Tôi đoán bây giờ tôi không còn chọn đàn ông nữa. Kiểu trung lập, cô hiểu ý tôi chứ?”

Đôi mắt như kẹo cao su của Kissy mở to. “Chúa ơi, không. Tôi xin lỗi.”

Fleur cười khúc khích. Cô không biết là do sâm panh hay Kissy đến muộn, cô cũng không biết, nhưng cô đã chán ngấy bản thân rồi. Cảm giác thật vui khi cười trở lại.

“Đôi khi tôi nghĩ rằng những kẻ ám ảnh đã hủy hoại cuộc đời tôi,” Kissy nói một cách buồn bã. “Tôi tự nhủ rằng mình sẽ cải tạo, nhưng điều tiếp theo tôi biết, tôi nhìn lên và có một mảnh da thịt đàn ông tuyệt đẹp này đang đứng ngay trên con đường của tôi với đôi vai to, rộng và đôi hông nhỏ nhắn, và tôi có thể không tìm thấy nó trong trái tim của tôi khi đi ngang qua anh ấy.”

“Như Lufthansa?”

Kissy suýt nữa đập môi. “Anh ấy có lúm đồng tiền này-ngay đây.” Cô ấy chỉ vào một chỗ trên cằm của mình. “Cái lúm đồng tiền đó, nó đã làm gì đó với tôi, mặc dù phần còn lại của anh ấy không nhiều. Thấy chưa, đó là vấn đề của tôi, Fleur-tôi luôn có thể tìm thấy thứ gì đó. Tôi đã phải trả giá rất nhiều.”

“Ý cô là gì?”

“Sự lộng lẫy, vì một thứ.”

“Lộng lẫy?”

“Ừm. Hoa hậu Mỹ. Cha mẹ tôi đã nuôi nấng tôi từ khi còn trong nôi để đến thành phố Atlantic.”

“Và cô đã không làm?”

“Ồ, tôi ổn cả rồi. Tôi đã chiến thắng Miss South Carolina mà không gặp bất kỳ khó khăn nào. Nhưng đêm trước cuộc thi Hoa hậu Mỹ, tôi đã phạm phải một điều bất cần.”

“Những điều gì?” Fleur đề nghị.

“Hai trong số họ. Cả hai giám khảo. Tất nhiên là không cùng lúc. Không hẳn là chính xác lắm. Một người là thượng nghị sĩ Hoa Kỳ và người kia là một hậu thuẫn chặt chẽ cho Dallas Cowboys.” Mí mắt cô ấy nhắm lại vì ký ức. “Và ôi chao, Fleur, anh ấy đã từng có một chiếc chưa.”

“Cô đã bị bắt?”

“Trong hành động. Tôi nói với cô, cho đến ngày hôm nay, điều đó làm tôi khó chịu. Tôi đã bị đuổi, nhưng cả hai đều ở lại. Bây giờ, điều đó có vẻ phù hợp với cô chưa? Những người đàn ông như vậy trở thành giám khảo trong cuộc thi sắc đẹp lớn nhất thế giới?”

Nó có vẻ không công bằng với Fleur, và cô đã nói như vậy.

“Tuy nhiên, tôi cho rằng tất cả đều ổn. Tôi đang trên đường trở về Charleston thì gặp người lái xe tải trông giống John Travolta này. Anh ấy đã giúp tôi đến New York và tìm một nơi để ở, nơi tôi sẽ không phải lo lắng về việc bị cắt xén ngay trước cửa nhà của mình. Tôi đã nhận được một công việc làm việc tại một phòng trưng bày nghệ thuật trong khi chờ đợi thời gian nghỉ ngơi dài của mình, nhưng tôi phải nói với cô rằng sắp tới còn chậm.”

“Cạnh tranh rất khó khăn.” Fleur đỏ đầy ly Kissy.

“Đó không phải là cuộc thi,” Kissy phản nộ nói. “Tôi đặc biệt tài năng. So với những thứ khác, tôi sinh ra để làm Tennessee Williams. Đôi khi tôi nghĩ rằng anh ấy viết những người phụ nữ điên rồ đó chỉ để dành cho tôi.”

“Sau đó thì vấn đề là gì?”

“Cố gắng để có được buổi thử giọng ở vị trí đầu tiên. Các giám đốc nhìn tôi một cái và thậm chí không cho tôi thử. Họ nói rằng tôi không phải là mẫu người phù hợp, đó là một cách khác để nói rằng tôi quá lùn và vòng ba của tôi quá lớn và trông tôi hoàn toàn phù phiếm. Đó là điều khiến tôi thực sự khó chịu. Tôi đã là Phi Beta Kappa nếu tôi ở lại trường đại học của mình đến năm cuối. Tôi nói với cô, Fleur, những người phụ nữ xinh đẹp như cô với đôi chân và

đôi gò má và tất cả những phước lành khác của Chúa ban không thể tưởng tượng được nó sẽ thế nào.”

Fleur đã không còn xinh đẹp trong một thời gian dài, và cô gần như nghẹt thở. “Cô là điều tuyệt vời nhất mà tôi từng thấy. Cả đời này, tôi muốn trở nên nhỏ bé và xinh đẹp như cô.”

Điều này khiến cả hai cảm thấy vô cùng buồn cười, và họ tan biến trong tiếng cười khúc khích. Fleur nhận thấy chai rượu của họ đã cạn nên cô đã thực hiện một nhiệm vụ do thám. Khi cô trở lại với một chai mới, phòng tắm trống rỗng.

“Kissy?”

“Anh ấy đi rồi à?” Một tiếng thì thầm lớn phát ra sau tấm rèm phòng tắm.

“Ai cơ?”

Kissy đẩy rèm lại và trèo ra ngoài. “Ai đó hẳn đã phải sử dụng tiện ích này. Tôi nghĩ rằng đó là Frank, một con lợn cơ bản, theo ý kiến của tôi.”

Họ đã ngồi lại chỗ cũ của họ. Kissy vén vài lọn tóc cam thảo vung về sau tai và trầm ngâm nhìn Fleur. “Cô đã sẵn sàng để nói chuyện chưa?”

“Ý cô là gì?”

“Tôi không hoàn toàn mù tịt về việc tôi đang thích phòng tắm này với một người phụ nữ từng là một trong những người mẫu nổi tiếng nhất thế giới, đồng thời là một nữ diễn viên mới đầy triển vọng. Một người phụ nữ đã biến mất khỏi mặt đất của Chúa sau một số tin đồn thú vị về mối quan hệ của cô ấy với một trong những người đàn ông thực sự xuất sắc của đất nước chúng ta. Tôi không mắc cỡ.”

“Tôi không nghĩ là cô thế.” Fleur cào lên mép tấm thảm tắm.

“Tốt? Chúng ta có phải là bạn của nhau hay không? Tôi đã kể cho cô nghe một số phần hay nhất trong câu chuyện cuộc đời tôi, và cô chưa nói với tôi một điều nào về câu chuyện của cô.”

“Chúng ta vừa mới gặp nhau.” Ngay sau khi cô nói điều đó, Fleur biết rằng điều đó là sai và gây tổn thương, mặc dù cô không chắc chắn chính xác tại sao.

Đôi mắt của Kissy chứa đầy nước mắt, khiến chúng trông có vẻ đẹp và mềm mại, giống như những giọt kẹo cao su màu xanh lam để quá lâu dưới ánh nắng mặt trời. “Cô có nghĩ điều đó tạo ra sự

khác biệt? Đây là một tình bạn trọn đời đang được hình thành ngay bây giờ. Cần phải có sự tin tưởng.” Cô gạt nước mắt, cầm sâm panh lên và trực tiếp lấy một nút bấc từ miệng chai. Sau đó, cô ấy nhìn thẳng vào mắt Fleur và đưa chai rượu cho cô.

Fleur nghĩ về tất cả những bí mật bị nhốt trong cô bấy lâu nay. Cô nhìn thấy sự cô đơn, nỗi sợ hãi và lòng tự trọng mà cô đã đánh mất trên suốt con đường. Tất cả những gì cô phải thể hiện trong ba năm - gần ba năm rưỡi qua là một nền giáo dục đại học chiết trung. Kissy đang vẽ cho cô một lối thoát. Nhưng sự trung thực rất nguy hiểm, và Fleur đã không để mình mạo hiểm trong một thời gian dài.

Cô chậm rãi với lấy cái chai và nuốt một hơi dài. “Đó là một câu chuyện phức tạp,” cuối cùng, cô nói. “Tôi đoán nó đã bắt đầu trước khi tôi được sinh ra...”

Fleur đã phải mất gần hai giờ đồng hồ để kể lại tất cả. Thịnh thoảng giữa chuyến đi đến Hy Lạp với Belinda và nhiệm vụ người mẫu đầu tiên của cô, cô và Kissy đã thoát khỏi tiếng đập cửa phòng tắm bằng cách chuyển đến phòng khách sạn của Fleur. Kissy cuộn tròn trên một trong những chiếc giường đôi trong khi Fleur tựa mình vào đầu giường của người kia. Cô giữ chai sâm panh đang giúp cô vượt qua câu chuyện nằm cân bằng trên ngực. Đôi khi Kissy bị đứt đoạn với sự mạnh mẽ bằng ký tự ngắn gọn, chỉ một chữ giết người của những người có liên quan, nhưng Fleur gần như ung dung. Sâm panh chắc chắn đã giúp ích, cô quyết định thế, khi cô đang tiết lộ những bí mật bản thủ của mình.

“Thật đau lòng!” Kissy thốt lên, khi Fleur cuối cùng đã hoàn thành. “Tôi không biết làm thế nào cô có thể kể câu chuyện đó mà không suy sụp.”

“Tôi đã khóc, Kissy. Nếu cô sống với nó đủ lâu, thậm chí bị kịch cao quá sẽ trở nên trần tục.”

“Giống như Oedipus Rex.” Kissy chắm vào mắt cô ấy. “Tôi đã tham gia hợp xưởng khi còn học đại học. Chắc hẳn chúng tôi đã trình diễn vở kịch đó cho mọi trường trung học trong bang.” Cô ấy nằm ngửa ra. “Có một luận văn thạc sĩ ở đâu đó.”

“Cô thấy thế nào?”

“Cô có nhớ những đặc điểm của một anh hùng bi kịch không? Anh ta là một người có tầm vóc cao lớn bị hạ thấp bởi một khuyết điểm bi thảm, như tính kiêu ngạo, tội lỗi của sự kiêu ngạo. Anh ấy

mất tất cả. Sau đó, anh ta đạt được một cuộc giải phóng, một sự thanh tẩy qua đau khổ của mình. Hay sự đau khổ của cô,” cô ấy nói một cách dứt khoát.

“Tôi ư?”

“Sao không? Cô có tầm vóc cao, và cô chắc chắn đã bị hạ gục.”

“Lỗ hổng bí hiểm của tôi là gì?” Fleur hỏi.

Kissy nghĩ một lúc. “Cha mẹ tôi.”

Sáng muộn hôm sau, sau khi tắm, uống aspirin và cà phê phục vụ tại phòng, họ nghe thấy tiếng gõ cửa. Kissy mở nó ra và phát ra một tiếng kêu lớn. Fleur nhìn lên đúng lúc thấy mỹ nhân Confederacy lao mình vào vòng tay dễ ghét của Simon Kale.

Ba người họ ăn sáng trong phòng ăn có bàn tròn trên đỉnh tháp Munich's Olympia, nơi họ có thể nhìn qua dãy Alps, sáu mươi dặm xa. Khi họ ăn, Fleur nghe câu chuyện về tình bạn lâu đời của Kissy và Simon. Họ đã được giới thiệu không lâu sau khi Kissy đến New York bởi một trong những người bạn học của Simon tại Juilliard. Simon Kale, Fleur phát hiện ra, là một nhạc sĩ được đào tạo bài bản và có sức đe dọa như ông già Noel.

Anh bật cười khi lấy khăn ăn lau một bên khóe miệng. “Cô nên thấy Fleur thuần hóa Vua Barry bằng câu chuyện của cô ấy về việc mắc bệnh chóng mặt. Cô ấy thật tuyệt vời.”

“Và anh đã không cố gắng giúp cô ấy, phải không?” Kissy giáng cho anh ta một cú đấm không nhẹ vào cánh tay. “Thay vào đó, anh đã cho cô ấy cái nhìn tôi-ăn-phụ - nữ - da - trắng-cho-bữa - sáng, chỉ để giải trí cho bản thân.”

Simon làm như bị thương. “Tôi đã không ăn thịt một cô gái da trắng nào trong nhiều năm, Kissy, và tôi rất đau đớn khi cô đưa ra một hành động đòi bại như vậy.”

“Simon là người đồng tính kín đáo,” Kissy nói với Fleur. Và sau đó, trong một tiếng thì thầm lớn, “Tôi không biết cô, Fleurinda, nhưng tôi coi đồng tính như một sự xúc phạm cá nhân.”

Khi bữa sáng kết thúc, Fleur quyết định cô thích Simon Kale. Bên dưới vẻ ngoài đầy đe dọa của anh ta là một người đàn ông tốt bụng và hiền lành. Khi quan sát những cử chỉ tinh tế và cách cư xử khéo léo của anh ta, cô đã đặt cược từng xu trong số thu nhập ít ỏi của mình rằng anh ấy sẽ thấy thoải mái hơn trong thân hình của

một kẻ yếu ớt chín mươi cân. Có lẽ vì vậy mà cô thích anh. Cả hai đều sống trong những cơ thể không giống như ở nhà.

Khi họ trở lại khách sạn, Simon cáo lỗi, Kissy và Fleur lên đường đến phòng thượng hạng của Barry. Nó đã được dọn dẹp sạch kể từ bữa tiệc tối qua, và Barry một lần nữa ở lại nơi ở, lo lắng đi lại trên thảm khi họ bước vào. Anh rất vui khi gặp Kissy đến nỗi anh gần như không nghe thấy lời nói dối khó thở của cô về lý do tại sao cô đến muộn, và vài phút trôi qua trước khi anh nhận ra Fleur. Anh tỏ ra rõ ràng bằng một cái nhìn kém tinh tế về phía cửa rằng sự hiện diện của cô không còn cần thiết nữa. Fleur vờ như không nhận thấy.

Kissy nghiêng người về phía trước và thì thầm điều gì đó vào tai anh. Khi Barry lắng nghe, vẻ mặt anh ta ngày càng kinh hoàng. Khi Kissy nói xong, cô ấy nhìn xuống sàn nhà như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Barry nhìn Fleur. Anh nhìn Kissy. Rồi anh ta lại nhìn Fleur. “Cái này là cái gì?” anh ấy đã khóc. “Một bệnh dịch chết tiệt?”

Hai tuần nghỉ phép của Kissy ở phòng trưng bày kết thúc, cô và Fleur nói lời tạm biệt trong nước mắt tại Heathrow, và Fleur hứa sẽ gọi điện vào buổi tối hôm đó với kinh phí của Parker Dayton. Khi trở lại khách sạn, lần đầu tiên, cô bị trầm cảm kể từ khi bắt đầu công việc của mình. Cô đã bỏ lỡ khiếu hài hước kỳ quặc và thậm chí là quan điểm sống kỳ quặc của Kissy.

Vài ngày sau, Parker gọi điện với một lời mời làm việc. Anh muốn cô làm việc cho anh ở New York với mức lương gần gấp đôi mức lương hiện tại của cô. Quá hoảng sợ, cô cúp máy và gọi cho Kissy tại phòng trưng bày.

“Tôi không biết tại sao cô lại ngạc nhiên như vậy, Fleurinda,” Kissy nói. “Cô nói chuyện điện thoại với anh ấy hai hoặc ba lần mỗi ngày và anh ấy cũng ấn tượng với công việc của cô như những người khác. Anh ấy có thể là cái khuôn nhày nhụa, nhưng anh ấy không ngu ngốc.”

“Tôi-tôi chưa sẵn sàng quay lại New York. Vẫn còn quá sớm.”

Tiếng xì rõ ràng qua ba ngàn dặm cáp biển. “Cô sẽ không bắt đầu than vãn nữa phải không? Sự tự thương hại giết chết ham muốn tình dục của cô đấy.”

“Ham muốn tình dục của tôi là không tồn tại.”

“Xem nào. Tôi đã nói gì với cô?”

Fleur vặn dây điện thoại. “Không đơn giản đâu, Kissy.”

“Cô có muốn quay lại nơi bạn đã ở một tháng trước không? Giờ đã điều đã hết, Fleurinda. Đã đến lúc trở lại thế giới thực.”

Kissy làm điều đó nghe có vẻ dễ dàng, nhưng Fleur liệu có thể ở lại New York bao lâu trước khi báo chí phát hiện ra cô? Và cô vẫn không thích Parker. Điều gì sẽ xảy ra nếu công việc của cô với anh ta không thành công? Cô sẽ làm gì sau đó?

Dạ dày cô cuộn âm âm, và cô nhận ra mình đã không có gì ăn kể từ đêm hôm trước. Một sự thay đổi khác mà công việc này đã tạo ra trong cuộc đời cô. Quần jean của cô đã quá rộng, và tóc cô đã xõa dài qua tai. Mọi thứ đã thay đổi.

Cô cúp điện thoại và bước tới cửa sổ khách sạn, nơi cô tấm màn ra sau để nhìn xuống con phố Glasgow ẩm ướt. Một người chạy bộ né taxi trong mưa. Cô nhớ lại khi cô là một người chạy như thế, ra ngoài bất kể thời tiết. Dững cảm nhất, nhanh nhất, mạnh nhất... Bây giờ thì cô nghi ngờ mình có thể chạy một vòng thành phố mà không cần dừng lại lấy hơi.

“Này, Fleur, cô thấy Kyle không?” Đó là Frank, một lon Budweiser đã được mở lúc chín giờ sáng. Fleur nắm lấy chiếc áo parka của cô và lướt qua anh ta. Cô lao ra ngoài hành lang, vào thang máy, xuyên qua đám đông doanh nhân ăn mặc chỉnh tề ở sảnh.

Là một cơn mưa phùn tháng Giêng băng giá, và khi cô đến góc đường, nó đã chảy xuống những ngọn tóc dày vào dưới cổ chiếc áo parka của cô. Khi băng qua đường, đôi chân của cô bẹp dúm trong đôi giày thể thao ướt rề rề. Chúng không có đệm, không có lót dày để nâng đỡ vòm chân của cô và bảo vệ các phần mềm của đôi bàn chân của cô.

Cô rút tay ra khỏi túi và nhìn lên bầu trời xám như thép. Một khối trải dài trước mặt cô. Chỉ một khối. Cô có thể làm cho nó xa như vậy không?

Cô bắt đầu chạy.

Chương 18

Căn hộ của Kissy nằm phía trên một nhà hàng Ý trong làng. Trang trí bên trong trông giống hệt cô ấy: màu sắc kẹo mút, bộ sưu tập gấu bông, và một tấm áp phích của Tom Selleck dán trên cửa phòng tắm. Khi Kissy đang chỉ cho Fleur xem vôi hoa sen tạm hoạt động thế nào, một dấu môi hồng tươi trên áp phích đã thu hút sự chú ý của Fleur. “Kissy Sue Christie, có phải là son môi của cậu trên ảnh Tom Selleck không?”

“Nếu là nó thì sao?”

Chương 18

“Ít nhất cậu có thể nhắm vào miệng của anh ta.”

“Điều đó vui ở đâu nào?”

Fleur cười. Kissy đã coi thực tế Fleur sẽ là bạn cùng phòng của cô ấy là điều hiển nhiên, và Fleur còn vô cùng biết ơn. Mặc dù thành công với Neon Lynx, nhưng sự tự tin của cô lại có phần lung lay, và cô luôn nghi ngờ về quyết định quay trở lại New York.

Parker miễn cưỡng cho cô một tuần để ổn định cuộc sống trước khi cô phải báo cáo đi làm, và cô buộc mình phải rời khỏi nơi trú ẩn an toàn của căn hộ và làm quen lại với thành phố mà cô đã từng yêu. Đó là đầu tháng Hai, và New York đang ở giai đoạn tệ nhất, nhưng cô thấy nó thật đẹp. Hơn hết, không ai nhận ra cô cả.

Cô chạy vào mỗi buổi sáng trong tuần ấy, chỉ vài dặm phố trước khi cô phải đi bộ để lấy lại hơi, nhưng mỗi ngày, cô lại cảm thấy khỏe hơn. Đôi khi, cô đi ngang qua một nơi mà cô và Belinda đã ghé thăm cùng nhau, và cô cảm thấy nhói buốt, buồn vui lẫn lộn. Nhưng cuộc sống mới của cô không có chỗ cho những tình cảm đặt nhầm chỗ. Cô đang tìm kiếm tương lai của chính mình và cô sẽ không mang theo bất kỳ đồ giặt bẩn nào trong quá khứ với mình. Cô đã tự kiểm tra bằng cách ngồi xem lại Errol Flynn, nhưng cô không cảm thấy gì với kẻ chém gió bánh bao trên màn hình.

Một ngày trước khi Fleur phải bắt đầu công việc, Kissy đã ném hết quần áo của cô ra ngoài. “Cậu sẽ không mặc những bộ đồ tồi tàn đó, Fleur Savagar. Trông cậu chẳng khác gì một quý cô đeo túi.”

“Tôi thích trông giống như một quý cô đeo túi! Trả lại quần áo cho tôi.”

“Quá muộn.”

Fleur cuối cùng đã đổi chiếc quần jean cũ của mình lấy những chiếc phù hợp với vóc dáng đã mảnh mai hơn của cô và mua thêm những món đồ vui vẻ để kết hợp cùng với chúng - một chiếc áo sơ mi nông dân Mexico, một chiếc áo dài tay in chữ trường đại học và một số áo cổ lọ. Kissy cau mày và để lại một bản sao của Trang phục cho thành công bày rõ ràng trên bàn cà phê.

“Cậu đang lãng phí thời gian của mình, bông hoa mộc lan ạ,” Fleur nói. “Tôi đang làm việc cho Parker Dayton, không phải Xerox. Thế giới giải trí có quy tắc ăn mặc giản dị hơn.”

“Có bình thường và có thất bại.”

Fleur chỉ có thể bóc nhiều lớp cùng một lúc. “Hãy hôn Tom Selleck.”

Cô không mất nhiều thời gian để phát hiện ra Parker muốn một cân thịt của mình với mức lương hậu hĩnh mà cô buộc anh phải trả. Ngày của cô hòa vào đêm và kéo dài sang cuối tuần. Cô đến thăm nơi ở thuộc dòng Tudor sơn màu tím của Barry Noy ở Hamptons để an ủi anh về việc anh đã mất Kissy. Cô đã viết thông cáo báo chí, nghiên cứu các hợp đồng và thực hiện các cuộc gọi từ các nhà quảng bá. Các lớp học kinh doanh, tài chính và luật mà cô đã tham gia ngay lập tức bắt đầu thành công. Cô phát hiện ra mình có biệt tài đàm phán.

Cô biết rằng cô không thể ẩn danh mãi, nhưng bằng cách ăn mặc không chỉnh tề và tránh xa những nơi có liên hệ với thế giới thời trang, cô đã tránh được sự chú ý trong gần sáu tuần. Tuy nhiên, vào tháng 3, vận may của cô đã cạn kiệt. Tờ Daily News thông báo rằng đứa bé lắp lánh Fleur Savagar lúc trước đã trở lại New York làm việc tại Parker Dayton Agency.

Các cuộc điện thoại bắt đầu đến và một vài phóng viên có mặt tại văn phòng. Nhưng tất cả bọn họ đều muốn Đứa bé lắp lánh trở lại, ký hợp đồng nước hoa, dự những bữa tiệc hoành tráng và nói về mối tình được đồn đại của cô với Jake Koranda. “Giờ tôi đã có một cuộc sống mới,” cô nói một cách lịch sự, “và tôi sẽ không đưa ra bất kỳ bình luận nào nữa.”

Cố gắng như họ có thể, cô từ chối nói chi tiết.

Một nhiếp ảnh gia xuất hiện để chụp Đứa bé lắp lánh cuốn những đám mây tóc sọc vàng loang lổ và thời trang cao cấp. Họ có quần jean xanh thụng và một chiếc mũ lưỡi trai của Yankees.

Sau hai tuần, câu chuyện chết vì không được quan tâm. Đứa trẻ lấp lánh tuyệt vời là tin tức của ngày hôm qua.

Trong ba tháng tiếp theo, Fleur đã biết được nhà sản xuất đĩa hát là ai và quản lý theo dõi các giám đốc điều hành truyền hình khi họ chơi âm nhạc trong mạng lưới. Cô thông minh, đáng tin cậy; cô tôn trọng những cam kết của mình, và mọi người bắt đầu đòi hỏi cô. Vào giữa mùa hè, cô đã thích toàn bộ công việc đào tạo các ngôi sao.

“Thật tuyệt khi kéo dây người khác thay vì tự mình kéo”, cô nói với Kissy vào một buổi chiều Chủ nhật nóng nực của tháng 8 khi họ ngồi trên băng ghế ở Quảng trường Washington ăn kem ốc quế. Công viên giữ bổ sung màu sắc thường thấy của các nhân vật: khách du lịch, những chú hà mã bên trái, những đứa trẻ gây guộc với những ngòi nổ khu ổ chuột đeo trên vai.

Sau sáu tháng ở New York, tóc Fleur đu theo đường tia cùn dài đến quai hàm lấp lánh dưới nắng hè. Cô rám nắng và quá mảnh mai so với chiếc quần đùi trẻ đến tận xương hông. Kissy cau mày trên đầu que kem của mình. “Chúng ta đang kiếm cho cậu một số quần áo không phải chất denim.”

“Đừng bắt đầu. Chúng ta đang nói về công việc của tôi, không phải thời trang.”

“Mặc một cái gì đó thơm mát sẽ không biến cậu trở thành Đứa bé lấp lánh.”

“Cậu đang tưởng tượng ra mọi thứ.”

“Cậu nghĩ về ngoài đẹp đẽ bằng cách nào đó sẽ phá hỏng mọi thứ cậu đang xây dựng cho chính mình.” Cô ấy chỉnh lại những chiếc ống điều bằng nhựa màu đỏ, có hình đôi môi. “Cậu hầu như không bao giờ soi gương. Vài giây để thoa son môi, vài giây nữa để chải tóc. Cậu là một nhà vô địch đẳng cấp thế giới trong việc tránh sự phản chiếu của mình.”

“Cậu nhìn vào cậu là đủ cho cả hai chúng ta.”

Nhưng Kissy đang đà phát triển, và Fleur không thể làm cô ấy mất tập trung. “Cậu đang đánh một trận thua, Fleurinda. Fleur Savagar cũ không thể giữ một ngọn nến cho cái mới. Cậu sẽ hai mươi bốn vào tháng tới và khuôn mặt của cậu có một số điểm mà nó không có khi cậu mười chín tuổi. Ngay cả những bộ quần áo phản cảm đó cũng không thể che giấu sự thật rằng bây giờ, cậu có

thân hình đẹp hơn thời còn làm người mẫu. Tôi ghét phải là người đưa tin tức bi thảm, nhưng cậu đã biến từ vẻ đẹp lộng lẫy nhằm chán trở thành một vẻ đẹp cổ điển.”

“Những người miền Nam thực sự yêu thích bộ phim truyền hình của cậu.”

“Được rồi, không cần nhần nữa.” Kissy dùng lưỡi vòng quanh hai tầng mâm xôi. “Tôi rất vui vì cậu yêu thích công việc của mình. Cậu thậm chí có vẻ yêu thích cả những phần xấu xí, như để Parker cho một ông chủ và đối phó với Barry Noy.”

Fleur bắt một miếng sô cô la chip bạc hà trước khi nó rơi xuống quần đùi của cô. “Nó gần như khiến tôi sợ hãi bao nhiêu. Tôi yêu thích sự quay vòng và đối phó và thực tế là một điều gì đó luôn xảy ra. Mỗi khi tôi trải qua một cuộc khủng hoảng khác, tôi cảm thấy như một trong những nữ tu vừa dán một ngôi sao vàng bên cạnh tên tôi.”

“Cậu đang trở thành một trong những người biểu diễn quá mức kinh khủng đó.”

“Nó cảm thấy tốt.” Cô nhìn khắp quảng trường. “Khi tôi còn nhỏ, tôi nghĩ rằng cha tôi sẽ cho tôi về nhà nếu tôi có thể trở thành người giỏi nhất trong mọi việc. Sau khi tất cả sụp đổ, tôi mất niềm tin vào bản thân mình.” Cô do dự. “Tôi nghĩ... có lẽ tôi đang bắt đầu lấy lại điều đó.” Sự tự tin của cô quá yếu để có thể kiểm tra, ngay cả từ người bạn thân nhất của cô, và cô ước mình đã không cởi mở như vậy. May thay, suy nghĩ của Kissy đã đi theo một con đường khác.

“Tôi không hiểu làm thế nào cậu có thể bỏ lỡ diễn xuất.”

“Cậu đã thấy Eclipse. Tôi sẽ không bao giờ giành được bất kỳ Giải thưởng Viện hàn lâm nào.” Không giống như Jake và kịch bản của anh ấy.

“Cậu đã rất tuyệt trong phần đó,” Kissy nhấn mạnh.

Fleur nhăn mặt. “Tôi đã có một vài cảnh tốt. Phần còn lại hầu như không đủ. Tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái.” Ngược lại với cảm xúc của Kissy, cô không đề cập đến việc cô cũng thấy toàn bộ quá trình làm phim, với tất cả những thứ xung quanh, thậm chí chán ngoài niềm tin.

“Cậu đã đặt trái tim của mình vào việc làm người mẫu, Fleurinda.”

“Tôi đặt quyết tâm của tôi vào nó, không phải trái tim của tôi.”

“Dù bằng cách nào thì cậu cũng là người giỏi nhất.”

“Nhờ sự kết hợp may mắn của các nhiệm sắc thể. Người mẫu không bao giờ liên quan đến con người của tôi.” Cô đã rút chân của mình để cứu chúng khỏi bị cắt cụt bởi một ván trượt. Một trong những người bán thuốc ngừng nói để nhìn chăm chú. Cô nhìn đắm đắm vào không gian. “Vào cái đêm mà tôi và Alexi đóng phan-cảnh nhỏ tởm lợm của chúng tôi, ông ấy nói tôi chẳng khác gì một vật trang trí quá khổ, đẹp đẽ. Ông ấy nói rằng tôi thực sự không thể làm bất cứ điều gì.”

“Alexi Savagar đúng là một kẻ ngốc.”

Fleur mỉm cười khi nghe Kissy cách chức Alexi một cách hờ hững như vậy. “Nhưng ông ấy cũng đúng. Tôi không biết mình là ai. Tôi đoán tôi vẫn chưa, không phải hoàn toàn, nhưng ít nhất, tôi đang đi đúng đường. Tôi đã dành ba năm rưỡi để chạy trốn khỏi bản thân mình. Đúng là tôi đã có được một nền giáo dục đại học đẳng cấp thế giới trong suốt chặng đường, nhưng tôi sẽ không chạy nữa.” Và cô đã không. Có gì đó đã thay đổi bên trong cô. Có điều gì đó cuối cùng khiến cô muốn đấu tranh cho chính mình.

Kissy ném phần đuôi cây kem của mình vào thùng rác. “Tôi ước tôi có được nghị lực của cậu.”

“Cậu nói về cái gì thế? Cậu luôn sắp xếp lịch trình của mình tại phòng trưng bày để có thể hoàn thành hàng giờ của mình và vẫn đạt được các buổi thử giọng. Cậu đến lớp vào các buổi tối. Các thứ sẽ đến, Mộc lan. Tôi đã nói chuyện với rất nhiều người về cậu.”

“Tôi biết cậu có và tôi đánh giá cao điều đó, nhưng tôi nghĩ đã đến lúc tôi phải đối mặt với sự thật rằng điều đó sẽ không xảy ra.” Kissy lau ngón tay trên chiếc quần đùi màu hồng rất ngắn của mình. “Các đạo diễn sẽ không để tôi đọc vì bất cứ thứ gì khác ngoài những truyện sex, và tôi rất tệ phần đó. Tôi là một nữ diễn viên nghiêm túc, Fleur.”

“Tôi biết cậu là như vậy, bạn yêu.” Fleur đặt tất cả niềm tin mà cô có thể thu thập được sau những lời nói của mình, nhưng điều đó không hề dễ dàng. Kissy-với cái bĩu môi, bộ ngực căng mọng, và vết nhoe của quả mâm xôi trên cằm-là một cuốn truyện sex hoàn hảo.

“Tôi có một công việc tại phòng trưng bày.” Cô ấy nói như thể mình đã mắc bệnh nan y. “Có lẽ nếu tôi có một công việc bất tiện hơn, tôi sẽ thúc đẩy bản thân mình nhiều hơn. Đáng ra tôi không bao giờ có được vai nhỏ của mình trong lịch sử nghệ thuật. Nó được biến thành tấm chắn bảo mật của tôi.” Đôi mắt cô ấy tự động lướt qua một sinh viên đại học đẹp trai đi ngang qua, nhưng trái tim cô ấy không ở đó. “Tôi chỉ có thể nhận quá nhiều lời từ chối, và tôi lại vừa mới có xong. Tôi làm rất tốt công việc ở phòng trưng bày, và tôi được công nhận nó. Có lẽ vậy là đủ.”

Fleur siết chặt tay cô. “Này, chuyện gì đã xảy ra với Hoa hậu Tư duy Tích cực vậy?”

“Tôi nghĩ rằng tôi đã bị đánh bại.”

Fleur ghét ý nghĩ Kissy từ bỏ, nhưng với lịch sử của chính mình, cô không có tư cách để chỉ trích. Cô đứng dậy từ băng ghế phụ. “Đi nào. Nếu chúng ta chơi đúng bài của mình, chúng ta có thể bắt đầu Butch Cassidy và Sundance Kid trên truyền hình trước khi chúng ta phải thay đồ cho buổi hẹn hò của mình.” Cô bỏ phần đuôi cây kem và khăn ăn vào thùng rác.

“Ý tưởng hay. Điều này sẽ làm bao nhiêu lần?”

“Năm hoặc sáu. Tôi quên mất đêm tới đâu rồi.”

“Cậu chưa nói với ai về điều này, phải không?”

“Cậu bị khủng à? Cậu có nghĩ rằng tôi muốn cả thế giới biết chúng ta là những kẻ biến thái?”

Họ đi bộ cạnh nhau rời công viên, hàng chục cặp mắt đàn ông dõi theo họ.

Những lần chạy hàng ngày của Fleur đã giúp cô săn chắc cơ, và khi số cân nặng giảm thêm, tính dục trong cô nổi lên sau thời gian dài ngủ đông. Dòng nước chảy trên cơ thể cô dưới vòi sen, chiếc áo len mềm mại trượt trên làn da của cô hàng ngày đã trở thành những trải nghiệm đầy nhục dục. Cô muốn được ôm bởi một người đã cạo râu, một người có bắp tay và một vòm ngực đầy lông, một người vừa nói vừa uống bia. Cơ thể của cô bị bỏ đói khi tiếp xúc với nam giới, và như một phần của chiến dịch hoàn thiện bản thân, cô bắt đầu hẹn hò với một nam diễn viên trẻ dễ thương tên là Max Shaw, người xuất hiện ngoài sân khấu Broadway trong một vở kịch của Tom Stoppard. Anh ta đẹp trai kiểu Hollywood, một chàng trai tóc vàng hoe có nhược điểm duy nhất là có xu hướng sử dụng những

cụm từ kiểu như “thực hành nghề của tôi”. Họ đã vui vẻ bên nhau, và cô muốn anh ấy.

Cô mặc quần jean và chiếc áo ba lỗ màu đen mà cô đã mua trên bàn giải phóng mặt bằng ở Ohrbach cho buổi hẹn hò của họ vào đêm sinh nhật thứ hai mươi tư của mình. Họ định đi dự tiệc, nhưng cô nói rằng cô đã có một tuần khó khăn và đề nghị họ bỏ qua. Max không hề ngu ngốc, và nửa giờ sau, họ đã tìm thấy mình trong căn hộ của anh ấy.

Anh rót cho cô một ly rượu vang và ngồi cạnh cô trên tấm xóp vừa dùng làm ghế vừa là giường trong căn hộ studio của anh. Mùi nước hoa của anh làm cô khó chịu. Nam giới nên có mùi xà phòng và mặc áo sơ mi sạch. Giống như Jake.

Nhưng ký ức của cô về người tình đầu tiên bội bạc của mình là xiềng xích làm bằng mạng nhện bụi bặm, rất dễ bị phá vỡ, và chúng trôi đi khi cô hôn Max. Không lâu sau, họ đã khóa thân.

Anh nhấn đúng tất cả các nút, và cô có được sự giải phóng mà cô khao khát, nhưng cô cảm thấy trống rỗng sau đó. Cô nói với anh ấy rằng cô có một cuộc họp sớm và không thể ở lại. Sau khi rời khỏi căn hộ của anh, cô bắt đầu run sợ. Thay vì cảm thấy tràn đầy sinh lực như Kissy sau một trong những cuộc gặp gỡ tình cờ, Fleur cảm thấy như thể cô đã từ bỏ một điều gì đó quan trọng.

Cô gặp Max thêm vài lần nữa, nhưng mỗi lần gặp gỡ lại khiến cô chán nản hơn, và cuối cùng, cô đã kết thúc nó. Một ngày nào đó, cô sẽ gặp một người đàn ông mà cô có thể dâng hiến tất cả bản thân. Cho đến lúc đó, cô sẽ giữ mọi thứ bình thường và hướng năng lượng của mình vào công việc.

Giáng sinh tới, rồi năm mới. Càng làm việc cho Parker lâu, cô càng không đồng tình với cách anh điều hành công việc của mình. Ví dụ như Olivia Creighton, đã dành phần lớn những năm năm mươi trong vai nữ hoàng phim B, chuyên mặc những chiếc váy rách và được Rory Calhoun giải cứu. Những ngày đó trôi qua, Parker cùng với người quản lý riêng của Olivia, một người đàn ông tên là Bud Sharpe, đã quyết định tận dụng những gì còn lại trong tên của cô ấy bằng các xác nhận thương mại. Nhưng Olivia vẫn muốn hành động.

“Cô có gì cho tôi bây giờ?” Nữ diễn viên thở dài vào điện thoại khi nghe thấy giọng nói của Fleur. “Quảng cáo thuốc nhuận tràng?”

“Các chung cư ở Florida. Công ty muốn có một hình ảnh quyền rũ hơn và họ biết rằng cô sẽ dành điều đó cho họ.” Fleur đã cố gắng, nhưng cô ấy không thể nhiệt tình hơn Olivia.

“Có điều gì xảy ra với vở kịch Mike Nichols mới đó không?” Olivia hỏi sau một lúc im lặng.

Fleur đùa giỡn với cây bút chì trên bàn của cô. “Đó không phải là một khách hàng tiềm năng và Bud sẽ không xem xét nó cho cô. Không đủ tiền. Tôi xin lỗi.”

Fleur đã tranh cãi với Bud và Parker về Olivia, nhưng cô không thể thuyết phục một trong hai người để Olivia tham gia vở kịch Nichols.

Sau khi cúp máy, cô xỏ vào đôi giày lười mà cô đã xỏ chân vào gầm bàn và đến gặp Parker. Cô đã làm việc cho anh ấy một năm và dần dần gánh vác nhiều trách nhiệm đến mức anh ấy bắt đầu dựa vào cô trong mọi việc, nhưng anh ấy vẫn không thích cô đặt câu hỏi về phán đoán của anh ấy. Album Lynx mới đang gây tiếng vang lớn, Barry trở nên lười biếng hơn mọi lúc, và Simon đã bắt đầu nói về việc thành lập nhóm của riêng mình, nhưng Parker cư xử như thể Lynx sẽ tồn tại mãi mãi, và anh ta đã sử dụng Fleur để làm yên lòng những khách hàng khác của mình. Mặc dù cô đã có được kinh nghiệm quý giá vì sự bỏ bê của anh ấy, cô không tin rằng đây là cách để điều hành một công ty.

“Tôi có một ý kiến muốn trao đổi với anh.” Cô ngồi trên chiếc ghế dài màu đỏ tía sang trọng đối diện với bàn của anh ấy. Khuôn mặt nhăn nheo của anh ta trông còn khó chịu hơn bình thường.

“Tại sao cô không gửi cho tôi một bản ghi nhớ khác của cô?”

“Tôi tin vào liên lạc cá nhân.”

Giọng anh ta nhỏ đi sự giễu cợt. “Nhưng tôi mong đợi tất cả những lời đề nghị của một cô gái đại học hăng hái. Họ làm ra giấy vệ sinh tuyệt vời.”

Đó sẽ là một trong những ngày đó. Anh ấy có lẽ đã đánh nhau với vợ anh ta.

“Bây giờ là mấy giờ?” anh ấy nói. “Việc tin học hóa vô nghĩa hơn? Hệ thống tệp tin mới? Một bản tin khó chịu cho khách hàng của chúng ta?”

Cô phớt lờ sự gắt gỏng của anh ta. “Một cái gì đó cơ bản hơn.” Hành động theo lý thuyết ruồi *mật ong* giấm, cô đã áp dụng phong

cách chần chu nhất của mình. “Tôi đã suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra khi chúng ta đàm phán hợp đồng cho các khách hàng lớn hơn của mình. Trước tiên, chúng ta phải làm rõ mọi thứ với người quản lý cá nhân của khách hàng. Sau đó, sau khi bên pháp lý của chúng ta xem xét nó, người quản lý cá nhân nghiên cứu nó, chuyển nó cho một giám đốc kinh doanh, người sẽ chuyển nó cho một luật sư khác. Sau khi thỏa thuận được thực hiện, sẽ có một người công khai, và sau đó- “

“Vào đề. Tôi đang chết già ở đây.”

Cô dùng tay vẽ một cái cột lên không trung. “Đây là khách hàng. Chúng ta đây. Chúng ta nhận được mười phần trăm khi tìm được việc làm cho khách hàng. Người quản lý cá nhân nhận được mười lăm phần trăm để định hướng sự nghiệp của khách hàng, giám đốc kinh doanh năm phần trăm để xử lý tiền bạc, luật sư năm phần trăm khác để nghiên cứu bản in nhỏ và nhân viên báo chí nhận được hai hoặc ba nghìn một tháng để công bố rộng rãi. Tất cả mọi người đều cắt giảm.”

Chiếc ghế lưng cao của Parker kêu lên khi anh chuyển trọng tâm của mình. “Bất kỳ khách hàng nào đủ lớn để có một nhóm như vậy đều nằm trong khung thuế cao nhất, vì vậy, tất cả các khoản hoa hồng đó sẽ được khấu trừ.”

“Họ vẫn phải được trả tiền. So sánh điều đó với cách anh vận hành với Lynx đi. Anh là người đại diện và người quản lý cá nhân của họ. Chúng ta công khai chuyển lưu diễn của họ và chiếc bánh không bị chia cắt theo nhiều cách. Với một số mở rộng thông minh, chúng ta có thể cung cấp loại dịch vụ đó cho những khách hàng tốt nhất của anh. Chúng ta có thể tính phí hoa hồng hai mươi phần trăm, cao hơn mười phần trăm so với hiện tại, nhưng ít hơn mười lăm phần trăm so với số tiền mà khách hàng đang trả cho tất cả những người khác nhau đó. Chúng ta kiếm được nhiều tiền hơn, khách hàng trả ít hơn và mọi người đều vui vẻ.”

Anh vẫy tay với cô. “Lynx là một tình huống khác. Ngay từ đầu, tôi đã biết rằng tôi có một mỏ vàng, và tôi sẽ không để nó thoát khỏi tay mình. Nhưng một hoạt động trên quy mô mà cô đang nói đến sẽ quá tốn kém để thực hiện. Bên cạnh đó, hầu hết khách hàng sẽ không muốn hoạt động kinh doanh của họ tập trung như

vậy, ngay cả khi chi phí thấp hơn. Nó sẽ khiến họ quá cởi mở với việc quản lý yếu kém, chưa kể đến việc tham ô.”

“Kiểm toán thường xuyên được tích hợp theo gói. Nhưng hệ thống hiện tại cũng khiến họ bị quản lý kém. Ba phần tư trong số những người quản lý này quan tâm đến việc cắt giảm của chính họ hơn là lợi ích khách hàng. Olivia Creighton là một ví dụ hoàn hảo. Cô ấy ghét đóng quảng cáo, nhưng Bud Sharpe sẽ không để cô ấy nhận bất kỳ phần nào mà cô ấy được thanh toán bởi họ không trả nhiều như quảng cáo chung cư. Olivia còn một số năm tốt và đó là cách quản lý thiên cận.”

Parker đã bắt đầu nhìn vào đồng hồ của mình, và cô biết mình đã bị đánh bại, nhưng cô vẫn tiếp tục. “Chúng ta có thể kiếm tiền với loại hình tổ chức này và nó sẽ hiệu quả hơn cho khách hàng. Nếu chúng ta phân biệt đối xử, việc được đại diện bởi Parker Dayton sẽ trở thành một biểu tượng địa vị thực sự. Chúng ta sẽ là một ‘môi giới trứng cá muối’ với những khách hàng tuyệt vời đang đánh bại chúng ta.”

“Fleur, tôi sẽ thử cái này một lần nữa, và tốt hơn là cô nên quan sát đôi môi của tôi. Tôi không muốn trở thành William Morris. Tôi không muốn trở thành ICM. Tôi hạnh phúc với mọi thứ theo cách của họ.”

Cô không nên lãng phí hơi sức của mình. Nhưng khi quay trở lại văn phòng của mình, cô không thể ngừng suy nghĩ về ý tưởng của mình. Nếu ai đó trung thực và đáng tin cậy đã quan tâm đến lợi ích của cô khi cô mười chín tuổi, thì cô đã không mất hai triệu đô la.

Cô nghĩ về “môi giới trứng cá muối” của mình cả ngày hôm đó và cả tuần tiếp theo. Tổng hợp loại hình hoạt động mà cô tưởng tượng sẽ tốn kém hơn nhiều so với một đại lý tiêu chuẩn. Bản chất của dự án đòi hỏi một địa chỉ uy tín và đội ngũ nhân viên đa dạng, được trả lương cao. Nó sẽ mất một gia tài chỉ để bắt đầu. Tuy nhiên, càng nghĩ về nó, cô càng chắc chắn rằng người phù hợp có thể làm cho nó thành công. Thật không may, người đúng chỉ có năm nghìn đô la trong tài khoản tiết kiệm của cô và lòng can đảm không dồi dào.

Tối hôm đó, cô gặp Simon Kale cho buổi tiệc đồ nướng tại Indian Pavilion. “Anh sẽ làm gì nếu anh chưa giàu nhóp nhúa và

anh cần một khoản tiền lớn?” cô thấy mình đang hỏi.

Anh ta bốc một ít hạt thì là từ cái bát trước mặt. “Tôi muốn dọn dẹp căn hộ. Thực sự, Fleur, không thể tìm được sự trợ giúp tốt. Tôi sẽ trả rất nhiều tiền cho một người đáng tin cậy.”

“Tôi nghiêm túc đấy. Anh sẽ làm như thế nào nếu bạn chỉ có năm nghìn đô la trong ngân hàng và anh cần nhiều hơn nữa? Thích sáu con số hơn.”

“Chúng ta có đang loại bỏ việc buôn bán ma túy không?”

Cô nhướng mày nhìn anh.

“Vậy thì...” Anh ấy chọn một loại hạt thì là khác. “Tôi muốn nói cách nhanh nhất là nhắc điện thoại của chúng ta và gọi cho tên khốn Gretchen Casimir đó.”

“Đó không phải là một lựa chọn.” Làm người mẫu là điều cô sẽ không cân nhắc. Nếu cô làm điều này-không phải là cô sẽ làm, nhưng nếu cô làm-nó sẽ phải là tất cả của cô.

“Chúng ta đã từng xét đến mại dâm chưa?”

“Vớ lười đánh cá quá dở.”

Anh gạt một hạt lạc ra khỏi tay áo sơ mi xám mượt của mình. “Vì chúng ta rất kén chọn, nên cách tốt nhất có lẽ là đòi một khoản vay từ một người bạn giàu có nhópnhúa.”

Cô mỉm cười với anh. “Anh cũng sẽ làm điều đó, phải không? Tôi chỉ hỏi thôi.”

Anh mím môi. “Tất nhiên, cô sẽ không.”

Cô nghiêng người qua bàn và đặt lên má anh một nụ hôn. “Có ý tưởng nào khác không?”

“Mmm... Peter, tôi cho là vậy. Anh ấy là lựa chọn tốt nhất của cô, xem xét tất cả những hạn chế ngớ ngẩn này mà cô đã thiết lập.”

“Peter Zabel của chúng ta ư? Nghệ sĩ guitar chính cho Neon Lynx? Làm thế nào anh ấy có thể giúp tôi?”

“Nói với tôi rằng cô đang đùa đi, cưng. Cô đã từng gọi tất cả những cuộc điện thoại đó cho những người môi giới của anh ta cho anh ta. Peter biết về kiếm tiền nhiều hơn bất kỳ ai tôi từng gặp. Anh ấy đã tạo ra một tài sản cho tôi từ kim loại quý và các đợt phát hành cổ phiếu mới. Tôi không thể tin rằng anh ấy chưa bao giờ cho cô bất kỳ lời khuyên nào.”

Fleur suýt làm đổ cốc nước của cô. “Ý anh là tôi phải nhìn anh ấy một cách nghiêm túc?”

“Fleur...Fleur...Fleur...”

“Nhưng anh ấy thật là một thằng ngốc!”

“Chủ ngân hàng của anh ấy chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Một tuần nữa trôi qua trước khi Fleur có đủ can đảm để gọi cho Peter và trình bày tình hình theo cách mơ hồ nhất. “Anh nghĩ sao? Nêu giả thuyết. Một người có thể làm bất cứ điều gì chỉ với năm nghìn đô la để bắt đầu?”

Peter nói “Phụ thuộc vào việc cô có sẵn sàng đánh mất nó hay không. Lợi nhuận cao đồng nghĩa với rủi ro cao. Cô đang nói về giao dịch hàng hóa-tiền tệ, dầu nhiên liệu, lúa mì. Nếu đường giảm một xu một pound, cô sẽ đánh mất quả trứng làm tổ của mình. Rủi ro lắm. Cô có thể kết thúc tồi tệ hơn cô hiện tại.”

“Tôi cho là... Có.” Và rồi cô kinh hoàng khi nghe mình tiếp tục. “Tôi không quan tâm. Hãy nói cho tôi biết tôi phải làm gì.”

Peter giải thích những điều cơ bản, và cô bắt đầu dành từng phút rảnh rỗi để vùi đầu vào những cuốn sách và bài báo mà anh ấy giới thiệu về kinh doanh hàng hóa. Cô đọc Tạp chí Thương mại trên tàu điện ngầm, và cô ngủ thiếp đi khi được tựa trên gối của Barron. Tất cả các lớp học về kinh doanh và kinh tế đã giúp cô nắm bắt được những kiến thức cơ bản, nhưng liệu cô có thực sự đủ can đảm để làm điều này? Nhưng dù sao thì cô cũng sẽ làm điều đó.

Theo lời khuyên của Peter, cô đầu tư 2.000.000 vào đậu nành, mua một hợp đồng cho propan hóa lỏng và sau khi nghiên cứu dự báo thời tiết, cô đã dành phần còn lại cho nước cam. Florida đã có một đợt đóng băng giết người, đậu nành thối rữa do mưa quá nhiều, nhưng khí propan hóa lỏng đi qua mái nhà. Cô đã kết thúc với bảy nghìn. Lần này, cô chia nó ngaygiữa đồng, bột lúa mì cứng và nhiều đậu nành hơn. Đồng và lúa mì lắng, nhưng đậu nành đã vượt qua mức chín nghìn đô la.

Cô tái đầu tư từng xu.

Vào ngày Cá tháng Tư, Kissy đã đảm nhận vai cây mận Maggie trong xưởng sản xuất Cat on a Hot Tin Roof. Cô ấy nhảy quanh căn hộ của họ khi báo tin cho Fleur. “Tôi đã từ bỏ! Sau đó, cô gái học cùng một vài lớp diễn xuất của tôi gọi điện. Cô ấy nhớ lại cảnh này mà tôi đã đóng... Tôi không thể tin được! Chúng tôi bắt đầu diễn tập vào tuần tới. Không có tiền và đó không phải là sản xuất đủ lớn

để thu hút bất kỳ ai quan trọng, nhưng ít nhất, tôi sẽ diễn xuất trở lại.”

Sau khi các buổi diễn tập bắt đầu, Fleur đã không gặp Kissy trong nhiều ngày liền và khi cô làm vậy, Kissy đã rời đi. Không có một người nào đi qua căn hộ của họ, và Fleur cuối cùng đã buộc tội cô là độ thân.

“Tôi đang tích trữ năng lượng tình dục của mình,” Kissy trả lời.

Vào ngày sản xuất, Fleur lo đến mức không thể ăn được. Cô không muốn thấy Kissy bị bẽ mặt, và không đời nào cô bạn cùng phòng có chút lòng thương của cô có thể làm chủ một phần nặng ký như Maggie. Kissy thuộc thể loại phim sitcom, chính xác nơi mà cô không muốn.

Một chiếc thang máy chở hàng đã đưa Fleur lên một khán đài Soho lạnh lẽo với những đường ống kêu leng keng và lớp sơn bong tróc. Sân khấu nhỏ ở một đầu không chứa gì ngoại trừ một chiếc giường lớn bằng đồng. Fleur cố gắng thuyết phục bản thân rằng chiếc giường là một điếm lạnh khiến Kissy lo ngại.

Khán giả bao gồm các diễn viên thất nghiệp khác và các nghệ sĩ chết đói, không có đại diện tuyển diễn viên. Một anh chàng râu ria xồm xoàm như mùi dầu gai từ hàng ghế phía sau cô bước tới. “Vậy cô là bạn của cô dâu hay chú rể?”

“Ừ-cô dâu,” cô đáp.

“Vâng, tôi đã nghĩ như vậy. Này, tôi bới tóc cô nhé.”

“Cảm ơn.” Mái tóc của cô hiện giờ đã ngang vai và thu hút nhiều sự chú ý hơn cô thích, nhưng việc cắt nó giống như một điểm yếu.

“Cô muốn đi chơi một lúc nào đó không?”

“Không, cảm ơn.”

“Thật tuyệt. “

May mắn thay, vở kịch bắt đầu ngay lúc đó. Fleur hít một hơi thật sâu và suy nghĩ lung tung. Khán giả nghe thấy tiếng vòi hoa sen chảy ở hậu trường, và Kissy bước vào trong bộ váy ren cổ yếm. Giọng cô ấy dày như hoa nhài mùa hè. Cô cởi bỏ chiếc váy và vươn vai. Những ngón tay của cô tạo thành những móng vuốt nhỏ trong không khí. Người đàn ông ngồi cạnh Fleur chuyển chỗ ngồi.

Trong suốt hai giờ đồng hồ, khán giả ngồi thần thờ khi Kissy lảng vảng, rít gào và cào cấu trên sân khấu. Với vẻ khêu gợi tới

tầm, tuyệt vọng và giọng nói như bột phẩnmười xu, cô ấy đã phátxasự thất vọng về tình dục của con mèo Maggie. Đó là một trong những màn trình diễn hấp dẫn nhất mà Fleur từng xem, và nó đến từ linh hồn của Kissy Sue Christie.

Vào lúc vở kịch kết thúc, Fleur đã kiệt sức. Giờ cô đã hiểu vândề của Kissy theo cách mà trước đây cô không thể làm được. Nếu Fleur, bạn thân nhất của Kissy, không tin rằng cô ấy có thể là một nữ diễn viên chính kịch nghiêm túc, thì làm sao Kissy có thể hy vọng thuyết phục được đạo diễn?

Fleur đẩy cô qua đám đông. “Cậu thật không thể tin được!” cô thốt lên khi đến bên Kissy. “Tôi chưa bao giờ thấy bất cứ điều gì giống như nó!”

“Tôi biết,” Kissy cười khúc khích trả lời. “Hãy nói cho tôi biết tôi đã tuyệt vời như thế nào khi tôi thay trang phục.”

Fleur theo cô đến phòng thay đồ tạm, nơi Kissy giới thiệu cô với các diễn viên nữ khác. Cô trò chuyện với tất cả họ, sau đó ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn trang điểm của Kissy và nói với cô ấy hàng chục lần nữa rằng cô ấy đã tuyệt vời như thế nào.

“Mọi người tử tế chứ?” một giọng nói nam tính hỏi từ phía bên kia cánh cửa. “Tôi cần chọn trang phục.”

“Tôi là người duy nhất còn ở đây, Michael,” Kissy gọi. “Vào đi. Tôi có một người mà tôi muốn cậu gặp.”

Cánh cửa mở ra. Fleur quay lại.

“Fleurinda, cậu đã nghe tôi nói về nhà thiết kế trang phục xuất sắc của chúng tôi và người thợ may trang phục trong tương lai cho những Người đẹp. Fleur Savagar gặp Michael Anton.”

Mọi thứ dừng lại như một khung phim bị hư đóng băng trong máy chiếu phim. Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi chơi bowling bằng sa tanh màu tím cổ và một chiếc quần len được cắt rộng với dây treo. Ở tuổi hai mươi ba, cậu không cao hơn bao nhiêu so với lần cuối cùng cô nhìn thấy, có thể là năm feet, bảy inch. Cậu ta có mái tóc vàng óng ả xõa dài ngang cằm, bờ vai hẹp, khuôn ngực nhỏ và những đường nét được chạm khắc tinh xảo.

Dần dần Kissy nhận ra rằng có điều gì đó không ổn. “Hai người có biết nhau không?”

Michael Anton gật đầu. Fleur tiến vào sátcô. “Đây là một trong những khoảnh khắc tuyệt vời hơn của cậu, Kissy,” cô nói, nhẹ

nhàng nhất có thể. “Michael là em trai của tôi, Michel.”

“Ồ chàng trai.” Ánh mắt của Kissy lướt từ người này sang người khác. “Tôi có nên chơi một số bản nhạc organ hay thứ gì đó không?”

Michel đút một tay vào túi quần và dựa vào cửa. “Một vài nốt trên ông sáo thì sao?”

Cậu ta mang trên mình vẻ đẹp uể oải của đồng tiền cổ và sự đắm đuối của một người sinh ra đã mang trong mình dòng máu quý tộc. Cũng giống Alexi. Nhưng khi cậu nhìn cô, cô thấy đôi mắt xanh như hoa lục bình mùa xuân.

Cô cuộn những ngón tay cứng ngắc quanh chiếc ví của mình. “Cậu có biết tôi đã ở New York không?”

“Tôi biết.”

Cô không thể đứng đó với cậu ta lâu hơn nữa. “Tôi phải đi.” Cô hôn nhanh vào má Kissy và rời khỏi phòng thay đồ mà không cần gật đầu về phía em mình.

Kissy bắt được cô trên phố. “Fleur! Chờ đã! Tôi không ý kiến.”

Cô cười giả lả. “Đừng lo lắng. Đó chỉ là một cú sốc, thế thôi.”

“Michael là... Anh ấy thực sự là một chàng trai tuyệt vời.”

“Thật tuyệt.” Cô phát hiện một chiếc taxi và bước ra khỏi lề đường để vẫy nó. “Hãy đến bữa tiệc diễn viên của cậu, Mòclan, và khiến tất cả họ cúi đầu khi cậu vào phòng.”

“Tôi nghĩ tốt hơn là tôi nên về nhà với cậu.”

“Không phải cuộc sống của cậu. Đây là đêm trọng đại của cậu và cậu sẽ tận hưởng từng phút một.” Cô leo lên xe, vẫy tay và đóng cửa lại. Khi chiếc taxi rời đi, cô ngồi phịch xuống ghế và để mặc cho nỗi cay đắng cũ bủa vây mình.

Trong những tuần sau đó, Fleur cố gắng quên đi Michel, nhưng vào một buổi tối, cô thấy mình đang đi dọc Phố Tây 55 để nghiên cứu những con số được vẽ phía trên cửa cửa hàng, giờ đã đóng cửa trong đêm. Cô đã tìm được địa chỉ mà mình đang tìm. Vị trí tốt, nhưng mặt tiền cửa hàng không đẹp và có cửa sổ chiếu sáng kém... và cảnh hũ bộ quần áo đẹp nhất mà cô từng thấy.

Michel đã làm đảo ngược làn sóng của các xu hướng thời trang hiện tại, nơi phụ nữ mặc những bộ lễ phục buổi tối và cà vạt để trông giống như đàn ông. Khung cửa nhỏ chứa một bộ tứ những chiếc váy nữ tính lộng lẫy gợi lên những bức tranh xa hoa thời

Phục hưng. Khi nhìn những tấm lụa, áo sơ mi và những chiếc áo nhiều Trung Hoa xếp nếp duyên dáng, cô không thể nhớ đã bao lâu rồi mình không chi tiền cho những bộ quần áo thơm mát. Những bộ quần áo đẹp dễ này đã khiến trách cô.

Mùa xuân trôi qua mùa hạ và sau đó là mùa thu. Công ty nhà hát của Kissy đã xẹp lại, vì vậy, cô ấy tham gia một nhóm khác, hầu như chỉ biểu diễn ở New Jersey. Fleur đã tổ chức sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của mình bằng cách yêu cầu Parker tăng lương cho cô. Cô đã dùng để mua hạt ca cao.

Cô thua thường xuyên hơn cô thắng, nhưng khi chiến thắng đến, chúng là những chiến thắng lớn. Cô học hành chăm chỉ để rút kinh nghiệm từ những sai lầm của mình, và năm nghìn ban đầu của cô đã tăng gấp bốn lần, rồi lại tăng gấp bốn lần nữa. Càng kiếm được nhiều tiền, cô càng khó chìm sâu vào những suy đoán rủi ro, nhưng cô buộc bản thân phải tiếp tục ghi ra. Bốn mươi nghìn đô la cũng vô dụng với cô như năm nghìn.

Mùa đông ổn định. Cô phát triển niềm yêu thích với đồng và kiếm được gần ba mươi nghìn đô la trong sáu tuần, nhưng căng thẳng đang khiến cô đau dạ dày. Thịt bò tăng giá, thịt lợn giảm giá. Cô tiếp tục đầu tư, tái đầu tư và cắt móng tay của mình cho nhanh.

Vào ngày đầu tiên của tháng 6, một năm rưỡi sau khi cô nhảy lên con tàu lượn siêu tốc tài chính của mình, cô nhìn chằm chằm vào bảng cân đối kế toán của mình, khó có thể tin vào những gì mình đã thấy. Cô đã làm được. Không có gì khác ngoài sự can đảm tuyệt đối, cô đã tích lũy đủ để bắt đầu công việc kinh doanh của mình. Ngày hôm sau, cô đặt mọi thứ vào chứng chỉ tiền gửi ba mươi ngày đẹp dễ, an toàn tại Chase Manhattan.

Vài buổi tối sau khi cô đang thả mình vào căn hộ, cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Cô bước qua một đôi giày cao gót của Kissy, băng qua phòng và nhắc ông nghe.

“Chào con.”

Đã hơn năm năm kể từ khi cô nghe thấy cái lời yêu thương quen thuộc đó. Cô siết chặt điện thoại và hít một hơi thật chậm và ổn định. “Ông muốn gì, Alexi?”

“Không có lễ nghi xã hội?”

“Ông có chính xác một phút, và sau đó, tôi sẽ cúp máy.”

Ông thở dài, như thể cô đã làm ông bị thương. “Tốt lắm, cô gái đáng yêu. Tôi gọi điện để chúc mừng cô về lợi nhuận tài chính gần đây của cô. Khá điên rồ, nhưng sau đó, không ai tranh cãi với thành công cả. Tôi hiểu rằng cô đã bắt đầu tìm kiếm không gian văn phòng ngày hôm nay.”

Cô cảm thấy ớn lạnh. “Làm sao ông biết điều đó?”

“Tôi đã nói với cô, con yêu. Tôi biến nó thành công việc kinh doanh của mình khi biết mọi thứ ảnh hưởng đến những người tôi quan tâm.”

“Ông không quan tâm đến tôi,” cô nói, cổ họng thắt lại. “Hãy ngừng chơi trò chơi.”

“Ngược lại, tôi rất quan tâm đến cô. Tôi đã đợi điều này lâu lắm rồi, cô gái. Tôi hy vọng cô không làm tôi thất vọng.”

“Một thời gian dài để làm gì? Ông đang nói về cái gì vậy?”

“Hãy bảo vệ giấc mơ của cô, cô gái. Bảo vệ nó tốt hơn tôi bảo vệ giấc mơ của tôi.”

Chương 19

Fleur tựa khuỷu tay lên sân và ngắm nhìn những cồn cỏ xanh mượt uốn mình theo làn gió nhẹ trong những tia sáng cuối cùng của buổi chiều tà. Ngôi nhà trên bãi biển ở Long Island, một cấu trúc góc cạnh bằng kính và ván ốp chịu được thời tiết, hòa quyện với cát và nước. Cô rất vui vì đã được mời đến đây vào cuối tuần - ngày 4 tháng 7. Cô cần phải rời khỏi thành phố một thời gian, và cô cũng cần phân tâm khỏi chiếc máy ghi âm tình thần đó sẽ không ngừng phát lại những lời nói của Alexi. Bảo vệ ước mơ của cô. Alexi không quên những gì cô đã làm với Royale - không phải là điều cô mong đợi - và ông ấy vẫn muốn trả thù. Nhưng ngoài việc mở to mắt ra, cô không biết mình có thể làm gì với nó.

Chương 19

Cô gạt lo lắng sang một bên và nghĩ về ngôi nhà phố bốn tầng ở bờ Đông mà cô thuê để làm văn phòng mới. Công việc cải tạo đang được tiến hành và cô hy vọng có thể chuyển đến vào giữa tháng 8, nhưng trước đó, cô phải thuê một nhân viên. Nếu một vài lần nghỉ đến với cô và cô không gặp phải trường hợp khẩn cấp lớn nào, cô có đủ tiền để duy trì văn phòng hoạt động cho đến mùa xuân. Thật không may, một doanh nghiệp như của cô cần ít nhất một năm để thiết lập, vì vậy, cô đã gặp rủi ro ngay từ đầu, nhưng điều đó chỉ có nghĩa là cô phải làm việc chăm chỉ hơn, điều mà cô phát hiện ra rằng mình rất giỏi.

Cô đã hy vọng sẽ giữ được lương của Parker trong thời gian dài hơn một chút, nhưng khi anh ấy phát hiện ra cô định làm gì, anh ấy đã sa thải cô. Họ đã có một cuộc chia tay đầy đau khổ. Lynx đã chia tay và Parker đã ủy thác quá nhiều công việc kinh doanh của mình cho Fleur. Bây giờ, anh ấy đang đổ lỗi cho cô về trò chơi đuôi bắt tuyệt vọng mà anh phải chơi với những khách hàng đang bức bối.

Fleur đã quyết định mở rộng khách hàng của “đại lý trứng cá muối” của cô ngoài các nhạc sĩ và diễn viên để bao gồm một nhóm các nhà văn chọn lọc, thậm chí có thể là nghệ sĩ - bất cứ ai mà cô nghĩ có tiềm năng vươn lên hàng đầu. Cô đã ký hợp đồng với Rough Harbour, nhóm nhạc rock Simon Kale được thành lập và cô đã đánh cắp Olivia Creighton khỏi tay của Bud Sharpe. Sau đó là Kissy. Cả ba đều cung cấp tiềm năng thu nhập mà cô đang tìm

kiếm, nhưng ba khách hàng không đủ để giữ cô ở lại sau khi số tiền khởi nghiệp của cô đã cạn kiệt.

Cô đeo kính râm lên đầu và nghĩ về Kissy. Ngoài một màn trình diễn bị thôi miên với vai Irena trong xưởng sản xuất The Cherry Orchard và một vai lót Fleur đã đưa cô ấy tham gia một vở kịch truyền thanh CBS, đã không có gì xảy ra với cô ấy kể từ đỉnh cao mạ thiếc của chú mèo dâm dăng, và Kissy đã ngừng tham gia thử giọng lần nữa. Gần đây, có quá nhiều người đàn ông đi qua cửa phòng ngủ của cô, mỗi người lại có chút cơ bắp và hơi sững sờ hơn lần trước. Kissy cần một buổi giới thiệu và Fleur chưa tìm ra cách để tìm một buổi cho cô ấy, đó không phải là điếm báo tốt nhất cho một người chỉ chờ đến mùa xuân để chứng tỏ bản thân.

Qua cửa kính, cô nhìn thấy Charlie Kincannon, người dẫn chương trình của họ vào cuối tuần. Charlie đã hỗ trợ xưởng sản xuất The Cherry Orchard của Kissy, đó là cách Fleur gặp anh ta. Rõ ràng là anh ấy đã phải lòng Kissy một cách đau khổ, nhưng vì anh ấy thông minh, nhạy cảm và thành công nên Kissy đã phớt lờ anh ấy. Cô ấy thích những người thua cuộc.

Cánh cửa sân trượt mở ra sau lưng cô, và Kissy bước ra. Cô ấy mặc một chiếc áo len sọc màu hồng và xanh lam một mảnh, bông tai hình trái tim lớn bằng bạc và đôi xăng đan đế bệt màu hồng có quai đính cườm ngang ngón chân cho bữa tiệc. Cô ấy trông như một đứa trẻ bảy tuổi với bộ ngực. “Muộn rồi, Fleurinda, và những vị khách tên gì đang bắt đầu xuất hiện. Cậu không định thay quần áo à?” Cô ấy nhấp một ngụm piña colada từ ống hút có đầu sơn môi.

“Một phút.” Chiếc quần đùi màu trắng mà Fleur mặc bên ngoài bộ áo ba lỗ màu đen của cô có một vết mù tạt ở phía trước, và mái tóc của cô cứng đờ vì nước muối. Vì Charlie Kincannon đã hỗ trợ một số vở kịch ngoài sân khấu Broadway, nên cô hy vọng có thể liên hệ với nhau tại bữa tiệc tối nay và cô cần phải trông thật tươi tắn. Tuy nhiên, đầu tiên, cô với lấy rượu Piña colada của Kissy và nhấp một ngụm. “Tôi ước gì cậu sẽ ngừng gọi anh ấy bằng tên của anh ấy. Charlie Kincannon là một người đàn ông rất tử tế, chưa kể là còn giàu có.”

Kissy nhăn mũi. “Vậy thì cậu hẹn hò với anh ấy đi.”

“Tôi chỉ có thể. Tôi thích anh ấy, Kissy. Tôi thực sự thích. Anh ấy là người đàn ông đầu tiên cậu qua lại với người không ăn chuối và nhìn chằm chằm vào Tòa nhà định giá kiểu Đế chế.”

“Dễ thương. Tôi trao anh ấy cho cậu với những lời chúc phúc của tôi.” Kissy đòi lại lypiña colada. “Anh ấy làm tôi nhớ đến một mục sư Baptist mà tôi từng biết. Anh ấy muốn cứu tôi, nhưng anh ấy sợ tôi sẽ không đưa tay ra nếu anh ấy làm vậy.”

“Cậu không phải là ‘mặc kệ’ cho Charlie Kincannon. Nếu cậu có nhu cầu quá mạnh mẽ như vậy để chơi sexpot, hãy làm điều đó trên sân khấu, nơi cậu có thể kiếm cho cả hai chúng ta một số tiền.”

“Nói như kẻ hút máu thực sự vậy. Cậu sẽ trở thành một đại lý tuyệt vời. Nhân tiện, cậu có để ý thấy những người trên bãi biển chiều nay vấp ngã và cố gắng thu hút sự chú ý của cậu không?”

“Đưa trẻ với chiếc cốc sippy hay đưa trẻ với thanh kiếm ánh sáng Chiến tranh giữa các vì sao?” Nếu cô lắng nghe Kissy, cô sẽ tin rằng mọi người đàn ông trên thế giới này đều muốn mình. Cô phúi cát khỏi chân và đi vào trong. “Tốt hơn là tôi nên đi tắm.”

“Mặc một cái gì đó tử tế vào. Đừng bận tâm. Tôi đang lãng phí hơi của mình.”

“Bây giờ, tôi là một ông trùm kinh doanh. Tôi phải trông nghiêm túc.”

“Chiếc váy đen ngu ngốc mà cậu mang theo khiến cậu trông chết khiếp, không nghiêm túc đâu.”

Fleur phớt lờ cô ấy và đi vào trong. Ngôi nhà có trần nhà góc cạnh, sàn đá phiến và đồ nội thất tối giản của Nhật Bản. Cô phát hiện ra người chủ đang ngồi trên một chiếc ghế dài màu cát, nhìn chằm chằm vào thứ trông giống như một tách rượu whistky ngò kếp. “Tôi có thể nói chuyện với cô một phút không, Fleur?” anh ấy hỏi.

“Chắc chắn rồi.”

Anh tagat bản sao Rabbit Redux của anh ta sang một bên để cô có thể ngồi cạnh anh. Charlie Kincannon khiến cô nhớ đến một nhân vật mà Dustin Hoffman có thể vào vai - kiểu người, bất chấp tất cả tiền bạc của mình, cố gắng trông hơi lạc lõng với phần còn lại của thế giới. Anh ta có mái tóc đen ngắn và những đường nét dễ chịu, hơi bất thường, với bộ mắt nâu nghiêm nghị được bao quanh bởi cặp kính gọng sừng.

“Có chuyện gì không?” cô hỏi.

Anh xoay rượu trong ly của mình. “Nghe giống như một đứa trẻ vị thành niên thì tôi thấy xấu hổ, nhưng làm thế nào để cô đánh giá cơ hội của tôi với Kissy?”

Cô đã tự bảo hiểm. “Thật khó nói.”

“Nói cách khác, không có cơ hội nào cả.”

Trông anh thật buồn và thật ngọt ngào khiến trái tim cô như muốn hướng về anh. “Đó không phải là lỗi của anh. Hiện tại Kissy hơi tự hủy hoại bản thân và điều đó có nghĩa là cô ấy đang làm một công việc thậm chí còn tệ hơn bình thường khi coi đàn ông là con người.”

Anh nghĩ kỹ, đôi mắt nâu càng thêm nghiêm nghị. “Tình huống của chúng tôi là một sự đảo ngược vai trò thú vị đối với tôi. Tôi đã quen với việc phụ nữ là kẻ gây hấn. Tôi biết tôi không phải là một đối tượng tình dục, nhưng họ thường bỏ qua điều đó vì tôi giàu có.”

Fleur mỉm cười và càng thích anh hơn. Dù vậy, cô vẫn có một người bạn cần bảo vệ. “Chính xác thì anh muốn gì ở cô ấy?”

“Tôi không biết ý cô là gì?”

“Anh muốn có một mối quan hệ thực sự hay đây chỉ là về tình dục?”

“Tất nhiên là tôi muốn có một mối quan hệ thực sự. Tôi có thể quan hệ tình dục ở bất cứ đâu.”

Trông anh thật khó chịu khiến cô hài lòng. Cô đã nghĩ kỹ rồi. “Tôi không biết liệu nó có hiệu quả hay không, nhưng ngoại trừ Simon, anh là người duy nhất biết Kissy thông minh đến mức nào. Có thể anh sẽ thu hút sự chú ý của cô ấy nếu anh phớt lờ cơ thể của cô ấy và tập trung vào bộ não của cô ấy.”

Anh nhìn cô đầy trách móc. “Tôi không có ý nói như một người yêu nước, nhưng thật khó để bỏ qua cơ thể của Kissy, đặc biệt là đối với một người có ham muốn tình dục mạnh mẽ như tôi.”

Cô mỉm cười thông cảm. “Đó là cảnh quay tốt nhất của tôi.”

Một vài vị khách đã bắt đầu đến và giọng nói của một người đàn ông, được nhấn nhẹ, trôi về phía cô. “Ngôi nhà thật tuyệt vời. Nhìn vào khung cảnh mà xem.”

Cô cứng người và quay đầu lại đúng lúc thấy Michel bước vào phòng khách. Cậu ấy là một phần của nhóm hội thảo của Kissy, vì

vậy, cô lẽ ra phải nhận ra rằng cậu ấy sẽ được mời. Niềm vui của cô trong ngày cuối tuần tan biến.

Họ đã gặp nhau hai lần trong năm kể từ khi họ gặp nhau và cả hai lần, họ đã trao đổi tối thiểu trong những cuộc trò chuyện. Bạn đồng hành của Michel là một thanh niên lực lưỡng với mái tóc đen xõa ngang mắt. Cô quả quyết là một vũ công khi chân anh ta tự động dừng lại ở vị trí đầu tiên.

Cửa kính là lối thoát gần nhất của cô. Cô gật đầu lia lịa với anh, cáo lỗi với Charlie, và quay ra ngoài.

Mặt trăng đã ló rạng, Kissy biến mất, và bãi biển vắng tanh. Fleur cần vài phút để mặc áo giáp vào trước khi quay vào trong dọn dẹp. Cô bước xuống mặt nước, rồi lang thang trên bãi cát ẩm ướt, mát lạnh ra xa ngôi nhà. Cô phải dừng việc có những sai bước quá dễ dàng, nhưng mỗi khi nhìn thấy Michel, cô cảm thấy như thể mình được quay trở lại thời thơ ấu.

Cô đặt ngón chân của mình vào một tảng đá mà cô chưa từng nhìn thấy nhô ra khỏi cát. Cô đã đi xa hơn dự định và cô quay người để quay trở lại, nhưng ngay sau đó, một người đàn ông bước ra từ cồn cát phía trước cô năm mươi thước. Có điều gì đó trong sự tĩnh lặng của anh, kết hợp với việc ở một mình trên bãi biển vắng vẻ, khiến cô lập tức cảnh giác. Anh đứng trong bóng tối, một người đàn ông cao lớn, to lớn hơn bất cứ ai mà cô muốn làm quen, và anh không cố gắng che giấu sự quan tâm của mình đối với cô. Cô tự động liếc nhìn về phía xa ánh đèn của ngôi nhà bên bờ biển, nhưng nó quá xa để không ai có thể nghe thấy nếu cô kêu cứu.

Sống ở New York đã khiến cô hoang tưởng. Anh ấy có lẽ là một trong những vị khách của Charlie đã rời khỏi bữa tiệc giống như cô đã làm. Dưới ánh trăng, cô thấy lờ mờ một mái đầu xù xì của Charles Manson và một bộ ria mép thậm chí còn xấu hơn. Những từ dành cho “Helter Skelter” lướt qua não cô. Cô sai bước và tiến lại gần mặt nước.

Đột ngột, anh ném lon bia xuống và bắt đầu tiến về phía cô. Anh phủ lên cát những bước dài và nhanh chóng, mọi tế bào trong cơ thể cô đều hoạt động trong tình trạng báo động. Có hoang tưởng hay không, cô không có ý định đợi xung quanh xem anh muốn gì. Cô đứng dậy và bắt đầu chạy.

Lúc đầu, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình, nhưng cô nhanh chóng nhận thức được tiếng chân đập nhẹ trên cát sau lưng. Tim cô đập loạn xạ. Anh ấy đang đuổi theo cô, và cô phải chạy nhanh hơn anh ấy. Cô tự nhủ mình sẽ làm được. Cô đã chạy suốt thời gian qua. Cơ bắp của cô rất khỏe. Tất cả những gì cô phải làm là bắt kịp tốc độ.

Cô ở trên cát đóng chặt gần mặt nước. Cô mở rộng chân, lấy đà bằng tay. Khi cô chạy, cô để mắt đến ngôi nhà bên bờ biển, nhưng nó vẫn đang ở phía trước rất xa. Nếu cô đi đến cồn cát, cô sẽ chìm vào cát sâu hơn, nhưng anh ấy cũng vậy. Cô hít thêm không khí. Anh ấy không thể theo kịp cô mãi. Cô có thể làm được điều này, và cô đã cố gắng hơn.

Anh ở lại với cô.

Phổi của cô bị bỏng, và cô mất nhịp. Cô hít vào những hơi thở hỗn hển. Từ “hiếp đảm” cứ lớn vồn trong đầu cô. Tại sao anh ấy không lùi lại?

“Để tôi một mình,” cô hét lên. Các từ bị cắt xén, hầu như không thể hiểu được, và cô sẽ mất nhiều không khí quý giá hơn.

Anh hét lên một cái gì đó. Ở gần. Gần như lọt vào tai cô. Ngực cô bốc cháy. Anh chạm vào vai cô, và cô hét lên. Điều tiếp theo cô biết, mặt đất lộn lên, và anh đang rơi cùng cô. Khi họ va vào cát, anh lại hét lên từ đó, và lần này cô đã nghe thấy.

“Flower!”

Anh ngã lên người cô. Cô thở hỗn hển vì không khí bên dưới sức nặng của anh và bụi. Với chút sức lực cuối cùng, cô nắm chặt tay thành nắm đấm và vung mạnh. Cô nghe thấy một câu cảm thán sắc bén. Trọng lượng của anh giảm bớt, và phần đuôi tóc của anh lướt qua má cô khi anh nâng người lên trên cánh tay của mình phía trên cô. Hơi thở của anh phả vào mặt cô, và cô lại đánh anh.

Anh lùi lại, và cô theo sát anh. Khuyu gồi xuống, cô dùng nắm đấm đánh liên tục vào người anh. Cô không bận tâm đến việc nhắm mục tiêu, nhưng bắt lấy bất cứ thứ gì cô có thể với tới - cánh tay, cổ anh, ngực anh, mỗi cú đánh đều vang lên tiếng nức nở.

Cuối cùng, anh đưa tay ra và siết chặt. “Thôi đi, Flower! Anh đây. Là Jake. ”

“Tôi biết đó là anh, đồ khốn! Hãy để tôi đi!”

“Không cho đến khi em bình tĩnh lại.”

Cô thở hổn hển trước lớp vải mềm của chiếc áo phông của anh.
“Tôi bình tĩnh rồi.”

“Không, em không phải.”

“Vâng, tôi đã!” Cô thở chậm lại, trầm giọng nói. “Tôi bình tĩnh. Thật.”

“Em có chắc không?”

“Tôi chắc chắn.”

Dần dần, anh đã thả cô ra. “Được rồi. Tôi đã...”

Cô tát vào đầu anh. “Đồ khốn kiếp!”

“Oái!” Anh giơ cánh tay lên.

Cô đã bắt được vào vai anh với cú đánh tiếp theo của mình.
“Anh kiêu ngạo, đáng ghét...”

“Dừng lại!” Anh bấu chặt cổ tay cô. “Nếu em đánh anh một lần nữa, anh thề, anh sẽ hạ gục em.”

Cô thực sự nghi ngờ anh sẽ theo sau, nhưng cao điểm adrenaline của cô bắt đầu giảm dần, tay cô đau và cô loạng choạng đến mức cô sợ rằng mình sẽ bị lật da nếu cô đánh thêm một cú nữa.

Anh cúi mình trên cát trước mặt cô. Mái tóc rối bù, không được chăm sóc của anh xõa gần đến vai, và bộ ria mép che khuất cả khuôn miệng ngoại trừ môi dưới hờn dỗi không thể tin được. Với chiếc áo phông Nike không dài đến thắt lưng, quần đùi màu hạt dẻ bạc màu và mái tóc dài màu nâu đỏ, trông anh có vẻ như đang mang một tấm biển bìa cứng có nội dung, SẼ GIẾT CHẾT VÌ THỰC PHẨM.

“Tại sao anh không nói với tôi đó là anh?” cô xoay sở với một luồng không khí mỏng.

“Anh nghĩ rằng em nhận ra anh.”

“Làm sao tôi có thể nhận ra anh? Trời tối và anh trông giống như trên một áp phích truy nã.”

Anh thả cổ tay cô ra, và cô cố gắng đứng dậy. Đáng lẽ mọi chuyện sẽ không xảy ra theo cách này, khi cô mặc một chiếc quần đùi màu trắng có màu mù tạt và cột tóc đuôi ngựa tuột ra khỏi dây chun. Cô đã tưởng tượng mình sẽ nhỏ giọt những viên kim cương khi gặp lại anh. Cô muốn đứng trên bậc thang của sòng bạc ở Monte Carlo với một bên là hoàng tử châu Âu và bên kia là Lee Iacocca.

“Anh đang làm một phim Calibre mới,” anh nói. “Bird Dog bị mù, vì vậy, tôi phải học cách sử dụng khẩu Colts bằng âm thanh.” Anh xoa vai khi đứng lên. “Từ khi nào mà em lại biến thành một kẻ vớ vẩn như vậy?”

“Kể từ khi tôi nhìn thấy một người đàn ông trông giống như một kẻ giết người hàng loạt đi ra từ phía sau một cồn cát.”

“Nếu tôi có một con mắt đen...”

“Đấy là hy vọng.”

“Chết tiệt, Fleur...”

Không có điều gì trong số này diễn ra như cô hình dung. Cô muốn tỏ ra lạnh lùng và xa cách, làm như thể cô hầu như không nhớ đến anh. “Rồi, anh đang làm một bộ phim Calibre mới. Anh tát bao nhiêu phụ nữ trong phim này?”

“Bird Dog ngày càng nhạy cảm hơn.”

“Đó phải là một đoạn đường thực sự đối với anh.”

“Đừng là một con chó cái, được chứ?”

Pháo hoa vụt tắt trong đầu cô, và một lần nữa, cô lại đứng dưới mưa trên bãi cỏ trước nhà của Johnny Guy Kelly để kết thúc cuộc trò chuyện chưa bắt đầu. Cô thốt ra những lời của mình qua một cái hàm cứng nhắc. “Anh đã sử dụng tôi để hoàn thành bộ phim của anh. Tôi là một đứa trẻ ngốc nghếch, ngây thơ và không muốn cởi quần áo của mình, nhưng cỗ máy tình yêu của Ngài Big Shot đã làm được điều đó. Anh đã làm cho tôi hạnh phúc để cởi bỏ mọi thứ. Anh có nghĩ về tôi khi họ trao giải Oscar cho anh không?”

Cô muốn thấy tội lỗi. Thay vào đó, anh phát động một cuộc phản công. “Em là nạn nhân của mẹ em, không phải của tôi - ít nhất là không nhiều. Hãy nói chuyện với bà ấy. Và trong khi em đang làm điều đó, hãy nhớ rằng em không phải là người duy nhất gặp khó khăn. Tôi đã mất nhiều hơn những gì em có thể tưởng tượng.”

Cơn giận dữ của cô bùng cháy. “Anh! Anh đang nghiêm túc muốn vẽ anh là bên bị thương?” Bàn tay của cô đã bay trở lại theo hành động của chính nó. Cô không định đánh anh một lần nữa, nhưng cánh tay của cô có ý chí của riêng nó.

Anh đã bắt được nó trước khi cô liên lạc. “Em không dám.”

“Tôi nghĩ tốt hơn là anh nên bỏ tay ra khỏi cô ấy.” Một giọng nói quen thuộc vọng về phía họ từ cồn cát. Cả hai người họ quay lại

thì thấy Michel đang đứng đó. Cậu ta trông giống như một cậu bé vô tình lạc vào công ty của những người không lồ.

Jake nói lỏng tay của mình trên cánh tay cô nhưng không để cô đi. “Đây là một bữa tiệc riêng tư, anh bạn, vậy còn việc lo việc riêng của cậu thì sao?”

Michel đến gần hơn. Cậu ta mặc một chiếc áo khoác nỉ Madras và áo phong lưới màu vàng, với mái tóc vàng lòa xòa trên má được chạm khắc tinh xảo. “Hãy trở lại nhà, Fleur.”

Cô nhìn chăm chăm vào em trai mình và nhận ra rằng bằng cách nào đó, cậu đã tự chỉ định mình là người bảo vệ cô. Thật nực cười. Cậu ta đứng thấp hơn cô nửa cái đầu, nhưng ở đây, cậu ta đang dám thách thức Jake Koranda, một người đàn ông có phản xạ nhanh và cái liếc mắt của một kẻ ngoài vòng pháp luật.

Môi của Jake cong lên. “Đây là chuyện giữa cô ấy và tôi, vì vậy, trừ khi cậu muốn đá vào mũi của mình, hãy để chúng tôi yên.”

Nó giống như một câu thoại trong một bộ phim Calibre, và cô gần như dừng cuộc đối đầu ngay lúc đó. Cô có thể ngăn nó lại... nhưng cô đã không làm thế. Michel, người bảo vệ cô. Liệu cậu ấy có thực sự ở lại đây và bảo vệ cô không?

“Tôi sẽ rất vui khi rời đi,” Michel nói nhẹ nhàng. “Nhưng Fleur sẽ đi với tôi.”

“Đừng tin vào nó,” Jake vặn lại.

Michel dứt tay vào túi quần đùi và giữ vững lập trường. Cậu ấy biết rằng cậu ấy không thể loại bỏ cô ấy khỏi Jake về mặt vật lý, vì vậy, cậu ấy đã quyết định đợi anh ra ngoài.

Bird Dog không quen đối đầu với một đối thủ ăn nói nhẹ nhàng với mái tóc vàng hoe và vóc dáng thanh tú. Đôi mắt anh sụp xuống nửa cột buồm khi anh quay sang cô. “Một trong những người bạn của em?”

“Cậu ấy...” Cô nuốt khan. “Đây là em trai tôi, Michael An...”

“Tôi là Michel Savagar.”

Jake nghiêng cứu cả hai người họ, rồi bước lui, khòe miệng nhếch lên. “Em nên nói với anh điều đó ngay lập tức. Anh đưa ra quy tắc không bao giờ ở cùng một nơi với nhiều Savagar cùng một lúc. Hẹn gặp lại, Fleur.” Anh sai bước xuống bãi biển.

Fleur quan sát bãi cát, sau đó ngẩng đầu lên và nhìn em trai mình. “Anh ấy có thể đã bẻ gãy cậu làm đôi.”

Michel nhún vai.

“Tại sao cậu làm thế?” cô hỏi nhẹ nhàng.

Cậu nhìn qua cô để nghiên cứu đại dương. “Chị là chị gái tôi,” anh nói. “Đó là trách nhiệm của tôi với tư cách là một người đàn ông.” Cậu đi về phía ngôi nhà.

“Chờ đã.” Cô tự động bước đi. Cát kéo chân cô đau như cũ, nhưng cô đã tự giải thoát cho mình. Hình ảnh những chiếc váy xinh đẹp mà cô nhìn thấy trong cửa sổ cửa hàng của cậu thoáng qua trong đầu cô. Cậu ấy là ai?

Cậu đợi cô đến bên mình, nhưng khi cô đến đó, cô không biết phải nói gì. Cô hắng giọng. “Cậu có... muốn đến một nơi nào đó và nói chuyện không?”

Vài giây trôi qua. “Được.”

Họ không nói chuyện khi cậu lái chiếc MG cổ của mình đến một ngôi nhà ven đường ở Hampton Bays, nơi Willie Nelson hát trên máy hát tự động và cô phục vụ mang cho họ ngao, khoai tây chiên và một bình bia. Fleur bắt đầu, do dự, kể cho cậu nghe về quá trình lớn lên ở trường tu.

Cậu kể cho cô nghe về việc học của mình và tình yêu của cậu với bà mình. Cô biết rằng Solange đã để lại cho cậu ấy số tiền hỗ trợ công việc kinh doanh của cậu. Một giờ trôi qua và lại một giờ khác. Cô giải thích cảm giác bị ruồng bỏ như thế nào và cậu ấy kể về nỗi kinh hoàng của mình khi nhận ra mình là người đồng tính. Khi bảng hiệu đèn neon bên ngoài cửa sổ nhà ven đường lóe lên màu xanh lam trên tóc anh, cô dựa vào phía sau của gian hàng bằng gỗ có sọc và kể cho cậu nghe về Flynn và Belinda.

Đôi mắt cậu trở nên thâm quầng và cay xè. “Nó giải thích rất nhiều.”

Họ nói về Alexi và hiểu nhau một cách hoàn hảo. Ngôi nhà ven đường bắt đầu đóng cửa trong đêm. “Chị rất ghen tị với em,” cuối cùng, cô nói. “Chị nghĩ rằng em có tất cả mọi thứ mà chị đã bị từ chối.”

“Và em thì muốn trở thành chị,” cậu nói. “Tránh xa cả hai.”

Các món ăn rơi vãi trong bếp, người phục vụ trừng mắt nhìn họ. Fleur thấy rằng Michel còn điều gì đó muốn nói, nhưng cậu ấy

đang gặp khó khăn trong việc hình thành từ ngữ.

“Nói cho tôi.”

Cậu nhìn xuống mặt bàn bị mài mòn. “Em muốn thiết kế cho chị,” cậu nói. “Em luôn muốn.”

Sáng hôm sau, cô mặc một bộ bikini màu quýt, buộc tóc thành một nút lỏng trên đầu và mặc vào một chiếc áo trắng ngắn. Phòng khách vắng tanh, nhưng qua cửa sổ, cô thấy Charlie và Michel đang thơ thẩn trên sân với tờ báo Chủ nhật. Cô mỉm cười khi mặc trang phục của Michel trong ngày, một chiếc quần đùi Bermuda và một chiếc áo sơ mi màu xanh ngọc lục bảo với dòng chữ “One Day Dry Cleaning” được thêu phía sau. Sau bao nhiêu năm hận thù lẫn lộn, cô đã được người em trai trao cho món quà bất ngờ. Cô khó có thể tiếp nhận nó.

Cô vào bếp và rót cho mình một tách cà phê. “Thế nào về việc làm hai cốc?”

Cô quay lại và thấy Jake đang đứng ở ngưỡng cửa. Mái tóc dài của anh đã ẩm ướt sau khi tắm. Anh mặc một chiếc áo phông xám và một chiếc quần bơi bạc màu trông giống như chiếc quần anh đã mặc cách đây sáu năm khi Belinda mời anh đến một bữa tiệc nướng ở sân sau. Cô đã nhận ra rằng cuộc gặp gỡ đêm qua không phải tình cờ. Anh là một trong những khách dự tiệc của Charlie, anh biết cô đang ở đây và anh đã ra ngoài tìm kiếm cô.

Cô quay đi. “Lấy tách cà phê chết tiệt của riêng anh đi.”

“Tôi không cố ý làm em sợ tối qua.” Cánh tay anh lướt qua tay cô khi anh với lấy cốc cà phê. Cô ngửi thấy mùi xà phòng Dial và kem đánh răng bạc hà. “Tôi không hoàn toàn tỉnh táo. Tôi xin lỗi, Flower.”

Cô khoanh tay trước ngực. “Tôi cũng xin lỗi. Rằng tôi đã không bỏ cái đầu của anh.”

Anh dựa lưng vào quầy và nhấp một ngụm cà phê. “Em đã làm tốt trong Eclipse. Tốt hơn những gì tôi mong đợi.”

“Được rồi, cảm ơn.”

“Đi dạo trên bãi biển với tôi nhé?”

Cô bắt đầu từ chối, chỉ nghe thấy một trong những quản gia của Charlie đang đi xuống cầu thang. Đây là một cơ hội tốt để nói những gì cô cần. “Tôi đi sau anh.”

Họ lách ra cửa hông, tránh nhóm trên sân. Fleur rút espadrilles của cô ấy ra và ném chúng sang một bên. Gió giật tung mái tóc miền tây hoang dã của Jake. Không ai trong số họ nói cho tới khi đến gần mặt nước. “Tôi đã nói chuyện với em trai của em một lúc sáng nay,” anh nói. “Michael là một chàng trai tốt.”

Anh ấy thực sự nghĩ rằng mình có thể làm tan biến năm tháng dễ dàng như vậy sao? “Ý anh là một chàng trai tốt cho một nhà thiết kế trang phục.”

“Em đừng khiêu khích tôi, cho dù em có cố gắng thế nào đi nữa.”

Cô muốn biết điều đó.

Anh nằm phịch xuống cát. “Được rồi, Flower, hãy giải quyết nào.”

Những lời chua cay như axit trào dâng trong cô, mọi cơn thịnh nộ và cay đắng sẵn sàng trào ra. Nhưng khi chứng kiến cảnh hai cha con thả diều Trung Quốc với dải đuôi màu xanh và vàng, cô nhận ra rằng mình không thể nói bất kỳ điều gì về nó, nếu không muốn níu kéo dù chỉ một chút tự hào của mình. “Không có vết sẹo lâu dài,” cô nói. “Anh không quan trọng đến vậy.” Cô đặt mình yên vị cạnh anh trên bãi cát. “Và anh là người phải sống với những gì anh đã làm.”

Anh nheo mắt nhìn về phía mặt trời. “Nếu điều đó không quan trọng như vậy, tại sao em lại từ bỏ sự nghiệp đang mang lại cho mình một tài sản? Và tại sao tôi không thể viết gì kể từ Sunday Morning Eclipse?”

“Anh không viết được gì sao?” Cô cảm thấy thỏa mãn nhói lên.

“Em chưa thấy bất kỳ vở kịch mới nào chạy quanh có tên tôi trên đó, phải không? Tôi có một hiện tượng đáng sợ về khối chữ viết cụ thể ấy.”

“Quá tệ.”

Anh ném một cái vỏ hén về phía mặt nước. “Điều thú vị nhất. Tôi đã viết rất tuyệt trước khi em và mẹ em đến cùng lúc.”

“Hãy giữ lấy. Anh đang đổ lỗi cho tôi đấy à?”

“Không.” Anh thở dài. “Tôi chỉ là một dấu chấm.”

“Cuối cùng thì anh cũng giỏi đó thôi.”

Anh nhìn thẳng vào mắt cô. “Những gì đã xảy ra giữa chúng ta vào cuối tuần đó không liên quan gì đến Eclipse.”

“Thôi đi.” Bất chấp quyết tâm của cô, những lời nói vẫn tuôn ra. “Bộ phim đó có ý nghĩa đối với anh, và tôi đang phá hỏng cơ hội lớn của anh. Một đứa trẻ mười chín tuổi với một tình yêu con nít bị định hướng sai lệch một cách ngớ ngẩn. Anh đã là một người đàn ông trưởng thành, và anh biết rõ hơn.”

“Em hai mươi tám tuổi rồi. Và, tin tôi đi, em trông không giống một đứa trẻ vào đêm đó.”

“Mẹ tôi là người yêu của anh!”

“Nếu đó là bất kỳ sự an ủi nào, chúng tôi đã không bao giờ làm các hành vi bẩn thỉu.”

“Tôi không muốn nghe.”

“Tất cả những gì tôi có thể nói để bào chữa cho mình là tôi là một người phán xét tệ hại về tính cách.”

Fleur biết mẹ cô đủ rõ để tin rằng Belinda đã tạo điều kiện dễ dàng cho anh, nhưng cô không quan tâm. “Vậy nếu anh là Ngài Trong sạch, tại sao anh không thể viết kể từ đó? Tôi không thể giả vờ nhìn thấy sâu thẳm trong tâm hồn của anh, nhưng phải có mối liên hệ nào đó giữa khối chữ của anh và những gì anh đã làm với đứa trẻ mười chín tuổi ngu ngốc đó.”

Anh đứng dậy, phủi cát cho cô. “Từ khi nào tôi được đề cử lên cương vị thánh? Mười chín và trông như cách em đã làm thì không phải là một đứa trẻ.” Anh cởi áo phông và chạy xuống nước, lặn xuống dưới một con sóng, sau đó, bơi ra xa. Bộ dạng của anh vẫn tệ hại như ngày nào. Người đàn ông to lớn - ngôi sao điện ảnh nam. Đồ khốn. Cô muốn trả đũa, và cuối cùng, khi anh xuất hiện, cô cởi bỏ chiếc áo choàng đi biển của mình và thả nó xuống. Bên dưới là bộ bikini màu quýt nhỏ xíu mà Kissy đã mua cho cô, và cô đảm bảo rằng anh sẽ có tầm nhìn từ hàng ghế trước khi cô thực hiện một động tác đi bộ trên đường băng hoàn hảo xuống mặt nước, đặt một chân ngay trước chân kia để hông cô lắc lư. Ở góc, cô nhấc tay lên để buộc một sợi tóc lòa xòa từ những chiếc ghim cài, cô thả lỏng một cách ngẫu nhiên để làm cho đôi chân của mình trông dài hơn.

Cô liếc trộm qua khóe mắt để xem anh có đang nhìn không. Anh đã. Tốt. Hãy để anh ấy ăn trái tim nhỏ bé của mình.

Cô lao xuống nước bơi một lúc rồi trở lại và đi về chỗ anh đang ngồi. Anh ôm chiếc áo choàng đi biển của cô vào lòng, và khi cô cúi xuống nhặt nó, anh đẩy nó ra khỏi tầm với của cô. “Hãy để một

chàng trai nghỉ ngơi. Tôi đã làm việc với ngựa trong ba tháng, và đây là một sự thay đổi cảnh quan tốt.”

Cô đứng thẳng người, rồi bước đi. Jake Koranda đã chết với cô như người bà mà cô chưa từng biết.

Jake nhìn theo Fleur cho đến khi cô biến mất vào ngôi nhà bên bờ biển. Anh chàng đẹp trai mười chín tuổi đã tổng anh vào một mồm cụt không thể cảm được ngọn nến trước người phụ nữ này. Cô sẽ trở thành tưởng tượng của mọi người đàn ông. Đó là trí tưởng tượng của anh, hay cái mộng nhỏ nhắn đó đã ngồi cao hơn bao giờ hết trên đôi chân loại trực tiếp đó? Lẽ ra anh phải trả lại cho cô chiếc áo choàng để không phải tự hành hạ bản thân khi nhìn cơ thể cô trong bộ bikini màu quýt lồ bịch được buộc lại với nhau bằng những sợi dây nhỏ đó. Anh có thể cắt đứt bộ bikini đó của cô trong ba miếng ngon lành.

Anh hướng đến dòng nước để giải nhiệt. Anh chàng thả điều với đứa trẻ của mình đã phát hiện ra Flower ngay khi cô đi qua cồn cát, và giờ đây, anh đang lúi xuống nước để nhìn rõ hơn. Luôn luôn là những người đàn ông theo cách tự vấp ngã khi cô đi thuyền qua, không để ý đến sự khuấy động mà cô đã tạo ra. Cô là con vịt con xấu xí không nhìn vào gương đủ lâu để thấy rằng mình đã biến thành thiên nga.

Anh bơi một lúc, sau đó quay lại bãi biển. Đồ che đậy của Fleur nằm trên cát. Khi nhấc nó lên, anh bắt gặp mùi hương hoa nhẹ giống như mùi mà anh đã gửi vào đêm hôm trước khi cô đang vùng vẫy trong vòng tay anh. Anh thực sự là một kẻ ngốc, và cô đã đứng lên chống lại anh. Cô luôn thế, bằng cách này hay cách khác.

Anh cắm gót vào cát. Bản nhạc bắt đầu vang lên trong đầu anh. Otis Redding. Creedence Clearwater. Cô đã mang lại tất cả âm thanh của Việt Nam. Anh sẽ không bao giờ quên khoảnh khắc quỳ gối trên bãi cỏ của Johnny Guy với cô ướt át và nức nở trong vòng tay anh. Cô đã khoét một lỗ xuyên qua bức tường mà anh ta xây lên bên trong anh - một bức tường mà anh nghĩ là an toàn - và anh đã không thể viết một từ nào kể từ đó vì sợ rằng anh sẽ mang toàn bộ những thứ chết tiệt này xuống. Viết là cách duy nhất anh có thể thể hiện bản thân và nếu không có nó, anh cảm thấy như thể mình đang sống một nửa cuộc đời.

Khi nhìn về phía ngôi nhà bên bờ biển, anh tự hỏi liệu người phụ nữ mà cô sẽ trở thành có thể giữ chìa khóa để mở khóa nhà tù mà anh đã rơi vào không.

Chương 20

Tối, những giấc mơ gợi tình xâm chiếm giấc ngủ của Fleur sau khi cô trở về thành phố. Cô tự hỏi liệu trận đấu vật của họ trên bãi biển đã sặc lại một loại pin tình dục nào đó bên trong hay chưa. Điều đó không mia mai chứ? Cô khao khát được chạm vào một người đàn ông, nhưng hiện tại, cô đang bị trói buộc quá chặt để nghĩ đến việc tìm một người yêu.

Chương 20

Hai tuần sau bữa tiệc trên bãi biển, cô ngồi trên chiếc ghế tựa thẳng trong cửa hàng của Michel trong khi cậu nhốt mình vào buổi tối. Lúc đầu, họ đã tạo ra lý do để nói chuyện với nhau. Cậu ấy gọi để xem liệu cô có bị kẹt xe trên đường trở về từ Long Island hay không. Cô đã gọi điện để xin lời khuyên của cậu ấy về một bộ trang phục mà cô muốn mua cho Kissy nhân ngày sinh nhật của cô ấy. Cuối cùng, họ đã từ bỏ sự phụ bạc và công khai tận hưởng công việc của nhau.

“Chị đã xem qua tài liệu của em tối qua.” Cô đã phủi một ít mùn cưa ra khỏi quần jean của mình. “Điểm mấu chốt... Tài chính của em là một mớ hỗn độn.”

Cậu tắt đèn trước cửa hàng. “Em là một nghệ sĩ, không phải một doanh nhân. Đó là lý do tại sao em thuê chị.”

“Khách hàng mới nhất của chị.” cô mỉm cười. “Chị chưa bao giờ nghĩ đến việc đại diện cho một nhà thiết kế, nhưng chị rất hào hứng với điều đó. Váy và áo dài của em là tác phẩm sáng tạo nhất mà thành phố này đã thấy trong nhiều năm. Tất cả những gì chị phải làm là khiến mọi người muốn có chúng.” Cô phẩy tay trên một quả cầu pha lê tưởng tượng. “Chị nhìn thấy danh tiếng, tài sản và khả năng quản lý xuất sắc trong tương lai của em.” Như một suy nghĩ sau đó, cô nói thêm, “Chị cũng thấy một người yêu mới.”

Cậu bước ra sau cô và kéo dây chun buộc tóc đuôi ngựa của cô. Cô đã dành cả ngày với những người thợ mộc ở nhà phố, và cô là một mớ hỗn độn. “Hãy gắn bó với danh tiếng và tài sản và để những người yêu của em yên,” cậu nói. “Em biết chị không thích Damon, nhưng...”

“Anh ấy là một kẻ nhõng nhẽo.” Damon là vũ công tóc đen đã ở cùng Michel trong đêm tiệc trên bãi biển của Charlie. “Sự lựa

chọn đàn ông của em tệ hơn Kissy. Những người bạn của cô ấy chỉ là người câm lạng. Còn của em cũng là bản tĩa.”

“Chỉ vì chị đã uy hiếp anh ấy. Đưa cho em bàn chải tóc của chị. Chị trông giống Bette Davis tồi tệ. Và những chiếc quần jean đó đang khiến em buồn chán. Thực sự, Fleur, em không nghĩ rằng em có thể chịu đựng những bộ quần áo này của chị lâu hơn nữa. Em đã cho chị xem các thiết kế...”

Cô giật lấy chiếc bàn chải trong ví của mình. “Mau làm tóc cho chị đi. Chiphải gặp Kissy, và chị chỉ ghé qua để nói với em rằng em là một người thiếu tài chính. Em cũng biết nhiệt tình buôn bán. Tuy nhiên, chị vẫn tha cho em. Hãy đến ăn tối với Kissy và chị vào tối mai tại nhà phố.”

“Chị không thiếu một vài thứ cần thiết để tổ chức một bữa tiệc tối sao? Như tường và đồ nội thất?”

“Nó không chính thức.” Cô bật dậy, hôn cậu, và rời đi. Khi bước ra Phố Tây 55, cô tự hỏi liệu cậu có cảm nhận được sự lo lắng của cô về thông báo mà cô định thực hiện trong bữa tiệc tối ngẫu hứng của mình hay không.

Cô đã thuê căn nhà phố lát gạch đỏ ở phía trên bờ Đông với một lựa chọn mua. Bởi vì bốn tầng của ngôi nhà đã được chia theo chiều ngang thay vì theo chiều dọc một cách vụng về nên cô đã nhận được một mức giá tốt và cô đã có thể điều chỉnh sự sắp xếp bất thường để có lợi cho mình. Cô dự định sống ở phần phía sau nhỏ hơn của ngôi nhà và sử dụng phần phía trước lớn hơn cho không gian văn phòng. Nếu mọi việc suôn sẻ, cô có thể chuyển đến vào giữa tháng 8, một tháng kể từ bây giờ.

“Không ai nhầm lẫn cái này với La Grenouille,” Michel nói khi anh rón rén hạ mình xuống chiếc ghế gấp mà cô đặt trước chiếc bàn được làm từ hai giá cửa và một số tấm ván ép ở nơi sắp là văn phòng của cô.

Kissy nhìn lom lom vào những chiếc máy đào ngao trắng và chiếc áo sơ mi của nông dân Hy Lạp của Michel. “Họ sẽ không cho phép anh ở La Grenouille, vì vậy hãy ngừng phàn nàn.”

“Tuy nhiên, tôi nghe nói cô đã ở đó,” anh nói. “Với một ông Kincannon nào đó.”

“Và một nhóm bạn một sách của anh ấy.” Kissy nhăn mũi. Mặc dù cô gặp Charlie Kincannon thường xuyên, nhưng cô hầu như

không đề cập đến anh ta, điều này không mang lại điềm báo tốt cho kế hoạch lấy lòng cô.

Fleur bắt đầu múc gà tái chanh và tôm Tứ Xuyên cay từ thùng giấy mang đi. “Tôi ước cậu sẽ chuyển đến ở với tôi, Kissy. Căn gác đã hoàn thành, vì vậy, cậu sẽ có nhiều không gian riêng tư, chưa kể phòng gấp đôi căn hộ của chúng ta. Có một nhà bếp trên đó, hệ thống ống nước hoạt động và cậu thậm chí sẽ có một lối vào riêng ra khỏi hành lang phía trước, do vậy, tôi sẽ không thể tặc lưỡi trước những người bạn cùng chơi của cậu.”

“Tôi thích chỗ của mình. Và tôi đã nói với cậu rằng việc di chuyển khiến tôi phát điên. Tôi không bao giờ làm điều đó nếu tôi thấy không cần thiết.”

Fleur đã bỏ cuộc. Lúc này, Kissy quá tự ti đến mức cô ấy không cảm thấy mình xứng đáng được hưởng gì hơn những gì cô ấy có, và không có cái cớ nào có thể thuyết phục được cô ấy theo cách khác.

Kissy dùng khăn giấy chấm vào miệng cô. “Tại sao lại bí ẩn? Cậu nói rằng cậu muốn Michel và tôi ở đây để cậu có thể thông báo. Có chuyện gì vậy?”

Fleur ra hiệu về phía rượu. “Rót đi, Michel. Chúng ta sẽ nâng ly chúc mừng.”

“Tin mới với người Trung? Có thật không, Fleur.”

“Đừng chỉ trích, hãy làm việc của em đi.” Cậu rót đầy ly cho họ, và Fleur nâng cốc của cô lên, quyết tâm thể hiện sự tự tin mà cô không cảm thấy. “Tối nay, chúng ta uống rượu với hai khách hàng yêu thích của tôi, cũng như thiên tài sẽ đưa cả hai bạn lên hàng đầu. Cụ thể là tôi.” Cô cụng ly của họ và nhấp một ngụm. “Michel, tại sao em chưa từng trình diễn các thiết kế của mình?”

Cậu ấy nhún vai. “Em đã có năm đầu tiên của mình, nhưng nó đã khiến em phải trả giá bằng cả một gia tài và không ai đến cả. Đồ của em không giống bất cứ thứ gì khác trên Đại lộ số bảy và em không có tên tuổi.”

“Đúng thế.” Cô nhìn Kissy. “Và sẽ không ai cho phép cậu thử giọng cho loại cậu muốn vì cách cậu nhìn nhận.”

Kissy đẩy một con tôm xung quanh và gật đầu lia lịa.

“Những gì cả hai cần để sự nghiệp của mình thành công là một buổi giới thiệu và tôi đã tìm ra cách để chúng ta sẽ có được một

cái.” Fleur đặt ly xuống. “Trong ba người chúng ta, ai là người xuất sắc nhất trong việc thu hút sự chú ý của giới truyền thông?”

“Vào thẳng đi,” Kissy càu nhàu.

Michel nói rõ ràng. “Chị làm được. Tất cả chúng ta đều biết điều đó.”

“Tôi xin phép không đồng ý,” Fleur nói. “Ngoại trừ khoảng một tuần sau khi câu chuyện vỡ lở, tôi đã ở New York hơn hai năm mà không được công khai bất kỳ điều gì. Ngay cả Adelaide Abrams cũng không quan tâm đến việc tôi đã trở lại. Các tờ báo không muốn Fleur Savagar, người hoàn toàn khó chịu. Họ muốn Đứa trẻ lấp lánh.” Cô đưa cho họ tờ báo buổi tối, mà cô đã gấp lại đúng chuyên mục chuyện phiếm của Adelaide.

Kissy đọc to.

Ngôi sao hàng đầu Jake Koranda được nhìn thấy đi lang thang trên các bãi biển ở Quogue ngày 4 tháng 7 vào cuối tuần với không ai khác ngoài Đứa bé lấp lánh Fleur Savagar. Koranda, tạm nghỉ việc quay bộ phim Calibre mới nhất của mình ở Arizona, là khách tại nhà nghỉ của người thừa kế được phẩm triệu phú Charles Kincannon. Theo bạn bè, GB và Koranda chỉ dành ánh mắt cho nhau. Cho đến nay, không có bình luận nào từ văn phòng Koranda’s West Coast hay Đứa bé lấp lánh khó nắm bắt, người đang âm thầm tạo dựng tên tuổi ở New York trong vài năm qua với tư cách là một đại lý tài năng.

Kissy nhìn lên khỏi bài báo, khuôn mặt cô ấy nghiêm nghị. “Tôi xin lỗi, Fleurinda. Tôi biết cậu ghét quá khứ bị lật tẩy thế nào. Và một khi Abrams nắm được một câu chuyện, cô ấy sẽ không để nó trôi đi đâu. Tôi không biết ai đã nói chuyện với cô ấy, nhưng...”

Fleur nói: “Tôi là người tạo ra câu chuyện.”

Họ nhìn chằm chằm vào cô.

“Chị có quan tâm để cho chúng tôi biết lý do không?” em trai cô hỏi.

Fleur hít một hơi thật sâu và nâng ly. “Rút ra những thiết kế mà em đã dành dụm cho chị, Michel. Đứa trẻ lấp lánh sắp trở lại, và cô ấy sẽ đưa hai bạn đi cùng.”

Belinda đã phát hiện ra nỗi đau khó chịu đựng hơn khi tỉnh táo, vì cô đã ép mình ngừng uống rượu. Cô nhét một cuộn băng vào khay băng và nhấn nút băng đầu ngón tay. Khi căn phòng tràn ngập

giọng hát của Barbra Streisand với “The Way We Were”, cô ngã lưng vào chiếc gối sa tanh và để những giọt nước mắt lăn dài trên má.

Tất cả những người nổi loạn đã chết. Đầu tiên là Jimmy trên đường đến Salinas, và sau đó là Sal Mineo trong vụ giết người tàn bạo ấy. Cuối cùng là Natalie Wood. Ba diễn viên chính của “Rebel Without a Cause” (Nổi loạn không nguyên cớ) đều đã chết trước thời của họ, và Belinda sợ mình sẽ là người tiếp theo.

Cô và Natalie gần như bằng tuổi nhau, và Natalie cũng yêu Jimmy. Anh ấy đã trêu chọc cô ấy khi họ đang quay Rebel vì cô ấy chỉ là một đứa trẻ với anh ấy. Chàng trai hư Jimmy Dean chơi đùa với cảm xúc của Natalie.

Cái chết khiến Belinda khiếp sợ, nhưng cô vẫn giữ một nguồn cung cấp thuốc bí mật được cất giấu trong đáy hộp trang sức cũ gần chiếc bùa quay bằng vàng mà Errol Flynn đã đưa cho cô. Cô ấy không thể chịu đựng cuộc sống của mình như thế này lâu hơn nữa, nhưng một dòng lệ quan vẫn chảy sâu trong cô ấy nói rằng mọi thứ có thể sẽ tốt hơn. Alexi có thể chết.

Belinda rất nhớ đứa con của mình. Alexi cho biết anh ta sẽ đưa Belinda vào viện điều dưỡng nếu cô cố gắng liên lạc với Fleur. Một nhà điều dưỡng dành cho những người nghiện rượu mãn tính, mặc dù cô đã không để mình chạm vào một giọt rượu nào trong gần hai năm nay. Mặc dù Alexi không bao giờ ra khỏi nhà nữa, nhưng cô hầu như không bao giờ nhìn thấy anh ta. Anh ta tiến hành công việc kinh doanh của mình từ một dãy phòng ở tầng một, làm việc với một loạt trợ lý mặc vest tối màu với biểu hiện u ám và đi ngang qua cô trong hành lang mà không nói gì. Hầu như không ai nói chuyện với cô ấy. Ngày và đêm của cô hòa vào nhau, trải dài đằng sau và trước cô thành một dòng bất tận, mỗi thứ giống hệt như tặc cùng cho đến khi cô không thể tìm ra lý do để tiếp tục sống ngoại trừ hy vọng rằng Alexi sẽ chết.

Ngày xưa, khi cô bước vào một vũ hội hay một nhà hàng trên cánh tay của Alexi, cô ấy đã trở thành người phụ nữ quan trọng nhất trong phòng. Mọi người tìm cô để nịnh nọt. Họ nói với cô ấy rằng cô ấy xinh đẹp như thế nào, thật hay. Không có Alexi, những lời ấy đã dừng lại.

Cô nhớ lại cảnh tượng ở California khi cô còn là mẹ của Đứa bé lấp lánh. Cô ấy đã được sạc năng lượng cho đến khi cô ấy phát quang. Mọi thứ cô chạm vào đều trở nên đặc biệt. Đó là khoảng thời gian tuyệt nhất.

Bài hát đã kết thúc. Cô ra khỏi giường và nhấn nút tua để nghe lại. Tiếng nhạc khiến cô không nghe thấy tiếng mở cửa và không biết rằng Alexi đã bước vào cho đến khi cô quay lại.

Đã gần một tháng kể từ khi anh ta đến thăm phòng của cô lần gần nhất, và cô ước rằng tóc mình được chải lại và mắt không đỏ vì khóc. Cô lo lắng chĩnh mặt trước váy. “Tôi-tôi như một xác tàu chìm.”

“Nhưng luôn luôn đẹp,” anh ta trả lời. “Hãy sửa mình cho tôi, cô gái. Tôi sẽ đợi.”

Đây là điều khiến anh ta trở nên nguy hiểm. Không phải sự tàn nhẫn khủng khiếp của anh ta, mà là sự dịu dàng kinh khủng của anh ấy. Cả hai đều có chủ đích, và mỗi cách, theo cách riêng của mình, hoàn toàn chân thành.

Trong khi anh tangồi vào chiếc ghế thoải mái nhất trong phòng, cô thu thập những thứ mình cần và đi vào phòng tắm. Khi cô bước ra, anh ta đã nằm trên giường, tắt cả các đèn đều tắt, trừ một chiếc đèn ở phía đối diện của căn phòng. Ánh sáng mờ mờ che đi vẻ xanh xao không lành lặn của anh, cũng như mạng lưới nếp nhăn nơi khóe mắt cô.

Cô mặc một chiếc váy ngủ màu trắng đơn giản. Móng chân của cô ấy không được đánh bóng và khuôn mặt được tẩy trang sạch sẽ. Cô ấy đã luôn một dải ruy băng qua tóc.

Cô nằm lại giường mà không nói tiếng nào. Anh đẩy áo ngủ đến ngang lưng cô. Cô giữ chặt chân mình trong khi anh vuốt ve cô và từ từ cởi quần lót của cô. Khi anh thúc vào đầu gối cô, cô thút thít như thể sợ hãi, và anh thưởng cho cô bằng một trong những cái vuốt ve sâu sắc mà cô rất thích. Cô cố gắng khép chân lại lần nữa để làm hài lòng anh, nhưng anh bắt đầu hôn vào bên trong đùi cô, và mí mắt cô nhắm nghiền lại. Đây là hiệp ước bất thành văn của họ. Giờ đây, những cô nhân tình tuổi teen của anh ta đã không còn nữa, cô đóng vai cô dâu trẻ con cho anh, và anh để cô nhắm mắt để cô có thể nhớ đến Flynn và mơ về James Dean.

Thường thì anh ta rời đi ngay khi nó kết thúc, nhưng lần này, anh ta nằm im, một vệt mồ hôi lấm tấm trên làn da mềm ở ngực. “Anh ổn chứ?” cô ấy hỏi.

“Cô có thể đưa cho tôi áo choàng của tôi không, cưng? Có một số viên thuốc trong túi.”

Cô lấy áo choàng cho anh ta và quay đi khi anh ta rút lọ thuốc ra. Thay vì làm cho anh ta yếu hơn, bệnh tật đã củng cố sức mạnh của anh ta. Giờ đây, với pháo đài ở tầng một của mình và đội quân phụ tá túc trực thi hành mệnh lệnh của mình, anh ta đã tự biến mình thành bất khả xâm phạm.

Cô vào phòng tắm để tắm. Khi cô bước ra, anh ta vẫn ở đó, ngồi trên ghế và nhâm nhi đồ uống. “Tôi đã gọi rượu whisky cho cô.” Anh đưa ly về phía một cái cốc trên khay bạc.

Anh ta thật độc ác làm sao. Sự tàn nhẫn đến sau sự dịu dàng trong một khuôn mẫu đan xen chặt chẽ của những mâu thuẫn đã định hướng cuộc đời cô trong hơn 25 năm. “Anh biết tôi không uống rượu nữa.”

“Thực sự, cô gái, cô không nên nói dối tôi. Cô có nghĩ rằng tôi không biết về những cái chai rỗng mà người giúp việc của cô tìm thấy được giấu dưới đáy sọt rác không?”

Không có chai rỗng. Đây là cách anh ta đe dọa cô để đảm bảo rằng cô đã thực hiện sự trả giá của anh ta. Cô nhớ những bức ảnh về khu điều dưỡng mà anh ta đã cho cô xem, một tập hợp những tòa nhà xám xịt xấu xí ở vùng hẻo lánh nhất của dãy núi Alps của Thụy Sĩ. “Anh muốn gì ở tôi, Alexi?”

“Cô là một phụ nữ ngu ngốc. Một người phụ nữ ngu ngốc và bất lực. Tôi không thể tưởng tượng được tại sao tôi lại yêu cô.” Một cơ bắp nhỏ giật gần thái dương của anh ta. “Tôi đang đuổi cô đi,” anh ta nói đột ngột.

Một cơn ớn lạnh xuyên qua cô ấy. Những tòa nhà xám xịt xấu xí sừng sững như những tảng đá lạnh tuyết vời trong tuyết. Cô nghĩ đến những viên thuốc được giấu trong đáy hộp trang sức cũ của mình.

Tất cả những kẻ nổi loạn giờ đã chết.

Anh ta bắt chéo chân và nhấp một ngụm đồ uống của mình. “Nhìn thấy cô làm tôi chán nản. Tôi không muốn có cô ở gần tôi nữa.”

Chết vì thuốc sẽ không đau. Nó sẽ không giống như nước muối ngọt ngạt đọng trên đầu Natalie hay nỗi đau khủng khiếp mà Jimmy đã phải trải qua khi chết. Cô ấy chỉ đơn giản là đi ngủ và chìm vào giấc ngủ bất tận.

Đôi mắt rần rỏ người Nga của Alexi Savagar như dao cạo qua từng lớp da của cô. “Tôi gửi cô đến New York,” ông ta nói. “Những gì cô làm khi cô không còn liên quan đến tôi nữa.”

Chương 21

Chiếc váy sa tanh màu đồng ôm sát cơ thể cô với cổ cao, tay trần và xẻ tà. Cô muốn để tóc rẽ ngôi giữa và thắt nút thấp kiểu Tây Ban Nha như một vũ công flamenco, nhưng Michel không cho phép cô. “Cái bờm có vệt lớn đó là thương hiệu của Đứa bé lấp lánh. Đối với tôi nay, chị phải thả nó xuống.”

Chương 21

Fleur mới chuyển đến sống tại ngôi nhà phố, nhưng Michel đã yêu cầu cô mặc đồ tại căn hộ mà Kissy có thể giám sát. Bạn cùng phòng cũ của cô chúi đầu vào phòng ngủ. “Xe limo ở bên ngoài.”

“Chúc tôi may mắn đi,” Fleur nói.

“Không quá vội.” Kissy hướng Fleur về phía gương. “Hãy ngắm lại chính mình.”

“Nào, Kissy, tôi không có thời gian...”

“Đừng lo lắng nữa và hãy nhìn vào gương.”

Fleur liếc nhìn hình ảnh phản chiếu của cô. Chiếc váy thật tinh xảo. Thay vì chỉ nhấn mạnh chiều cao của cô, thiết kế gọn gàng của Michel đã làm nổi bật điều đó. Đường xẻ chéo của váy bắt đầu ở giữa đùi và vắt ngang qua cơ thể cô, mang đến những cái nhìn đầy mê hoặc về đôi chân dài qua lớp lông vũ màu đen đầy đặn tràn ngập không gian.

Từ từ, cô ngược mắt lên. Trong vài tuần nữa, cô sẽ hai mươi sáu tuổi và khuôn mặt của cô đã có một sự trưởng thành mới. Cô liệt kê các bộ phận riêng biệt của mình - đôi mắt xanh lục mở rộng, lông mày được bút kẻ rõ, khuôn miệng căng ra và sau đó, trong chốc lát, tất cả đều hòa quyện vào nhau, và khuôn mặt của cô cuối cùng dường như thuộc về cô.

Khoảnh khắc trôi qua, ấn tượng phai nhạt, cô quay đi. “Chỉ cho thấy một bộ váy đẹp và trang điểm tốt sẽ làm được gì.”

Kissy trông có vẻ thất vọng. “Cậu không bao giờ nhìn thấy chính mình.”

“Đừng ngó ngàng.” Cô nhặt ví và phóng xuống cầu thang, lên chiếc limousine. Ngay trước khi cô vào, cô nhìn lên cửa sổ và thấy Michel và Kissy đang đứng đó nhìn cô. Cô cười với họ một nụ cười rất tự mãn. Đứa trẻ lấp lánh đã trở lại.

Những gì cô đã không tính đến là Belinda.

Adelaide Abrams từ từ buông tay khỏi cánh tay của Fleur và gạt đầu về phía cửa ra vào của Phòng trưng bày Orlani, nơi Belinda đứng được bọc trong lớp sable vàng, mỏng manh và xinh đẹp như một con bướm. Fleur đã chiến đấu để kiểm soát cơn lốc cảm xúc quay cuồng trong cô. Cô hít một hơi sâu rồi thở một hơi dài khi Belinda tiến lại gần. Fleur đã không gặp mẹ mình trong sáu năm, và cô cảm thấy như thể mình vỡ tan thành hàng nghìn mảnh lạnh như băng.

Belinda đưa một tay ra và ấn tay kia vào vạt áo của mình như thể cô ấy đang chạm vào thứ gì đó được giấu ở đó. “Mọi người đang nhìn, con yêu. Ít nhất là về ngoài.”

“Tôi không chơi với đám đông nữa.” Fleur quay lưng lại và bước đi khỏi mùi hương Shalimar, khỏi tầm mắt của những đường khắc tinh xảo, như những đường gân của chiếc lá mùa thu, làm nhẵn khoé mắt xanh của mẹ cô.

Khi đi ngang qua phòng trưng bày, cô tự động mỉm cười và trao đổi vài lời ở đây và ở đó với những người mà cô nhận ra. Cô thậm chí còn thu xếp một cuộc phỏng vấn ngắn với phóng viên của Harper’s. Nhưng cô luôn tự hỏi tại sao nó phải xảy ra vào đêm nay. Làm thế nào Belinda biết được đứa bé lấp lánh sẽ xuất hiện trở lại?

Kissy và Michel đã được hẹn sẽ đến sớm. Sự xuất hiện của họ là mấu chốt của tất cả những điều này, và sự hiện diện của Belinda đã khiến tất cả mất cân bằng.

“Fleur Savagar?” Một người đàn ông mặc đồ đen dừng lại trước mặt cô và chìa ra một chiếc hộp dài đựng hoa. “Giao cho cô.”

Adelaide Abrams xuất hiện bên cô như có phép thuật. “Một người ngưỡng mộ?”

“Tôi không biết.” Fleur mở hộp và gạt đồng giấy lụa sang một bên. Nằm bên dưới là hàng chục bông hồng trắng thân dài... Cô ngẩng đầu lên và nhìn khắp phòng trưng bày. Cô nhìn chăm chăm vào Belinda và từ từ rút một trong những bông hồng ra khỏi hộp.

Trán của Belinda nhăn lại và vai cô ấy rũ xuống. Cô nhìn chăm chăm vào bông hồng trắng, sau đó quay về phía cửa và chạy khỏi phòng trưng bày.

Adelaide chọc vào hộp. “Không có danh thiếp.”

“Tôi biết chúng đến từ ai.” Fleur đi vào ô cửa trống.

“Tên viết tắt của ông ấy sẽ không tình cờ là J.K., phải không?” Adelaide hỏi.

Fleur nở một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt. “Những người ngưỡng mộ bí mật có nghĩa là bí mật. Đặc biệt là những người đã tạo dựng sự nghiệp từ việc bảo vệ quyền riêng tư của họ.”

Adelaide nháy mắt ranh mãnh với cô. “Cô là một cô gái tốt, Fleur, mặc dù đôi khi cô có hơi lảm đường.”

Khi Adelaide biến mất, Fleur lại nhét bông hồng vào hộp. Mùi khó chịu bám trong lỗ mũi và bám vào cổ họng cô. Fleur đã mong đợi điều gì đó như thế này kể từ cuộc điện thoại của Alexi. Ông ấy đang cho cô biết ông ấy không quên bất cứ điều gì.

Cô đẩy nắp lại và đặt chiếc hộp lên một chiếc ghế dài. Cô muốn nhét nó vào thùng rác gần nhất, nhưng cô không đủ khả năng để Adelaide Abrams nhìn vào. Hãy để cô ấy nghĩ rằng chúng đến từ Jake. Anh là một cậu bé lớn, và anh có thể tự lo cho mình. Cô cũng cần sự công khai và cô không có một chút e ngại nào về việc sử dụng anh như anh đã từng sử dụng cô.

Cô thấy Michel và Kissy đang đứng ở ngưỡng cửa. Michel mặc một bộ lễ phục màu trắng với một chiếc áo phông nylon màu đen. Anh đã mặc cho Kissy một phiên bản váy dạ hội nhỏ màu hồng và bạc, có kích thước hoàn hảo cân đối với kích thước của cô ấy. Cô ấy bám lấy cánh tay anh, nữ tính, bất lực, môi hơi mím lại như thể cô sẵn sàng tổng ra một trận ăn vạ ghệt thờ.

Fleur vượt qua đám đông một quãng đường dài, cho mọi người thời gian để nhìn xem cô sẽ đi đâu. Khi đến ngưỡng cửa, cô chạm má cả hai và thì thầm vào tai Michel rằng Belinda vừa rời đi. Cậu nhìn cô đầy tìm kiếm. Cô không biết phải nói gì với cậu.

Lối vào của Kissy và Michel cùng với lời chào của Fleur đã thu hút sự chú ý, đúng như kế hoạch của cô. Women’s Wear Daily tiếp cận họ trước và Fleur đã giới thiệu. Cả Michel và Kissy đều biểu diễn như những nhà vô địch, về phần anh ấy thì sự tinh vi đến nhàm chán, một đám mây màu hồng và bạc lấp lánh trên người cô ấy. Khi họ kết thúc với WWD, Harper’s và Adelaide Abrams, cả ba người họ đi vòng quanh phòng trưng bày, dừng lại để trò chuyện với mọi người họ gặp. Cô giới thiệu em trai mình là Michel Savagar thay vì Michael Anton. Không lâu sau khi họ đoàn tụ, cậu quyết định ngừng ẩn náu dưới một cái tên giả. Michel vẫn tỏ ra

xa cách và bí ẩn trong khi Kissy huyền thuyên như một con chim ác là, còn Fleur thì hướng cuộc trò chuyện chính xác đến nơi mà cô muốn.

“Chẳng phải em trai tôi là nhà thiết kế tuyệt vời nhất sao...? Em trai tôi thiết kế váy cho tôi. Tôi rất vui vì bạn thích nó... Em trai tôi rất tài năng. Tôi đang cố gắng để cậu ấy chia sẻ món quà của mình, nhưng cậu ấy cứng đầu quá...”

Cô trả lời các câu hỏi về danh tính của Kissy bằng một nụ cười. “Cô ấy có thái quá không? Thật đáng yêu. Một CharlestonChristies. Michel cũng đã thiết kế váy cho cô ấy.”

Khi họ hỏi Kissy làm gì để kiếm sống, Fleur xua tay. “Một chút diễn xuất, nhưng đó là một sở thích hơn bất cứ điều gì khác.”

Những ánh mắt ghen tị của những người phụ nữ lướt qua giữa chát sa tanh màu đồng đáng kinh ngạc của Fleur và chiếc váy dạ hội được mô phỏng lại của Kissy. “Em trai tôi có rất nhiều phụ nữ cầu xin cậu ấy thiết kế cho họ,” cô tâm sự, “nhưng hiện tại, cậu ấy chỉ thiết kế cho Kissy và tôi. Bí mật là tôi hy vọng sẽ thay đổi điều đó.”

Một số người đã nhận xét ngoại hình của Belinda. Fleur trả lời ngắn gọn nhất có thể và sau đó đổi chủ đề. Cô đã nói với mọi người về công ty mới của mình - Fleur Savagar và các cộng sự, Quản lý người nổi tiếng - và đưa ra lời mời sớm đến ngôi nhà mở lớn mà cô dự định sẽ tổ chức trong vài tuần tới. Một bác sĩ phẫu thuật tim nổi tiếng đẹp trai đã mời cô đi ăn tối vào tối hôm sau. Cô đã chấp nhận. Anh ấy thật quyến rũ, và cô cần một cơ hội để thể hiện móng mắt và chiếc áo lụa xanh của Michel.

Vào lúc họ lên xe limousine sau bữa tiệc, Fleur đang chống chọi với cơn đau đầu, và Michel nhắc tay cô. “Chị đang kiệt sức. Chị không cần phải vượt qua điều này, chị biết đấy.”

“Đúng, chị đồng ý. Chúng ta không thể mua kiểu công khai này. Bên cạnh đó, đã lâu rồi, chị tìm ra cách sống với con người của mình, và điều đó bao gồm cả Đứa bé lấp lánh.”

Cô nghĩ về những bông hồng mà cô đã bỏ rơi tại phòng trưng bày, và đột nhiên, cô hiểu thông điệp của chúng rõ ràng như thể Alexi đã gửi cho cô một bức thư. Ông ấy đã giữ Belinda ngoài cuộc sống của cô suốt ngàn ấy năm. Bây giờ, ông ấy đã gửi bà ấy trở lại.

Một tuần sau, các cuộc điện thoại bắt đầu. Chúng thường đến vào khoảng hai giờ sáng. Khi Fleur trả lời, cô nghe thấy nhạc nền

nhỏ - Barbra Streisand, Neil Diamond, Simon và Garfunkel - nhưng người gọi không bao giờ nói. Fleur không có bằng chứng chắc chắn rằng các cuộc gọi đến từ Belinda. Không có mùi hương Shalimar nào thoảng qua đường dây điện thoại. Nhưng cô chắc chắn rằng tất cả đều như nhau.

Cô cúp máy mà không nói lời nào, nhưng những cuộc gọi bắt đầu đeo bám cô, và bất cứ khi nào cô rẽ vào một góc, cô đều thấy mình đang đợi Belinda xuất hiện.

Fleur khiến Michel phải đóng cửa cửa hàng của mình và thu hút những người đã từng làm cửa hàng Kamali đến tận trang lại không gian với các khu vực trưng bày tốt hơn, mặt tiền cửa hàng sang trọng hơn và tên Michel Savagar được in nổi trên ô cửa bằng chữ viết màu đỏ đậm trên nền tím sẫm.

Cô và Kissy ngay lập tức biến mình thành một phần không thể thiếu trong môi trường xã hội của New York. Bất cứ nơi nào họ đến, họ đều mặc những thiết kế tuyệt vời của Michel. Họ ăn trưa tại Orsini's, sau đó đến gặp David Webb để chọn một món trang sức 18 karat, sau đó, một trong số họ đã trả lại vì "Nó không ổn lắm". Họ dừng lại ở Helene Arpels để mua một đôi giày gót thấp cho buổi tối, sau đó khiêu vũ tại Club A hoặc Regine's. Khi ăn trưa, mua sắm và khiêu vũ, họ làm mẫu cho những chiếc váy lụa bông bênh như bọt biển quanh hông, một chiếc áo sơ mi màu xanh lam mỏng manh với đường may bên hông, một chiếc váy dạ hội lấp lánh với những mảng màu đỏ cà chua. Trong vòng một tuần, mọi con bướm xã hội về thời trang ở New York bắt đầu hỏi về những chiếc váy của Michel Savagar. Đúng như Fleur đã hy vọng, họ càng muốn nhiều hơn nữa khi phát hiện ra hàng may mặc không có sẵn.

Fleur và Kissy công khai đồn thổi về Michel. "Bà tôi đã hủy hoại cậu ấy bằng tất cả số tiền mà bà để lại cho cậu ấy", Fleur tâm sự với Adelaide Abrams ở một buổi dạ tiệc ở Chez Pascal, nơi cô cũng khoe chiếc váy quần lụa mỏng in hình hoa súng. "Những người không phải làm việc để kiếm sống thường lười biếng."

Ngày hôm sau, cô tâm sự với người vợ ngổ ngáo của một người thừa kế cửa hàng bách hóa. "Chủ nghĩa thương mại của Michel sợ sẽ kìm hãm sự sáng tạo của cậu ấy. Nhưng cậu ấy đang làm gì đó, và tôi cũng có một số kế hoạch... Ồ, đừng bận tâm."

Kissy kém tinh tế hơn. “Tôi gần như khẳng định rằng anh ấy đang bí mật tạo ra một bộ sưu tập,” cô nói với mọi người. Và rồi cái miệng kẹo táo của cô ấy hơi bĩu ra, và cô ấy vỗ vào váy của bất cứ thứ bánh kẹo đường nào mà cô ấy đã khoe vào ngày hôm đó. “Tôi không nghĩ là đúng khi anh ấy không tâm sự với tôi. Ngoại trừ chị gái của anh ấy, tôi là người bạn thân nhất của anh ấy, và tôi cũng như bất kỳ ai đều có thể giữ bí mật.”

Trong khi Fleur và Kissy tuyên truyền về chủ nghĩa lý tưởng của Michel và sự thờ ơ với thành công thương mại, thì Michel đã làm việc mười tám giờ mỗi ngày để giám sát từng chi tiết của một bộ sưu tập mà anh đã đầu tư bằng những đồng tiền cuối cùng của Solange Savagar.

Fleur đã sống sót sau bốn giờ ngủ. Mỗi phút cô không dành để chơi trò bướm xã hội, cô đều ở văn phòng của mình để phỏng vấn nhân viên, lên kế hoạch cho ngôi nhà mới của mình và né tránh những người thợ cuối cùng. Một số diễn viên đã tiếp cận cô về việc đại diện, nhưng không ai trong số họ có những phẩm chất đặc biệt mà cô đang tìm kiếm.

Fleur yêu thích cách cải tạo nhà phố đang tiến hành, bất chấp những thách thức mà cấu trúc đã đưa ra. Văn phòng của cô chiếm phần phía trước lớn hơn của ngôi nhà và nơi ở của cô chiếm phần phía sau nhỏ hơn. Cô đã bố trí không gian văn phòng bằng màu đen và trắng với những bức ảnh màu xám và chàm. Văn phòng riêng của cô và khu vực lễ tân nằm phía trước của tầng chính, trong khi các văn phòng khác được bố trí ban công phía trên. Cô đã thêm lan can tàu biển hình ống và các cột trang trí nghệ thuật màu đen và dùng vòng cổ mạ crôm để viền ban công, cùng một cầu thang cong mở trông như thể Fred Astaire và Ginger Rogers sẽ khiêu vũ quốc tế xuống nó bất cứ lúc nào.

Hai nhân viên đầu tiên của cô là Will O’Keefe, một anh chàng tóc đỏ vui vẻ đến từ North Dakota, một nhà báo có kinh nghiệm và là một đại diện tài năng, và David Bennis, tóc hoa râm và chuyên nghiệp, người sẽ phụ trách kinh doanh và quản lý tài chính, cũng như tạo cho văn phòng của cô một bầu không khí ổn định. Cô cũng thuê một bà mẹ đơn thân tên là Riata Lawrence làm giám đốc văn phòng. Hiện tại, cô không có đủ khách hàng để khiến họ bận rộn, nhưng họ là một phần mặt tiền của thành công mà cô phải tạo ra,

cùng với văn phòng được bài trí đẹp mắt và tủ quần áo thời trang cao cấp của cô.

Một tuần trước ngày khai mạc, Will bước qua tấm vải cuối cùng bên ngoài văn phòng của cô. Vì họ chưa chính thức mở cửa giao dịch cho đến sau ngày khai trương, cô mặc quần jean và áo len hình chuột Mickey màu cam thay vì tủ quần áo giám đốc mà Michel đã thiết kế cho cô.

Will nói “Cô đã thực hiện lại chuyên mục của Abrams. “Thật không may, đây không phải là một trong những loại kế hoạch của chúng ta.”

Fleur cầm tờ giấy và đọc.

Belinda Savagar đã dành buổi chiều hôm qua tại cửa hàng đồ nam của Yves Saint Laurent để giúp người đàn ông thần tượng 30 tuổi Shawn Howell chọn một bộ khăn trải giường bằng lụa YSL mới. Tự hỏi, nhà công nghiệp người Pháp, ông chồng Alexi Savagar nói gì về tất cả những thứ giặt ủi được đó?

Fleur đã không gặp Belinda kể từ hôm ở Phòng trưng bày Orlani hai tuần trước, nhưng cô vẫn nhận được các cuộc điện thoại lúc nửa đêm.

Hôm sau, Will đã trao chuyên mục mới nhất của Adelaide:

Shawn Howell nép mình với Belinda Savagar trong căn phòng Elm tại Tủ quần Green. Ai nói rằng những mối tình lãng mạn tháng 5 / tháng 12 không hiệu quả? Shawn và Belinda dường như đang làm đúng. Không có nhận xét nào từ Đứa trẻ lấp lánh Fleur Savagar, mặc dù cô và Shawn từng là một khối.

Một vài khối. Fleur đã ghét Shawn Howell ngay từ buổi hẹn hò đầu tiên của họ.

Adelaide viết tiếp:

Mối thù cũ khó chết. Có lẽ Mẹ và Đứa bé lấp lánh sẽ gia cố nó cho Giáng sinh. Hòa bình trên trái đất, các cô gái.

Fleur ném hàng chữ vào sọt rác.

Cô vừa tắt điện thoại với một diễn viên khác mà cô không muốn đại diện khi Will O’Keefe chúi đầu vào văn phòng của cô với khuôn mặt nhợt nhạt đầy tàn nhang của cậu ấy. “Chúng ta có một vấn đề lớn. Hôm qua, Olivia Creighton đã gọi điện để nói chuyện với tôi vì cô ấy chưa nhận được lời mời đến thăm nhà riêng. Tôi đã gửi cho cô ấy một cái khác và không nghĩ gì thêm cho đến một giờ

trước khi Adelaide Abrams gọi điện với cùng một lời phàn nàn. Fleur, tôi đã kiểm tra xung quanh. Không có ai nhận được lời mời của họ.”

“Không thể nào. Chúng ta đã gửi thư cho họ từ nhiều năm trước.”

“Đó là những gì tôi nghĩ.” Về mặt của cô ấy ngày càng nghiêm trọng. “Tôi vừa nói chuyện với Riata. Cô ấy để họ ngồi trong một chiếc ghế mở bên bàn làm việc của mình. Vào ngày cô ấy định gửi thư cho họ, cô ấy trở về sau bữa trưa và họ đã đi mất. Cô ấy cho rằng tôi đã gửi thư cho họ. Thật không may, cô ấy không buồn kiểm tra.”

Fleur ngồi xuống chiếc ghế văn phòng mới và cô suy nghĩ.

“Cô có muốn tôi gọi cho mọi người không?” anh ấy hỏi. “Giải thích những gì đã xảy ra và đưa ra lời mời qua điện thoại? Hay chúng ta thay đổi ngày? Chúng ta chỉ có bốn ngày.”

Fleur hạ quyết tâm. “Không một cuộc điện thoại và không một lời giải thích. Có những lời mời mới được chuyển tận tay vào chiều nay với hoa từ Ronaldo Maia.” Nó sẽ tốn một gia tài, nhưng cố gắng giải thích sẽ chỉ khiến cô ấy trông kém cỏi. “Hãy để tâm trí tôi thoải mái và kiểm tra kỹ phần sắp xếp còn lại. Hãy chắc chắn rằng không có bất kỳ sự sơ ý nào khác.”

Anh ấy đã trở lại mười phút sau, và thậm chí trước khi anh nói, cô có thể thấy anh có tin xấu. “Ai đó đã hủy người phục vụ ăn uống vào tuần trước. Họ đã đặt một bữa tiệc khác cho buổi hẹn của chúng ta.”

“Tuyệt,” Fleur lầm bầm. “Điều này thật tuyệt.” Cô dụi mắt và dành phần còn lại của buổi chiều để tìm một người phục vụ đồ ăn mới.

Trong bốn ngày tiếp theo, cô làm việc cho đến khi kiệt sức và chờ đợi một thảm họa khác. Không có gì khác thường xảy ra, nhưng cô không thể làm cho mình thư giãn, và vào buổi chiều mở cửa, cô cảm thấy như thể dây thần kinh của mình bị cạo xước. Cô chạy ra ngoài để có một cuộc gặp nhanh với một đại lý tuyển diễn viên mới. Khi cô quay lại, một Will đầy bỗ hống đã gặp cô ở lối vào.

“Chúng ta đã có một đám cháy.”

Bụng cô réo lên. “Có ai bị thương không? Nó tệ đến mức nào?”

“Nó có thể trở nên tồi tệ. David và tôi đang ở trong hành lang, và chúng tôi ngửi thấy mùi khói bốc ra từ tầng hầm. Chúng tôi lấy một bình chữa cháy và dập lửa trước khi chúng có thể gây ra nhiều thiệt hại.”

“Cậu không sao chứ? David đâu?”

“Cả hai chúng tôi đều ổn. Anh ấy đang dọn dẹp.”

“Cảm ơn Chúa. Nó bắt đầu như thế nào? Chuyện gì đã xảy ra?”

Anh đưa mu bàn tay quạt lên gò má nhem nhuốc. “Tốt hơn cô nên tự mình xem.”

Khi theo anh xuống tầng hầm, cô rùng mình nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu đêm nay ngọn lửa bùng lên khi ngôi nhà đầy người. Anh ta chỉ tay về phía cửa sổ bị vỡ ngay phía trên một số tấm gỗ cháy thành than mà nhà thầu không thể dọn ra được. Fleur bước lại gần và dùng mũi giày đẩy vào những mảnh thủy tinh trên sàn. “Nó đã bị vỡ từ bên ngoài.”

“Tôi đã xuống đây sáng nay,” Will nói, “và không có gì dễ cháy ở đây cả. Không có thùng sơn, không có nhựa thông, không có gì giống như thế. Một cặp gỗ mục ném mạnh vào chắc chắn đã làm vỡ cửa sổ và quăng thứ gì đó vào bên trong.”

Ngoại trừ lúc đó là năm giờ chiều, không phải thời gian mà hầu hết những kẻ chơi chữ đều đi rình mò. Cô nói “Giải tỏa mọi thứ ra. Tôi sẽ lo tầng trên.”

Trong vòng một giờ, họ đã loại bỏ đồ cháy và phun thuốc phiện vào văn phòng để ngụy trang những gì còn lại của mùi cháy. Khi Will rời đi để mặc quần áo cho bữa tiệc, cô đã ngăn anh lại. “Tôi đánh giá cao những gì anh và David đã làm. Tôi chỉ mừng vì không ai bị thương.”

“Tất cả trong một ngày làm việc.” Anh cài chặt chiếc cúc áo cuối cùng rồi quay người rời đi. “Ồ, tôi quên mất... Hoa đến trong khi cô ra ngoài. Riata đã cắm chúng vào nước. Cô ấy nói không có danh thiếp.”

Fleur đi vào văn phòng của cô. Những bông hoa cắm trong một chiếc bình mạ crôm cao trên bàn làm việc của cô.

Một tá hoa hồng trắng.

Chương 22

Fleur dừng lại ở lưng chừng cầu thang tròn và mỉm cười với khách của mình. Các giám đốc điều hành đủ kiểu từ các ngành công nghiệp giải trí và xuất bản đã có mặt, cùng với đủ các gương mặt nổi tiếng để giữ các phóng viên và nhiếp ảnh gia mà Will đã mời vui vẻ. Michel đã vượt lên chính mình với chiếc áo khoác lụa tơ sống dài tay mà anh thiết kế cho cô. Vạt áo lấp lánh với những bông anh túc được hái ra với những hạt nhỏ màu nâu và rám nắng.

Chương 22

Theo đơn đặt hàng của Michel, cô buộc tóc bằng một búi tóc thấp ở sau gáy và buộc nó bằng một chiếc trâm nam ngọc. Đứa trẻ lấp lánh đã sống đúng với tên của cô ấy.

Bộ tứ nhạc jazz chơi trên ban công đã kết thúc phần của họ. Đám đông dần im lặng và ngược nhìn cô. Cô đã rút ra những bài học diễn xuất cũ của mình và giả vờ rằng cô đã làm việc này mọi lúc.

“Chào mừng tất cả quý vị đến với sự kiện khai trương chính thức của Fleur Savagar và các cộng sự - Quản lý người nổi tiếng.” Các vị khách của cô vỗ tay lịch sự, nhưng trên một vài khuôn mặt, cô lại thể hiện sự hoài nghi. Cô giới thiệu Will và David, sau đó, nhiệt tình nói về ban nhạc của Simon và phần mới của Olivia Creighton trên Dragon’s Bay. Cuối cùng, cô ra hiệu cho Michel cùng đi với cô lên cầu thang.

“Tôi rất buồn khi thông báo rằng người em trai tài năng của tôi, Michel Savagar, sẽ chia sẻ những thiết kế đáng kinh ngạc của mình với thế giới vào tháng 11 khi cậu ấy trình diễn bộ sưu tập đầu tiên của mình.” Cô đã thu hút sự chú ý của những người phụ nữ trong đám đông và lần này, tiếng vỗ tay nồng nhiệt hơn. Cô giả vờ cau mày nhìn anh. “Thật không may, điều đó có nghĩa là tôi sẽ không còn là khách hàng quan trọng nhất của cậu ấy nữa.”

“Chị sẽ luôn là người quan trọng nhất đối với em,” anh nói, giọng nặng hơn bình thường, điều này sẽ khiến cô cười nếu cô không phải là người đề nghị anh nhấn mạnh nguồn gốc tiếng Pháp của mình.

Các phóng viên hưng dữ viết vội vào sổ tay của họ khi cô thông báo chi tiết của buổi chiếu. Cô cảm ơn những vị khách của mình đã tham dự, tứ tấu nhạc jazz bắt đầu chơi lại và những người thông

thái vây quanh Michel. Cô với lấy một ống sáo sâm panh khi Kissy đến gần. “Làm tốt lắm, Fleurinda. Cậu đã giới thiệu tất cả các khách hàng của mình, ngoại trừ tôi.”

“Tôi có những kế hoạch khác cho cậu, bạn cưng của tôi. Như cậu đã biết rất rõ.”

Kissy rời mắt khỏi một nhà sản xuất âm nhạc hấp dẫn. “Tất cả những gì Olivia Creighton muốn nói đến là phần mới của cô ấy trên Dragon’s Bay. Nó chỉ có sáu tập, và nó thậm chí không phải là một bộ phim định hướng.”

“Tôi cá rằng nó sẽ là thế khi Olivia hoàn thành nó.” Fleur nhấp một ngụm sâm panh. “Truyền thanh ban đêm rất nóng và cô ấy rất thích hợp cho truyền hình. Tôi nghĩ cô ấy có thể lớn như Joan Collins.”

Fleur đã mất gần một tháng để thuyết phục các nhà sản xuất của Dragon’s Bay cho Olivia thử vai, và sau đó mất thêm vài ngày để thuyết phục Olivia rằng việc bị buộc phải thử vai sẽ ít bị giảm giá trị hơn là đóng nhiều quảng cáo chung cư. Nhưng ngay sau khi các nhà sản xuất nghe cô ấy đọc, họ đã mời cô ấy làm việc. Số tiền không mấy ấn tượng, nhưng Fleur sẽ khắc phục điều đó vào lần sau. Về đẹp trưởng thành, gợi cảm và thần thái tự tin của Olivia có sức hấp dẫn mạnh mẽ đối với phụ nữ trung niên và Fleur đang đặt cược tất cả những gì sẽ chuyển thành xếp hạng cao hơn cho chương trình.

Người điều hành âm nhạc hấp dẫn đã biến mất, và Kissy cuối cùng đã dành toàn bộ sự chú ý cho Fleur. “Cậu trông thật khó tin vào tối nay. Hơi đáng sợ.”

“Có thật không? Sao nào?”

“Giống như trong phim ‘người phụ nữ khác’. Nữ thần tóc vàng sành điệu cố gắng cướp anh hùng từ nữ anh hùng má hồng.”

“Xuất sắc.” Một nữ thần tóc vàng không phải lo lắng về những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống. Hay những điều lớn lao như Alexi Savagar đang cố gắng tiêu diệt cô.

Cô đã nói với Kissy và Michel về vụ cháy, nhưng chưa đề cập đến sự tham gia của Alexi. Ngay từ khi Belinda bước vào Phòng trưng bày Orlani, Alexi đã chơi trò mèo vờn chuột. Những lời mời bị thiếu đã đủ tệ, nhưng chiều nay, ông ấy đã trở nên nguy hiểm.

Kissy huých cô. “Cậu đã xem Michel và Simon chưa?”

“Thật thất vọng.” Với kích thước đồ sộ và cái đầu cạo trọc, Simon là người đàn ông đáng chú ý nhất trong đám đông đối với mọi người, trừ Michel.

Kissy nói “Cả hai đều có gu đàn ông rất tệ. Tôi đoán chúng ta không nên ngạc nhiên khi họ không chú ý đến nhau.”

“Damon nhỏ bé đó sẽ không rời bỏ vị trí bên cạnh Michel.”

Kissy cau mày “Michel và Simon là những người tuyệt vời. Sự cám dỗ để thực hiện một số cuộc mai mối gần như không thể cưỡng lại được.”

Fleur nhìn Michel cười vì điều gì đó mà Damon nói. “Đó không phải việc của chúng tôi.”

“Tôi biết anh đúng.”

“Michel không can thiệp vào cuộc sống cá nhân của tôi, và tôi nợ anh ấy sự lịch sự tương tự.”

“Cô là một người chị tốt.”

“VẬY còn một bữa tiệc tối nhỏ trong vài tuần nữa thì sao?”

“Chắc chắn là điều tôi nghĩ.”

Với công việc kinh doanh không như ý muốn, Kissy đã khảo sát đám đông. “Cậu không nói với tôi rằng cậu đã mời Charlie Kincannon?” Cuộc điều tra có vẻ bình thường, nhưng Fleur không hề bị lừa.

“Ummm.”

“Cậu có ấn tượng rằng anh ấy sẽ đến không?”

“Tôi không chắc. Cậu chưa nói chuyện với anh ấy à?”

“Không phải trong một vài tuần nay.”

“Các vấn đề gì thế?”

Kissy nhún vai. “Tôi đoán anh ấy là người đồng tính hay gì đó.”

“Chỉ vì một người đàn ông tuyệt vời phớt lờ cậu không có nghĩa là anh ta đồng tính.”

“Anh ấy hầu như không tuyệt vời.”

“Christie Brinkley có vẻ nghĩ vậy. Tôi nghe nói họ đang hẹn hò.” Nói dối người bạn thân nhất của mình là một việc không nên làm, nhưng Kissy từ chối nhin nhận Charlie một cách nghiêm túc, và Fleur quyết định kết thúc là biện minh cho phương tiện.

“Christie Brinkley! Cô ấy phải cao hơn anh ấy một bước chân.”

“Charlie rất tự tin đằng sau vẻ ngoài lập dị và giàu có. Tôi không nghĩ anh ấy lo lắng quá nhiều về ngoại hình.”

“Tôi thực sự không quan tâm.” Kissy sụt sịt. “Hơn nữa, tôi chưa bao giờ thấy Christie hấp dẫn đến thế.”

“Ừ. Điều gì tuyệt vời về các tính năng hoàn hảo và một cơ thể tuyệt đẹp?”

“Cậu nghĩ tôi xứng đáng với điều này, phải không?”

“Ồ đúng.”

“Tôi không phải lòng anh ta, vì vậy hãy bỏ cái nhìn tự mãn đó ra khỏi khuôn mặt của bạn. Charlie không quan tâm đến tôi theo cách đó. Chúng tôi là bạn.”

Will đã kéo Fleur ra để nói chuyện với một phóng viên trước khi cô có thể đề nghị Kissy cắt bỏ chuyện tào lao. Khi cô hoàn thành việc tạo dáng cho các nhiếp ảnh gia, cô tình cờ gặp Shawn Howell, người chắc chắn không có trong danh sách khách mời của cô. Gương mặt thần tượng tuổi teen của Shawn gần như không còn dễ thương ở tuổi ba mươi như lúc hai mươi hai tuổi khi Fleur phải chịu đựng những cuộc hẹn hò mà Belinda đã sắp đặt. Kể từ đó, sự nghiệp của anh ấy đi xuống, và anh ấy được cho là đã nợ IRS một phần tư triệu đô la.

“Xin chào, tuyệt đẹp.” Anh lướt qua má cô để bắn thẳng vào miệng cô. Lưỡi anh lướt nhẹ môi dưới của cô. “Cô không phiền vì một vài vụ sập công trong bữa tiệc của mình, phải không?”

Một tia chớp lóe lên cạnh họ. “Rõ ràng là không.”

“Này, đó là công việc, phải không?” Anh cười toe toét và đưa tay xoa dọc sống lưng cô như một cậu học sinh trung học đang kiểm tra áo ngực. “Tôi nghe nói rằng cô đang tham gia thị trường dành cho khách hàng và tôi đang tìm kiếm một đại lý mới, vì vậy, có thể tôi sẽ cho cô thử.”

“Tôi không nghĩ chúng ta phù hợp.” Cô bắt đầu lướt qua anh ta, rồi dừng lại khi cảm giác sợ hãi quét qua cô. “Ý anh là gì khi nói” một vài vụ sập công”?”

“Belinda đang đợi trong văn phòng của cô. Cô ấy yêu cầu tôi nói cho cô biết.”

Trong một khoảnh khắc, Fleur đã bị cám dỗ để rời khỏi bữa tiệc của riêng mình, nhưng cô ắc không chạy nữa, và đây là điều mà cô không thể bỏ qua.

Belinda đứng quay lưng về phía cửa và nhìn vào một chiếc máy in thạch bản của Louise Nevelson mà Fleur đã mua bằng tiền lãi từ việc phân phối kim loại trắng (rất cứng). Khi Fleur nhìn chăm chăm vào đường thẳng nhỏ trên cột sống của mẹ mình, cô cảm thấy khao khát như nhói lên. Cô nhớ lại mình đã từng lao vào vòng tay của Belinda khi mẹ cô xuất hiện trên chiếc ghế dài trước cửa tu viện như thế nào, cô đã vui mặt vào hôm cô bày thế nào. Belinda là nhà vô địch duy nhất của cô. Bà ấy đã bảo vệ cô chống lại các nữ tu và nói với cô rằng cô là cô gái tuyệt vời nhất trên thế giới.

“Mẹ xin lỗi, con yêu,” Belinda nói, vẫn nhìn chăm chăm vào Nevelson. “Mẹ biết con không muốn mẹ ở đây.”

Fleur đi tới ngồi sau bàn làm việc, dùng quyền hạn để bảo vệ bản thân khỏi dòng cảm xúc đau đớn khiến cô muốn lao qua phòng và ôm chặt lấy người mà cô từng quan tâm hơn bất kỳ ai. “Tại sao bà lại đến?”

Belinda quay lại. Bà mặc một chiếc váy màu xanh băng giá xếp nếp và đôi giày cao gót bằng sa tanh của Pháp với những dải ruy băng màu xanh nhạt buộc quanh mắt cá chân. Bộ trang phục quá trẻ trung đối với một phụ nữ bốn mươi lăm tuổi, nhưng trên người bà ấy trông rất hoàn hảo. “Mẹ đã cố gắng tránh xa. Kể từ khi mẹ nhìn thấy những bông hồng trắng vào đêm đó ở Orlandi... Nhưng mẹ không thể quản lý được nữa.”

“Hoa hồng có ý nghĩa gì với bà?”

Belinda sờ với chiếc móc đeo nạm ngọc trên chiếc túi dạ hội của bà và đưa tay vào bên trong lấy một điều thuốc. “Con không bao giờ nên phá hủy Royale.” Bà rút ra một chiếc bật lửa vàng và dùng những ngón tay loạn choạng quẹt nhẹ. “Alexi ghét con.”

“Tôi không quan tâm.” Fleur ghét sự chói tai trong giọng nói của cô. “Alexi không có ý nghĩa gì đối với tôi.”

“Mẹ muốn nói với con,” Belinda nói nhẹ nhàng. “Con sẽ không bao giờ biết đã bao lần mẹ muốn nói với con về người cha thực sự của con.” Với một ánh mắt xa xăm, bà ấy nhìn khắp văn phòng. “Chúng ta đã sống cùng nhau ba tháng tại Vườn thánh Allah. Errol Flynn là một ngôi sao tuyệt vời, Fleur. Một người bất tử. Trông con rất giống ông ấy.”

Fleur đặt tay xuống bàn. “Làm thế nào bà có thể nói dối tôi? Những năm đó! Tại sao bà không thể nói với tôi sự thật thay vì để

tôi tự hỏi tại sao cha tôi lại đuổi tôi đi?”

“Bởi vì mẹ không muốn làm tổn thương con, con yêu.”

“Lời nói dối của bà làm tổn thương nhiều hơn sự thật có thể. Tất cả thời gian đó, tôi nghĩ rằng đó là lỗi của tôi khi Alexi trục xuất tôi khỏi gia đình.”

“Nhưng, con yêu, nếu mẹ nói cho con sự thật, con có thể ghét mẹ.”

Mẹ của cô trông mong manh và bất lực, và Fleur không thể nghe thêm được nữa. Cô đã chiến đấu để kiểm soát. “Tại sao Alexi lại gửi bàcho tôi? Tôi biết ông ấy đã làm vậy.”

Belinda cười nhẹ và căng thẳng. “Bởi vì ông ấy nghĩ rằng mẹ không tốt cho con. Có phải là ngớ ngẩn không, con gái? Khi mẹ nhìn thấy những bông hồng vào đêm đó ở phòng trung bày, mẹ hiểu rằng ông ấy muốn mẹ đến với con. Đó là lý do tại sao mẹ đã tránh xa.”

“Cho đến đêm nay.”

“Mẹ không thể kiểm soát nó thêm chút nào nữa. Mẹ phải xem liệu chúng ta có thể bắt đầu lại không. Mẹ nhớ con nhiều lắm, con ạ.”

Fleur cứng người và nhìn chăm chăm vào Belinda. Dần dần, mẹ cô héo hon. “Mẹ sẽ đi ngay bây giờ. Hãy coi chừng Alexi.” Bà bước ra cửa. “Và hãy nhớ. Mẹ không bao giờ có ý định làm cho con bị tổn thương. Mẹ yêu con quá nhiều.”

Ngay cả sau ngần ấy thời gian, Belinda vẫn không hiểu rằng những gì bà ấy đã làm là sai. Fleur nắm chặt mép bàn. “Bà đã lừa dối tôi.”

Belinda có vẻ bối rối. “Người đàn ông đó là Jake Koranda, con yêu. Mẹ sẽ không bao giờ trao con cho bất kỳ ai khác.” Bà do dự một lúc rồi lui ra khỏi cửa.

Fleur đã kiệt sức vào thời điểm những vị khách cuối cùng của cô rời đi, nhưng buổi khai trương đã thành công rực rỡ, đáng để mọi người mệt mỏi. Cô đi vào hành lang phía trước và đi qua cánh cửa dẫn đến khu sinh hoạt riêng của cô ở phía sau ngôi nhà. Cô ngửi thấy mùi bạch đàn mà cô chắt trong giỏ đan bằng liễu gai, thứ trang trí duy nhất mà tài khoản ngân hàng của cô được phép cho đến bây giờ. Bước vào phòng khách, cô bật đèn, rồi gục xuống chiếc ghế dài đã qua sử dụng. Một chiếc khăn choàng có tua rua chỉ

che bớt phần nào sự dao động của nó, nhưng căn phòng yên bình bắt đầu xoa dịu những góc cạnh lởm chởm trong sự căng thẳng của cô.

Khoảng rộng của cửa sổ khung kim loại hai lớp trước mặt cô là của một nhà máy dệt cũ ở New England. Qua chúng, cô nhìn thấy khu vườn nhỏ, trũng sâu của mình với những cành cây chằng chịt. *Pyracantha* mang những quả cam rực rỡ treo lên những bức tường gạch cao. Một ngày nào đó, căn phòng gần như trống rỗng này sẽ là một nơi trú ẩn thực sự. Cô tưởng tượng ra một sự kết hợp âm áp giữa đồ nội thất bằng gỗ óc chó phong phú, những tấm thảm ấm cúng và những chiếc bàn cổ phủ đầy hoa.

Phòng khách trên tầng hai là một gác xép mở phía trước có lan can. Fleur lững thững bước tới lan can trong đôi chân đi tất. Cô nhìn xuống khoảng mở rộng của cửa sổ công nghiệp cho nhà bếp và khu vực ăn uống bên dưới. Nền gạch phong hóa có đặt chiếc bàn thu hoạch anh đào cổ mà Michel đã tặng cô như một món quà tân gia. Bây giờ, nó được bao quanh bởi những chiếc ghế không tiếp, nhưng một ngày nào đó, cô sẽ sở hữu những chiếc ghế có lưng cũ kỹ xinh đẹp và những tấm thảm dệt tay mũm mĩm.

Cô tắt đèn phòng khách và đi vào phòng ngủ. Trên đường đi, cô mở khóa váy của mình và bước ra khỏi nó. Mặc áo ngực và một chiếc quần dài, cô bước qua sàn phòng ngủ để đến tủ quần áo của mình. Tủ quần áo thời trang cao cấp đẹp nhất ở New York đã được cất giấu trong một phòng ngủ chỉ có một ngăn tủ cũ, một chiếc ghế ọp ẹp và một chiếc giường đôi thiếu đầu giường. Cô bật đèn tủ và treo váy lên. Trong khi nhìn chằm chằm vào dãy quần áo đẹp đẽ mà Michel đã may cho cô, cô lấy những chiếc ghim cài trên tóc. Khi cô lắc nó ra, có thứ gì đó ở ngoại vi tầm nhìn của cô đập vào mắt cô. Cô thở hắt hắt và quay tròn.

Jake nằm ngủ trên giường.

Anh nâng cánh tay lên và che mắt mình. “Em có cần phải tạo ra nhiều tiếng ồn như vậy?”

Những món đồ trang sức bằng đá quý trên tóc rơi khỏi ngón tay cô. Cô lết ra giường, tóc tung bay. “Anh đang làm gì ở đây? Cút ra! Làm thế nào anh vào được? Tôi thề...”

“Thư ký của em cho tôi vào.” Anh ngáp dài. “Cô ấy nghĩ tôi là một diễn viên giỏi hơn Bobby De Niro.”

“Anh không phải. Tất cả những gì anh biết làm là gặm gù và nheo mắt.” Cô vén tóc ra khỏi mặt. “Và anh không đứng khi dùng sự quyến rũ rẻ tiền của mình áp dụng với thư ký của tôi.” Đầu tiên là đám cháy tầng hầm, sau đó là Belinda, và bây giờ là cái này. Cô đá vào nệm. “Ra khỏi đây! Đây là nhà của tôi.”

Anh bật đèn đầu giường, và cơ thể của cô - cũng chính là cơ thể không chịu sự đánh thức của bất kỳ người đàn ông nào mà cô từng hẹn hò đã khuấy động cuộc sống. Mặc dù đã cạo ria mép và cắt tóc kể từ bữa tiệc trên bãi biển, nhưng trông Jake không vẫn mình hơn chút nào. Anh trông thô kệch và đàn ông và cũng vô cùng khao khát.

Anh đặt trọng lượng của anh lên khuỷu tay và tự mình xem xét, điều này khiến cô nhớ rằng cô đang đứng trước anh trong chiếc áo lót sơ mi màu vani và quần dài bằng vải sa tanh rất hợp. Anh xoa xoa khoe miệng. “Có phải tất cả đồ lót của em đều như vậy không?”

“Ngoại trừ chiếc quần lót bánh dâu tây của tôi. Bây giờ thì kéo cái mông của anh ra khỏi giường của tôi.”

“Em có thể mặc một chiếc áo choàng được không? Một thứ ni mông có mùi như mỡ thịt xông khói.”

“Không.”

Anh ngồi dậy và thả đôi chân chai sạn của mình xuống thành giường. “Tôi hiểu em đang bực mình. Tôi không tổ chức bữa tiệc của em, nhưng bữa tiệc không phải là bối cảnh của tôi. Tuy nhiên, thật tốt khi em mời tôi.”

“Tôi không mời anh.” Ý chí phải có. Cô giật lấy chiếc áo choàng của mình trên chiếc ghế cạnh giường và luồn tay vào trong ống tay áo.

Đôi mắt của Jake lướt qua cô. “Có quá muộn để thay đổi suy nghĩ của tôi về dầu mỡ thịt xông khói không?”

Cô nhớ những gì Kissy đã nói về nữ thần tóc vàng lạnh lùng. Cô khoanh tay trước ngực và cố gắng nhìn vào bộ phận này. “Anh muốn gì?”

“Tôi có một thỏa thuận kinh doanh cho em, nhưng em dường như không có tâm trạng để nói chuyện.” Anh đứng dậy và vươn vai. “Chúng ta có thể thảo luận vào buổi sáng trong khi em chuẩn bị bữa sáng cho tôi.”

“Loại giao dịch kinh doanh nào?”

“Vào buổi sáng. Em muốn anh ngủ ở đâu?”

“Trên băng ghế công viên.”

Anh ngồi trở lại giường của cô. “Cảm ơn, chuyện này sẽ ổn thôi. Nệm đẹp, chắc chắn.”

Cô nhìn anh bằng cái nhìn lạnh lùng nhất và cố gắng tìm cách giải quyết chuyện này. Dù muốn bao nhiêu, cô cũng không thể phớt lờ ý kiến của anh về một thương vụ làm ăn, và anh rõ ràng sẽ không nói gì thêm vào tối nay. “Vào phòng cuối hành lang,” cô câu kinh. “Giường quá ngắn đối với banh và nệm thì sẵn sùi, nhưng nếu anh đập nó vào tường, lũ chuột sẽ khó làm phiền anh.”

“Em có chắc mình sẽ không cô đơn trong này một mình không?”

“Ồ không. Tôi mong được ngủ một mình để có sự thay đổi.”

Mắt anh nheo lại. “Xin lỗi đã làm hỏng hồ sơ theo dõi của em.”

Cô đã cười. “Không sao đâu. Một cô gái cần được nghỉ ngơi làm đẹp một chút ngay bây giờ và sau đó.”

Điều đó khiến anh im lặng, và anh bỏ mặc cô.

Cô lê bước vào phòng tắm vặn nước rửa mặt. Anh đã nghĩ đến loại giao dịch kinh doanh nào? Có thể nào anh muốn cô đại diện cho anh không? Ý tưởng khiến cô buồn nôn. Tên của Jake Koranda trong danh sách khách hàng của cô sẽ tạo cho cô sự tín nhiệm ngay lập tức. Cứ như vậy, mọi lo lắng của cô về tương lai của công ty sẽ tan biến.

Cô đã đưa mình trở lại thực tại. Một siêu sao đã thành danh sẽ khó chuyển mình sang quản lý mới chỉ vì người quản lý mới đó lại là người yêu cũ. Trừ khi anh ấy cảm thấy có lỗi và muốn làm lành với cô.

Bất thường. Cô rửa mặt và lấy khăn lau tay. Tuy nhiên... nếu cô có thể hạ cánh ở Jake, cô sẽ thực hiện một bước tiến khổng lồ trong việc biến Fleur Savagar và các đồng sự trở thành tiêu chuẩn vàng cho việc quản lý người nổi tiếng.

Dững cảm nhất, nhanh nhất, mạnh nhất...

Cô thức dậy muộn vào sáng hôm sau với mùi cà phê mới pha từ bếp bay lên. Cô đi đôi giày thể thao ẩm cũ nhất màu xám và buộc tóc đuôi ngựa. Khi đến nhà bếp, cô thấy Jake đang ngồi ở bàn xếp đồ, hai chân duỗi thẳng trước mặt khi uống một tách cà phê. Cô đi

đến tủ lạnh và rót cho mình một ly nước cam. Cô phải chơi trò này mới đúng. “Tôi sẽ làm bánh mì nướng nếu anh làm trứng,” cô nói.

“Em có chắc là em có thể đảm đương được trách nhiệm? Như tôi nhớ thì nấu ăn không phải là thế mạnh của em.”

“Đó là lý do tại sao anh phải làm những quả trứng.” Cô lôi ra một cái thùng carton và đặt nó trên quầy cho anh cùng với một cái bát bằng thép không gỉ. Sau đó, cô nắm lấy một quả bưởi, thả nó xuống thớt và cắt.

“Cẩn thận đấy.”

“Tôi đang luyện tập cho những điều lớn hơn và tốt hơn.” Cô chỉ về phía một ngăn kéo dưới cùng. “Nếu Bird Dog cần tạp dề, anh ta có thể tìm một chiếc trong đó. Bỏ qua cái xù màu hồng.”

“Em thật tốt.”

Không ai trong số họ nói lại cho đến khi họ ngồi đối diện nhau trên bàn chuẩn bị đồ. Cô gần như không thể nuốt nổi bánh mì nướng của mình. Trong ánh sáng trong trẻo của một ngày mới, ý tưởng anh có thể ký hợp đồng với cô có vẻ còn xa vời hơn, nhưng cô phải biết chắc chắn. Cô nhấp một ngụm cà phê. “Anh không có một ngôi nhà cực kỳ đắt tiền ở đâu đó trong Làng sao?”

“Phải, nhưng có quá nhiều người làm phiền tôi ở đó, nên đôi khi, tôi biến mất. Đó là một trong những điều tôi muốn nói với em. Chúng ta có thể giải quyết việc gì đó với gác mái của em không?”

“Căn gác của tôi?”

“Người quản lý văn phòng của em đã cho tôi xem nó vào tối qua khi cô ấy đưa tôi đi tham quan. Đó là một không gian tuyệt vời, riêng tư và khép kín. Tôi cần một nơi mà tôi có thể trốn ra ngoài một thời gian và làm việc. Một nơi sẽ không ai nghĩ đến để tìm kiếm tôi.”

Cô không thể tin được. Jake không muốn cô là một đặc vụ. Anh muốn có một bà chủ nhà! Nỗi thất vọng làm cô ghen ngào. Cô ném khăn ăn xuống. “Anh đã quá quen với việc mọi người hôn vào miệng của mình và anh nghĩ rằng tôi cũng sẽ làm điều đó?” Cô đứng dậy khỏi ghế và chỉ về phía cửa. “Anh sẽ không sống trong nhà của tôi. Không bao giờ. Bây giờ thì đi ra ngoài đi. Tôi phát ngán khi nhìn vào anh.”

Anh quẹt vào đĩa của mình miếng bánh mì nướng hình tam giác. “Tôi sẽ coi đó là một điều chắc chắn có thể.”

“Đừng cố tỏ ra dễ thương. Anh đã...”

“Hãy để tôi nói nốt. Tôi đã nói với em đêm qua rằng tôi có một giao dịch kinh doanh. Hãy ngồi xuống và ăn những quả trứng trungtuyệt vùi đó trong khi chúng ta nói về nó.”

Cô ngồi xuống, nhưng không chạm vào trứng của mình.

Anh đẩy đĩa của mình lại và lau miệng bằng khăn ăn. “Tôi không thể tiếp tục như thế này. Bộ phim Calibre đã hoàn thành và tôi sẽ nghỉ sáu tháng để có thể bắt đầu viết lại. Nếu tôi không làm việc này ngay bây giờ, tôi sẽ không bao giờ làm được nữa. Tôi muốn em đại diện cho tôi.”

Cô không thể tin rằng mình đã nghe anh nói đúng như thế. Anh muốn cô trở thành đại diện của anh? Tinh thần của cô vọt tưng. Mọi quan hệ trong quá khứ của họ sẽ khiến đây là thử thách khó khăn nhất mà cô có thể đối mặt, nhưng cô đủ cứng rắn để giải quyết nó. Cô đấu tranh để kéo mình lại. “Tôi rất vui khi được đại diện cho anh. Tôi biết tôi có thể làm cho cuộc sống của anh dễ dàng hơn. Như anh có thể đã nghe, tôi đang cung cấp toàn quyền quản lý người nổi tiếng cho một nhóm khách hàng ưu tú. Tôi có thể giải quyết tất cả các công việc kinh doanh và pháp lý của anh, đàm phán các hợp đồng làm phim, lo việc quảng bá...”

Anh vẫy tay với cô. “Tôi có những người giỏi làm tất cả những việc đó.”

Cô hoàn toàn yên lặng. “Vậy chính xác thì anh đang cung cấp cho tôi những gì?”

“Tôi muốn em xử lý mọi thứ tôi viết.”

Cô nhìn anh chằm chằm. “Giao dịch lớn.”

“Nếu em muốn có tên tôi trong danh sách khách hàng của mình, thì đây là cách để có được nó.”

“Anh đã không viết bất cứ thứ gì kể từ Eclipse!” Cô muốn hét lên. “Tên của anh với tư cách là một nhà văn trong danh sách khách hàng của tôi sẽ không giúp tôi nhận được gì ngoài những lời chê bai.” Cô giật lấy chiếc đĩa của mình và mang nó vào bồn rửa.

“Em là người đã chặn tôi, nhóc. Bây giờ, tất cả những gì em phải làm là bỏ chặn tôi.”

Chiếc đĩa bị vỡ khi cô đặt nó xuống quá mạnh. “Tại sao anh tiếp tục nói như vậy?”

“Vấn đề bắt đầu khi em đi cùng.”

“Đó không phải là câu trả lời.”

Ghế của anh cào lên sàn nhà. “Đó là tất cả câu trả lời em sẽ nhận được.”

Cô thậm chí không cố gắng che giấu sự thù hận của mình. “Và làm thế nào tôi có thể mở khóa cho anh? Trên lưng tôi ư?”

“Nếu đó là những gì phù hợp với em.”

Trước khi cô có thể dao động về phía anh, anh đi vòng về phía chiếc máy pha cà phê. “Tôi cần một số trợ giúp để giải quyết vấn đề. Bất kể điều gì sai sót đã xảy ra khi chúng ta làm Eclipse.”

Cô ném chiếc đĩa vỡ vào thùng rác. “Anh không cần phải viết. Anh chắc chắn không cần tiền.”

“Viết lách là việc tôi làm, Flower. Diễn xuất khiến tôi hài lòng và nó giúp tôi trở nên giàu có, nhưng chính việc viết lách mới cho phép tôi thở.” Anh quay đi, như thể thú nhận ngay cả số tiền nhỏ đó cũng khiến anh bị tổn hại. “Tôi sẽ không sống trong túi của em. Tất cả những gì tôi muốn là sự riêng tư. Và tôi không cần phải nói với em rằng nếu tôi bắt đầu viết lại, công ty của em sẽ nhận được một phần thay đổi quan trọng.”

“Đó là một chữ ‘nếu’ lớn và tại sao anh phải viết trong nhà của tôi?”

Anh nhún vai trước câu hỏi của cô. “Tôi đã vừa nói rồi.”

Jake cũ cũng thế. Anh đứng đưa những mảnh nhỏ của mình trước mặt cô, rồi giật lại trước khi cô có thể nhìn kỹ. Nhưng ngay cả khi hàng tá ý nghĩ độc ác chạy qua tâm trí cô, cô biết anh sẽ chụp lấy cô. Cô phải nắm lấy cơ hội, bắt chước những rủi ro mà cô có thể nhìn thấy quá rõ ràng. Giá như cô đừng gieo rắc những câu chuyện về hai người họ... Cô tưởng tượng mọi người sẽ cười khẩy nếu có tin thoát ra rằng cô đã cam kết đại diện cho một nhà văn không còn viết nữa. Mọi người sẽ nói rằng Jake chỉ để cô sử dụng tên của mình vì họ đã ngủ cùng nhau. Họ chỉ ra rằng anh không tin tưởng cô sẽ xử lý các hợp đồng phim của anh, chỉ là sự nghiệp viết lách đã trở nên tồi tệ từ nhiều năm trước. Cô trông giống như một người phụ nữ đang cố gắng xây dựng công việc kinh doanh từ phòng ngủ của mình.

Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu cô có thể khiến anh bắt đầu viết lại? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô có thể phá vỡ cái khối đó và khiến anh dàn dựng một vở kịch của Koranda khác? Khi đó, cô sẽ không phải

lo lắng về những lời đàm tiếu hay việc hết tiền. Đó là một canh bạc mà cô không thể bỏ qua. Đồng thời, cô phải chắc chắn rằng mình sẽ không phải trả giá đắt khi một lần nữa dính líu đến người đàn ông đã khiến cô tổn thương nặng nề.

Hai ngày sau đó, câu chuyện phiếm bắt đầu, nhưng không phải về Jake. Vào chiều thứ Hai khi Fleur chuẩn bị rời văn phòng để ăn trưa với một ca sĩ mới tài năng mà cô hy vọng sẽ theo đuổi, cô nhận được một cuộc điện thoại từ phó chủ tịch mạng mà cô quen.

“Tôi nghĩ cô nên nghe về một số tin đồn,” anh ta nói. “Ai đó đang cố gắng nhắc mọi người về những hợp đồng người mẫu bị phá vỡ mà cô đã bỏ lại khi bỏ trốn khỏi đất nước.”

Cô dụi mắt và cố làm ra vẻ không quan tâm. “Đó là tin cũ. Không có điều gì tốt hơn để nói chuyện phiếm sao?”

“Đó là một chiêu PR tệ hại cho một phụ nữ đang cố gắng khởi nghiệp dựa trên sự tin tưởng của khách hàng.”

Anh ta không cần phải đánh vắn nó cho cô. Hàm ý đã rõ ràng. Nếu cô đã phá vỡ hợp đồng trước đây, cô sẽ làm lại. Giờ cô chỉ có thể nghĩ ra một lý do để những câu chuyện đó sống lại. Alexi đã thực hiện bước đi tiếp theo của mình.

Cô ca sĩ trẻ không có mặt để ăn trưa, một tin nhắn mà Fleur không gặp khó khăn khi diễn giải. Cô quay lại văn phòng đúng lúc để nhận cuộc gọi từ Olivia Creighton.

“Tôi đã nghe một số câu chuyện khủng khiếp về cô, Fleur. Tôi chắc chắn rằng không gì trong số chúng là sự thật và cô biết tôi yêu mến bạn như thế nào, nhưng sau những gì đã xảy ra với Doris Day tội nghiệp và tất cả tiền bạc của cô ấy, một người phụ nữ không thể quá lo lắng. Tôi không thoải mái với sự bất ổn.”

“Dĩ nhiên là không.” Fleur nghĩ đến sáu chiếc cốc Baccarat cổ và trường hợp của Pouilly Fuissé Olivia đã gửi cho cô chỉ một tuần trước để kỷ niệm hợp đồng với Dragon’s Bay. Bây giờ, lễ kỷ niệm đã kết thúc. Cô hẹn Olivia ăn trưa gặp David Bennis Với những miếng dán da ở khuỷu tay và chiếc tẩu có mùi của anh ấy, anh ấy tỏa ra sự ổn định hơn bất cứ ai, và Fleur hy vọng anh ấy có thể trấn an Olivia, nhưng khi cô ấy đi đến văn phòng của David, cô ấy không thích cảm thấy rằng cô ấy lại một lần nữa sử dụng người khác để giải quyết vấn đề của mình.

Cuối ngày hôm đó, cô tìm thấy Michel ở tầng hai của một nhà máy đã được chuyển đổi ở Astoria, nơi những người thợ may mệt mỏi đang làm việc trên trang phục cho bộ sưu tập của anh. Anh ấy chỉ còn chưa đầy bảy tuần nữa, và anh ấy đã kiệt sức vì quá căng thẳng khi cố gắng kết hợp mọi thứ quá nhanh. Cô ước mình không phải lo lắng thêm cho cậu ấy, nhưng cô không thể trì hoãn việc nói cho cậu biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Giờ đây, Alexi đã hiểu chính xác tầm quan trọng của sự thành công của bộ sưu tập của Michel đối với cô và cô không cần một quả cầu pha lê để tìm ra nơi anh ấy sẽ cố gắng đạt được mục tiêu tiếp theo.

Michel chỉnh lại chiếc khăn cô buộc ở cổ trong chiếc áo khoác len cashmere màu trắng của cô. Anh ấy phải vói tay lên để làm điều đó vì cô đang đi giày cao gót gót nhọn là một phần tiêu chuẩn trong tủ quần áo công sở của cô kể từ khi cô nhận ra chiều cao của mình đôi khi có lợi cho bản thân. Cô nói với cậu ấy về những lời mời bị mất tích và vụ cháy. Michel lắng nghe trong im lặng. Khi đến cuối, cô siết chặt cánh tay anh. “Tính đến tối nay, chị sẽ đặt phòng làm việc này dưới sự canh gác 24 giờ.”

Cậu ấy trông ốm một cách tự nhiên. “Chị có thực sự nghĩ rằng ông ấy sẽ đi theo các mẫu không?”

“Chị chắc chắn điều đó. Phá hủy các mẫu trước khi em có thể đưa ra xem là cách mà ông ta có thể gây thiệt hại nặng nề nhất.”

Anh nhìn quanh phòng làm việc. “Nếu chúng ta vượt qua được điều này, thì sẽ có điều gì đó khác.”

“Chị biết.” Cô xoa má. “Hãy hy vọng ông ấy thấy chán. Chúng ta không thể làm gì khác.”

Jake ổn định trên gác mái vài ngày sau bữa tiệc, nhưng anh không dành nhiều thời gian ở đó vào tuần đầu tiên, thay vào đó, anh chọn ở lại căn nhà phố của mình trong Làng và tham gia các buổi diễn tập về sự hồi sinh của một trong những vở kịch cũ của anh. Một lần, Fleur nghe thấy tiếng bước chân của anh vào ban đêm khi cô ngủ quên. Hai ngày sau, cô nghe thấy tiếng nước chảy, nhưng cô không hề nghe thấy tiếng máy đánh chữ.

Trước sự ngạc nhiên của cô, ngay lập tức nhận ra rằng cô sẽ đại diện cho những nỗ lực văn học trong tương lai không tồn tại cho đến nay của Jake. Điều cuối cùng mà bất kỳ ai trong văn phòng Bờ Tây của anh muốn là cô thành công ở những gì họ không thể hoàn

thành và cô nghi ngờ họ phải chịu trách nhiệm cho vụ rò rỉ. Điều đó, cùng với những câu chuyện tiếp tục về các hợp đồng người mẫu bị phá vỡ của cô, đã làm mất đi phần nhỏ uy tín mà cô có thể gây dựng. Một diễn viên nổi tiếng và một nhà văn trẻ đang lên mà cô gần như đã ký hợp đồng với cả hai đều bỏ, còn Olivia thì ngày càng thất thường.

Khi đến tuần thứ hai của tháng 10, Jake bắt đầu dành nhiều đêm hơn trong căn phòng áp mái, nhưng Fleur chưa bao giờ nhìn thấy anh và chưa một lần nghe thấy tiếng máy đánh chữ. Hành động theo lý thuyết rằng tập thể dục cải thiện khả năng sáng tạo và ít nhất sẽ đưa anh ra khỏi giường vào buổi sáng, cô bắt đầu đẩy những tờ giấy ghi chú dưới cửa phòng anh để mời anh tham gia cùng cô chạy bộ hàng ngày. Vào một buổi sáng mùa thu đẹp đẽ, ba tuần sau khi họ ký kết thỏa thuận, cô bước ra ngoài và thấy anh đang ngồi ở bậc thềm trước đợi cô.

Anh mặc một chiếc áo nỉ UCLA màu xám, quần thể thao màu xanh quân đội và giày Adidas. Khi anh phát hiện ra cô, môi dưới trề ra của anh cong lên thành một nụ cười, và trái tim cô như muốn báo động. Khi cô còn là một đứa trẻ, chỉ cần nhìn thấy anh đã khiến cô tan chảy, nhưng tất cả những gì anh muốn đối với cô bây giờ là một thỏa thuận kinh doanh và cô sẽ không bao giờ để anh đến với cô như vậy nữa. Cô bước lên ba bước trước trong một bước nhảy và chạy trước anh.

“Em chưa bao giờ nghe nói về khởi động sao?” anh gọi từ phía sau cô.

“Không cần. Tôi đã nóng rồi.” Cô nhìn lại qua vai mình. “Hãy nghĩ rằng anh có thể theo kịp tôi, chàng cao bồi?”

“Vẫn chưa gặp một người phụ nữ nào có thể chạy nhanh hơn tôi,” anh trả lời, khắp nơi đầy bụi xô thơm và vụn trấu.

“Tôi không biết về điều đó. Có vẻ như với tôi, anh đang sống một cuộc sống khá lười nhác.”

Anh đến bên cạnh cô. “Chơi bóng rổ ba buổi chiều một tuần với một nhóm thanh thiếu niên nội thành gọi tôi là ‘ngài’ không hẳn dễ dàng chút nào.”

Cô vượt qua một vũng bùn và đi về hướng Tây, về phía Công viên Trung tâm. “Tôi rất ngạc nhiên khi anh có thể theo kịp ở tuổi cao của mình.”

“Tôi không thể. Đầu gối của tôi bị bắn và tôi không thể nhảy được nữa, vì vậy, tôi thường bị loại khỏi trận đấu trước khi hiệp thứ ba kết thúc. Họ chỉ ủng hộ tôi vì tôi đã mua đồng phục.”

Khi họ đi vòng quanh một chiếc xe tải giao hàng chắn ngang vỉa hè, Fleur nghĩ về việc cô thích khiếu hài hước tự ti của Jake đến mức nào. Bên cạnh cơ thể của anh, đó là điều tuyệt vời nhất ở anh. Thân hình và vẻ nam tính không tì vết. Và cả khuôn mặt anh nữa. Cô yêu khuôn mặt anh. Điều cô không yêu là hành vi thao túng và đạo đức hai mặt của anh. Anh đã đưa cô ấy lên đỉnh núi, rồi đẩy cô ra. Nhưng cô không thể tiếp tục nhắc lại quá khứ. Cô có một công việc phải làm, và cô đã để anh một mình đủ lâu. “Tôi đã không nhận thấy có máy đánh chữ đập qua đầu tôi kể từ khi anh chuyển đến.”

“Đừng thúc ép tôi, được chứ?” Mặt anh kín mít.

Cô suy nghĩ một lúc và quyết định đánh liều. “Tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc tối vào tối thứ Bảy. Tại sao anh không đến nhỉ?” Cô chỉ muốn tổ chức bữa tiệc mà cô và Kissy đã thảo luận tại nhà mở, buổi tiệc sẽ cho phép Michel và Simon tìm hiểu nhau. Ở giữa những người thân thiết có thể là một bước đầu tiên tốt để thả lỏng Jake. Và những người khác sẽ giải trí cho anh, nên cô sẽ không phải làm.

“Xin lỗi, Flower, nhưng những bữa tiệc tối chính thức không phải là chuyện của tôi.”

“Không chính xác thế. Khách nấu ăn. Đó sẽ chỉ là Michel, Simon Kale và Kissy. Tôi đã mời Charlie Kincannon, nhưng anh ấy sẽ rời khỏi thị trấn.”

“Em có thực sự biết ai đó tên Kissy?”

“Tôi đoán anh đã không gặp cô ấy trong bữa tiệc trên bãi biển của Charlie. Cô ấy là bạn thân nhất của tôi. Mặc dù...” Cô ngập ngừng. “Tốt nhất là không nên đi vào bất kỳ phòng tối nào với cô ấy.”

“Một nhận xét thú vị về một người bạn. Quan tâm đến việc giải thích không?”

“Anh sẽ sớm tìm ra thôi.” Họ lao qua một người phụ nữ đang dắt cặp Chihuahua. “Hãy bắt kịp tốc độ. Một trong hai chúng ta phải làm việc ngày hôm nay.”

Họ chạy một lúc mà không nói chuyện. Cuối cùng thì Jake cũng nhìn sang cô. “Người đăng tin của tôi đã gửi cho tôi một số mẫu báo chí mà tôi vừa đọc được. Em và tôi là một mục khá hot trong các chuyên mục chuyện phiếm ở New York vào cuối mùa hè.”

“Có thật không?” Những cột đó đã xuất hiện hơn hai tháng trước. Cô tự hỏi khi nào thì anh sẽ đề cập đến họ.

“Em không phải là một nữ diễn viên đủ tốt để thực hiện hành động ngây thơ.”

“Chắc chắn là tôi.”

Anh đưa tay bắt lấy cánh tay cô, kéo cô dừng lại. “Em đã gieo những câu chuyện đó.”

“Tôi cần công khai.”

Ngực anh căng lên và xẹp xuống dưới chiếc áo phông khi anh điều hòa nhịp thở. “Em biết tôi cảm thấy thế nào về quyền riêng tư của mình.”

“Về mặt kỹ thuật, tôi không vi phạm quyền riêng tư của anh vì không có câu chuyện nào là sự thật.”

Anh không cười. “Tôi không thích những chiêu trò rẻ tiền.”

“Thật buồn cười. Tôi nghĩ rằng anh đã phát minh ra chúng.”

Miệng anh mím lại thành một dòng không thân thiện. “Hãy để tên tôi không xuất hiện trên báo, Fleur. Hãy coi đây là lời cảnh báo duy nhất của em.” Anh quay đi và phóng qua đường.

“Tôi không phải là người đăng tin công khai của anh, nhớ chứ?” cô gọi với theo anh. “Tất cả những gì tôi đại diện là sự nghiệp văn chương thảm hại của anh.”

Anh bắt kịp tốc độ của mình và không nhìn lại.

Chương 23

Trước sự ngạc nhiên của Fleur, Jake là người đầu tiên đến dự bữa tiệc tối thứ Bảy của cô, gõ cửa đúng tám giờ. Mặc dù cô đã đề phòng cất vài chai bia Mexico vào tủ lạnh, nhưng cô không thực sự mong đợi anh xuất hiện. Anh mặc một chiếc quần lính thủy màu xám đậm và một chiếc áo sơ mi dài tay màu xám nhạt hơn khiến đôi mắt anh có vẻ xanh hơn. Anh cúi gói quà vào tay cô khi nắm chiếc quần lên màu ngà và chiếc áo lụa màu đồng của cô. “Đừng để em trông xấu?”

Chương 23

Cô cau mày nhìn gói hàng. “Tôi có nên gọi đội phá bom không?”

“Đừng trở thành một kẻ khôn ngoan và mở nó ra.”

Cô đã mở gói quà ra để tiết lộ một bản sao mới của Niềm vui nấu nướng. “Chỉ luôn là những gì tôi không muốn.”

“Tôi biết em thích nó.”

Anh đi theo cô vào bếp, và cô đặt cuốn sách nấu ăn lên quầy. Xem xét năng lực cá nhân hạn chế của mình, cô thích cách chào đón mọi thứ. Cô đã quét sập lên bàn xếp đồ cũ cho đến khi lớp gỗ sẫm màu sáng lên. Tại một cửa hàng đồ cũ, cô đã tìm thấy một chậu đậu mỡ mà cô cắm đầy hoa cúc dùng làm trung tâm. Cửa hàng cũng đã bày ra một bộ khăn tắm màu trà ô liu phai màu quyến rũ để làm thảm. Cô ngửi thấy chiếc áo sơ mi sạch và kem đánh răng của Jake khi anh tiến đến phía sau cô. Cô bắt đầu khi tay anh vén tóc cô lên và chạm vào cổ cô ngay dưới cổ áo sơ mi.

“Chao ới, em hay giật mình thật.” Một thứ gì đó nhỏ và mát lạnh đọng lại giữa hai bầu ngực của cô. Cô nhìn xuống và thấy một bông hoa bằng men xanh lả và mô phỏng chiếc kèn xanh dương được treo trên một sợi dây chuyền vàng mảnh. Những viên kim cương nhỏ lấp lánh trên những bông hoa như sương. Khi cô quay sang anh, cô thoáng thấy điều gì đó mềm mại và không được bảo vệ trong biểu cảm của anh. Thực tại trôi đi, và trong một khoảnh khắc, dường như họ quay trở lại thời điểm mà mọi thứ giữa họ rất dễ dàng. “Nó thật đẹp,” cô nói. “Anh không cần phải...”

“Không thành vấn đề. Đó là sự rực rỡ buổi sáng. Tôi nhận thấy đó không phải là thời điểm tốt nhất trong ngày của em.” Anh quay đi, chấm dứt khoảnh khắc.

Sự say mê rực rỡ buổi sáng tuột khỏi ngón tay cô. Chỉ trong giây lát, cô đã mất cảnh giác. Cô sẽ không để nó xảy ra nữa.

“Sao tôi không ngủi thấy mùi thức ăn?” anh nói. “Tôi có nên lo lắng không?”

“Đầu bếp vẫn chưa đến,” cô đáp nhẹ.

Đúng lúc, chiếc chuông phía trước vang lên, và cô vội vàng mở ra.

“Tôi đã mang theo những con dao của riêng mình,” Michel nói. Tối nay, cậu ấy mặc quần kaki và một chiếc áo phông dài tay màu xanh lam với một mảnh hẹp của thứ từng là chiếc cà vạt sọc của đàn ông được may theo đường chéo trước ngực. Anh tiến vào nhà bếp. “Em đã tìm thấy những trái nho tuyệt vời này tại một cái lỗ nhỏ nằm trong bức tường ngoài đường Canal. Chị đã đi đến chợ cá mà em đã nói với chị về cá bơn chưa?”

“Vâng, vâng, thưa ngài.” Khi anh đặt túi hàng tạp hóa lên quầy, cô thấy anh trông mệt mỏi như thế nào và cô rất vui vì đã lên kế hoạch tối nay cho anh. Anh phát hiện ra Jake.

“Michel, em nhớ Jake Koranda không. Chị đã tước vũ khí của anh ta ở cửa, vì vậy, hãy thoải mái xúc phạm anh ta nhiều như em muốn.”

Jake cười và bắt tay Michel.

Năm phút sau, Simon đến. May mắn thay, anh ấy đã xem mọi bộ phim của Calibre và hầu như không để ý đến Michel trong sự háo hức được nói chuyện với Jake. Trong lúc đó, Michel đã sẵn sàng nấu nướng và chiêu đãi Fleur một danh sách dài những điều có thể xảy ra mà anh hoàn toàn tin rằng sẽ làm hỏng bộ sưu tập của mình. Về mặt mai mối, buổi tối đã không bắt đầu một khởi đầu đầy hứa hẹn.

Kissy xuất hiện và đi vào bếp. “Xin lỗi, tôi đến muộn, nhưng Charlie đã gọi cho tôi từ Chicago ngay khi tôi vừa rời đi.”

“Mọi thứ phải được cải thiện chứ,” Fleur nói. “Ít nhất thì cậu cũng đang nói chuyện một lần nữa.”

Kissy trông có vẻ buồn bã. “Tôi nghĩ rằng tôi đã mất liên lạc. Không cần biết tôi làm gì, anh ấy...” Cô ngắt lời khi thấy Jake đang đứng dựa vào quầy. “Ôi chúa ơi.”

Fleur cứu lấy một chiếc thìa mà Michel đã đánh rơi. “Kissy, gặp Jake Koranda đi. Jake, Kissy Sue Christie.”

Kissy nhìn chăm chăm vào Jake với đôi mắt như kẹo cao su và cái miệng như kẹo táo. Một nụ cười như dầu loang ra trên khuôn mặt anh. Kissy trông giống như một bữa ăn nhẹ ở trường mẫu giáo. “Hân hạnh.” Cô ấy mỉm cười - nụ cười ngây ngô kiêu chàng-lính-thủy-này-tên-gì, còn Jake thì ưỡn ẹo như một chú gà trống.

Fleur lẽ ra phải thích thú. Thay vào đó, cô cảm thấy như thể cô lại mười ba tuổi, cao hơn những cô gái khác, đáng vẻ lo lắng và khó xử với khuỷu tay bầm tím, đầu gối băng bó và khuôn mặt quá to so với cơ thể. Mặt khác, Kissy trông giống như giấc mơ ước át của một cậu bé tuổi teen, và chẳng bao lâu sau, cô ấy và Jake đã cùng nhau làm món salad trong khi Simon đóng vai trò là người pha chế. Fleur đã chiến đấu với cơn ghen của mình khi cô giúp Michel sửa một trong những món ăn đặc trưng của anh, cá vớinho sốt bơ cùng rượu vermouth.

Khi Jake và Simon bắt đầu nói về ngựa, Kissy trượt đến bên Fleur. “Anh ấy ngoài mặt còn nóng bỏng hơn trên màn ảnh. Người đàn ông đó thuộc về Hunk Hall of Fame.”

“Răng của anh ấy bị khắp khềnh,” Fleur vặn lại.

“Tôi sẽ cá không còn gì khác.”

Mọi người trừ Fleur đã có một khoảng thời gian tuyệt vời. Cuối cùng thì Michel và Simon cũng bắt đầu nói về món cá bơn đẹp mắt của Michel, và khi khay bánh mì đi qua lần thứ hai, họ đã liệt kê danh sách các nhà hàng yêu thích của mình. Chẳng bao lâu sau, họ bắt đầu một cuộc thảo luận bình thường về việc tìm kiếm một địa điểm thời thượng ở Làng phía Đông. Kissy cố gắng bắt mắt Fleur để chào mừng, nhưng Fleur vờ không để ý.

Kissy và Jake nói đùa như thể họ đã quen nhau nhiều năm. Sau đó, họ bắt đầu so sánh các ghi chú về một ca sĩ mới mà cả hai đều thích. Tại sao họ không đi ngủ và làm cho xong chuyện nhỉ?

Khi đến giờ ăn tráng miệng, Fleur mang ra một chiếc bánh hạnh nhân của Pháp mà cô đã mua vào chiều hôm đó tại tiệm bánh yêu thích của cô. Mọi người đều thích nó, nhưng cô hầu như không thể ăn một miếng nào. Cô đề nghị họ mang cà phê Ailen của họ vào phòng khách. Kissy ngồi trên chiếc ghế dài. Bình thường, Fleur sẽ ngồi bên cạnh cô ấy, nhưng giờ, cô đã nắm lấy một trong những chiếc gối lớn trên sàn, để phần còn lại của chiếc ghế dài miễn phí cho Jake, người ngay lập tức nhận điều đó.

Tất cả mọi người trừ Fleur bắt đầu tranh luận về những nhóm nhạc rock hay nhất mọi thời đại. Nỗi bất hạnh của cô đọng lại thành một khối u trong dạ dày mà cô không muốn kiểm tra kỹ càng. Kissy gửi cho cô một nụ cười thông cảm. Fleur ngoảnh mặt đi.

Kissy hăng giọng. “Fleurinda, cậu đã hứa là tôi có thể mượn đôi bông tai hồ phách của cậu. Hãy chỉ cho tôi biết chúng đang ở đâu trước khi tôi bước đi mà không có chúng.”

Fleur đã không hứa với Kissy bất kỳ điều gì như vậy, và cô bắt đầu nói thế, chỉ để nhận ra mình đang nhận được một trong những cái nhìn trừng trừng về cây mộc lan bằng thép của Kissy. Cô sẽ không bỏ qua người bạn cũ của mình để diễn một đoạn, vì vậy, cô miễn cưỡng đứng dậy và đi theo Kissy vào phòng ngủ.

Khi họ đến đó, Kissy khoanh tay trước bộ ngực căng tràn sức sống của mình. “Tốt hơn hết là cậu nên để con chó con bị quất roi đó ra khỏi khuôn mặt của cậu ngay bây giờ, nếu không, tôi thề có Chúa, tôi sẽ quay lại phòng khách đó và hônkiểu Pháp anh ấy ngay trước mặt cậu.”

“Tôi không biết cậu đang nói về cái gì.”

Kissy nhìn cô với vẻ ghê tởm. “Tôi đã sẵn sàng từ bỏ cậu. Cậu đã hai mươi sáu tuổi. Đã quá già để không hiểu rõ hơn về bản thân mình.”

“Tôi biết bản thân mình ổn.”

Thay vì đáp lại, Kissy bắt đầu vỗ vào ngón chân một đôi giày ba lê màu đỏ tươi. Fleur cảm thấy mình héo hon. “Xin lỗi,” cô làm bầm.

“Cậu nên. Cậu đang hành động điên rồ.”

“Cậu đúng. Và tôi thậm chí không biết tại sao.”

“Bởi vì cậu có đôi mắt xanh ghen tị, đó là lý do tại sao.”

“Tôi không ghen tị! Dù sao thì không phải theo cách của cậu.”

Kissy thì không. “Từ bao giờ, cậu biết mình không được tán tỉnh một anh chàng đẹp trai, hướng chỉ là một người đàn ông như vậy? Ngon lành. Và cậu đã làm gì? Không phải một điều, đó là những gì. Cậu chỉ bị trượt vào góc. Tôi xấu hổ về cậu.”

Fleur cũng xấu hổ về chính mình. “Đó không phải là về Jake. Tôi không ngu đến mức đó. Đó là về cảm giác lại như một thiếu niên trưởng thành một lần nữa.”

“Tôi không mua nó,” Cây hoa mộc lan nói. “Cậu có nghĩ rằng đã đến lúc cậu ngừng đùa giỡn bản thân và nhìn kỹ lại cảm xúc của mình dành cho người đàn ông tuyệt đẹp đang ngồi trong phòng khách của cậu không?”

“Tình cảm của tôi dành cho anh ấy được tạo nên từ những tín hiệu đô la. Thật đấy, Kissy. Thực tế là tôi đã mất Olivia, và những khách hàng duy nhất muốn tôi đại diện cho họ lại là những khách hàng mà tôi không muốn đại diện, giống như Shawn Howell. Jake thậm chí còn không giả vờ viết, và...” Cô dừng lại. “Đó không phải là lời bào chữa. Tôi xin lỗi, Kissy. Cậu đúng. Tôi đã hành động trẻ con. Tha thứ cho tôi.”

Kiss cuối cùng cũng dịu đi. “Được rồi. Nhưng chỉ vì tôi cũng cảm thấy như vậy mỗi khi tôi nhìn thấy cậu và Charlie cùng nhau.”

“Charlie và tôi? Vì sao?”

Kissy thở dài và từ chối nhìn vào mắt Fleur. “Anh ấy thích cậu rất nhiều và tôi biết tôi không thể cạnh tranh với cậu về ngoại hình. Mỗi lần tôi nhìn thấy hai người trò chuyện, tôi cảm thấy mình giống như Pillsbury Doughboy.”

Fleur không biết nên cười hay nên khóc. “Có vẻ như tôi không phải là người duy nhất không hiểu rõ về bản thân mình.” Cô ôm con gấu Kissy, rồi liếc nhìn đồng hồ. “Butch Cassidy sẽ lên truyền hình tối nay. Nếu tôi tính toán đúng, chúng ta sẽ có thể xem trước, sau đó, quay lại bữa tiệc trước khi bị bỏ lỡ. Cậu có muốn thưởng thức không?”

“Cậu đặt cược.” Kissy lật chiếc tivi nhỏ đặt trên chiếc bàn cũ trong góc phòng ngủ. “Cậu có nghĩ rằng chúng ta đã quá già cho việc này?”

“Có lẽ. Chúng ta nên từ bỏ nó cho Tuần Chay.”

“Hoặc không.”

Băng đảng Hole-in-the-Wall vừa cướp Overland Flyer, và Paul Newman’s Butch, cùng với Sundance Kid có bộ râu của Robert Redford, đang uống rượu trên ban công của nhà thổ. Kissy và Fleur ngồi xuống mép giường khi cô giáo Etta Place leo lên bậc thềm ngôi nhà khung nhỏ của cô, thấp đèn bên trong và cởi cúc áo sơ mi trên cùng của cô. Khi về đến phòng ngủ, cô ấy cởi chiếc áo và treo nó trong tủ. Sau đó, cô quay lại và hét lên khi nhìn thấy những

đường nét đục đẽo của Sundance Kid đang nhìn chăm chăm vào cô đầy đe dọa từ phía bên kia phòng.

“Tiếp tục đi, thưa cô giáo,” anh nói.

Cô nhìn chăm chăm vào anh ta với đôi mắt mở to và sợ hãi. Từ từ, anh ta cầm súng lên và chĩa vào cô. “Không sao đâu. Đừng bận tâm đến tôi. Hãy tiếp tục.”

Cô ngập ngừng cởi chiếc áo lót dài ra rồi bước ra khỏi đó. Kẹp nó trước mặt một cách khiêm tốn, cô cố gắng giấu chiếc áo yếm được cắt bớt lỗ của mình khỏi đôi mắt của những kẻ ngoài vòng pháp luật.

“Hãy xoa tóc ra,” anh ra lệnh.

Cô bỏ áo lót và tháo cặp tóc ra.

“Lắc đầu của cô.”

Không một người phụ nữ có ý thức nào lại tranh cãi với Sundance Kid khi anh ta có một khẩu súng lục được huấn luyện trên bụng cô ấy, và cô giáo đã làm theo lời anh ta. Tất cả những gì cô ấy còn lại là chiếc áo yếm và Sundance không cần phải nói. Anh ta nâng khẩu súng lục của mình lên và giương nó lên.

Etta từ từ mở hàng cúc thấp cho đến khi chiếc áo yếm tách ra trong khi tay Sundance di chuyển đến eo anh ta. Anh tháo thắt lưng súng của mình và đẩy nó sang một bên, sau đó đứng và tiến lại gần cô. Anh luồn tay vào trong chiếc áo đang mở.

“Anh có biết tôi ước gì không?” Etta hỏi.

“Gì?”

“Đó là một khi anh đến đây đúng giờ!”

Khi Etta quàng tay qua cổ Redford, Fleur thở dài và đứng dậy tắt máy. “Thật khó tin rằng cảnh đó được viết bởi một người đàn ông, phải không?”

Kissy nhìn chăm chăm vào màn hình trống. “William Goldman là một nhà biên kịch tài ba, nhưng tôi dám cá bằng bất cứ điều gì là vợ anh ấy viết cảnh đó khi anh ấy đang tắm. Những gì tôi sẽ không cho...”

“Ừm. Đó là ảo tưởng tình dục tuyệt đỉnh của phụ nữ.”

“Tất cả những mối đe dọa tình dục nam giới đến từ một người yêu mà cậu biết sẽ không bao giờ làm tổn thương cậu.” Kissy liếm môi.

Fleur chạm tay cô lên sợi dây buổi sáng rực rỡ. “Thật tệ là họ không còn tạo ra những người đàn ông như vậy nữa.”

Jake đứng ở hành lang bên ngoài cánh cửa đã mở một phần và lắng nghe hai người phụ nữ nói. Anh không định nghe trộm, nhưng Fleur trông thật buồn cười cả buổi tối, và họ đi đã lâu nên anh quyết định kiểm tra cô. Bây giờ thì anh đã tiếc. Đây chính xác là kiểu trò chuyện mà một người đàn ông không bao giờ nên nghe. Phụ nữ muốn gì? Ở nơi công cộng, những lời hùng biện đều là về sự nhạy cảm và bình đẳng của nam giới, nhưng ở nơi riêng tư, họ đang ở đây, hai người phụ nữ thông minh đặt cực khoái trước nam nhi thượng cổ.

Có lẽ anh hơi đồ kị. Anh là một trong những nhân vật có doanh thu phòng vé lớn nhất trong thập kỷ và anh đang sống ngay trên đầu Fleur Savagar, nhưng tất cả những gì cô muốn làm là chụp những bức ảnh bằng lời về phía anh. Anh tự hỏi liệu Redford có phải chịu đựng loại chuyện tào lao này không. Nếu có bất kỳ công lý nào trên thế giới, Redford đang ngồi trước ti vi của mình ở một nơi nào đó ở Sundance, Utah, nhìn vợ mình đăm đuổi trước một trong những cảnh yêu đương thô bạo của Bird Dog Calibre. Ý nghĩ đó đã mang lại cho anh một khoảnh khắc thỏa mãn nhỏ nhoi, nhưng khi anh trượt đi, cảm xúc đó mờ dần. Bất kể nhìn nó như thế nào, đây không phải là thời điểm dễ dàng nhất để trở thành một người đàn ông.

Sáng hôm sau, Jake xuất hiện để chạy cùng cô, nhưng khi họ đi vòng qua Hồ chứa nước Công viên Trung tâm, anh hầu như không nói gì. Cô phải tìm cách nào đó để thúc anh ít nhất cũng phải cố gắng viết. Khi họ trở lại nhà, cô hấp tấp mời anh bữa sáng Chủ nhật. Có lẽ, anh sẽ giao tiếp nhiều hơn với một cái bụng no căng. Nhưng anh đã từ chối.

“Đúng vậy,” cô đáp lại một cách lạnh lùng. “Gần đây, lịch trình của anh thực sự là một kẻ giết người với khoảng thời gian anh dành cho chiếc máy đánh chữ của mình.”

Anh kéo mạnh khóa kéo của chiếc áo len của mình. “Em không biết bất cứ điều gì.”

“Anh thậm chí đang cố gắng viết ư?”

“Đối với thông tin của em, tôi đã điền vào một tập tin pháp lý.”

Jake sáng tác tại máy đánh chữ, và cô không tin anh. “Cho tôi xem.”

Anh cau có và lướt qua cô vào nhà.

Cô tắm rửa, sau đó mặc quần jean và áo len đan dây yêu thích của mình. Cô quá bận tâm đến bộ sưu tập của Michel, sự khéo léo của Olivia và cố gắng đoán trước bước đi tiếp theo của Alexi nên cô đã không tập trung vào vấn đề trên đầu mình. Jake Koranda đã thỏa thuận với cô để bắt đầu viết lại, và anh đã không làm theo.

Lúc 10 giờ tối, cô đi ra hành lang phía trước và mở khóa cánh cửa dẫn đến căn hộ áp mái. Anh không trả lời khi cô gõ ở đầu cầu thang. Cô nhét chìa khóa của mình trong ổ khóa.

Tầng áp mái là một không gian rộng, thoáng được chiếu sáng bằng giếng trời và các cửa sổ hình chữ nhật nhỏ hơn ở hai bên. Fleur đã không ở đây kể từ khi Jake chuyển đến, và cô thấy rằng anh đã bày biện nó một cách thừa thớt với một vài chiếc ghế thoải mái, một chiếc giường, một chiếc ghế dài, và sắp xếp cái bàn hình chữ L và chiếc bàn chứa một chiếc máy đánh chữ, với một cuộn giấy vẫn còn trong bọc của nó.

Anh chống chân lên bàn và ném quả bóng rổ từ tay này sang tay kia. “Tôi không nhớ đã mời em,” anh nói. “Tôi không muốn bị gián đoạn khi đang làm việc.”

“Tôi sẽ không mơ làm gián đoạn quá trình sáng tạo của anh. Cứ giả vờ như tôi không có ở đây.” Cô đi vào căn bếp nhỏ nằm sau một cái quầy cong và mở tủ cho đến khi tìm thấy một lon cà phê.

“Đi đi, Fleur. Tôi không muốn em ở đây.”

“Tôi sẽ rời đi ngay sau khi chúng ta bàn về công việc.”

“Tôi không có tâm trạng cho một cuộc họp.” Quả bóng rổ qua lại, từ lòng bàn tay phải sang trái.

Cô cầm cà-phê và bước đến đứng ở bàn làm việc. “Vấn đề là,” cô nói, “anh đã chết rồi, và tôi không thể có bất cứ điều gì kéo tôi xuống ngay bây giờ. Mọi người trong thị trấn nghĩ rằng anh đã ký hợp đồng với tôi vì chúng ta đang ngủ cùng nhau. Chỉ có một điều sẽ ngăn chặn những lời đàm tiếu. Một vở kịch Koranda khác.”

“Xé bỏ hợp đồng của chúng ta.”

Cô giật quả bóng rổ khỏi tay anh. “Đừng có kêu khóc như một đứa trẻ thế nữa.”

Jake Koranda dễ tính, khôn ngoan đã biến mất, để lại mặt đối mặt với Bird Dog. “Đi ra. Đây không phải là công việc kinh doanh chết tiệt của em.”

Cô không di chuyển. “Hãy quyết tâm. Đầu tiên, anh nói rằng tôi là người đã chặn anh, và bây giờ, anh cho tôi biết đó không phải việc của tôi. Anh có thể có nó trong cả hai cách.”

Chân anh khuyu xuống đất. “Ra ngoài.” Anh nắm lấy cánh tay cô và hướng cô về phía cửa.

Cô đột nhiên tức giận, không phải vì anh đang cuxử với cô và thậm chí không phải vì anh đang đe dọa tương lai của công việc kinh doanh của cô, mà vì anh đang lãng phí tài năng của mình. “Nhà viết kịch ảnh nổi tiếng vĩ đại.” Cô giật bản mình. “Máy đánh chữ đó có một inch bụi trên đó.”

“Tôi vẫn chưa sẵn sàng!” Anh đi ngang qua phòng và lấy áo khoác của mình trên ghế.

“Tôi không thấy có điều gì khó với nó.” Cô tiến đến bàn của anh và xé lớp giấy bọc ra khỏi một cuộn giấy. “Ai cũng có thể đặt một tờ giấy vào máy đánh chữ. Xem cách tôi đang làm. Không có gì có thể dễ dàng hơn.”

Anh xỏ tay vào tay áo.

Cô ghé vào ghế và bật công tắc. Máy kêu ồn ào. “Xem nay. Màn Một, Cảnh Một.” Cô chọn các chữ cái trên bàn phím. “Chúng ta đang ở đâu, Jake? Dàn dựng sân khấu trông như thế nào?”

“Dừng là một con chó cái.”

“Dừng... trở thành... một... chó cái.” Cô gõ các từ. “Đối thoại của Koranda điển hình - cứng rắn và chống lại phụ nữ. Tiếp theo là gì?”

“Dừng lại, Fleur!”

“Dừng lại... Fleur. Lựa chọn cái tên tồi. Quá gần với người phụ nữ tuyệt vời này mà em đã biết.”

“Dừng lại!” Anh bắn khắp phòng. Tay anh đặt xuống đầu cô, làm kẹt phím. “Đây hoàn toàn là một trò đùa lớn đối với em, phải không?”

Bird Dog đã bỏ đi, và cô nhìn thấy nỗi đau bên dưới sự tức giận của anh. “Đó không phải là một trò đùa,” cô nói nhẹ nhàng. “Đó là điều anh phải làm.”

Anh không di chuyển. Và rồi anh nhấc tay lên và chải tóc cho cô. Cô nhắm mắt lại. Anh lùi ra xa và đi vào bếp. Cô nghe thấy anh rót một tách cà phê. Những ngón tay của cô rung lên khi cô giật giấy khỏi máy đánh chữ. Jake tiến về phía cô, cầm trên tay chiếc cốc. Cô trượt vào một tờ giấy mới.

“Em đang làm gì đây?” Anh nghe có vẻ mệt mỏi, hơi khàn.

Cô hít một hơi không ổn định. “Hôm nay, anh sẽ viết. Tôi sẽ không cho phép anh trì hoãn nó nữa. Đây là nó.”

“Thỏa thuận của chúng ta đã kết thúc.” Anh nghe có vẻ thất bại. “Tôi sẽ chuyển ra khỏi gác mái.”

Cô cứng rắn trước nỗi buồn của anh. “Tôi không quan tâm nơi anh sẽ chuyển. Nhưng chúng ta có một thỏa thuận, và chúng ta đang tuân thủ nó.”

“Đó có phải là tất cả những gì em quan tâm? Mọi giới hai chiều của em.”

Sự tức giận của anh là giả, và cô sẽ không để anh làm mọi cho cô. “Hôm nay, anh sẽ viết.”

Anh bước ra sau cô, đặt cốc cà phê xuống và đặt nhẹ tay lên vai cô. “Tôi không nghĩ vậy.”

Anh vén tóc cô lên và áp miệng vào sự mềm mại ngay bên dưới tai cô. Hơi thở của anh ấm áp trên da cô, và cái chạm môi mềm mại của anh khiến mọi giác quan của cô trở nên sống động. Trong một khoảnh khắc, cô để mình chịu thua những cảm giác mà anh đang kích thích. Chỉ trong giây lát...

Tay anh luồn xuống dưới áo len của cô và trượt lên trên làn da trần của cô đến những đường viền ren của áo ngực. Anh đùa giỡn với núm vú của cô qua lớp lụa. Cảm giác của anh rất tốt. Những gợn sóng khoái cảm lan tỏa khắp cơ thể cô. Anh cởi móc khóa giữa áo ngực của cô và đẩy những chiếc cốc sang một bên. Khi anh vén áo len của cô lên và vạch bầu ngực cô, những gợn sóng biến thành những cơn sóng nóng chảy trong huyết quản của cô. Anh đẩy vai cô dựa lưng vào ghế để ngực cô nghiêng lên trên và bắt đầu dùng ngón tay cái chọc ngoáy núm vú. Môi anh bắt lấy dải tai cô, rồi lướt dọc theo cổ cô. Anh là một người quyến rũ áp chế trò chơi với cơ thể của cô, đi từ điểm khiêu khích tình dục này đến điểm khác như thể anh đang theo dõi một biểu đồ trong sổ tay tình dục.

Ngay lúc đó, cô biết mình đã bị mua.

Cô gạt tay anh ra khỏi sự quyến rũ đã được tính toán kỹ lưỡng của họ và giật phăng chiếc áo len của mình xuống. “Anh là một tên khốn thực sự.” Cô đứng dậy khỏi ghế. “Đây là cách dễ dàng nhất để kết thúc tôi, phải không?”

Anh nhìn chăm chăm vào một điểm vừa qua đầu cô. Cửa đóng sầm lại, bóng râm kéo xuống, cửa chớp khóa chặt. “Đừng thúc ép tôi.”

Cô tức giận với bản thân vì đã nhượng bộ quá dễ dàng, tức giận với anh và buồn bã không thể chịu nổi. “Vòng tròn giờ đã hoàn tất,” cô nói. “Anh đã chơi Bird Dog quá lâu nên cuối cùng, anh ấy cũng đã qua. Anh ta đang ăn hết những gì còn sót lại từ sự lịch thiệp của anh.”

Anh đi ngang qua phòng và kéo cửa ra.

Cô nắm chặt mép bàn. “Làm những bộ phim rùng rợn đó dễ hơn làm công việc thực sự của anh.”

“Cút ra.”

“Ông Tough Guy có một vết màu vàng rộng một dặm.” Cô ngã lưng xuống ghế. Tay cô run đến nỗi cô không thể nhấn phím máy đánh chữ. “Màn một, cảnh một, mẹ kiếp...”

“Anh điên rồi.”

“Màn một, Cảnh một. Dòng đầu tiên là gì?”

“Em mất trí nhớ rồi!”

“Nào, anh biết chính xác vở kịch này nói về điều gì.”

“Nó không phải một trò chơi!” Anh đi đến bên cô, vờ mặt dày vò khiến cô nhăn nhó. Một tay anh đan thành nắm đấm. “Nó là một quyển sách! Tôi phải viết một cuốn sách. Một cuốn sách về “Nam”.

Cô hít một hơi sâu. “Một cuốn sách chiến tranh? Ngay tiếp sau Bird Dog.”

Giọng anh trầm hẳn đi. “Em không biết bất cứ điều gì.”

“Vậy thì hãy giải thích cho tôi.”

“Em không có ở đó. Em sẽ không hiểu.”

“Anh là một trong những nhà văn xuất sắc nhất t nước. Làm cho tôi hiểu đi.”

Anh quay lưng về phía cô. Giữa họ im lặng. Cô nghe thấy tiếng còi cảnh sát từ xa, tiếng xe tải chạy qua bên dưới. “Em không thể phân biệt chúng,” cuối cùng, anh nói. “Em phải coi mọi người là kẻ thù.”

Giọng nói của anh đã được kiểm soát, nhưng nó dường như đang phát ra từ rất xa. Anh quay lại và nhìn cô như thể anh muốn chắc chắn rằng cô hiểu. Cô gật đầu, mặc dù cô ấy không gật đầu. Nếu những gì đã xảy ra ở Việt Nam cản trở việc viết lách của anh, tại sao anh lại đổ lỗi cho cô?

“Em sẽ đi bộ cạnh cánh đồng lúa và phát hiện ra một vài đứa trẻ nhỏ bốn hoặc năm tuổi. Điều tiếp theo em biết, một trong số họ đã ném lựu đạn vào em. Chết tiệt. Đó là kiểu chiến tranh gì vậy?”

Cô trượt ngón tay lại trên các phím và bắt đầu gõ, cố gắng ghi lại tất cả, hy vọng mình đang làm đúng nhưng không chắc chắn chút nào.

Anh dường như không nhận thấy âm thanh của máy đánh chữ. “Ngôi làng là một thành trì của VC. Quân du kích đã tiêu diệt rất nhiều người chúng tôi. Một số người trong số họ đã bị tra tấn, cắt xẻo. Họ là bạn của chúng tôi... những người mà chúng tôi đã làm quen cũng như gia đình của chúng tôi. Chúng tôi đã phải đi vào và tàn phá ngôi làng. Những người dân thường hiểu các quy tắc. Nếu bạn không có tội, thì đừng chạy! Đừng để phải chạy, vì Chúa đi! Một nửa dân cư đã bị ném đá hoặc vô hiệu hoá - đó là cách duy nhất bạn có thể tạo ra nó.” Anh thở gấp gấp. “Chúng tôi được không vận đến một bãi đáp gần ngôi làng, và ngay khi dải đất này được đảm bảo an toàn, pháo binh đã khai hỏa. Khi mọi thứ đã rõ ràng, chúng tôi đi vào. Chúng tôi tập hợp tất cả lại với nhau ở giữa làng. Họ không chạy - họ biết luật chơi - nhưng dù sao thì một số người trong số họ đã bị bắn.” Mặt anh trở nên xanh xao. “Một cô bé... cô ấy mặc một chiếc áo sơ mi rách rưới không che được bụng, và chiếc áo sơ mi có những con vệt nhỏ màu vàng trên đó. Và khi kết thúc, ngôi làng đang bốc cháy, và ai đó đã bật Đài phát thanh của Lực lượng vũ trang Việt Nam và Otis Redding bắt đầu hát ‘Sittin’ on the Dock of the Bay’... Cô bé bị ruồi bay khắp bụng.”

Anh đưa tay đập về phía máy đánh chữ. “Em đã hiểu điều đó về phần nhạc chưa? Âm nhạc là quan trọng. Mọi người đã từng ở Việt Nam đều nhớ âm nhạc.”

“Tôi— tôi không rõ. Anh đi nhanh quá.”

“Đề tôi vào.” Anh đẩy cô sang một bên, xé tờ giấy trong máy đánh chữ, và chèn một tờ mới. Anh lắc đầu một cái như thể để làm rõ điều đó, và sau đó, anh bắt đầu đánh máy.

Cô đi đến ghế dài và chờ đợi. Anh không rời mắt khỏi những trang bắt đầu trượt như có ma thuật qua chiếc máy đánh chữ của mình. Căn phòng mát mẻ, nhưng trán anh lấm tấm mồ hôi khi anh gõ phím. Những hình ảnh anh vẽ đã khắc sâu trong não cô. Ngôi làng, con người, chiếc áo với những chú vịt vàng bé nhỏ. Một điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra vào ngày hôm đó.

Anh không nhận ra khi cô lên ra khỏi phòng.

Cô đi ăn tối với Kissy vào tối hôm đó. Khi quay lại, cô vẫn có thể nghe thấy tiếng máy đánh chữ của anh. Cô làm một chiếc bánh sandwich cho anh và cắt một miếng bánh hạnh nhân kiểu Pháp còn sót lại từ bữa tiệc tối. Lần này, cô không thêm gỗ trước khi sử dụng chìa khóa của mình.

Anh ngồi khom lưng bên chiếc máy đánh chữ, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Giấy và cốc cà phê vứt bừa bãi trên bàn. Anh càu nhàu khi cô đặt khay xuống và thu dọn những chiếc cốc để mang rửa. Cô dọn sạch cà phê và đổ đầy lại để nó sẵn sàng hoạt động trở lại.

Nỗi sợ hãi đã được xây dựng bên trong cô từ sáng nay. Cô không ngừng nghĩ về Sunday Morning Eclipse và vụ thảm sát mà Matt từng chứng kiến ở Việt Nam. Bây giờ, cô không thể ngừng hỏi một câu hỏi khủng khiếp. Jake có phải là một nhân chứng bất lực cho một vụ thảm sát giống như nhân vật mà anh đã tạo ra hay anh là một người tham gia tích cực?

Cô vòng tay qua người mình và rời khỏi căn gác.

Cô nhận được cuộc điện thoại đầu tiên từ Dick Spano vào cuối tuần đó. “Tôi phải tìm Jake.”

“Anh ấy không bao giờ gọi cho tôi,” cô nói, điều này đúng theo nghĩa đen.

“Nếu anh ấy làm vậy, hãy nói với anh ấy rằng tôi đang tìm kiếm anh ấy.”

“Tôi thực sự không nghĩ rằng anh ấy sẽ làm thế.”

Tối hôm đó, cô lên gác xếp để nói với Jake về cuộc gọi. Đôi mắt anh đỏ hoe, quai hàm đầy râu và anh trông như thể chưa ngủ. “Tôi không muốn nói chuyện với bất kỳ ai,” anh nói. “Giữ họ tránh xa tôi, em sẽ?”

Cô đã làm hết sức mình. Cô đã cho thôi chức giám đốc kinh doanh của anh, luật sư của anh và tất cả thư ký của họ, nhưng một người nổi tiếng như Jake không thể biến mất một cách đơn giản, và

sau năm ngày nữa trôi qua, những người gọi đến ngày càng hoảng hốt, cô biết mình phải làm gì đó, vì vậy, cô đã gọi cho Dick Spano. “Tôi đã nghe tin từ Jake,” cô nói. “Anh ấy đã bắt đầu viết trở lại và anh ấy muốn ăn mình một thời gian.”

“Tôi phải nói chuyện với anh ấy. Tôi đã có một thỏa thuận mà không cần chờ đợi. Nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu.”

Cô gõ một cây bút trên bàn của mình. “Tôi nghĩ anh ấy đang ở Mexico. Anh ấy không nói chính xác ở đâu.”

Dick thề, sau đó bắn vào cô bằng một danh sách dài những điều cô sẽ nói với anh nếu anh gọi lại cho cô. Cô viết tất cả ra giấy và nhét mảnh giấy vào túi.

Tháng 10 bước sang tháng 11, và khi ngày trình diễn thời trang của Michel sắp đến gần, những lời đồn thổi về những hợp đồng bị phá vỡ của cô vẫn chưa nguôi ngoai. Như thể vẫn chưa đủ tệ, những câu chuyện giả tạo mà cô đã gieo vào cuối mùa hè về mối quan hệ của cô với Jake đang tiếp tục gây hại cho cô. Những lời bàn tán cho rằng Fleur Savagar chẳng qua là một người mẫu thời trang gọi đầu đang cố gắng khởi nghiệp. Không có khách hàng nào mà cô đang theo đuổi ký hợp đồng với cô và mỗi đêm, cô chỉ chìm vào giấc ngủ để giết mình thức giấc vài giờ sau đó và lắng nghe âm thanh máy đánh chữ của Jake. Buổi sáng, cô sử dụng chìa khóa của mình để kiểm tra anh, và sau một lúc, thật khó phân biệt ai trong số họ là người hóc hác hơn.

Cô đã dành một ngày trước buổi trình diễn của Michel tại khách sạn, nhón nháo giữa các kỹ thuật viên và thợ mộc để thiết lập tầm nhìn. Cô đã khiến mọi người phát điên khi khẳng định đòi hỏi an ninh và bảo vệ ở cửa. Ngay cả Kissy cũng mất kiên nhẫn với cô, nhưng mọi thứ đã nằm yên trong bộ sưu tập của Michel, và Alexi chỉ có chưa đầy 24 giờ để làm việc tồi tệ nhất của mình. Fleur đã gọi điện cho Michel tại nhà máy Astoria để đảm bảo rằng các vệ sĩ đang thực hiện công việc của họ.

“Mỗi khi em nhìn ra, chúng đều ở nơi đáng lẽ phải ở,” anh nói.

Khi anh cúp máy, cô phải tự nhắc mình thở. Cô đã thuê công ty an ninh tốt nhất trong tiểu bang. Bây giờ, cô phải tin họ thực thi công việc của họ.

Willie Bonaday ợ và thò tay vào túi đồng phục để lấy một cuộn thuốc dạ dày. Đôi khi anh ấy nhai hết cái này đến cái khác để giúp

thời gian trôi qua cho đến khi ca làm việc ban ngày diễn ra. Anh ấy đã làm công việc này được một tháng rồi và đêm nay là đêm cuối cùng. Willie nghĩ rằng sẽ rất rắc rối khi đi mua một đồng váy, nhưng miễn là anh ấy có lương, anh ấy đã nghĩ đến việc kinh doanh của riêng mình.

Bốn người trong số họ làm việc mỗi ca, và họ đã niêm phong nơi này chặt chẽ hơn một cái trống. Willie ngồi ngay bên trong cửa trước của nhà máy cũ Astoria, trong khi đối tác của anh, Andy, ở phía sau và hai trong số những người đàn ông trẻ hơn đang ở bên ngoài cửa xưởng trên tầng hai, nơi những chiếc váy được cất. Buổi sáng, các chàng trai trong ca trực sẽ đi cùng với những chiếc kệ trang phục lớn trên đường lái xe đến khách sạn. Đến tối, công việc sẽ kết thúc.

Vài năm trước, Willie đã bảo vệ Reggie Jackson. Đó là loại công việc mà anh ấy thích. Khi anh và anh rể của mình đang ngồi xem Người khổng lồ, anh muốn bắt con bò đực trong lúc canh gác Reggie Jackson, chứ không phải một đồng váy. Willie chọn Tin tức hàng ngày. Khi anh rẽ sang khu vực thể thao, một chiếc xe van màu cam nổi bật với sơn BULLDOG ELECTRONICS bên hông lao qua lối vào phía trước. Willie không nhận ra.

Người đàn ông lái chiếc xe van rẽ vào một con hẻm bên kia đường mà không thèm liếc nhìn về phía nhà máy. Anh ấy không cần phải làm vậy. Anh ấy đã lái xe hàng đêm trong tuần qua, mỗi lần bằng một phương tiện khác nhau và anh ấy biết chính xác những gì mình sẽ thấy. Anh biết Willie, mặc dù anh không biết tên của mình, và anh biết về người bảo vệ ở lối vào sau và căn phòng bị khóa trên tầng hai với những người canh gác bên ngoài. Anh biết ca làm việc trong ngày sẽ đến sau vài giờ nữa, và ánh đèn bên trong nhà xưởng vẫn mờ ảo vào ban đêm. Chỉ có ánh sáng là quan trọng đối với anh ta.

Nhà kho đối diện với nhà máy đã bị bỏ hoang trong nhiều năm, và ổ khóa han rỉ ở phía sau dễ dàng đưa vào bên dưới hàm của máy cắt bu lông. Anh ta kéo một hộp thiết bị từ xe tải. Nó nặng, nhưng trọng lượng không làm phiền anh ta. Khi đã an toàn bên trong nhà kho, anh bật đèn pin và chiếu xuống sàn nhà khi đi về phía trước tòa nhà. Chiếc đèn pin làm anh khó chịu. Chùm ánh sáng của nó

tỏa ra theo một ranh giới không rõ ràng, không có độ chính xác. Đó là ánh sáng cầu thả.

Ánh sáng là đặc sản của anh ấy. Chùm ánh sáng mỏng manh như bút chì. Ánh sáng nhất quán không lan tỏa trong các vùng lộn xộn như chùm đèn pin.

Anh đã dành gần một giờ đồng hồ để cài đặt. Thông thường thì không mất nhiều thời gian như vậy, nhưng anh ấy buộc phải sửa đổi thiết bị của mình bằng một chiếc kính thiên văn công suất lớn và việc lắp rất khó. Tuy nhiên, anh ấy không bận tâm vì anh ấy thích những thử thách, đặc biệt là những thử thách được trả rất cao.

Khi lắp đặt xong, anh lau sạch tay trên chiếc giẻ mang theo rồi lau một vòng trên tấm kính bản của cửa sổ nhà kho. Anh dành thời gian quan sát và tập trung vào kính thiên văn, đảm bảo mọi thứ diễn ra chính xác theo cách anh muốn. Anh ta có thể chọn ra từng tâm cảm chỉ nhỏ mà không gặp khó khăn gì. Chúng rõ ràng hơn đối với anh ta nếu anh ta đang đứng giữa căn phòng tầng hai đó.

Khi đã sẵn sàng, anh nhẹ nhàng kéo công tắc trên tia laser, hướng chùm ánh sáng đỏ ruby tinh khiết vào ngay đầu cảm chỉ ở xa nhất. Cái phích cảm chỉ cần một trăm sáu mươi lăm độ nhiệt để nóng chảy, và trong vài giây, anh ta có thể thấy ánh sáng hồng ngọc nóng bỏng của tia laser đã hoàn thành công việc của nó. Anh ta chọn ra chiếc phích cảm tiếp theo, và nó cũng tan biến dưới tác dụng của chùm ánh sáng mỏng như bút chì. Chỉ trong vài phút, tất cả các phích cảm bằng chì đã chảy, và các đầu của hệ thống phun nước chữa cháy tự động đang phun nước lên các giá treo vác.

Hài lòng, người đàn ông thu dọn đồ nghề và rời khỏi nhà kho.

Chương 24

Cuộc điện thoại từ công ty an ninh đã đánh thức Fleur lúc bốn giờ sáng. Cô lắng nghe lời giải thích dài dòng từ người đàn ông ở đầu dây bên kia. “Đừng đánh thức em trai tôi,” cô nói ngay trước khi cúp máy. Và sau đó, cô kéo chăn trùm lên đầu và ngủ tiếp.

Chương 24

Tiếng chuông cửa đánh thức cô. Cô liếc nhìn đồng hồ và tự hỏi liệu người bán hoa có giao hoa hồng trắng lúc sáu giờ sáng hay không nhưng quyết định rằng cô không thức dậy để tìm hiểu. Cô chúi đầu vào gối và lại thiiu thiiu ngủ. Không biết từ đâu, ai đó giật phăng cái gối đi. Cô hét lên và đứng thẳng trên giường.

Jake cao chót vót trên cô trong chiếc quần jean và áo sơ mi có khóa kéo mà anh mặc trên ngực trần. Tóc anh bù xù, quai hàm không cạo, và đôi mắt anh trông trống rỗng, đầy ám ảnh. “Có chuyện gì với em vậy? Tại sao em không trả lời cửa?”

Fleur lấy cái gối ra khỏi tay anh và đánh vào bụng anh. “Bây giờ mới là sáu rưỡi sáng!”

“Em chạy lúc sáu giờ đồng hồ! Em đã ở đâu?”

“Trên giường!”

Anh dứt tay vào túi và tỏ vẻ buồn. “Làm thế nào tôi có thể biết em đang ngủ? Khi tôi không nhìn thấy em từ cửa sổ của mình, tôi đã nghĩ rằng có điều gì đó không ổn.”

Cô không thể trì hoãn ngày này lâu hơn nữa, và cô đã vứt bỏ các vỏ bọc. Anh thậm chí còn không giả vờ không nhận ra áo choàng của cô đang bó lại quanh đùi. Cô đuổi người ra để bật đèn đầu giường và cố tình xếp lại đôi chân của mình như một cô gái trong quảng cáo trên tấm nệm, với ngón chân nhọn và cong cong một cách tinh vi. Xem xét tất cả các vấn đề đang diễn ra trước mắt cô ngày hôm nay, đó không phải là sự phản ánh lớn nhất về tính cách của cô mà cô cần để đảm bảo rằng Jake Koranda có một cái nhìn tuyệt vời về đôi chân của cô.

“Tôi sẽ làm đồ ăn sáng,” anh nói vội.

Cô tắm nhanh, rồi mặc quần jean và áo len trượt tuyết cũ. Jake ngược nhìn cô từ những quả trứng mà anh đang đập vào thành chảo. Đứng bên bếp của cô, anh trông cao hơn bao giờ hết, với vai anh đang căng dưới các đường nối của áo len theo cách của người đàn ông mạnh mẽ và không thể chối cãi. Phải mất một

lúc, đầu cô mới sáng tỏ. “Làm thế nào anh vào được? Tôi đã kiểm tra kỹ cửa ra vào trước khi đi ngủ vào đêm qua.”

“Em muốn trúng bác hay chiêm?”

“Jake...”

“Tôi không thể trò chuyện và làm bữa sáng cùng một lúc. Em có thể giúp, Em biết đấy, thay vì đứng đó như Nữ hoàng Anh. Mặc dù em trông đẹp hơn rất nhiều.”

Một hành động né tránh điển hình của nam giới, nhưng cô bỏ qua anh vì cô đói. Cô xếp với bánh mì nướng và nước cam, sau đó rót cà phê. Tuy nhiên, khi họ đã yên vị trên bàn, cô lại tấn công. “Anh lại đến gặp giám đốc văn phòng của tôi. Riata đã làm cho anh một bản sao chìa khóa của cô ấy.”

Anh chắt đầy cái nĩa của mình.

“Hãy thừa nhận nó,” cô nói. “Không có cách nào khác để anh có thể vào được.”

“Tại sao em lại cho nhiều bơ vào bánh mì nướng của tôi hơn?”

“Riata có một chìa khóa. Tôi có một chìa khóa. Michel có một chìa khóa. Là nó. Nếu tôi sa thải cô ấy, đó sẽ là lương tâm của anh.”

“Em sẽ không sa thải cô ấy.” Anh đổi bánh mì nướng của mình để lấy của cô. “Em trai của em đã đưa cho tôi một chìa khóa trùng vài đêm sau bữa tiệc tối. Cậu ấy nói cho tôi biết bố em đã làm gì. Michel lo cho em, và tôi không thể nói rằng tôi thực sự vui khi biết tên khốn đó có em trong tay. Khi em không đi ra ngoài để chạy vào sáng nay, tôi sợ ông ta sẽ đến được với em.”

Cô cảm động nên trừng mắt nhìn anh. “Alexi sẽ không làm tổn thương tôi. Michel nên biết điều đó. Ông ấy muốn tôi sống và đau khổ. Hiện tại, anh chưa có đủ vấn đề của riêng mình sao?”

“Tôi không thích những gì ông ấy đang làm.”

Cô lấy lại bánh mì nướng. “Bản thân tôi không thực sự phát điên vì điều đó.”

Họ ăn trong im lặng một lúc. Jake nhấp một ngụm cà phê. “Em không thường mặc quần jean và đi giày thể thao để đi làm. Có chuyện gì thế?”

“Tôi đi với giá treo trang phục đến khách sạn. Những người đàn ông sẽ không ở đây trong một giờ, và sẽ là một ngày dài.” Cô nhìn anh một cách sắc bén. “Đó là lý do tại sao tôi muốn ngủ vào sáng

nay. Hơn nữa, tôi không thể rời đi khi tất cả những thứ này ở trong nhà.” Cô làm một cử chỉ mơ hồ về phía phòng khách của mình.

Jake đã phát hiện ra những hàng giá đỡ kim loại treo quần áo được bọc nhựa đen. “Em có muốn nói với tôi về nó hay tôi nên đoán?”

“Anh biết đấy, hôm nay, Michel sẽ trưng bày bộ sưu tập của mình.”

“Và đó là các phần?”

Cô gật đầu và nói với anh về nhà máy ở Astoria và cuộc điện thoại cô nhận được lúc 4 giờ sáng hôm đó. “Các nhân viên an ninh không chắc chắn chính xác hệ thống phun nước đã được lắp đặt như thế nào, nhưng tất cả những chiếc váy treo trên giá treo trong phòng làm việc đều bị úng nước.”

Anh nhướn mày tò mò.

Cô nói “Mọi thứ trong phòng làm việc đều là đồ mua sắm tiết kiệm. Kissy, Simon, Charlie, và tôi đã chuyển đổi vào đêm qua, sau khi Michel và tất cả những người thợ may về nhà.” Cô đã cố gắng cảm thấy hài lòng vì đã vượt qua Alexi, nhưng cô sẽ bắt đầu lo lắng trở lại ngay sau khi chuyện này kết thúc. Cô đứng dậy và đi về phía điện thoại. “Tôi phải gọi cho Michel để cậu ấy không bị đau tim nếu cậu ấy dừng lại ở nhà máy sáng nay.”

Anh bước ra khỏi ghế. “Đợi chút. Em đang nói với tôi rằng Michel không biết em đã chuyển những chiếc váy của cậu ấy sang đây?”

“Đó không phải là vấn đề của cậu ấy. Tôi là người đã phá chiếc Bugatti và tôi là người mà Alexi theo dõi. Michel đã đủ lo rồi.”

Jake bắn ra từ phía sau bàn. “Giả sử Alexi cử một trong những tên côn đồ của mình đến đây? Em sẽ làm gì sau đó?”

“Nhà máy đang bỏ lơ ngổm với những người gác cửa. Alexi không có lý do gì để nghi ngờ các mẫu ở đây.”

“Em biết vấn đề của em là gì? Em không suy nghĩ!” Khi anh tiến về phía cô, túi áo anh va vào mép quầy, và cô nghe thấy tiếng đập mạnh. Lần đầu tiên, cô nhận thấy một bên của chiếc áo bị trĩu xuống thấp hơn bên kia. Anh liền dứt tay vào túi.

Cô đặt ống nghe trở lại móc của nó. “Anh có cái gì thế?”

“Ý em là gì?”

Có thứ gì đó ngứa ngáy ở sống lưng cô. “Ổ trong túi anh. Nó là gì vậy?”

“Túi? Chìa khóa của tôi.”

“Gì nữa?”

Anh đã nhún vai. “Số tự động hai mươi hai.”

Cô ngơ ngác nhìn anh. “Một cái gì cơ?”

“Một khẩu súng.”

“Anh điên à?” Cô lao về phía anh. “Anh mang súng vào đây! Trong nhà tôi? Anh có nghĩ đây là một trong những bộ phim của mình không đây?”

Ánh mắt anh kiên định và không ăn năn. “Không có lời xin lỗi nào cả. Tôi không biết mình sẽ tìm thấy gì khi bước vào.”

Không biết từ đâu, cô thấy mình đang nghĩ về một cô bé với những con vệt màu vàng trên áo và một vụ thảm sát. Một nỗi sợ hãi rùng rợn mà cô hoàn toàn không muốn để lọt vào cánh cửa ý thức của mình.

“Ổ lại đây trong khi tôi mặc quần áo,” anh nói khi rời khỏi bếp.

Mọi bản năng mà cô sở hữu nói với cô rằng Jake không bao giờ có thể tham gia vào một thứ tàn bạo, thậm chí không phải giữa một cuộc chiến. Nhưng bộ não của cô không dễ bị thuyết phục. Cô ước rằng cô sẽ không bao giờ để anh quay trở lại cuộc sống của cô. Ngay cả với tất cả những gì cô biết về anh, cô lại một lần nữa để anh chui đầu vào hàng rào phòng thủ của mình.

Vào lúc anh xuất hiện trở lại, hoa hồng trắng đã đến.

Khuôn mặt anh hằn lên những đường nhăn. “Thằng chó đẻ đó.”

“Tin tốt là ông ấy dường như không nhận ra kế hoạch của mình đã trở nên dở tệ.”

“Cứ để như thế.” Anh nhắc điện thoại và bấm một dãy số từ bộ nhớ. “Michel, là Jake. Tôi đang đến khách sạn với Người phụ nữ phi thường và bộ sưu tập của cậu. Tôi sẽ kể cho cậu nghe toàn bộ câu chuyện khi tôi gặp cậu.”

“Anh không cần phải làm điều đó,” cô nói khi anh ta cúp máy. “Tôi có thể giải quyết việc này.”

“Làm tôi buồn cười.”

Những người đàn ông đến, và Jake đã làm mọi thứ trừ việc đùa giỡn trước khi cho họ vào nhà. Anh giữ cảnh giác khi họ chất đống lên các giá đỡ, sau đó đi lên phía sau xe tải cùng cô đến khách sạn. Khi

họ đến đó, anh đứng sang một bên, nhưng anh không bao giờ để cô ra khỏi tầm mắt của mình, và một lần, cô nhìn thấy tay anh thò vào túi áo parka của mình. Mặc dù anh cố gắng làm ra vẻ kín đáo, không lâu sau, một trong những nhân viên khách sạn nhận ra anh, và anh nhanh chóng bị vây quanh bởi những người xin chữ ký, xô đẩy mọi thứ từ phiếu đóng gói đến vé đậu xe trước mặt anh để xin ký. Cô biết anh ghét sự chú ý của công chúng đến mức nào, nhưng anh vẫn ở nguyên vị trí của mình cho đến khi tất cả các giá đỡ được dựng lên.

Sau đó, cô không gặp anh trong một khoảng thời gian, nhưng mỗi khi cô quyết là cuối cùng anh sẽ về nhà, cô sẽ thoáng thấy anh đang thơ thẩn trong bóng tối bên cầu thang hoặc lúi vào dịch vụ, chiếc mũ chơibóng được kéo xuống thấp trên đầu của anh. Sự hiện diện của anh đã an ủi cô, và cô không thích điều đó. Một khi chuyện này kết thúc, cô cần phải có một cuộc nói chuyện dài và cứng rắn với chính mình.

Giữa tất cả những hỗn loạn ở hậu trường, cô đã làm cho mình toát ra một sự tự tin mà cô không hề cảm thấy. Rất nhiều phụ thuộc vào những gì đã xảy ra trong vài giờ tới. Do nhu cầu mời quá nhiều nên họ đã chiếu bộ sưu tập hai lần, cả vào đầu và giữa buổi chiều. Mỗi người mẫu có một giá trang phục riêng với tất cả các đồ của cô được sắp xếp theo thứ tự, cùng với các phụ kiện thích hợp. Theo thông lệ, các giá treo đã được sắp đặt vào ngày hôm trước, nhưng vì Fleur sẽ không để những chiếc váy ra khỏi nơi bảo quản của cô cho đến sáng hôm đó, nên mọi thứ phải được sắp xếp trong thời gian rất ngắn. Có những cuộc săn lùng phụ kiện bị thiếu vào phút cuối và sự kết hợp gần như thảm hại với giày, tất cả đều kèm theo những ánh nhìn đen tối về phía cô. Trong khi chờ đợi, một nhóm quay phim đã thiết lập để quay video bộ sưu tập cho các cửa hàng nhỏ và khohàng.

Một giờ trước buổi biểu diễn đầu tiên, Fleur thay bộ váy cô mang theo. Đó là một trong những tác phẩm đầu tiên mà Michel đã thiết kế cho cô - một chiếc áo khoác màu đỏ sơn mài với một đường xẻ chính giữa chạy từ cổ đến ngực và một chiếc khác kéo dài từ trên đầu gối đến viền giữa bắp chân. Bướm phản lực đánh cườm đậu trên một bên vai và phiên bản thu nhỏ đánh trên mũi giày sa tanh đỏ của cô.

Kissy xuất hiện ở phía sau cô, trông nhợt nhạt và căng thẳng. “Đây là ý tưởng tồi tệ nhất mà cậu từng có. Nó sẽ không bao giờ hoạt động. Tôi nghĩ rằng tôi đang tăng nhiệt độ. Tôi cá là tôi đã bị cúm. Tôi biết tôi đã.”

“Cậu có con bướm. Hít thở sâu. Cậu sẽ ổn thôi.”

“Những con bướm! Đây không phải những con bướm, Fleur Savagar. Đây là những con chim ó gà tây khổng lồ.”

Fleur ôm cô, sau đó đi ra ngoài để hòa vào đám đông đang lấp đầy phòng khiêu vũ. Khi cô nói chuyện xong với các biên tập viên thời trang và tạo dáng cho các nhiếp ảnh gia, các đầu ngón tay của cô đã tê liệt vì thần kinh. Cô lấy chiếc ghế mạ vàng nhỏ đã dành cho cô gần phía trước tầm nhìn và siết chặt tay Charlie Kincannon.

Anh nghiêng người và thì thầm, “Tôi đã nghe trộm và tôi đang lo. Mọi người nghĩ rằng các thiết kế của Michel sẽ rắc rối, bất kể điều đó có nghĩa là gì.”

“Điều đó có nghĩa là cậu ấy khiến phụ nữ trông giống phụ nữ và báo chí thời trang không biết làm thế nào để đối phó với điều đó, nhưng họ sẽ tìm đến.” Cô ước mình cảm thấy tự tin như cô nói, nhưng sự thật là bất kỳ nhà thiết kế mới nào chúi mũi vào các xu hướng thời trang hiện tại đều có nguy cơ bị giết bởi các trọng tài thời trang quyền lực. Michel là một đứa trẻ mới trong khu nhà trong một khu phố khó khăn về phạm vi. Phóng viên của Women’s Wear Daily trông có vẻ thù địch, và Fleur hiểu chính xác ý của Kissy về chim ó gà tây.

Đèn mờ đi, và nhạc blue, buồn bắt đầu vang lên. Fleur cắm móng tay vào lòng bàn tay. Các sân khấu phức tạp tại các buổi trình diễn thời trang cao cấp đã hết thời với những chiếc áo có đường viền và ren. Xu hướng là sự đơn giản – góc nhìn, người mẫu và quần áo. Một lần nữa, họ lại ngược dòng, và tất cả là do cô. Cô là người đã nói chuyện với Michel về ý tưởng ngu ngốc này.

Cuộc trò chuyện trong phòng khiêu vũ bắt đầu tàn. Âm nhạc ngày càng lớn, và ánh đèn trên sân khấu phía sau tầm nhìn chiếu lên một hoạt cảnh ử rữ đặt sau tấm rèm vải bản thủ khiến khung cảnh trở nên như mơ. Bóng của khung cảnh - lan can bằng sắt rèn, cột đèn, bóng của lá cọ và cửa chớp gỗ - gợi ý về một sân trong tồi tàn của New Orleans vào một đêm mùa hè ẩm ướt.

Dần dần bóng dáng của các mô hình trở nên rõ ràng. Họ khoác lên người bộ đồ trong những chiếc váy trong suốt - ngực, khuỷu tay và đầu gối nhô ra ở những góc phóng đại giống như những nhân vật trong bức tranh của Thomas Hart Benton. Một số người cầm quạt bằng cọ bị đóng băng giữa không trung. Một người cúi người về phía trước, mái tóc xõa xuống sàn như cành liễu, trên tay cô cầm một chiếc lược chải tóc. Fleur nghe thấy những lời thì thầm từ khán giả, những cái nhìn xéo để đánh giá phản ứng của những người khác, nhưng dường như không ai lo lắng cam kết cho đến khi họ biết được tình hình đang chuyển biến theo hướng nào.

Đột nhiên một bóng người rời khỏi những người khác, lộ rõ vẻ khó chịu khi cô bước vào một vùng ánh sáng xanh. Cô nhìn khán giả một lúc, rồi chớp chớp mắt như thể cô đang quyết định có nên tâm sự với họ hay không. Cuối cùng thì cô ấy cũng bắt đầu nói. Cô kể cho họ nghe về Belle Reve, đồn điền mà cô đã mất, và về Stanley Kowalski, người phụ nữ mà người chị thân yêu của cô và Stella đã kết hôn. Giọng cô ấy kích động, khuôn mặt mệt mỏi và bị tra tấn. Cuối cùng, cô ấy im lặng và đưa tay về phía họ, không nói nên lời cầu xin sự hiểu biết của họ. Nhạc blue lại bắt đầu. Bị đánh bại, cô trở lại trong bóng tối.

Có một khoảnh khắc im lặng đến choáng váng và sau đó, khán giả bắt đầu vỗ tay, lúc đầu chậm rãi, nhưng dần dần mạnh hơn. Đoạn độc thoại đặc biệt của Kissy với vai Blanche DuBois trong *A Streetcar Named Desire* đã khiến họ choáng váng. Fleur cảm thấy Charlie chùng xuống một cách nhẹ nhõm. “Họ yêu cô ấy, phải không?”

Cô gật đầu, rồi nín thở, hy vọng họ cũng yêu thích các thiết kế của Michel. Cho dù màn trình diễn của Kissy có truyền cảm hứng đến đâu, thì buổi chiều cuối cùng vẫn là về thời trang.

Nhịp độ của âm nhạc tăng dần và từng người mẫu phá vỡ tư thế của họ và di chuyển ra từ phía sau bức màn gạc để bước xuống tầm nhìn. Họ mặc những chiếc váy mùa hè trong veo gợi nhớ những kỷ ức về hoa thơm, những đêm miền Nam nóng nực, và chiếc xe điện mang tên Desire. Đường nét mềm mại, nữ tính mà không cầu kỳ, thời trang tinh tế cho phái đẹp mê mệt cánh mày râu. New York đã không chứng kiến bất cứ điều gì giống như nó trong nhiều năm.

Fleur lắng nghe những lời xì xào xung quanh cô và nghe thấy tiếng cào bút trên giấy ghi chú. Những tiếng vỗ tay là lịch sự đối với một vài bộ váy đầu tiên, nhưng khi người này tiếp theo người khác và các thành viên của khán giả dần dần bắt đầu hấp thụ vẻ đẹp của các thiết kế của Michel, tiếng vỗ tay vang lên cho đến khi âm thanh nhấn chìm cả phòng khiêu vũ lớn.

Khi chiếc váy cuối cùng dọn khỏi tầm nhìn, Charlie thở ra một hơi dài đầy mệt mỏi. “Tôi cảm thấy như mình đã sống một cuộc đời trong mười lăm phút qua.”

Các ngón tay cô co rút, và cô nhận ra mình đang cắm sâu chúng vào đầu gối của anh ấy. “Chỉ một?”

Hai người khác theo sau, mỗi người chào đón nhiệt tình hơn trước. Một đêm ướt át của rừng mưa Iguana giới thiệu Kissy trong đoạn độc thoại thứ hai và cũng được dùng làm nền cho trang phục thân mật với những bức tranh in hoa rừng rực rỡ sắc màu. Cuối cùng, Kissy đã trình diễn Chú mèo Maggie rực rỡ của mình trên đường viền mờ ảo của chiếc giường khổng lồ bằng đồng như một lời giới thiệu về bộ sưu tập trang phục dạ hội kỳ lạ gợi lên hình ảnh của sự suy đồi ngon lành và làm ngôi nhà lên nền móng vững chắc.

Khi show diễn đã kết thúc, Fleur thấy Michel và Kissy cúi chào. Cuộc sống sẽ không bao giờ giống nhau với một trong hai người. Cô không thể tìm ra cách nào tốt hơn để cảm ơn Kissy vì tình cảm bền vững của cô và Michel vì những thù hận không đúng chỗ trong ngân ấy năm hơn là đảm bảo rằng mỗi người đều nhận được sự công nhận xứng đáng của công chúng. Khi ôm Charlie, cô nhận ra sự thành công của hai khách hàng của mình cũng sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp của chính cô. Chiều nay đã mang lại cho cô một cú đánh uy tín không lồ.

Khán giả bắt đầu vây quanh cô, và cô bắt gặp Jake ở phía sau phòng khiêu vũ. Ngay trước khi bỏ đi, anh im lặng giơ ngón tay cái lên cho cô.

Tuần tiếp theo trôi qua trong vòng xoáy của các cuộc điện thoại và các cuộc phỏng vấn. Women’s Wear Daily đã làm một câu chuyện trang bìa về bộ sưu tập của Michel, gọi nó là “Nữ tính mới” và các biên tập viên thời trang xếp hàng để nhận tin tức về kế hoạch tương lai của anh ấy. Michel đi đến buổi họp báo mà Fleur đã lên

lịch cho anh ta và sau đó đưa cô đi ăn tối. Họ cười toe toét với nhau về thực đơn của họ.

“Những tên nhóc Savagar không làm gì quá tệ cho chính họ, phải không, người chị vĩ đại?”

“Không tệ chút nào, em trai.” Cô chạm vào ống tay áo khoác ngoài màu đỏ tía của chiếc áo khoác safari mà anh mặc bên ngoài chiếc áo sơ mi lụa màu đỏ tía, áo len của lính biệt kích Pháp và cà vạt của Quân đội Thụy Sĩ. “Chị yêu em, Michel. Rất nhiều. Chị nên nói với em thường xuyên hơn.”

“Em cũng vậy. Thậm chí còn có phần lớn hơn.” Anh lặng đi một lúc rồi ngẩng đầu để mái tóc xoa ngang vai. “Chị có thấy phiền rằng em là người đồng tính không?”

Cô chống tay lên cằm. “Chị muốn nhìn thấy em sống hạnh phúc mãi mãi với một người sẽ cho chị một bộ lạc cháu gái, nhưng vì chị sẽ không có được điều đó, nên chị muốn thấy em trong một mối quan hệ ổn định với một người đàn ông xứng đáng, của em.”

“Một người như Simon Kale?”

“Bây giờ mà em đề cập đến nó...”

Anh đặt thực đơn xuống và nhìn cô với đôi mắt buồn. “Nó sẽ không tác dụng, Fleur. Em biết chị đang trông đợi vào nó, nhưng nó sẽ không xảy ra.”

Cô thấy xấu hổ. “Tôi đã bước qua vạch, phải không?”

“Đúng.” Anh ấy đã mỉm cười. “Và chị có biết điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với em khi ai đó quan tâm liệu em có hạnh phúc hay không?”

“Chị sẽ coi đó như một giấy phép miễn phí để can thiệp vào cuộc sống của em.”

“Đừng.” Anh nhấp một ngụm từ ly rượu của mình. “Simon là một người đặc biệt và chúng tôi đã phát triển một tình bạn vững chắc, nhưng đó sẽ là tất cả. Simon mạnh mẽ và tự chủ. Anh ấy không thực sự cần ai cả.”

“Điều đó quan trọng đối với em, phải không? Em cần?”

Anh gật đầu. “Em biết chị không thích Damon. Và chị đã đúng. Anh ấy có thể ích kỷ và anh ấy không phải là người trí tuệ nhất mà em từng gặp. Nhưng anh ấy yêu em, Fleur, và anh ấy cần tôi.”

Fleur nuốt chửng sự thất vọng. “Chị chưa bao giờ nói Damon không có khiếu thẩm mỹ.”

Cô nghĩ về Jake. Sức lôi kéo khiêu khích của anh đối với cô ngày càng mạnh mẽ hơn mỗi khi cô nhìn thấy anh. Cô không tin anh, nhưng cô muốn anh. Và tại sao cô không thể có anh ấy? Cô lật lại ý tưởng trong đầu. Không cam kết tình cảm. Chỉ tốt, tình dục vấy bẩn. Đó là tất cả những gì cô từng thu hút anh. Và đó không phải là bản chất của sự giải phóng thực sự sao? Phụ nữ không phải chơi trò chơi. Họ không nên chơi trò chơi. Cô nên nhìn thẳng vào mắt Jake và nói với anh rằng cô muốn-Để làm gì? “Đi ngủ” là quá khôn ngoan và nông cạn, “làm tình” có hàm ý, “giao hợp” là dính chặt, và “giao cấu” chỉ đơn giản là khủng khiếp.

Có phải cô sẽ khó chịu chỉ vì rào cản ngôn ngữ? Làm thế nào một người đàn ông sẽ làm thế? Jake sẽ làm điều đó như thế nào?

Tại sao Jake không làm điều đó?

Ngay lúc đó, cô biết mình không bao giờ có thể trở thành kẻ xâm lược tình dục, cho dù cô muốn anh thế nào đi chăng nữa. Cho dù sự miễn cưỡng của cô bắt nguồn từ điều kiện văn hóa hay bản năng sinh học cũng không có gì khác biệt bởi vì sự giải phóng của phụ nữ đã rồi tung lên khi nó chạm vào cửa phòng ngủ.

Fleur đã cố gắng lờ đi cái máy đánh chữ. Thay vào đó, cô tập trung đưa Kissy đi từ buổi thử giọng này sang buổi thử giọng khác và cố gắng tìm ra động thái tiếp theo của Alexi. Giờ đây, tất cả những người né tránh các cuộc điện thoại của cô đều muốn nói chuyện với cô và vào tuần đầu tiên của tháng 12, một tháng sau khi Michel trình chiếu, Kissy đã được ký hợp đồng để xuất hiện trong một đợt giới hạn của Ngày thứ Năm, tháng Bảy. Sau đó, cô ấy sẽ bay đến London để đóng một vai phụ trong một bộ phim hành động phiêu lưu có kinh phí lớn.

Cô và Kissy đã không nói về bất cứ điều gì ngoài công việc trong nhiều tuần, và cô đã rất hạnh phúc vào một buổi tối khi mở cửa trước và nhìn thấy người bạn của mình đang đứng đó với một chiếc bánh pizza và một chai Tab lớn. Không lâu sau, họ đã yên vị trong phòng khách quanh chiếc bàn cà phê mới của Fleur.

“Cũng giống như ngày xưa, hử Fleurinda?” Kissy nói trong nền “Tequila Sunrise” đang được phát. “Ngoại trừ bây giờ, chúng ta đã giàu có và nổi tiếng, có lẽ chúng ta nên chuyển sang beluga, mặc dù tôi không thể tưởng tượng được việc kinh doanh một chiếc bánh pizza pepperoni thuần Mỹ cho thức ăn từ cá Commie.”

Fleur nhấp một ngụm từ một trong những chiếc cốc Baccarat mà Olivia Creighton đã đưa cho cô. “Cậu có nghĩ chúng ta là đạo đức giả vì chúng ta uống soda ăn kiêng với bánh pizza không? Có vẻ như chúng ta nên cam kết bằng cách này hay cách khác.”

“Cậu cứ lo lắng về vấn đề đạo đức trong khi tôi ăn. Tôi đã không có bất cứ thứ gì kể từ bữa sáng và tôi đã chết đói.” Cô ấy cắn vào miếng bánh vừa lấy ra từ hộp. “Tôi không nghĩ rằng tôi đã từng hạnh phúc như vậy trong cuộc sống của mình.”

“Cậu thực sự thích pizza.”

“Đó không phải là bánh pizza.” Kissy cắn thêm một miếng nữa, nhưng lần này, cô nuốt nước bọt trước khi nói. “Đó là vở kịch, là bộ phim, mọi thứ. Bob Fosse đã nói lời chào với tôi ngày hôm qua. Không phải ‘Chào nhóc’ mà là ‘Xin chào, Kissy.’ Bob Fosse!”

Fleur cảm thấy một bong bóng khoái cảm đang lớn dần trong cô. Cô đã biến điều này thành hiện thực.

Hình ảnh khuôn mặt hạnh phúc của Belinda hiện lên trong tâm trí cô, và niềm vui của cô tan biến. Đây có phải là cách mẹ cô cảm thấy khi thao túng sự nghiệp của Fleur?

Kissy lo lắng về bộ phim cô ấy sẽ làm ở London, và cô ấy đã nói với Fleur về Eclipse. Cuối cùng, cô chuyển sang chủ đề Jake. “Gần đây, cậu đã không nói nhiều về anh ấy.”

Fleur đặt bánh pizza của cô sang một bên. “Anh ấy hầu như không nhìn lên khỏi máy đánh chữ của mình trong nhiều tuần. Khi tôi lên lầu để kiểm tra, anh ấy thậm chí không nhìn thấy tôi.” Nhưng đôi khi, họ vẫn chạy cùng nhau vào buổi sáng, mặc dù họ không bao giờ nói về bất cứ điều gì quan trọng, và Jake đã xuất hiện trong bếp của cô để ăn sáng một vài lần.

“Được dịch ra có nghĩa là các bạn không ngủ cùng nhau.”

Chủ đề về Jake quá phức tạp, vì vậy, cô đã giải quyết bằng cách trả lời đơn giản nhất. “Anh ấy là người yêu của mẹ tôi.”

“Không phải về mặt kỹ thuật,” Kissy trả lời. “Và tôi đã nghĩ về điều đó. Tất cả những gì tôi đã nghe về bà ấy cho thấy Belinda là một người phụ nữ rất quyến rũ. Jake là một chàng trai trẻ. Bà ấy đã đến với anh ấy. Cậu và Jake không phải là người yêu vào thời điểm đó, và bất cứ điều gì xảy ra giữa họ không liên quan đến cậu.”

“Bà ấy phải biết tôi cảm thấy thế nào về anh ấy,” Fleur cay đắng nói, “nhưng dù sao thì bà ấy cũng đã lên giường với anh ấy.”

“Điều đó nói lên nhiều điều về bà ấy, nhưng không phải về anh ấy.” Kissy bó chân bên dưới cô. “Cậu vẫn chưa thực sự tin rằng chuyện cũ rích về việc Jake đã quyến rũ cậu vì lợi ích của bộ phim của anh ấy, phải không? Tôi mới chỉ gặp anh ấy vài lần, nhưng đó rõ ràng không phải là phong cách của anh ấy. Tôi chắc chắn rằng anh ấy có lỗi của mình, nhưng tham vọng mù quáng dường như không phải là một trong số đó.”

“Anh ấy có lỗi của mình, được rồi. Anh ấy là người không trung thực nhất về mặt cảm xúc mà tôi từng gặp. Cậu sẽ thấy cách anh ấy dựng hàng rào chống lại bất kỳ ai đến quá gần. Anh ấy sẽ cho tôi biết anh ấy là ai, sau đó, anh ấy đóng sầm cửa lại. Điều đó tốt trong một tình bạn bình thường, nhưng không tốt với một người yêu anh ấy.”

Kissy đặt vỏ bánh pizza xuống và nhìn cô chăm chăm. Má của Fleur nóng bừng lên. “Tôi không yêu anh ấy! Chúa ơi, Kissy, tôi đang nói chung chung. Vâng, có những điều về anh ấy mà tôi yêu - chủ yếu là ngoại hình và cơ thể của anh ấy. Nhưng...” Cô để tay mình rơi vào lòng. “Tôi không thể mua được anh ấy. Tôi đã có quá nhiều người không trung thực, lôi kéo trong cuộc sống của mình và tôi không cần thêm một người khác.”

Kissy thương tình đã thay đổi chủ đề. Họ trò chuyện về chứng loạn thần kinh mới nhất của Olivia Creighton và trang phục mà Kissy nên mặc khi đến London. Tuy nhiên, cuối cùng, Kissy dường như không còn điều gì để nói, và đó là khi Fleur nhận ra cái tên “Charlie Kincannon” đã không bật ra từ môi cô cả tối. Nhưng đôi mắt của Kissy lấp lánh, và cô gần như không thể ngồi yên để ăn. Có lẽ sự phấn khích của cô ấy không phải là tất cả về công việc. “Có điều gì đó đang xảy ra với cậu và Charlie.”

“Charlie?”

“Đó là! Nói thẳng ra đi.”

“Thực sự, Fleur, một biểu hiện thô tục.”

Cô kéo vỏ bánh pizza khỏi những ngón tay của Kissy. “Không còn thức ăn cho đến khi cậu cho tôi biết điều gì đang xảy ra.”

Kissy do dự rồi co đầu gối lên. “Đừng cười, được không? Tôi biết cậu sẽ nghĩ điều này thật ngớ ngẩn...” Cô ấy xoắn một vòng quanh ngón tay của mình. “Thực ra...” Cổ họng cô ấy hoạt động khi nuốt. “Tôi nghĩ rằng tôi có thể đang yêu.”

“Tại sao tôi lại nghĩ điều đó thật ngớ ngẩn?”

“Bởi vì Charlie không chắc chắn người bạn đồng hành có khả năng nhất đối với tôi, xét với lịch sử của tôi.”

Fleur mỉm cười. “Tôi luôn nghĩ cậu và Charlie là những người bạn đồng hành nhất. Cậu là người không đồng ý.”

Bây giờ, tin tức về Kissy đã được công bố, cô ấy muốn kể mọi chuyện trước khi mất bình tĩnh. “Tôi cảm thấy thật ngu ngốc. Anh ấy là người đàn ông tuyệt vời nhất mà tôi từng gặp, nhưng tôi không biết làm thế nào để liên hệ với một người đàn ông muốn tôi vì điều gì đó ngoài tình dục. Mỗi khi tôi cố gắng quyến rũ anh ấy, anh ấy lại bắt đầu nói về Kierkegaard, hay chủ nghĩa dadaism, hoặc Knicks, vì Chúa. Và... nghe này... Cho dù chúng tôi đang nói về điều gì, anh ấy chưa bao giờ cố gắng chi phối cuộc trò chuyện. Anh ấy không nói chuyện với tôi như những người đàn ông khác. Anh ấy thực sự quan tâm đến ý kiến của tôi. Anh ấy đã thách thức tôi. Và chúng tôi càng nói chuyện, tôi càng nhớ rằng mình thực sự thông minh như thế nào.” Đôi mắt Kissy chợt ứa lệ. “Fleur, cảm giác thật tuyệt.”

Fleur cay mắt. “Charlie là một người đặc biệt, và cậu cũng vậy.”

“Điều buồn cười là lúc đầu tôi có thể nghĩ đến việc đưa anh ấy lên giường, và đối mặt với nó, đó là nơi tôi cảm thấy thoải mái nhất. Tôi muốn cọ vào người anh ấy hoặc nói với anh ấy rằng cơ của tôi bị đau và tôi cần xoa lưng. Hoặc khi anh ấy đến đón tôi, tôi sẽ không mặc hết quần áo. Nhưng cho dù tôi có hành động trơ trên thế nào, anh ấy dường như không nhận ra. Sau một thời gian, tôi bắt đầu quên đi việc quyến rũ anh ấy và bắt đầu thích ở bên anh ấy. Đó là khi tôi nhận ra rằng anh ấy không hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tôi như anh ấy giả vờ. Nhưng nó vẫn là mãi mãi để anh ấy trở nên nghiêm túc.”

Trước vẻ mặt mơ màng của Kissy, Fleur mỉm cười. “Có vẻ như nó đáng để chờ đợi.”

Kissy cười toét. “Tôi không để anh ấy chạm vào tôi.”

“Cậu đùa à?”

“Thật tuyệt khi được tán tỉnh. Sau đó, hai tuần trước, anh ấy đến căn hộ một đêm sau khi diễn tập. Anh ấy bắt đầu hôn tôi, và tôi thực sự thích thú, nhưng tôi bắt đầu cảm thấy sợ. Cậu biết đấy. Sợ

rằng sau tất cả những gì đã xảy ra, tôi sẽ làm anh ấy thất vọng. Tôi có thể nói qua biểu hiện của anh ấy rằng anh ấy biết cảm giác của tôi vì anh ấy chỉ cười nụ cười ngọt ngào và thấu hiểu của anh ấy. Và sau đó, anh ấy nói, chúng tôi nên chơi Lột.”

“Lột?” Có một điều như mang sự kiềm chế đi quá xa, và Fleur đã thất vọng về Charlie.

“Chà... không phải Lột liên tục. Ngắn hơn lột trần.”

Tốt cho cậu, Charlie. Fleur nhướn mày. “Người ta có thể hỏi làm sao cái trò đòi bại cụ thể này được chơi?”

“Nó thực sự khá đơn giản. Đối với mỗi hai mươi điểm mà đối thủ của cậu ghi được, cậu phải cởi một món quần áo. Và cậu biết đấy, Fleur, tôi càng muốn lên giường với anh ấy, tôi thực sự thích được tán tỉnh, và tôi thực sự là một cầu thủ Sờsoạng thực sự xuất sắc.” Cô ấy quét một vòng cung đầy kịch tính trong không khí. “Tôi đã bắt đầu mạnh mẽ với từ ‘klepht’ và ‘pewit’.”

“Tôi rất ấn tượng.”

“Sau đó, tôi đập ngay vào mắt anh ấy bằng từ ‘whey’ và ‘jargon’ trên một điểm hai từ.”

“Điều đó chắc hẳn đã lấy đi hơi thở của anh ấy.”

“Nó đã. Nhưng anh ấy đã trở lại bằng với ‘jaw’ cùng từ ‘jargon’ của tôi và ‘wax’ với ‘pewit’. Tuy nhiên, rõ ràng là chúng tôi không ở cùng một giải đấu-tôi không bao giờ nói những từ gồm ba chữ cái trừ khi tôi tuyệt vọng. Vào lúc tôi lấy ‘viscacha’, anh ấy đã chồm dậy quần sịp và một chiếc tất của mình. Tôi vẫn còn trượt chân với mọi thứ dưới đó.” Trán cô nhíu lại. “Đó là khi nó xảy ra.”

“Tôi thở không ra hơi vì dự đoán.”

“Anh ấy quật tôi bằng từ ‘qaid’.”

“Không có từ nào như vậy.”

“Ồ đúng, có. Một thủ lĩnh bộ lạc Bắc Phi, mặc dù nói chung chỉ những người chơi Lột đẳng cấp thế giới và những người nghiện ô chữ mới biết điều đó.”

“Và?”

“Cậu không thấy sao? Anh chàng đang xô đẩy tôi!”

“Lạy Chúa.”

“Để làm cho một câu chuyện dài trở nên ngắn gọn, anh ấy đặt ‘zebu’ theo chiều ngang và sau đó giới hạn nó bằng ‘zloty’ trên

chiều dọc. ‘Quail’ của tôi sau đó khá đáng thương, nhưng điều tồi tệ hơn đã đến.”

“Tôi không biết liệu mình có thể chịu đựng được sự căng thẳng hay không.”

“‘Phlox’ trên điểm ba từ.”

“Quý thật.”

Chương 25

Đến Giáng sinh, Fleur đã chọn được ba khách hàng mới tuyệt vời - hai diễn viên và một ca sĩ. Alexi đã không có bất kỳ động thái mới nào chống lại cô và những câu chuyện cũ về các hợp đồng bị phá vỡ của cô dường như đang mờ dần. Tin đồn về mối quan hệ của cô với Jake vẫn tiếp tục, nhưng tin đồn bắt đầu rò rỉ rằng anh đang viết lại, và những tin đồn không còn nhức nhối nữa. Album đầu tiên của Rough Harbour đã thành công trên cả mong đợi và sự thành công ngoài sức tưởng tượng của bộ sưu tập của Michel vẫn mang lại một làn sóng công chúng tốt. Khi Kissy nhận được nhiều lời khen ngợi sau khi vở kịch của cô được công chiếu vào ngày 3 tháng 1, Fleur cảm thấy như thể tất cả những giấc mơ của riêng cô đều trở thành sự thật. Vậy tại sao cô vẫn không hạnh phúc hơn? Cô tránh thăm dò tâm lý bên trong của mình quá sâu bằng cách làm việc chăm chỉ hơn nữa.

Chương 25

Jake ngừng xuất hiện cho buổi chạy sáng của họ, và khi cô lên lầu để kiểm tra, anh hầu như không nói gì. Anh đã làm việc trên cuốn sách của mình trong gần ba tháng và anh ngày càng gầy guộc. Tóc anh ấy dài qua cổ áo, và anh đã quên cạo râu trong nhiều ngày liền.

Một đêm thứ sáu lạnh giá của tuần thứ hai của tháng giêng, một thứ gì đó đã đánh thức cô. Hoàn toàn im lặng. Điều gì đã xảy ra với máy đánh chữ? Cô cựa quậy.

“Không sao đâu, Flower,” một giọng nói thô bạo thì thầm. “Chỉ là tôi.”

Ánh đèn mờ ảo hắt vào từ khu vườn mùa đông của cô chiếu sáng căn phòng vừa đủ để cô có thể nhìn thấy Jake đang khom lưng trên chiếc ghế cách giường cô không xa, đôi chân thon dài duỗi thẳng trước mặt.

“Anh đang làm gì đấy?” cô lắp bắp.

“Nhìn em ngủ.” Giọng anh mềm mại và tối tăm như căn phòng ban đêm. “Ánh sáng là cây cọ vẽ trên tóc em. Em có nhớ chúng ta quần tóc quanh người khi chúng ta làm tình như thế nào không?”

Máu chảy ào ạt khắp cơ thể say ngủ của cô. “Tôi nhớ.”

“Tôi không bao giờ muốn làm tổn thương em,” anh nói một cách dứt quãng. “Em bị kẹt giữa làn đạn.”

Cô không muốn nghĩ về quá khứ. “Đó là một thời gian dài trước đây. Bây giờ, tôi không còn ngây thơ như vậy nữa.”

“Tôi không biết điều đó.” Giọng nói của anh phát triển một góc cạnh. “Đối với một số người muốn tôi tin rằng cô ấy đã tạo dựng sự nghiệp từ việc ngủ quên, em dường như không có nhiều người đàn ông đến đây.”

Cô muốn anh luôn mềm mại và ngọt ngào. Cô muốn anh nói về cọ vẽ và ánh sáng trên tóc cô. “Không phải với việc anh sống trên đầu tôi, đó là điều chắc chắn. Chúng tôi sẽ đến chỗ của họ.”

“Là vậy sao?” Từ từ, anh rời khỏi ghế và bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của mình. “Nếu em trải qua nó miễn phí, tôi đoán đã đến lượt mình.”

Cô đã thức dậy trên giường. “Tôi không trải qua nó miễn phí!”

Anh lột áo ra. “Điều này có thể đã xảy ra giữa chúng ta nhiều tháng trước. Tất cả những gì em phải làm là hỏi.”

“Tôi! Thế còn anh?”

Anh không nói gì cả. Thay vào đó, tay anh đi đến chiếc quần jean của mình.

“Dừng lại ngay tại đó.”

“Dừng mà.” Khóa kéo của anh mở ra theo hình chữ V, để lộ ra một vùng bụng phẳng lì trần trụi. “Cuốn sách đã hoàn thành.”

“Nó?”

“Và tôi không thể ngừng nghĩ về em.”

Cảm xúc của cô rối như tơ vò. Cô muốn anh rất nhiều. Nhưng đã có điều gì đó không ổn. Nếu cuốn sách của anh đã được hoàn thành, anh nên yên tâm. Thay vào đó, anh dường như bị ám ảnh, và cô cần tìm hiểu lý do. “Kéo khoá quần đi, cao bồi,” cô nói khẽ. “Chúng ta cần nói chuyện trước.”

“Chúng ta làm cái quái gì vậy.” Anh cởi giày, hất tung chăn đắp trên người cô, nhìn xuống chiếc váy ngủ màu xanh băng được vắt cao trên đùi cô. “Đẹp quá.” Anh lột quần jean của mình.

“Không.”

“Chỉ cần im lặng, em sẽ?” Anh với lấy vạt váy của cô.

“Chúng ta sẽ nói chuyện.” Cô định rút ra, nhưng anh đã giật tung váy ngủ của cô, giữ cô yên.

“Một lát nữa.”

Cô kẹp những ngón tay của mình quanh cổ tay anh. “Tôi không thích tình dục giải trí, không phải với anh.”

Anh để cô đột ngột ra ngoài và dùng tay đập mạnh vào bức tường trên đầu cô. “Vậy còn lòng thương xót thì sao? Em có cái thương xót chết tiệt không, bởi vì nếu em có, em đã có cho mình một cơ hội ở đây.”

Cô nhìn thấy nỗi đau mà anh không thể che giấu, và trái tim cô đau nhói. “Ôi, Jake.”

Cửa chớp đóng sầm lại. “Quên đi!” Anh nắm lấy quần jean của mình và xỏ chân vào chúng. “Quên tôi đã từng ở đây.” Anh giật lấy chiếc áo sơ mi của mình và đi vào hành lang.

“Chờ đã!” Cô đẩy mình ra khỏi giường, chỉ để bị rơi trong những tấm chăn bị bung ra. Vào lúc cô tự giải thoát cho mình, cửa trước của cô đã đóng sầm lại. Cô nghe thấy tiếng chân anh trên bậc thang dẫn lên gác. Cô nhớ đến những bóng đen sâu thẳm dưới đôi mắt anh, cảm giác tuyệt vọng trào ra khỏi anh. Không cần suy nghĩ kỹ, cô đi vào hành lang và đến cầu thang lên gác.

Cửa đã bị khoá chặt trước mặt cô. “Mở ra.”

Không có gì ngoài sự im lặng đến từ phía bên kia.

“Ý tôi là, Jake. Hãy mở cánh cửa này ngay bây giờ.”

“Đi đi.”

Cô thở hơi thở và quay trở lại tầng dưới để lấy chìa khóa của mình. Vào thời điểm cô mở khóa cửa cho anh, cô đã run lên.

Anh ngồi trên chiếc giường chưa được dọn sẵn, dựa vào đầu giường với một chai bia được kê trên ngực trần và chiếc quần jean của anh vẫn chưa mở khóa. Sự thù địch của anh nứt ra như băng khô. “Em đã bao giờ nghe nói về quyền của người thuê nhà chưa?”

“Anh không có hợp đồng thuê.” Cô bước qua chiếc áo sơ mi nằm nhàu nát trên sàn nhà của anh và đi về phía anh. Khi đến giường, cô quan sát anh, cố gắng đọc được suy nghĩ của anh, nhưng tất cả những gì cô thấy là những dòng mặt mệt mỏi khắc nghiệt quanh miệng anh và sự tuyệt vọng đã hằn sâu vào bóng tối dưới mắt anh. “Nếu ai đó cần lòng thương xót,” cô nói khẽ, “đó là tôi. Đã được một thời gian dài.”

Về mặt anh đánh lại, và cô nhận ra ngay rằng anh sẽ không làm điều này dễ dàng với bản thân. Anh đã tiết lộ quá nhiều nhu cầu, và bây giờ, anh phải nguy trang một chút. Anh uống một ngụm bia và

nhìn cô như thể cô là một con gián vừa bò qua sàn nhà anh. “Có thể một kẻ lười biếng tội nghiệp nào đó sẽ đưa em đi ngủ nếu em không phải là một kẻ phá bình như vậy.”

Cô muốn đánh anh, nhưng anh chỉ có khả năng tự hủy diệt tối nay, và cô nghi ngờ đó là điều anh muốn. “Không phải là tôi không có nhiều ưu đãi.”

“Tôi sẽ chỉ cá là em có.” Anh chế nhạo. “Những chàng trai xinh đẹp với nghệ thuật nấu nướng và những chiếc BMW.”

“Trong số những người khác.”

“Bao nhiêu?”

Tại sao anh không thể thừa nhận rằng anh cần cô thay vì đặt cả hai vào chuyện này? Cô phải ở lại phụ trách trò chơi nguy hiểm này mà anh muốn chơi. “Hàng chục,” cô trả lời. “Hàng trăm.”

“Tôi sẽ đặt cược.”

“Tôi là huyền thoại.”

“Trong tâm trí của riêng em.” Anh lấy một ly bia khác, rồi quệt miệng bằng mu bàn tay. “Và bây giờ, em muốn tôi loại bỏ những thất vọng tình dục của em. Đùa giỡn say mê cho em.”

Người đàn ông không biết xấu hổ. “Nếu anh không có bất cứ điều gì tốt hơn để làm.”

Anh nhún vai và đá tung chăn ra. “Tôi đoán là không. Cởi áo ngủ đi.”

“Không thể nào, chàng cao bồi. Anh muốn nó tắt - anh cởi nó ra. Và trong khi anh đang ở đó, hãy cởi bỏ những chiếc quần jean đó để tôi có thể thấy những gì anh có.”

“Tôi đã có gì?”

“Hãy coi đây là một buổi thử giọng.”

Anh thậm chí không thể cố gắng nở một nụ cười, và cô biết anh ấy đã đến điểm đột phá của mình. “Suy nghĩ lại lần thứ hai,” cô nói, “tại sao anh không nằm đó? Tôi đang cảm thấy hưng hăng.” Cô lột chiếc váy ngủ qua đầu, nhưng tóc cô vướng vào dây buộc. Cô đang đứng trần truồng và dễ bị tổn thương trước mặt anh. Những ngón tay của cô run lên khi cố gắng giải phóng mái tóc của mình, nhưng cô chỉ làm cho cái bầy tẻ hơn.

“Khom người,” anh nói nhẹ nhàng.

Anh kéo cô xuống bên giường. Cô ngồi quay lưng về phía anh và phần hông trần của cô lướt qua phần đùi được bọc vải denim của

anh.

Chiếc váy ngủ bị tuột tự do. “Ồ đó.”

Anh không có động thái nào để chạm vào cô. Cô nhìn khắp phòng, cột sống cứng lại, hai tay bắt chéo trong lòng và cô biết mình không thể đi xa hơn được nữa. Cô nghe thấy tiếng anh tuột quần jean của mình. Tại sao anh phải làm khó điều này như vậy? Có lẽ anh thậm chí sẽ không hôn cô. Có lẽ anh sẽ chỉ kéo cô trở lại giường và quan hệ tình dục với cô mà không cần hôn cô. Rằm, thật vui khi biết cô, nhóc, nhưng tôi sẽ tiếp tục ngay bây giờ. Và điều đó sẽ không giống như anh sao? Anh đúng là một thằng con traicủa những con chó cái. Chơi trên sự thương hại của chúng. Từ chối nói chuyện ngoại trừ xúc phạm cô. Sẵn sàng để chạy ra khỏi cô một lần nữa!

“Flower?” Tay anh chạm vào vai cô.

Cô xoay người về phía anh. “Tôi sẽ không làm điều đó nếu anh không hôn tôi. Ý tôi là nó! Nếu anh không hôn tôi, anh có thể xuống địa ngục.”

Anh chớp mắt.

“Và anh không được nghĩ trong một phút...”

Anh tóm lấy gáy cô và kéo cô xuống bộ ngực trần của anh. “Anh cần em, Flower,” anh thì thầm. “Anh cần em thực sự tồi tệ.”

Miệng anh khép lại trên môi cô trong một nụ hôn lưỡi sâu và ngọt ngào. Cô đắm chìm trong nụ hôn, ngâm mình trong nó, uống nó và ăn nó, và không muốn nó dừng lại. Anh lăn cô nằm ngửa rồi ấn cô xuống nệm bằng sức nặng của mình.

Nụ hôn mất đi sự ngọt ngào, trở nên đen tối và tuyệt vọng. Hơi thở của anh gấp gấp hơn, và cô ưỡn người ra để ép hông mình lại gần hơn. Mồ hôi túa ra trên người anh, hòa lẫn với của cô, và đột nhiên, tay anh ở trên khắp người cô. Những bàn tay thô bạo, vụng về chạm vào ngực và eo, hông và mông cô ấy, ấn vào bên trong cô.

Có điều gì đó rất tuyệt vọng trong cái chạm của anh. Cô sợ hãi cho anh, sợ hãi cho chính mình. Tất cả những uất ức, bao năm chối bỏ đã hình thành một quả bóng rực lửa trong lòng ngực cô. Cô vòng tay qua vai anh và bắt gặp sự quyết liệt của anh với chính cô. “Yêu em, Jake,” cô thì thầm. “Hãy yêu em.”

Những ngón tay anh chạm vào làn da mềm mại của đùi cô, kéo chúng ra xa nhau, và sức nặng của anh dồn vào giữa chúng. Không

hề báo trước, anh đâm thật sâu và thật mạnh vào bên trong cô. Cô kêu lên. Anh nắm lấy đầu cô giữa hai tay mình và bịt miệng cô bằng chính miệng mình. Anh hôn cô một cách tuyệt vọng khi anh đâm vào bên trong cô. Cô đến ngay lập tức, vỡ òa trong cơn cực khoái tột độ. Anh không dừng lại. Anh ở lại với cô, lưỡi trong miệng cô, tay trong tóc cô, đẩy mạnh hơn... nhanh hơn... phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thống khổ khi anh tuôn trào mình vào sâu trong cô.

Anh rút đi ngay khi nó kết thúc. Cô nằm nhìn chăm chăm lên trần nhà. Sự tuyệt vọng của anh ... sự im lặng tăm tối của anh ... sự âm ỉ của cuộc ân ái giữa họ... Cuốn sách của anh đã hoàn thành, và anh chỉ nói lời tạm biệt.

Yêu em, Jake. Xin hãy yêu em. Những lời cô đã nói trong cơn cuồng nhiệt của cuộc ân ái quay trở lại với cô, và cô cảm thấy mệt mỏi trong lòng.

Họ nằm trên giường, ngay cả tay cũng không chạm vào nhau. Không gì cả.

“Flower?”

Trong tâm trí cô, cô nhìn thấy một bãi cát cháy nắng trải dài trước mắt. Cô có rất nhiều công việc - bạn bè của cô - nhưng tất cả những gì cô có thể thấy chỉ là cát cần cỗi.

“Flower, Tôi muốn nói với em.”

Cô quay lưng về phía anh và vùi mặt vào gối. Bây giờ, anh muốn nói chuyện. Bây giờ tất cả đã kết thúc. Đầu cô đau nhức và miệng cô cảm thấy khô và đắng. Nệm kêu cọt két khi anh rời giường. “Tôi biết em chưa ngủ.”

“Anh muốn gì?” cuối cùng cô ấy đã nói.

Anh bật chiếc đèn cổ ngỗng trên bàn làm việc. Cô lặn qua đôi mắt với anh. Anh đứng cạnh bàn, không tự chủ trong tình trạng khỏa thân của mình. “Cuối tuần này, em có việc gì không thể hủy không?” anh nói. “Bất cứ điều gì quan trọng?”

Anh muốn đóng cảnh cuối cùng, lời tạm biệt tuyệt vời. “Hãy để tôi mò dưới gối và kiểm tra lịch hẹn,” cô nói một cách mệt mỏi.

“Chết tiệt! Hãy ném một số thứ vào vali. Tôi sẽ gọi cho em trong nửa giờ nữa.”

Hai giờ sau, họ đang ở trong một chiếc máy bay phản lực bay đến nơi có Chúa, và Jake đang ngủ trên chiếc ghế bên cạnh cô. Có

phải có một số khuyết điểm cơ bản trong trang điểm của cô khiến cô tiếp tục yêu người đàn ông không thể yêu cô không? Cô không cố gắng trượt xung quanh nó nữa. Cô yêu Jake Koranda.

Cô đã yêu anh khi cô mười chín tuổi, và bây giờ, cô đã làm lại tất cả. Anh là người đàn ông duy nhất mà cô từng biết đường như thuộc về cô. Jake, người đã cố gắng khép mình lại, là một phần của cô. Có lẽ cô đã có một ước muốn chết. Hết lần này đến lần khác, anh lại khiến cô bị mắc kẹt về mặt cảm xúc trước công tu viện. Anh không trả lại bất cứ thứ gì. Anh sẽ không nói về bất cứ điều gì quan trọng - chiến tranh, cuộc hôn nhân đầu tiên của anh, những gì đã xảy ra khi họ làm Eclipse. Thay vào đó, anh làm chệch hướng cô bằng những đòn khôn ngoan. Và nếu cô muốn thành thật, cô biết cô cũng làm vậy với anh. Nhưng với cô thì khác. Cô làm vậy vì cô phải bảo vệ chính mình. Anh đã phải bảo vệ những gì?

Lúc họ hạ cánh xuống Santa Barbara là bảy giờ sáng. Jake vén cổ áo khoác da lên trước cái lạnh đầu mùa, hoặc có thể là ánh mắt tò mò của một người hâm mộ đang rình rập. Anh xách cặp quần sự bằng một tay và dùng cùi chỏ hướng dẫn cô về phía bãi đậu xe với tay kia. Họ dừng lại cạnh một chiếc xe hơi bốn cửa Jaguar màu nâu sẫm. Anh mở khóa cửa và nhét chiếc cặp cùng với chiếc túi qua đệm của cô vào phía sau.

“Sẽ mất một lúc trước khi chúng ta đến đó,” anh nói với một sự dịu dàng bất ngờ. “Cố gắng ngủ một chút.”

Ngôi nhà bằng kính và bê tông treo trông gần giống như cô nhớ về nó. Thật là một điểm hoàn hảo cho cuộc chia tay mà họ vẫn phải chơi. “Quay lại hiện trường vụ án ư?” cô nói khi anh trèo lên phía trước.

Anh tắt máy. “Tôi không biết rằng chính xác tôi gọi đó là một tội ác, nhưng chúng ta có một số hồn ma cần yên nghỉ và đây có vẻ như là nơi thích hợp để làm điều đó.”

Cô mệt mỏi và khó chịu, và cô không thể không bắn vào anh. “Thật tệ là anh không thể tìm thấy quán bia cũ nào. Miễn là chúng ta đang đối phó với việc kinh doanh sự ngây thơ đã mất...”

Anh lờ cô đi.

Trong khi anh tắm, cô thay đồ bơi. Sau khi quần áo ấm, cô đi ra ngoài để thử nước trong hồ bơi. Nó không được sưởi ấm gần đủ để chống lại cái lạnh cuối tháng Giêng, nhưng dù sao thì cô cũng trút

bỏ áo choàng và lặn vào trong nó. Cô thở hổn hển vì lạnh và bắt đầu bơi một vòng, nhưng sự căng thẳng trong cô không chịu giải tỏa. Cô bước lên, kéo một chiếc khăn tắm quá khổ quanh người, và nằm xuống một trong những chiếc ghế dài dưới ánh mặt trời, nơi cô ngay lập tức chìm vào giấc ngủ.

Vài giờ sau đó, một phụ nữ Mexico nhỏ nhắn với mái tóc đen óng ả đã đánh thức cô và thông báo rằng bữa tối sẽ sớm sẵn sàng nếu cô muốn thay đồ trước. Fleur cố tình tránh phòng tắm lớn với bồn tắm chìm nơi họ đã làm tình cách đây nhiều năm, thay vào đó, cô chọn một phòng tắm dành cho khách nhỏ hơn. Vào lúc cô tắm xong và dùng lược chải lại tóc trên mặt, vẻ mặt nhăn nhó của cô đã biến mất. Cô mặc một chiếc quần mềm màu xám nhạt và một chiếc áo cánh màu xanh lá cây xô thơm cổ hở. Ngay trước khi bước ra phòng khách, cô đã đeo chiếc vòng cổ mà Jake đã tặng, nhưng sau đó, cô thắt nút giữa hai bầu ngực của mình để anh không nhìn thấy cô đang đeo nó.

Anh cạo râu sạch sẽ và ăn mặc gần như lịch sự với quần jean và áo len màu xanh nhạt, nhưng những đường nét mệt mỏi quanh miệng anh vẫn chưa mất. Cả hai đều không có cảm giác ngon miệng, và bữa ăn của họ căng thẳng và im lặng. Cô không thể vượt qua cảm giác rằng mọi thứ đã qua giữa họ sắp được giải quyết và sẽ không có một kết thúc có hậu. Yêu Jake luôn là cơn đường một chiều.

Cuối cùng thì người quản gia cũng xuất hiện với ly cà phê. Cô đặt cái ly xuống mạnh hơn mức cần thiết để phản đối sự bất công đã gây ra cho bữa ăn của cô. Jake bỏ qua cô đến đêm và ngồi không nhúc nhích cho đến khi nghe thấy tiếng cửa sau đóng lại. Anh đẩy mình ra khỏi bàn và biến mất. Khi anh quay lại, anh mang theo một chiếc phong bì dày. Cô nhìn chằm chằm vào nó, và sau đó, cô nhìn chằm chằm vào anh. “Anh thực sự đã hoàn thành cuốn sách của mình.”

Anh luồn tay qua tóc. “Tôi sẽ ra ngoài một lúc. Em có thể—nếu em muốn, em có thể đọc cái này.”

Cô rón rén cầm lấy chiếc phong bì. “Anh có chắc không? Tôi biết tôi đã đẩy anh vào việc này. Có lẽ...”

“Đừng bán bản quyền nối tiếp khi tôi vắng mặt.” Anh cố gắng mỉm cười, nhưng anh không thể làm được. “Cái này chỉ dành cho

em, Flower. Không ai khác.”

“Ý anh là gì?”

“Chính xác điều tôi nói. Tôi đã viết nó cho em. Chỉ em.”

Cô không hiểu. Làm thế nào mà anh có thể dành ba tháng qua để tự hủy hoại bản thân vì một bản thảo mà chỉ cô mới được đọc? Một bản thảo mà anh không bao giờ có ý định cho xuất bản? Một lần nữa, cô lại nghĩ đến cô bé mặc chiếc áo có hình đôi vịt màu vàng. Chỉ có thể có một lời giải thích. Nội dung lên án. Cô cảm thấy buồn nôn.

Anh quay đi. Cô nghe thấy tiếng bước chân anh đi qua nhà bếp. Anh đi ra cùng cửa sau mà người quản gia đã sử dụng cách đây không lâu. Fleur bung ly cà phê đến bên cửa sổ và nhìn đắm đắm vào buổi tối oải hương. Anh đã viết về các vụ thẩm sát hai lần, lần đầu là phiên bản hư cấu trong Sunday Morning Eclipse và bây giờ là câu chuyện có thật trong các trang được niêm phong bên trong phong bì này. Cô nghĩ về hai khuôn mặt của Jake Koranda. Khuôn mặt tàn bạo của Bird Dog Calibre và khuôn mặt nhạy cảm của nhà viết kịch đã khám phá thân phận con người với rất nhiều cái nhìn sâu sắc. Cô luôn tin rằng Bird Dog là hàng giả, nhưng giờ, cô tự hỏi liệu mình có hiểu sai tất cả cũng như cô đã nhận ra rất nhiều điều sai khác về anh.

Một lúc lâu sau, cô mới có thể bắt mình nhặt phong bì nhựa và lấy bản thảo ra. Cô ngồi vào một chiếc ghế gần cửa sổ, bật đèn và bắt đầu đọc.

Jake rẽ bóng về phía vành đai bóng rổ ở bên cạnh nhà để xe và đi một cú dốc bóng nhanh chóng, nhưng đế da của đôi ủng của anh trượt trên nền bê tông, và bóng đập vào vành xe. Trong giây lát, anh đã nghĩ đến việc quay vào trong để đi giày thể thao, nhưng anh không thể chịu được khi thấy cô đang đọc sách.

Anh giấu quả bóng rổ dưới cánh tay và đi lang thang đến bức tường đá trên sườn đồi. Anh ước mình có một lon bia Mexico, nhưng anh đã không quay vào nhà để lấy nó. Anh sẽ không đến đâu gần cô cả. Anh không thể đứng nhìn cô vỡ mộng lần thứ hai.

Anh dựa vào những phiến đá thô ráp. Lẽ ra anh nên nghĩ ra một cách khác để kết thúc mọi chuyện giữa họ, một cách có thể khiến anh xa lánh sự ghê tởm của cô. Đau quá không chịu nổi, nên trong đầu anh tưởng tượng ra những âm thanh của đám đông. Anh hình

dung mình đang ở sân trung tâm tại Philadelphia Spectrum, mặc đồng phục của đội Bảy mươi sáu với số sáu trên ngực. Giáo sư.

Giáo sư... Giáo sư... Anh đã cố gắng làm cho tâm trí của mình hình thành hình ảnh, nhưng nó không thành hình.

Anh đứng dậy và mang quả bóng vòng qua nhà để xe đến vành đai. Anh bắt đầu lừa bóng. Anh là Julius Erving, chậm hơn trước đây một chút, nhưng vẫn là một người khổng lồ, vẫn bay... Giáo sư.

Thay vì tiếng hò hét của đám đông, anh nghe thấy một loại nhạc khác đang phát ra trong đầu mình.

Bên trong ngôi nhà, hàng giờ trôi qua và đồng trang bản thảo đọc xong ngày càng nhiều dưới chân Fleur. Tóc cô tuột khỏi lược, và lưng cô có vết hằn do ngồi cùng một chỗ quá lâu. Khi đến trang cuối cùng, cô không còn cảm được nước mắt.

Khi nghĩ về Nam, tôi đã nghĩ về thứ âm nhạc luôn được phát ra. Otis... những viên đá... Wilson Pickett. Trên hết, tôi nghĩ về Creedence Clearwater và mặt trăng méo mó của họ đang mọc trên vùng đất đặc biệt đó. Creedence đang chơi đùa khi họ đưa tôi lên máy bay ở Sài Gòn để về nhà, và khi tôi tràn đầy hơi thở cuối cùng trong luồng không khí ổn định nặng nề như gió mùa, tôi biết rằng mặt trăng méo đã thổi bay tôi. Bây giờ, mười lăm năm sau, nó vẫn giúp tôi.

Chương 26

Fleur tìm thấy Jake cạnh nhà để xe, ngồi trên mặt đất ngay ngoài tầm với của đèn pha. Anh đang dựa vào một bức tường đá, một quả bóng rổ được đặt trong lòng và anh trông như thể đang bước qua ngọn lửa của địa ngục, điều này không khác xa sự thật. Cô quỳ xuống bên anh. Anh nhìn chăm chăm vào cô, cửa chớp được kéo ra và khóa chặt, để cô thương hại anh.

Chương 26

“Anh sẽ không bao giờ biết anh đã làm em sợ hãi đến mức nào,” cô nói. “Em đã quên mất anh và những phép ẩn dụ chết tiệt của anh. Tất cả những gì nói về những vụ thảm sát, và cô bé mặc áo sơ mi với những con vịt vàng... Em đã thấy anh xóa sổ một ngôi làng đầy rẫy những thường dân vô tội. Anh làm em sợ quá... Giống như em không thể tin vào bản năng của chính mình về anh. Em đã nghĩ rằng anh là một phần của một số vụ thảm sát ghê tởm.”

“Tôi đã. Toàn bộ cuộc chiến tranh khốc liệt là một cuộc thảm sát.”

“Có thể nói một cách ẩn dụ, nhưng em thiên về nghĩa đen hơn một chút.”

“Vậy thì em hẳn đã cảm thấy nhẹ nhõm khi biết sự thật,” anh nói một cách cay đắng. “John Wayne đã kết thúc sự nghiệp quân sự của mình trong một khu điều trị tâm thần được bơm đầy Thorazine vì anh ấy không thể chịu đựng được.”

Nó đây rồi. Bí mật đã ám ảnh anh. Lý do anh dựng lên những bức tường bất khuất như vậy xung quanh mình. Anh sợ thế giới sẽ phát hiện ra anh đã tan vỡ.

“Anh không phải là John Wayne. Anh là một đứa trẻ hai mươi một tuổi đến từ Cleveland, người chưa trải qua nhiều lần đổ vỡ trong cuộc sống và đã nhìn thấy quá nhiều.”

“Tôi hoảng quá, Flower. Em không hiểu điều đó sao? Tôi đã hét lên trần nhà.”

“Không thành vấn đề. Anh có thể có nó theo cả hai cách. Anh không thể viết những vở kịch đẹp đẽ, nhạy cảm, nhìn thấu trái tim của mọi người và không mong đợi bị xé nát khi anh nhìn thấy những đau khổ của con người.”

“Rất nhiều người đã nhìn thấy những điều tương tự, nhưng họ không hề lo lắng.”

“Rất nhiều người không phải là anh.”

Cô đưa tay về phía anh, nhưng trước khi cô có thể chạm vào anh, anh đã đứng dậy và quay lưng về phía cô. “Tôi đã tìm cách khơi dậy tất cả bản năng bảo vệ của em, phải không?” Những lời nói đó quất vào cô cùng với sự khinh bỉ của chúng. “Tôi đã khiến em cảm thấy có lỗi với tôi. Tin tôi đi, đó không phải điều tôi muốn làm.”

Cô cũng đứng dậy, nhưng lần này, cô không cố chạm vào anh. “Khi anh đưa cho em bản thảo, anh nên nói với em rằng em không nên phản ứng với nó. Anh có mong đợi em trả lời như thể em vừa xem một trong những bộ phim Calibre ngu ngốc của anh không? Em không thể làm điều đó. Em không thích nhìn anh khoan lên những người đầy lỗ đạn. Em thích anh hơn rất nhiều khi cuộn mình trên chiếc cũi đó trong bệnh viện, hét lên tận đáy lòng vì anh không thể ngăn chặn những gì đã xảy ra trong làng. Nỗi đau của anh khiến em đau khổ cùng anh, và nếu anh không thể giải quyết được điều đó, thì anh không nên đưa cho em cuốn sách.”

Thay vì giải quyết ổn thỏa, lời nói của cô dường như khiến anh tức giận hơn. “Em không hiểu một điều chết tiệt.”

Anh lặng vẳng đi, và cô không đuổi theo anh. Đây là về anh, không phải cô. Cô đi đến hồ bơi và cởi bỏ áo ngực lẫn quần lót. Rùng mình vì lạnh, cô nhìn vào bóng tối, không thích nước. Sau đó, cô lao xuống. Làn nước lạnh lẽo đã cướp đi hơi thở của cô. Cô đã bơi đến đáy sâu và lật mình để nổi trên lưng. Lạnh... lơ lửng... chờ đợi.

Cô cảm thấy vô cùng thương xót cho cậu bé đã được nuôi dưỡng không chút dịu dàng bởi một người mẹ, người quá mệt mỏi và quá tức giận vì sự bất công của cuộc đời khi dành cho con mình tình yêu mà cậu bé cần. Cậu ấy đã tìm kiếm một người cha trong số những người đàn ông thường lui tới các quán bar trong khu phố. Đôi khi cậu tìm thấy một người; đôi khi không làm như vậy. Cô cho rằng sự trở trêu của học bổng đại học mà anh nhận được - không phải vì trí óc nhạy bén, tinh tường của anh, mà là vì một kẻ giết người tàn nhẫn.

Khi thả mình trong làn nước băng giá, cô nghĩ về cuộc hôn nhân của anh với Liz. Anh tiếp tục yêu cô ấy rất lâu sau khi mối quan hệ của họ kết thúc. Anh điển hình làm sao. Jake không dễ

dàng trao đi tình yêu của mình, nhưng một khi đã cho đi, anh cũng không dễ dàng rút lại. Anh ấy đã tê liệt vì đau đớn khi nhập ngũ và anh ấy đã cố gắng đánh lạc hướng bản thân bằng chiến tranh, chết chóc và ma túy trong vô vọng. Anh không quan tâm liệu mình có sống sót hay không, và cô sợ hãi khi nghĩ về việc anh đã liều lĩnh đến mức nào. Khi anh không thể ngăn chặn những gì đã xảy ra trong làng, anh đã phá vỡ. Và bất chấp những tháng dài nằm trong bệnh viện VA, anh vẫn chưa bao giờ thực sự hồi phục.

Khi nhìn vào bầu trời đêm, cô nghĩ mình đã hiểu tại sao lại như vậy.

“Nước lạnh đây. Tốt hơn là em nên lên đi.” Anh đứng bên cạnh bể bơi, tư thế không thân thiện cũng không phải không thân thiện. Anh cầm một cốc bia trong tay. Một chiếc khăn tắm biển màu cam treo lủng lẳng trên tay kia.

“Em chưa sẵn sàng.”

Anh do dự, sau đó mang khăn tắm và bia đến ghế salon.

Cô nghiên cứu những đám mây đang đùa trên cao. “Tại sao anh lại trách em vì khúc gỗ?”

“Vấn đề bắt đầu khi anh gặp em. Trước khi em đến cùng, mọi thứ đều ổn cả.”

“Có ý kiến gì về điều đó không?”

“Một ít.”

“Cẩn thận ném chúng đi ư?”

“Không đặc biệt.”

Cô co chân xuống dưới và bắt đầu đập nước. “Em sẽ cho anh biết tại sao anh không thể viết. Em đang xông vào pháo đài. Phá vỡ những bức tường đó. Anh đã tạo ra chúng dày và chắc, nhưng đứa trẻ mười chín tuổi hài hước này đã ăn thịt anh bằng đôi mắt của mình và xé chúng ra nhanh như anh có thể xây dựng chúng. Anh đã sợ chết khiếp rằng một khi những bức tường đó đổ lần đầu tiên, anh sẽ không bao giờ có thể xây dựng lại chúng nữa.”

“Em đang làm cho nó phức tạp hơn so với chính nó. Tôi không thể viết sau khi em rời đi vì tôi cảm thấy có lỗi, thể thôi, và cả hai chúng ta đều biết đó không phải là lỗi của em.”

“Không!” Cô lướt qua mặt nước cho đến khi chân chạm đáy.

“Anh không cảm thấy tội lỗi. Đó là một cái có.” Cô hòng cô như thất lại. “Anh không cảm thấy tội lỗi vì anh không có bất cứ điều gì

để cảm thấy tội lỗi. Anh đã làm tình với em vì anh muốn em, bởi vì anh thậm chí còn yêu em một chút.” Một khối u đau đớn khiến nó khó thở. “Anh phải yêu em, Jake. Em không thể tự mình tạo ra tất cả cảm giác của chính em.”

“Em không biết bất cứ điều gì về những gì tôi cảm thấy.”

Cô run rẩy đứng trong nước, chiếc áo lót ướt dính chặt vào bầu ngực, chuôi vòng dính chặt vào da thịt. Đột nhiên, cô nhìn thấy tất cả rõ ràng đến nỗi cô tự hỏi tại sao mình không hiểu nó trước đây. “Đây là về nam nhi. Đó là tất cả những điều này. Với Sunday Morning Eclipse, bài viết của anh đã trở nên quá lộ liễu, và sau đó, em đến cùng lúc và tất cả những lời cảnh báo của anh đã tắt. Anh đã không ngừng viết vì em. Anh dừng lại vì sợ bong tróc thêm lớp nào nữa. Anh không muốn mọi người biết rằng người đàn ông cứng rắn trên màn ảnh - người cứng rắn mà anh phải làm khi lớn lên - không ở bất kỳ đâu gần với người đàn ông thực sự.”

“Em nghe như một người thunhỏ lại.”

Rằng cô bắt đầu kêu, khiến những lời cô nói ra ngắn gọn, vỡ vụn. “Ngay cả khi anh nói đùa về hình ảnh trên màn hình của mình, anh cũng đang nháy mắt một cách tinh vi. Giống như anh đang nói-“Này, mọi người, chắc chắn rằng đó chỉ là diễn xuất, nhưng tất cả chúng ta đều biết tôi vẫn là một người đàn ông của địa ngục.”

“Đó là con bò đực.”

“Anh bắt đầu đóng vai một người cương trực khi anh còn là một đứa trẻ. Nếu không, anh sẽ bị nuốt chửng bởi những con phó Cleveland đó. Nhưng sau một thời gian, anh bắt đầu tin rằng đó chính là con người thật của anh, người đàn ông có thể xử lý mọi việc. Một người đàn ông như Bird Dog.” Cô leo lên bậc thềm, rùng mình khi không khí lạnh ủa đến. “Bird Dog chính xác là người anh muốn trở thành - một người chết về mặt cảm xúc. Người chẳng bao giờ cảm thấy đau đớn. Một người đàn ông an toàn.”

“Em toàn tào lao!” Chai bia đập mạnh xuống bàn.

Thay vì chấp nhận rằng anh không thể bị tổn thương, anh lại tấn công mục tiêu gần nhất. Cô. Cô bấu chặt vào lan can, hai vai khom xuống vì lạnh, lồng ngực thắt lại vì đau khổ. “Bird Dog không phải là một nửa của con người anh. Anh có thể thấy điều đó không? Sự suy sụp của anh là một dấu hiệu của con người của anh, không phải là sự yếu đuối của anh.”

“Vớ vẩn!”

Hàm răng của cô đánh rất mạnh khiến cô không thể nói được. “Nếu anh muốn chữa lành bản thân, hãy vào trong và đọc cuốn sách chết tiệt của riêng anh!”

“Thật không thể tin được, em đã quá sai.”

“Hãy đọc cuốn sách của anh và cố gắng cảm thấy một chút thương xót cho đứa trẻ tội nghiệp, dũng cảm, người đã bị đốt cháy dây thần kinh của mình...”

Anh bật dậy khỏi ghế, khuôn mặt trắng bệch vì giận dữ. “Em đã bỏ lỡ toàn bộ vấn đề! Em không hiểu! Em không nhìn thấy những gì đang ở ngay trước mặt mình. Đây không phải là về sự thương hại!”

“Đọc sách của anh đi!” cô khóc trong đêm lạnh giá. “Đọc về đứa trẻ không có một người nào trên thế giới này chê bai nó!”

“Tại sao em không thể hiểu?” anh đã hét lên. “Đây không phải là về sự thương hại! Đây là về sự ghê tởm!” Anh đá văng chiếc ghế chắn ngang đường đi của mình và khiến nó rơi xuống vực. “Tôi muốn em cảm thấy ghê tởm để em thoát khỏi cuộc sống chết tiệt của tôi!”

Anh xông thẳng vào ngôi nhà, và cánh cổng của căn phòng đóng sầm vào cô lần thứ một nghìn. Anh bước đi như tất cả mọi người, để lại cô mắc kẹt, lạnh lẽo và cô đơn. Cô ngã xuống nền bê tông, rùng mình và tê liệt. Những cây tuyết tùng già quanh nhà rên rỉ. Cô chộp lấy chiếc khăn tắm biển màu cam và quấn mình vào đó. Sau đó, cô gục đầu trên gối lên bộ quần áo đã nhàu nát của mình và co thành một quả bóng. Cuối cùng, cô đã để mình khóc cho đến khi không còn nước mắt.

Jake đứng cạnh cửa sổ trong phòng khách tối om và nhìn xuống cô đang rúm ró ở thành bể. Cô là một sinh vật xinh đẹp, tỏa ra ánh sáng và lòng tốt, và anh đã kéo cô vào địa ngục. Một thứ gì đó nhanh và sắc bén xé rách mi mắt anh. Anh muốn gánh lấy nỗi đau của cô như của riêng mình. Nhưng anh không đi đến bên cô - sẽ không để mình đi. Anh đã đưa cho cô cuốn sách. Anh đã viết nó chỉ cho cô để cô hiểu tại sao anh không thể cung cấp cho cô mọi thứ anh muốn, mọi thứ mà sinh vật tinh tế xứng đáng có được, mọi thứ anh quá yếu đuối-quá không xứng đáng-để cho đi.

Anh nhớ cái đêm anh bước vào bên cô khi cô và Kissy đang xem Butch Cassidy. Redford sẽ không nằm trên một cái cũi cuộn

tròn như một bào thai. Tài liệu sẽ không bị bẻ khóa. Và Bird Dog cũng vậy. Làm thế nào cô có thể yêu một người đàn ông cuối cùng đã kết thúc như anh ta?

Anh quay đi khỏi cửa sổ. Anh không nên đưa cô đến đây, không nên để cô quay trở lại cuộc sống của anh, không nên yêu cô quá nhiều. Nếu bây giờ anh học được bất cứ điều gì, anh sẽ biết rằng anh không bị cắt đứt vì tình yêu. Tình yêu xé nát hàng phòng ngự mà anh cần để vượt qua cả ngày. Vì bản thân cô rất mạnh mẽ, cô không muốn chấp nhận anh yếu đuối. Những người khác đã không phá vỡ, nhưng anh đã.

Cô rải những trang bản thảo xung quanh chiếc ghế nơi cô đang đọc, và trong tâm trí anh, anh có thể nhìn thấy cô đang ngồi đó, đôi chân dài bó sát bên dưới cô, khuôn mặt to đẹp ấy nhấn lại đây tập trung. Anh bước đến chiếc ghế và quỳ xuống xếp những trang giấy. Anh định nhóm lửa và đốt chúng trước khi đi ngủ. Chúng giống như những quả lựu đạn sống nằm xung quanh, và anh không thể ngủ cho đến khi phá hủy chúng, bởi vì nếu bất cứ ai trừ Flower phát hiện ra thứ gì trong đó, anh cũng có thể dí một khẩu súng lục vào đầu và nổ tung bộ não của mình.

Anh bước lại cửa sổ. Lúc này, cô đã yên lặng. Có lẽ cô đã ngủ. Anh đã hy vọng như vậy.

Anh quay lại chiếc ghế nơi cô đã ngồi, và mắt anh rơi vào trang trên cùng. Anh cầm nó lên và nghiên cứu bố cục, kiểu chữ, thực tế là anh đã chạy lè phải quá sát mép. Anh tiếp thu tất cả những sự kiện riêng biệt, không quan trọng đó, và sau đó, anh bắt đầu đọc.

CHƯƠNG 1

Mọi thứ của Nam đã bị mắc kẹt. Một gói thuốc lá, một chiếc bật lửa, một chiếc giấy gói thanh kẹo - tất cả những thứ đó có thể thổi bay vào mặt bạn. Nhưng chúng tôi không mong đợi điều gì khác ngoài một xác chết nhỏ bé khác khi nhìn thấy cháu bé nằm bên vệ đường ngoài Quảng Trị. Ai có thể tưởng tượng được rằng có ai đó lại gài bẫy bằng xác một đứa bé? Đó là sự cưỡng hiếp cuối cùng của sự vô tội...

Đôi lúc trong đêm, Jake đã bế cô vào nhà. Anh va vào đầu cô để cố gắng đưa cô qua cửa phòng khách và gạt gồng, nhưng khi anh đặt cô xuống và thì thầm chúc ngủ ngon, cô nghe thấy một sự dịu dàng khủng khiếp khiến cô phải vờ ngủ trở lại.

Không trung thực về mặt tình cảm. Đó là những gì cô đã nói với Kissy về anh, và cô đã đúng. Cô đã trải qua đủ nỗi đau trong cuộc đời và cô đang cố gắng giải thoát. Yêu một người đàn ông đánh bóng quanh trái tim cô như quả bóng rổ của anh đã trở nên quá khủng khiếp để chịu đựng.

Sáng sớm hôm sau, cô thấy anh đang ngủ trên một trong những chiếc ghế dài, miệng anh hơi mở, cánh tay nhúng vào vũng những trang bản thảo nằm rải rác trên sàn nhà bên dưới anh. Cô tìm được chìa khóa chiếc Jag của anh và ném mọi thứ vào chiếc hộp qua đêm của mình một cách lặng lẽ nhất có thể. Xe tải của anh đang đậu trong nhà để xe, vì vậy, cô sẽ không để anh mắc kẹt.

Xe nổ máy ngay. Khi cô quay ngược lại và lùi lại trong đường xe chạy, ánh nắng ban mai chiếu thẳng vào mắt cô. Chúng vẫn còn sung tẩy từ đêm hôm trước. Cô thò tay vào ví lấy kính râm. Đường lái xe dốc và hằn lún. Jake và những bất an của anh. Anh đã làm cho việc tiếp cận ngôi nhà gần như không thể vượt qua, tất cả để anh có thể bảo vệ sự riêng tư ngu ngốc quý giá của mình.

Cô bắt đầu chui xuống đường. Một chuyển động trên gương chiếu hậu khiến cô chú ý. Là Jake đang chạy về phía chiếc xe. Đuôi áo sơ mi của anh đã được gỡ ra, tóc anh dựng lên một bên đầu, và anh trông như thể đang muốn giết một ai đó. Cô không thể nghe thấy anh đang hét gì. Có lẽ cũng như vậy.

Cô nhấn ga, đi vào khúc cua tiếp theo quá nhanh, và cảm giác được sàn xe ở một trong những đoạn đường. Cô đã đền bù quá mức bằng cách giật tay lái sang phải. Jag đã thay đổi. Trước khi cô có thể đi thẳng, bánh trước đã treo lơ lửng trên một con mương.

Cô tắt máy và đặt tay lên trên vô lăng, chờ đợi Jake và sự tức giận của anh, hoặc Jake và các trò đùa của anh, hoặc Jake và bất cứ vẻ ngoài nào khác mà anh quyết định ném vào giữa họ. Tại sao anh không thể để cô đi? Tại sao cuối cùng họ không thể thoát ra một cách dễ dàng?

Cửa tài xế bật mở, nhưng cô không di chuyển. Hơi thở của anh nghe như đứt quãng như của cô ấy vào đêm ngày 4 tháng 7 sáu tháng trước. Cô đẩy kính râm lên cao hơn trên mũi.

“Em đã không lấy vòng cổ của mình.” Giọng anh cao hơn bình thường. Anh hắng giọng. “Tôi muốn em có chiếc vòng cổ của bạn, Flower.”

Mặt dây buổi sáng rực rỡ chui vào lòng cô. Cô cảm thấy hơi ấm của kim loại từ nơi anh nắm chặt nó trong tay. Cô nhìn thẳng về phía trước qua kính chắn gió. “Cảm ơn anh.”

“Tôi-tôi đã làm nó đặc biệt cho em.” Anh lại hăng giọng. “Chàng trai này, tôi biết. Tôi đã phác hoạ cậu ấy.”

“Thật đẹp.” Cô nói một cách lịch sự, như thể cô vừa nhận được nó. Tuy nhiên, cô sẽ không nhìn anh.

Bàn chân anh di chuyển trên sỏi. “Tôi không muốn em đi, Flower. Tất cả những thứ đó đem qua...” Giọng anh khàn khàn, như thể anh đang bị cảm lạnh. “Tôi xin lỗi.”

Cô sẽ không khóc, nhưng nỗ lực đã khiến cô phải trả giá, và những lời nói của cô như tan nát cõi lòng. “Em không thể-em không thể chịu thêm được nữa. Hãy để em đi.”

Anh thở gấp gấp. “Anh đã làm những gì em nói. Anh đã đọc sách. Em... Em đã đúng. Anh-Anh đã bị nhốt trong chính mình quá lâu. Sợ hãi. Nhưng khi anh đến với em bên hồ bơi vào tối qua... Đột nhiên, anh biết rằng mình còn sợ mất em hơn rất nhiều so với bất cứ điều gì đã xảy ra cách đây mười lăm năm.”

Cuối cùng, cô cũng quay lại nhìn anh, nhưng anh không nhìn vào mắt cô. Cô tháo kính râm ra và nghe anh hăng giọng một lần nữa và chợt nhận ra, anh đang khóc.

“Jake?”

“Đừng nhìn anh.”

Cô quay đi, nhưng sau đó, tay anh đặt trên tay cô, và anh kéo cô ra khỏi xe. Anh siết chặt cô vào ngực mình đến mức cô gần như không thở được. “Đừng rời xa anh.” Anh nhe răng không nói nên lời. “Anh đã cô đơn quá lâu... suốt cuộc đời. Đừng rời xa anh nữa. Chúa ơi, con yêu Người nhiều lắm. Xin em, Flower.”

Cô cảm thấy anh đang vỡ vụn. Tất cả các lớp bảo vệ mà anh xây dựng xung quanh mình đã bị phá vỡ. Cuối cùng, cô đã có được những gì cô ấy muốn-Jake Koranda với cảm xúc của anh đã được lộ xác. Jake để cô thấy những gì anh chưa từng cho ai khác thấy. Và nó khiến trái tim cô tan nát.

Cô dùng miệng che đi những giọt nước mắt của anh, nuốt chửng, khiến chúng biến mất. Cô cố gắng chữa lành cho anh bằng những đụn chạm của mình. Cô muốn làm cho anh trở lại hoàn toàn, toàn bộ như cô. “Không sao đâu, chàng cao bồi,” cô thì thầm.

“Ồn rồi. Em yêu anh. Đừng đóng cửa với em nữa. Em có thể chịu bất cứ thứ gì ngoài điều đó.”

Anh nhìn xuống cô, đôi mắt anh đỏ hoe, tất cả những gì tự mãn đều bị lột sạch. “Thế còn em? Em định đóng kín với anh trong bao lâu? Khi nào mới cho anh vào?”

“Em không biết anh là gì...” Cô dừng lại và áp má mình vào hàm anh. Những màn hút thuốc của anh cũng không khác gì của cô. Trong suốt cuộc đời mình, cô đã cố gắng tìm kiếm giá trị cá nhân của mình qua ý kiến của những người khác - các nữ tu tại trường dòng, Belinda, Alexi. Và bây giờ thì đó là việc của cô. Đúng, cô muốn đại lý của mình thành công, nhưng nếu thất bại, cô sẽ không phải là một người kém cỏi nữa. Không có gì sai với cô cả. Cô cũng là nạn nhân của những quan niệm sai lầm của mình giống như Jake.

Cố gắng cảm thương đứa trẻ mà anh từng là, cô y nói với anh. Có lẽ đã đến lúc cô rút ra lời khuyên của riêng mình và cảm thấy thương xót một chút cho đứa trẻ sợ hãi đã từng là cô.

“Jake?”

Anh thì thầm gì đó vào cổ cô.

“Anh sẽ phải giúp em,” cô nói.

Anh luôn ngón tay vào tóc cô, và họ hôn nhau đủ lâu để mất dấu thời gian. Cuối cùng, khi họ rời nhau ra, anh nói, “Anh yêu em, Flower. Hãy đưa chiếc xe này ra khỏi đây và lái xuống nước. Anh muốn nhìn ra đại dương và ôm em thật gần và kể cho em nghe tất cả những gì anh muốn nói từ lâu. Và anh nghĩ em cũng có một số điều muốn nói với anh.”

Cô đã nghĩ ra tất cả những gì cần nói với anh. Về tu viện và Alexi, về Belinda và Errol Flynn, về những năm tháng đã mất và những tham vọng của cô. Cô liền gật đầu.

Họ đưa xe trở lại đường. Jake lái xe, và khi họ bắt đầu bò chậm rãi xuống đường, anh cầm tay cô và hôn lên đầu ngón tay của cô. Cô mỉm cười, rồi nhẹ nhàng rút ra. Ví của cô có một chiếc nhỏ với một chiếc gương bỏ túi. Cô mở nó ra và bắt đầu xem xét khuôn mặt của mình. Những gì cô nhìn thấy thật đáng lo và đáng ngại, nhưng cô đã không quay đi như cách cô đã làm trong nhiều năm. Thay vào đó, cô nhìn chằm chằm vào hình ảnh phản chiếu của mình và cố gắng tiếp nhận các đặc điểm của cô bằng trái tim thay vì bộ não.

Khuôn mặt cô là một phần của chính cô. Nó có thể là quá lớn để phù hợp với định nghĩa cá nhân của cô về vẻ đẹp, nhưng cô nhìn thấy sự thông minh trong phản chiếu, sự nhạy cảm trong đôi mắt và sự hài hước trong khuôn miệng rộng của cô. Đó là một khuôn mặt đẹp. Cân bằng tốt. Nó thuộc về cô, và điều đó khiến nó trở nên tốt đẹp. “Jake?”

“Hmmm?”

“Em thực sự xinh đẹp, phải không?”

Anh nhìn cô và cười toét miệng, một câu đùa đã sẵn sàng buột khỏi miệng anh. Nhưng sau đó, anh nhìn thấy biểu hiện của cô, và nụ cười của anh biến mất. “Anh nghĩ em là người phụ nữ xinh đẹp nhất mà anh từng thấy,” anh nói đơn giản.

Cô thở dài và trở lại chỗ ngồi, nụ cười mãn nguyện trên khuôn mặt.

Người lái mô tô đã đợi cho đến khi chiếc Jag biến mất quanh khúc cua trước khi anh ta lao ra từ phía sau bụi cây. Anh ta nâng mũ bảo hiểm lên, lên đường. Sau đó, anh ta đi lên con đường hằn lún đến ngôi nhà treo.

Chương 27

Họ quay trở lại một giờ sau đó, rùng mình vì lạnh sau chuyến đi bộ dọc theo đại dương đầy nua hôn. Jake đốt lửa và đặt một chiếc khăn trải giường trước mặt nó. Họ cởi quần áo cho nhau rồi làm tình chậm rãi và dịu dàng. Anh đã gắn kết với cô. Cô ấy, anh ấy. Tóc cô trôi xung quanh cả hai người.

Chương 27

Sau đó, họ đốt bản thảo của anh một cách kiểu cách, và khi hết trang này đến trang khác bốc cháy, Jake dường như trẻ ra. “Anh nghĩ anh có thể quên nó bây giờ.”

Cô tựa đầu vào vai trần của anh. “Đừng quên. Quá khứ của anh sẽ luôn là một phần của anh, và anh không có gì phải xấu hổ.”

Anh nhặt que còi lên và đẩy một trang giấy rời vào trong ngọn lửa, nhưng anh không nói gì, và cô cũng không đẩy anh. Anh cần thời gian. Bây giờ, anh có thể nói chuyện với cô về những gì đã xảy ra là đủ rồi.

Cô gọi về văn phòng và nói với David cô cần nghỉ vài ngày. “Đó là khoảng thời gian cô đi nghỉ,” anh ấy nói.

Cô và Jake đóng cửa thế giới. Niềm hạnh phúc của họ như óng ánh, và cuộc làm tình dịu dàng, say đắm của họ khiến cả hai tràn ngập cảm giác kinh ngạc.

Vào buổi sáng thứ ba của họ, cô đang nằm trên giường, chỉ mặc một chiếc áo phông khi anh bước ra từ phòng tắm với một chiếc khăn tắm. Cô nhích người dựa vào đầu giường bằng da lộn. “Hãy đi cưới ngựa.”

“Không có nơi nào tốt để cưới ở quanh đây cả.”

“Ý em là gì? Có một chuồng ngựa cách đây không quá ba dặm. Chúng ta đã vượt qua nó ngày hôm qua khi chúng ta lái xe. Anh đã không cưới ngựa trong nhiều tháng rồi.”

Anh chọn một chiếc quần jean và dường như đang kiểm tra nó để tìm các nếp gấp, điều mà cô chưa bao giờ biết anh quan tâm đến một thứ. “Tại sao anh không đi một mình? Em cần bắt kịp một số công việc. Hơn nữa, em phải đi xe suốt. Đó sẽ là kỳ nghỉ của người lái xe buýt.”

“Sẽ không vui nếu không có em.”

“Anh là người đã chỉ ra rằng chúng ta phải làm quen với sự ngăn cách”. Anh vấp phải đôi giày thể thao của cô.

Cô nhìn anh kỹ hơn. Anh bồn chồn, và một sự nghi ngờ thái quá ập đến với cô. “Anh đã mấy lần đến miền Tây?”

“Anh không biết.”

“Đoán đi nào.”

“Năm... Sáu. Anh không rõ.” Dường như anh đột ngột nảy sinh sự miễn cưỡng khi thả chiếc khăn tắm của mình xuống trước mặt cô. Giật chiếc quần jean của mình, anh mang chúng trở lại phòng tắm.

“Còn... bảy thì sao?” cô hỏi một cách rạng rỡ.

“À, có thể. Ồ, Anh đoán điều đó là đúng.” Cô nghe thấy tiếng anh vịn vòi nước và sau đó là tiếng bàn chải đánh răng ồn ào. Cuối cùng thì anh cũng xuất hiện trở lại với bộ ngực trần, chiếc quần jean vẫn chưa được kéo khóa, một ít kem đánh răng ở khóe miệng.

Cô nở một nụ cười lịch sự nhất của mình. “Bảy lần đến miền Tây, anh đã nói đúng không?”

Anh lần mò với khóa kéo của mình. “Uh-huh.”

“Rất nhiều thời gian trên yên ngựa.”

“Khóa kéo bị kẹt.”

Cô trầm ngâm gật đầu. “Rất nhiều thời gian yên ngựa.”

“Anh nghĩ rằng nó đã bị hỏng.”

“Vậy nói với em? Có phải anh luôn sợ ngựa không, hay là chuyện gần đây?”

Đầu anh giật lên. “Ừ chắc chắn. Đúng vậy.”

Cô không nói một lời nào. Cô chỉ cười.

“Anh? Sợ ngựa à?”

Không phải là một từ.

Một cú giật nữa trên dây kéo. “Rất nhiều điều em biết.”

Anh quyết tâm moi ruột nó ra. Anh thậm chí còn chế ngự được một lời chế nhạo hiếu chiến một cách thích hợp. Nụ cười của cô ấy chuyển từ ngọt ngào sang ngọt ngào. Cuối cùng, anh cũng gục đầu xuống. “Anh không chính xác nói rằng anh sợ,” anh lẩm bẩm.

“Chính xác thì anh sẽ nói gì?” cô thủ thỉ.

“Chúng ta không hợp nhau, đó là tất cả.”

Cô bật ra một tràng cười sảng khoái và ngã xuống giường. “Anh sợ ngựa! Bird Dog sợ ngựa! Anh sẽ phải làm nô lệ của em mãi mãi. Em có thể tổng tiền anh bằng điều này trong suốt phần đời

còn lại của anh. Kỳ lung, bữa ăn nấu tại nhà, tình dục cuồng nhiệt...”

Nhìn anh bị đau. “Anh thích các chú chó.”

“Anh có biết?”

“Những con lớn cũng vậy.”

“Có thật không?”

“Rotweillers. Giống chó chăn cừu. Bull lớn. Con chó càng lớn, anh càng thích.”

“Em rất ấn tượng.”

“Em đúng thật chết tiệt.”

“Rất ấn tượng. Em bắt đầu nghĩ rằng anh giống một anh chàng Chihuahua hơn.”

“Em điên à? Giống đó cần.”

Cô bật cười và nhào vào vòng tay anh.

Vào ngày cuối cùng của họ, cô nằm gục đầu trong lòng anh và nghĩ về việc ngày mai, cô không muốn bay về nhà một mình như thế nào, nhưng Jake cần phải ở lại California vài tuần để lo mọi công việc của anh đã bỏ bê trong khi anh viết sách của mình.

Anh dùng cọ vẽ lên một lọn tóc của cô. “Anh đang nghĩ...” Anh kéo lọn tóc quấn lên trên môi cô. “Còn-em nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra...” Anh vẽ xương gò má của cô. “Điều gì sẽ xảy ra nếu chúng ta... kết hôn?”

Một niềm vui tràn ngập trong cô. Cô ngẩng đầu lên. “Có thật không?”

“Tại sao không?”

Bong bóng niềm vui của cô trượt sang một bên chỉ đủ để lộ ra một ánh sáng cảnh báo nhỏ màu vàng. “Em nghĩ - em nghĩ nó quá nhanh.”

“Chúng ta đã biết nhau được bảy năm. Đó không phải là nhanh.”

“Nhưng chúng ta đã không ở bên nhau trong bảy năm. Không ai trong chúng ta có thể chịu thất bại ở điều này. Chúng ta dễ bị bầm tím. Và chúng ta phải hoàn toàn chắc chắn.”

“Anh không thể chắc chắn hơn.”

Cô cũng không thể. Đồng thời... “Chúng ta hãy cho bản thân một cơ hội để xem cách chúng ta xử lý sự tách biệt khi có hai sự nghiệp - cách chúng ta đối phó với những khó khăn sắp xảy ra.”

“Anh nghĩ phụ nữ phải lãng mạn. Điều gì đã xảy ra với sự thôi thúc và đam mê?”

“Họ đang mở cửa Vegas cho Wayne Newton.”

“Em có một cái miệng thông minh.” Anh hạ mình xuống cô và bắt đầu nhăm nháp môi dưới của cô. “Hãy làm điều gì đó với nó.”

Miệng anh di chuyển đến ngực cô, và cô tự nhủ mình đã đúng khi không lấy anh. Cả hai đều đã nhận được những thông tin chi tiết quan trọng về bản thân vào cuối tuần này và họ cần thời gian để điều chỉnh.

Nhưng có một lý do khác. Một số phần nhỏ trong cô vẫn không hoàn toàn tin tưởng Jake và cô không thể xử lý thêm một lần bị bỏ rơi nữa.

Những nụ hôn của anh hạ xuống thấp hơn, các giác quan của cô bùng cháy, và thế giới xung quanh mờ dần.

Thành công nối tiếp thành công, và bây giờ, điều đó không còn quan trọng nữa, mọi thứ cô chạm vào dường như đều biến thành vàng. Cô đã thương lượng lại hợp đồng với Olivia Creighton’s Dragon’s Bay, sau đó, ký hợp đồng với một trong những diễn viên hứa hẹn nhất trong làn sóng diễn viên mới của Hollywood. Bộ phim của Kissy đang đạt thành công rực rỡ ở Luân Đôn, album của Rough Harbour đang được phát sóng báo hiệu một cú hích lớn và các đơn đặt hàng thiết kế của Michel đã đổ về. Khi làm cứng chiếc bánh, một buổi chiều, cô trở về từ một bữa ăn trưa với công việc và thấy một bức thư trên bàn làm việc của cô, mẫu chốt của nó là:

ĐI TRÓN VÀO ĐẦU TRƯA MAI DỪNG ĐIỆN THOẠI SAU TUẦN TRẮNG MẶT DỪNG CHARLIE VỪA NÓI TÔI ANH ẤY THỰC SỰ GIÀU THẾ NÀO KHÔNG DỪNG YÊU SỰ VĨ ĐẠI

Fleur cười và dựa lưng vào ghế. Quả thực là không yêu thích sự vĩ đại.

Jake đã bay ra khỏi L.A. trong một ngày cuối tuần dài với tình dục, cuộc trò chuyện và tiếng cười, nhưng anh đã quay trở lại để thực hiện một số hành vi quá khích. Cô nói chuyện với anh hai hoặc ba lần một ngày, đôi khi nhiều hơn. Anh gọi ngay khi thức dậy vào buổi sáng, và cô gọi trước khi cô đi ngủ vào buổi tối. “Điều này tốt,” cô nói. “Vì chúng ta không thể chạm vào nhau, chúng ta đang học cách quan hệ ở cấp độ não hơn.”

Câu trả lời của anh là Koranda điển hình. “Cắt cái chuyện tào lao và cho anh biết em đang mặc quần lót màu gì.”

Vào một buổi tối thứ Sáu vào cuối tháng Hai, cô trở về từ bữa tiệc tân gia mà Michel và Damon đã tổ chức để ăn mừng khi chuyển đến hợp tác xã mới của họ. Ngay khi cô vừa bước vào, điện thoại đổ chuông. Cô mỉm cười và nhặt nó lên. “Em đã nói rằng em sẽ gọi cho anh, chàng người yêu.”

“Fleur? Ôi Chúa, con yêu, con phải giúp mẹ! Làm ơn đi cưng- ”

Những ngón tay cô siết chặt ống nghe. “Belinda?”

“Đừng để ông ấy làm điều này! Mẹ biết con ghét mẹ, nhưng làm ơn, đừng để ông ta trốn tránh chuyện này.”

“Mẹ ở đâu?”

“Ở Paris. Mẹ-mẹ nghĩ rằng mẹ đã thoát khỏi ông ta. Đáng lẽ mẹ phải biết...” Lời nói của bà ấy trở nên nghẹt thở, và bà ấy bắt đầu nức nở.

Fleur nhắm mắt lại. “Hãy cho con biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Ông ta đã cử hai tay sai của mình đến New York theo mẹ. Họ đã đợi trong căn hộ của mẹ khi mẹ về nhà ngày hôm qua, và họ bắt mẹ phải đi cùng họ. Họ sẽ đưa mẹ đến Thụy Sĩ. Ông ấy sẽ nhốt mẹ, con yêu. Bởi vì mẹ đã tránh xa con ở New York. Ông ta đã đe dọa mẹ trong nhiều năm, và bây giờ, ông ta sẽ- ”

Có một cú nhấp chuột đột ngột và đường truyền bị ngắt.

Fleur thả mình trên thành giường, ống nghe vẫn được siết chặt trong tay cô. Cô không nợ mẹ cô bất cứ thứ gì. Belinda là người đã chọn kết hôn với Alexi. Bà ấy đã quá gắn bó với ánh đèn sân khấu mà thế giới của ông ấy lại bao phủ lên bà ấy để rồi phải ly hôn, và bất cứ điều gì đang xảy ra với bà ấy bây giờ là lỗi của chính bà.

Ngoại trừ-Belinda là mẹ của cô.

Cô đặt máy điện thoại trở lại giá đỡ và buộc bản thân kiểm tra mối quan hệ mà cô đã tránh để ý bấy lâu nay. Những ký ức về quãng thời gian họ bên nhau trôi qua trước mắt cô như những trang thảo của Jake, và cô đã tận mắt chứng kiến những điều mà trước đây cô chưa thể nhìn thấy. Cô nhìn thấy mẹ mình - một người phụ nữ yếu đuối, phù phiếm, người muốn điều tốt nhất từ cuộc sống nhưng lại không có khả năng hay sức mạnh của bản lĩnh để tự mình đạt được điều đó. Và rồi cô nhìn thấy tình yêu của mẹ mình - ích kỷ, vụ lợi, bị ràng buộc bởi những điều kiện và sự sai khiến -

nhưng dù sao cũng là tình yêu. Yêu chân thành đến nỗi Belinda không bao giờ có thể hiểu được Fleur có thể nghĩ ngò điều đó như thế nào.

Cô đã đặt mình trên một chuyến bay sáng mai đến Paris. Còn quá sớm để gọi cho Jake, vì vậy, cô đã để lại một mảnh giấy nhắn trên bàn của Riata nói rằng hãy cho anh ấy biết rằng cô có một số công việc khẩn cấp ngoài thị trấn và đừng lo lắng nếu cô không gọi cho anh trong vài ngày. Cô không muốn Jake hoặc Michel phát hiện ra nơi cô sẽ đến. Điều cuối cùng cô cần là để Jake xuất hiện ở Paris với một cặp súng lục Colt và một cây roi da bò. Và Michel đã phải chịu đựng từ sự thờ ơ của Belinda.

Khi rời khỏi nhà, trong đầu cô nảy ra nhiều kịch bản khác nhau, mỗi kịch bản đều xấu hơn kịch bản trước. Belinda có thể nghĩ đây chỉ là vì bà ấy, nhưng Fleur biết rõ hơn. Alexi đang sử dụng Belinda làm môi nhử bằng con người để đưa con gái của mình trở lại với ông ta.

Ngôi nhà trên đường Bienfaisance xám xịt và im lặng trong hoàng hôn mùa đông Paris. Nó trông không thân thiện như Fleur nhớ, và khi cô nhìn ra cửa sổ chiếc xe limousine mà cô đã bắt từ khách sạn của mình, cô nghĩ về lần đầu tiên cô nhìn thấy ngôi nhà. Ngày đó, cô đã sợ hãi đến mức sợ gặp cha, nóng lòng gặp mẹ, lo lắng rằng mình đã ăn mặc sai. Ít nhất là lúc này, cô không phải bận tâm về quần áo của mình.

Bên dưới áo choàng buổi tối bằng sa tanh và nhung, cô mặc chiếc váy cuối cùng mà Michel đã thiết kế cho cô, một chiếc váy bằng nhung rườy với tay áo bó sát và vạt áo xẻ sâu được thêu ở mép một chùm hạt nhỏ màu đỏ tía. Chiếc váy có đường viền không đồng đều đã trở thành thương hiệu của Michel, một bên cao đến đầu gối, mặt kia dài đến giữa bắp chân, với cườm nhân mạng đường chéo. Cô đã búi tóc lên cho buổi tối, sắp xếp nó một cách cầu kỳ hơn bình thường và thêm đôi bông tai bằng ngọc hồng lựu nhấp nháy qua những sợi tua rua xòe ra trên tai. Ở tuổi mười sáu, cô có thể nghĩ thật khôn ngoan khi xuất hiện trước cửa nhà Alexi trong trang phục giản dị, nhưng ở tuổi hai mươi sáu, cô đã biết khác.

Một thanh niên mặc bộ đồ ba mảnh mở cửa. Một trong những tay sai mà Belinda đã nhắc đến chăng? Anh ta trông giống như một

gã thợ săn vừa tình cờ có bằng của Trường Kinh doanh Harvard.
“Cha của cô đang đợi cô.”

Tôi sẽ chỉ cá là ông ấy đã. Cô đưa chiếc áo choàng của mình.
“Tôi muốn gặp mẹ tôi.”

“Xin đi đường này.”

Cô theo anh ta vào phòng khách trước. Căn phòng lạnh lẽo và trống rỗng, vật trang trí duy nhất của nó là một bó hoa hồng trắng đang thối trên lò sưởi như một bình xịt trong đám tang. Cô rùng mình.

“Bữa tối sẽ sẵn sàng trong giây lát,” người hầu nói. “Cô có muốn uống một ly trước không? Có lẽ là một ít rượu sâm banh?”

“Tôi muốn gặp mẹ tôi.”

Anh quay lại như thể cô đã không nói và biến mất trên hành lang. Cô ôm mình trước cái lạnh như nhào của căn phòng. Những chiếc đèn treo tường đổ bóng kỳ cục lên những bức bích họa trên nhà ghê rợn.

Đủ rồi. Chỉ vì người hầu đã đóng cửa để niêm phong cô không có nghĩa là cô phải ở lại đây. Gót giày của cô chạm vào viên đá khi cô trượt ra ngoài hành lang. Ngẩng cao đầu trước những đôi mắt vô hình, cô bước qua những tấm thảm Gobelin vô giá trên đường tới cầu thang lớn. Khi cô lên đến đỉnh, một người hầu khác với mái tóc gọn gàng và bộ đồ sẫm màu bước ra để chặn cô đi xa hơn. “Cô đã lạc đường, thưa cô.”

Đó là một tuyên bố, không phải một câu hỏi và cô biết mình đã mắc sai lầm đầu tiên. Anh ta sẽ không để cô vượt qua, và cô không thể chịu thất bại sớm khi cô cần dành toàn bộ sức lực cho trận chiến với Alexi. Cô đã cắt lỗ. “Đã quá lâu kể từ khi tôi ở đây, tôi đã quên mất ngôi nhà rộng lớn như thế nào.” Cô lui vào phòng làm việc, nơi người hầu đầu tiên đã đợi để dẫn cô vào phòng ăn.

Một bình xịt khác của hoa hồng trắng và một khung cảnh bằng sành sứ duy nhất tô điểm cho bàn tiệc dài bằng gỗ gụ. Alexi đã phát động một cuộc chiến căng thẳng, cẩn thận sắp xếp mọi thứ để khiến cô cảm thấy bất lực. Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ kim cương mà Jake đã gửi cho cô và giả vờ ngáp một cái. “Tôi hy vọng tối nay thức ăn ngon. Tôi đói.”

Sự ngạc nhiên thoáng qua trên khuôn mặt anh ta trước khi gạt đầu và cáo lỗi. Những người đàn ông với bộ đồ sẫm màu và phong

thái lịch sự này là ai? Và Belinda đã ở đâu? Đối với vấn đề đó, Alexi đã ở đâu?

Một bộ đồng phục xuất hiện để tham dự với cô. Cô ngồi một mình trong chiếc áo choàng nhung màu rượu ở cuối chiếc bàn rộng lớn, lấp lánh, vòng hoa và chuỗi hạt lấp lánh dưới ánh nến, và tập trung ăn bữa tối với vẻ ngoài thích thú. Cô thậm chí còn yêu cầu sự giúp đỡ nhỏ thứ hai của món súp hạt dẻ. Cuối cùng, cô gọi một tách trà và một chai rượu mạnh. Alexi có thể quyết định cách ông ấy chơi phần của mình trong trò chơi của họ. Cô sẽ xác định cách chơi của cô.

Người hầu xuất hiện một lần nữa trong khi cô ấy đùa giỡn với rượu mạnh. “Nếu quý cô vui lòng đi cùng tôi...”

Cô nhấp một ngụm nữa, sau đó nhúng tay vào ví nhỏ và lấy son môi. Người hầu đã cho biết sự thiếu kiên nhẫn của anh ta. “Cha của cô đang đợi.”

“Tôi đến đây để gặp mẹ tôi.” Cô mở nắp bóp. “Tôi không có việc gì với ông Savagar cho đến sau khi tôi nói chuyện với bà ấy. Nếu ông ấy không cho phép điều đó, tôi sẽ rời đi ngay lập tức.”

Người hầu đã không lường trước được điều này. Anh ngáp ngừng rồi gạt đầu. “Rất tốt, tôi sẽ đưa cô đến với bà ấy.”

“Tôi sẽ tìm ra cách của riêng mình.” Cô trả lại chiếc túi nhỏ ví, lướt qua anh ta vào hành lang và đi lên cầu thang lớn. Người đàn ông mà cô đã gặp trước đó xuất hiện trên cùng, nhưng lần này, anh ta không cố gắng để ngăn cô lại, và cô bước qua anh ta như thể anh ta vô hình.

Đã gần bảy năm trôi qua kể từ lần cuối cùng cô ở trong ngôi nhà trên đường Bienfaisance, nhưng không có gì thay đổi. Những tấm thảm Ba Tư vẫn cản bước chân cô, và những Madonnas thế kỷ mười lăm tiếp tục đảo mắt lên trời từ những khung mạ vàng của họ. Trong ngôi nhà này, thời gian được tính bằng hàng thế kỷ, trong khi hàng chục năm trôi qua không hề được chú ý.

Khi đi trên những hành lang sang trọng, vắng lặng, cô nghĩ đến ngôi nhà mà cô muốn chia sẻ với Jake-một ngôi nhà to, xiêu vẹo, với những cánh cửa bị đập mạnh và ván sàn kêu cọt két và lan can trẻ em có thể trượt xuống. Một ngôi nhà đo thời gian trong nhiều thập kỷ ồn ào. Jake là cha của những đứa con của cô... những đứa con của họ. Không giống như Alexi, Jake sẽ hét vào mặt họ khi anh

nổi điên. Anh cũng sẽ ôm họ và hôn họ và chiến đấu với cả thế giới nếu cần thiết để giữ họ an toàn.

Tại sao cô lại do dự? Kết hôn với anh là điều cô mong muốn hơn tất cả. Nếu điều đó có nghĩa là cô phải chấp nhận cả hai mặt của anh - thì giờ cô đã khôn ngoan trước những thủ đoạn của anh, và anh sẽ không thấy dễ dàng để nhốt cô khi có điều gì đó làm phiền anh. Anh cũng không chính xác nhận được một món hời. Cô sẽ không từ bỏ sự nghiệp của mình và không điều gì có thể khiến cô có hứng thú thực sự với công việc nội trợ. Bên cạnh đó, anh không phải là người duy nhất giỏi trong việc ngăn cản mọi người.

Trong cái lạnh lẽo như băng của ngôi nhà, những nghi ngờ của cô tan biến. Không có người đàn ông nào khác trên trái đất mà cô tin tưởng để làm cha của những đứa con của mình, và cô sẽ gọi cho anh vào đêm đó và nói với anh như vậy.

Cô đã đến phòng của Belinda, vì vậy, cô đã rút những suy nghĩ của mình ra khỏi tương lai để đối phó với hiện tại. Một lúc sau khi cô gõ cửa, cô mới nghe thấy tiếng chuyển động. Cánh cửa mở ra, và khuôn mặt của Belinda nhìn qua khe cửa. “Con ư?” Giọng cô run lên như thể cô đã không sử dụng nó một thời gian. “Đó có thật sự là con không? Mẹ— mẹ là một mớ hỗn độn, con yêu. Mẹ không nghĩ...” Những ngón tay bà ấy run lên như một con chim bị giam cầm khi bàn tay bà ấy chạm vào má cô.

“Mẹ không nghĩ rằng con sẽ đến.”

Belinda gạt một lọn tóc xù xì lụp sụp trên mắt bà sang một bên. “Mẹ-mẹ không muốn tin tưởng vào nó. Mẹ biết mẹ không nên hỏi con.”

“Mẹ có cho con vào không?”

“Ồ... Ừ. Đúng.” Bà ấy tránh đường. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng, Fleur nhận thấy rằng mẹ cô có mùi giống như mùi thuốc lá cũ thay vì mùi của Shalimar. Cô nhớ đến con chim thiên đường tươi sáng, người đã từng đến nhà dòng mang theo một hương thơm rất ngọt ngào, nó ngay lập tức xua đi mùi ẩm mốc của những thói quen mòn mỏi và những lời cầu nguyện đã mất.

Lớp trang điểm của Belinda đã mờ, chỉ để lại một vệt bóng dầu màu xanh lam nơi nếp mí của bà. Khuôn mặt của bà ấy quá nhợt nhạt để tiếp với lớp lụa nghệ tây của chiếc áo choàng Trung Quốc nhàu nhĩ của bà ấy. Fleur nhận thấy một vết bẩn trên vạt áo, và túi

trước chảy xệ trông như thể nó đã bị buộc phải đựng quá nhiều bật lửa. Bàn tay của Belinda lại một lần nữa chạm vào má cô. “Để mẹ đi rửa mặt. Mẹ luôn thích làm đẹp cho con. Con luôn nghĩ rằng mẹ rất xinh đẹp.”

Fleur bắt được tay của mẹ cô. Nó nhỏ như của một đứa trẻ. “Ngồi xuống và nói cho con biết chuyện gì đã xảy ra.”

Belinda làm theo lời cô, một đứa trẻ ngoan ngoãn cúi đầu trước một thế lực mạnh hơn. Bà ấy châm một điếu thuốc và bằng giọng nói khó thở của một phụ nữ trẻ, bà ấy nói với Fleur về những lời đe dọa của Alexi khi định đưa bà vào một viện điều dưỡng. “Mẹ đã không uống rượu, con yêu. Ông ấy biết điều đó, nhưng ông ấy sử dụng quá khứ như một thanh gươm trên đầu mẹ để đe dọa mẹ bất cứ khi nào mẹ làm ông ấy buồn.” Bà ấy thổi một làn khói. “Ông ấy không thích những gì đã xảy ra khi mẹ đến New York. Ông ấy nghĩ rằng mẹ sẽ cố gắng nhiều hơn để ở bên con. Ông ấy mong mẹ làm con xấu hổ, nhưng tất cả những gì mẹ làm lại khiến ông ấy xấu hổ.”

“Mẹ đã ngoại tình với Shawn Howell.”

Cô quẹt tàn thuốc của mình vào một cái gạt tàn bằng sứ. “Ông ta bỏ mẹ để lấy một người phụ nữ lớn tuổi hơn, con có biết điều đó không? Thật buồn cười, phải không? Alexi đã đóng tài khoản của mẹ, và người phụ nữ kia thì giàu có.”

“Shawn Howell là một thằng ngu.”

“Anh ấy là một ngôi sao, con yêu. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi anh ấy trở lại.” Cô nhìn Fleur với vẻ trách móc cũ. “Con có thể đã giúp anh ấy, con biết đấy. Bây giờ, con đã là một đại lý lớn, con có thể đã giúp đỡ một người bạn cũ.”

Fleur nhìn thấy sự không hài lòng trong mắt mẹ cô và chờ đợi cảm giác tội lỗi cũ rửa sạch với cô, nhưng nó đã không xảy ra. Thay vào đó, bà phải trải qua sự bức tức của một người mẹ đối mặt với một đứa con phi lý. “Con chắc chắn rằng con có thể giúp anh ấy, nhưng con không muốn. Anh ấy không có bất kỳ tài năng nào và con không thích anh ấy.”

Belinda đặt điếu thuốc vào gạt tàn, và môi bà ấy bĩu ra. “Mẹ không hiểu con chút nào.” Bà lướt qua chiếc váy của Fleur. “Michel đã thiết kế cái đó, phải không? Mẹ chưa bao giờ mơ thấy bé tài năng đến vậy. Mọi người ở New York đều nói về nó.” Đôi mắt bà ấy nheo lại một cách minh oan, và Fleur hiểu rằng cô sắp bị

trừng phạt vì từ chối giúp đỡ Shawn. “Mẹ đến gặp Michel. Thật là một chàng trai đẹp. Nó trông giống mẹ. Mọi người đều nói như vậy.”

Belinda có thực sự nghĩ rằng mình có thể khiến cô y ghen tị không? Fleur thoáng cảm thấy thương hại em trai mình. Michel đã không nói với cô về chuyến thăm, nhưng cô có thể tưởng tượng nó đã đau đớn như thế nào.

“Chúng tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời,” Belinda nói một cách thách thức. “Nó nói với mẹ rằng nó sẽ giới thiệu mẹ với tất cả những người bạn nổi tiếng của nó và thiết kế trang phục cho mẹ.” Fleur có thể nghe thấy tiếng của một đứa trẻ trong lời nói của mẹ cô. “Và chúng tôi sẽ không để con chơi với chúng tôi.”

“Michel là một người đặc biệt.”

Belinda không thể giữ nó lại với nhau lâu hơn, và khuôn mặt bà ấy nhăn lại. Bà cúi người về phía trước trên ghế và luồn các ngón tay vào tóc. “Nó nhìn mẹ như Alexi. Giống như mẹ là một loại côn trùng. Con là người duy nhất từng hiểu mẹ. Tại sao mọi người lại làm mọi thứ khó khăn như vậy đối với mẹ?”

Fleur đã không lãng phí hơi thở của mình khi chỉ ra rằng sự lựa chọn của chính Belinda là điều đã khiến cuộc sống của bà trở nên khó khăn như vậy. “Có lẽ tốt nhất là mẹ nên tránh xa Michel.”

“Nó còn ghét mẹ hơn cả Alexi. Tại sao Alexi lại muốn nhốt mẹ?”

Fleur châm điều thuốc đang cháy âm ỉ của mẹ cô. “Những gì đang xảy ra với Alexi bây giờ không liên quan nhiều đến mẹ. Ông ta đang lợi dụng mẹ để đưa con đến đây. Ông ấy muốn giải quyết các điểm số cũ.”

Đầu của Belinda nhướng lên, và sự nóng giận của bà ấy rơi ra. “Tất nhiên! Mẹ cần phải suy nghĩ về điều đó.” Bà đột ngột đứng dậy. “Con phải rời đi ngay lập tức. Ông ấy nguy hiểm. Đáng lẽ mẹ phải nhận ra... Mẹ không thể để ông ấy làm tổn thương con. Hãy để mẹ suy nghĩ.”

Belinda bắt đầu đi lại trên thảm, một tay vén tóc ra khỏi mặt, tay kia lấy điều thuốc khi cố gắng tìm cách bảo vệ con mình. Fleur khó chịu và xúc động. Lần đầu tiên, cô hiểu vai trò giữa mẹ và con gái có thể trở nên mờ nhạt như thế nào khi chúng lớn lên.

Đến lượt mẹ làm mẹ. Không, mẹ là đứa trẻ. Không, mẹ muốn làm mẹ.

Khi Belinda đi lại trên sàn, cố gắng tìm cách để che chở cho con gái mình, Fleur biết rằng thời gian cô làm đứa bé của Belinda đã vĩnh viễn biến mất. Belinda không còn kiểm soát được cách Fleur nhìn thế giới hay bản thân.

“Con đang ở tại Ritz,” cô nói. “Consẽ trở lại vào buổi sáng, và chúng ta sẽ giải quyết chuyện của ông ấy.” Cô cần đưa Belinda đi cùng, nhưng người hầu và đồng bọn của anh ta sẽ khiến điều đó không thể thực hiện được. Cô phải tìm một cách khác.

Belinda ôm cô thật nhanh và tuyệt vọng. “Đừng quay lại, con yêu. Mẹ đáng lẽ phải nhận ra con là người ông ấy muốn từ lâu. Sẽ ổn thôi. Làm ơn, đừng quay lại.”

Fleur nhìn vào mắt mẹ mình và thấy rằng bà chân thành như thể bà ấy biết mình phải như thế nào. “Con sẽ ổn.”

Cô quay trở lại qua mê cung của hành lang đến cầu thang. Người hầu đã đợi cô phía dưới. Cô nhìn anh ta một cách bình đẳng. “Tôi sẽ gặp ông Savagar ngay bây giờ.”

“Tôi xin lỗi, thưa cô, nhưng cô sẽ phải đợi. Cha của cô vẫn chưa sẵn sàng để gặp cô.” Anh ta chỉ ra chiếc ghế kiểurococo đặt bên ngoài cửa thư viện.

Vì vậy, chiến tranh kéo dài. Cô đợi cho đến khi người làm lễ biến mất, sau đó đi đến phòng khách trước, nơi cô hái một bông hồng trắng nở từ từ lò sưởi và đẩy nó vào chữ V sâu của tấm áo nhung. Nó sáng lấp lánh trên da cô. Cô mang theo hương thơm nặng nề của nó khi quay trở lại hành lang tới cửa thư viện.

Ngay cả qua tấm ván dày, cô vẫn có thể cảm nhận được sự hiện diện của Alexi ở phía bên kia đang giữ lấy cô, bám lấy cô một cách bền bỉ như hương thơm của hoa hồng. Alexi, ác ý và tự tin, đánh dấu những phút trong cuộc chiến căng thẳng của ông ấy. Từ từ, cô xoay núm.

Chỉ có một ngọn đèn mờ được đốt trong căn phòng được trang trí công phu, khiến vùng ngoại vi chìm trong bóng tối. Mặc dù vậy, cô có thể thấy rằng người đàn ông mạnh mẽ mà cô nhớ đã bị thu hẹp lại. Ông ta ngồi sau bàn làm việc, tay phải đặt lên trên, tay trái giấu trong lòng. Ông ta ăn mặc lịch sự như mọi khi - một bộ vest tối màu và một chiếc áo sơ mi có ngôi sao với một chiếc ghim cổ

màu bạch kim ở cổ - nhưng mọi thứ dường như quá lớn. Cô nhìn thấy một khe hở nhỏ ở cổ áo sơ mi, có vẻ lỏng lẻo ở vai, nhưng cô không để mình tin rằng đó là dấu hiệu của sự yếu ớt. Ngay cả trong bóng tối của căn phòng, cô vẫn thấy đôi mắt Nga nheo nheo của ông ta không bỏ sót gì. Chúng lướt qua người cô, nhìn vào khuôn mặt và mái tóc của cô, quét dọc theo chiếc váy của cô, và cuối cùng đến đậu trên bông hoa hồng trắng giữa hai bầu ngực của cô.

“Cô nên là của tôi,” ông ta nói.

Chương 28

“Tôi muốn là của ông,” Fleur đáp, “nhưng ông sẽ không cho phép nó.”

“Cô là một người bán bánh mì. Không được hát.”

Chương 28

“Đúng. Làm sao tôi quên được?” Cô ước gì cô có thể nhìn rõ hơn những đường nét của ông ta, và cô bước lại gần bàn làm việc. “Tất cả dòng máu Flynn Ailen của tôi là quá thiếu văn minh đối với ông, phải không?” Cô hài lòng khi thấy ông cứng đờ. “Tôi hiểu rằng một trong những tổ tiên của ông ta đã bị treo cổ vì tội ăn trộm cừu. Chắc chắn là máu xấu. Sau đó là tất cả những cuộc nhậu nhẹt và vô sỉ.” Cô cố ý dừng lại. “Những cô gái trẻ của ông ấy...”

Bàn tay đặt trên mặt bàn tự cuộn tròn. “Cô thật ngu ngốc khi chơi trò chơi với tôi mà cô không có hy vọng chiến thắng.”

“Vây hãy kết thúc trò chơi. Hãy ngừng khủng bố Belinda.”

“Tôi có ý định cho mẹ cô. Nhốt bà ấy trong một nhà điều dưỡng dành cho những người nghiện rượu không thể chữa khỏi.”

“Điều đó có thể khó khăn khi bà ấy không còn uống rượu nữa.”

Alexi cười khúc khích. “Cô vẫn còn ngây thơ. Không có gì là khó khi một người có tiền và quyền lực.”

Một ngày dài đã trôi qua, và cô có thể cảm thấy sự mệt mỏi của chính mình đang theo đuổi cô. Cô muốn quay trở lại khách sạn, gọi điện cho Jake và cảm thấy cuộc sống bình thường trở lại. “Ông có thực sự nghĩ rằng tôi sẽ ngồi bên cạnh và để ông làm điều đó không? Tôi sẽ hét rất lâu và lớn đến mức cả thế giới sẽ nghe thấy.”

“Tất nhiên rồi. Tôi không biết tại sao Belinda không nhận ra điều đó. Tôi phải bịt miệng cô trước và điều đó sẽ khá bất khả thi nếu không dùng đến các biện pháp man rợ.”

Fleur nghĩ về Jake với những khẩu Colts rực lửa và những nắm đấm sẵn sàng. Jake, người văn minh hơn rất nhiều so với ông già đang ngồi trước mặt cô. Cô lấy một chiếc ghế đối diện ông và ước ông ta bật đèn bàn để cô có thể nhìn rõ hơn biểu cảm của ông ta. “Ông chưa bao giờ có ý định nhốt bà ấy.”

“Ngay từ đầu, cô đã là một đối thủ xứng đáng. Tôi đã mong cô phát hiện ra đám cháy ở tầng hầm, nhưng việc thay những chiếc váy khá thông minh.”

“Khi ông ở xung quanh một con rắn đủ lâu, ông sẽ học được cách bò trong đất. Cho tôi biết những gì ông muốn.”

“Cô đã trưởng thành rất Mỹ làm sao. Cũ và thô tục. Không kiên nhẫn cho sắc thái. Nó phải là ảnh hưởng của những người bạn thô lỗ mà cô giữ để bầu bạn.”

Một cơn ớn lạnh len lõi khắp người cô. Ông ấy đang nói về Kissy? Michel? Hay là Jake...? Tiếng chuông báo động vang lên trong cô. Cô phải giữ mối quan hệ của mình với Jake được giấu kín một cách an toàn, giấu kỹ khỏi những tính toán tàn nhẫn của Alexi. Ông ta chắc chắn biết Jake đã sống trên gác mái của cô. Có lẽ ông ấy còn biết về chuyến đi của cô đến nhà anh ấy. Nhưng ông ấy không có cách nào để biết cô đã yêu anh.

Cô bắt chéo chân và tung đòn phản công. “Tôi hạnh phúc với bạn bè của mình. Đặc biệt là em trai tôi. Ông đã mắc một sai lầm tai hại, ông biết đấy. Michel là một tài năng phi thường, và cậu ấy có một sự nghiệp rực rỡ phía trước. Phải thừa nhận rằng cậu ấy kinh doanh tệ, nhưng tôi rất giỏi kinh doanh và tôi đã đảm bảo rằng tiền của cậu ấy đã được cất giấu một cách an toàn.”

“Một nhà thiết kế váy,” Alexi nói một cách khinh thường. “Làm sao nó có thể ngẩng đầu lên được?”

Cô cười. “Tin tôi đi, với việc cả thành phố đang tán tỉnh cậu ta, cậu ta không gặp khó khăn gì. Thật buồn cười. Cậu ấy rất giống ông. Cách cậu ấy thừa nhận mình, bước đi, cách cư xử của cậu ấy - tất cả đều đến từ ông. Cậu ấy thậm chí còn có thói quen nhìn người mà cậu ấy không thích với đôi mắt nheo lại và lông mày nhướng lên. Thực tế ông có thể thấy người đó co lại. Nó rất đáng sợ. Tất nhiên, cậu ấy cũng có tính nhân văn mà ông thiếu, điều đó khiến cậu ấy trở thành một người mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

“Michel là một thằng ngốc!”

“Và tâm trí ông quá tửm mủn để có thể nhìn xa hơn thế.” Cô nghe thấy hơi thở dồn dập của ông ta và tập trung nhìn thẳng vào ông ta. “Tội nghiệp Alexi. Có lẽ một lúc nào đó, tôi sẽ có thể thương hại ông.”

Ông ta đập mạnh tay xuống bàn. “Cô có cảm thấy hối hận vì những gì mình đã làm không? Có gì xấu hổ vì đã phá hủy một thức uống đẹp tuyệt vời như vậy không?”

“Bugatti là một tác phẩm nghệ thuật và thật đáng buồn khi nó không còn tồn tại nữa. Nhưng đó không thực sự là những gì ông đang hỏi, phải không? Ông muốn biết nếu tôi biết hối lỗi.” Cô ấn các ngón tay vào hạt cườm trên váy. Alexi hơi nghiêng người về phía trước, và cô nghe thấy tiếng cọt két nhẹ của da khi ông ta chuyển trọng lượng của mình. “Chưa bao giờ,” cô nói. “Chưa một lúc nào tôi ân hận.” Các hạt đã cắn vào ngón tay của cô. “Ông tự tuyên bố mình là hoàng đế của vương quốc tư nhân của riêng mình, một người đàn ông thượng tôn pháp luật, giống như những ngôi sao điện ảnh của Belinda. Nhưng không ai ở trên luật lệ của sự đứng đắn, và những người cố gắng đè bẹp người khác nên bị trừng phạt. Những gì ông đã làm với tôi thật kinh khủng, và tôi đã trừng phạt ông. Nó đơn giản như vậy. Ông có thể đe dọa Belinda và tiếp tục cố gắng phá hoại công việc kinh doanh của tôi, nhưng ông sẽ không bao giờ khiến tôi phải hối hận về những gì mình đã làm.”

“Tôi sẽ tiêu diệt cô.”

“Tôi nghĩ rằng tôi đã phát triển quá mạnh cho điều đó, nhưng nếu tôi đã tính toán sai - nếu bằng cách nào đó, ông có thể phá hủy doanh nghiệp của tôi - thì hãy cứ như vậy. Tôi vẫn sẽ không hối hận về những gì tôi đã làm. Ông không có bất kỳ quyền lực nào đối với tôi nữa.”

Chiếc ghế kêu lên khi Alexi ngồi sâu lại. “Tôi đã nói rằng tôi sẽ phá hủy giấc mơ của cô, cô gái à, và đó là những gì tôi định làm. Tỷ số cuối cùng sẽ là đồng đều giữa chúng ta.”

“Ông đang lừa dối. Ông không thể làm gì để làm tổn thương tôi.”

“Tôi không bao giờ lừa dối.” Ông ta lướt một phong bì nhỏ trên bàn. Cô nhìn nó một lúc. Một cơn ớn lạnh lướt qua cô. Cô đưa tay ra đón lấy. “Một vật kỷ niệm,” ông nói.

Cô mở phong bì, và một mảnh kim loại vỡ rơi vào lòng cô. Các chữ in nổi trên đó vẫn còn nhìn thấy được: BUGATTI. Đó là hình bầu dục bằng kim loại màu đỏ ở mặt trước của Royale.

Ông ta đẩy một thứ khác qua bàn làm việc. Trong ánh sáng mờ ảo, phải một lúc sau, cô mới nhìn ra đó là thứ gì. Máu cô đông lại.

“Một giấc mơ cho một giấc mơ, con yêu.”

Đó là một tờ báo lá cải - một tờ báo của Mỹ với ngày tháng năm đó - và tiêu đề đã nhảy ra về phía cô:

KORANDA MỚI ĐỂ LỘ SỰ SUY KIẾT

“Không.” Cô lắc đầu, sẵn sàng làm biến mất những từ ngữ xấu xa, ngay khi mắt cô lướt qua các câu từ.

Diễn viên/nhà biên kịch Jake Koranda, nổi tiếng với vai cao bồi nổi loạn Bird Dog Calibre, bị suy nhược thần kinh khi phục vụ trong Quân đội Hoa Kỳ tại Việt Nam... Fleur Savagar, tác giả văn học và bạn đồng hành gần đây của nam diễn viên, đã tiết lộ trong một thông cáo báo chí hôm nay rằng Koranda đã phải nhập viện vì chấn thương hội chứng căng thẳng...

Theo Savagar, chi tiết về sự suy nhược sẽ được tiết lộ trong cuốn tự truyện mới của nam diễn viên... “Jake đã thành thật về các vấn đề tâm lý và cảm xúc của mình,” Savagar nói, “và tôi chắc chắn công chúng sẽ tôn trọng anh ấy vì sự trung thực đó và nhìn vào trải nghiệm khủng khiếp của anh ấy với lòng trắc ẩn và sự thương hại.”

Fleur không thể đọc tiếp. Có những bức ảnh chụp Jake trong vai Bird Dog, một bức khác trong số hai người đang chạy trong công viên, một phần ba là cô một mình, với một thanh bên có dòng tiêu đề ĐÚA BÉ LẤP LÁNH LỚN GHI DẤU LỚN NHƯ ĐẠI LÝ CHO CÁC NGÔI SAO. Cô đặt tờ báo lá cải lên bàn và từ từ đứng dậy. Huy hiệu Bugatti hình bầu dục nát bướm rơi xuống thảm.

“Tôi đã kiên nhẫn trong bảy năm,” Alexi thì thầm từ phía bên kia bàn làm việc. “Bây giờ tỷ số đã được giải quyết. Bây giờ, cô cũng vậy, đã mất đi những gì cô quan tâm nhất. Đó không phải là giấc mơ thực sự của doanh nghiệp cô, phải không, con yêu?”

Trái tim của cô co lại thành một khối mô nhỏ đông lạnh sẽ không bao giờ đập lại với sự sống. Tất cả thời gian này cô đều nghĩ đó là công ty mà ông ấy đang theo đuổi, nhưng Alexi đã biết rõ hơn. Ngay từ đầu, ông ta đã biết rằng Jake là nguyên sơ đối với cô như thức ăn và nước uống. Jake là giấc mơ.

Nhưng một điều gì đó bên trong cô đã từ chối trao cho Alexi chiến thắng của ông ấy. “Jake sẽ không bao giờ tin vào điều này,” cô nói, giọng cô chỉ hơn một lời thì thầm, nhưng bình tĩnh, bình tĩnh như tâm bão.

“Anh ấy là một người đàn ông quen với sự phản bội của phụ nữ,” Alexi trả lời. “Anh ấy sẽ tin điều đó.”

“Làm thế nào ông có thể làm điều này? Jake và tôi đã cùng nhau phá hủy cuốn sách.”

“Tôi được kể rằng có một người đàn ông với một chiếc máy ảnh đặc biệt đang theo dõi ngôi nhà. Những điều như vậy đã có thể xảy ra trong nhiều năm.”

“Ông đang nói dối. Bản thảo không bao giờ nằm ngoài tầm mắt Jake...” Cô dừng lại. Nó đã được lấy. Buổi sáng mà Jake đã chạy theo cô... Họ đã đi dạo trên bãi biển. “Jake biết tôi sẽ không bao giờ làm bất cứ điều gì như thế này.”

“Anh ấy biết? Anh ấy đã bị phản bội trước đây. Và anh ấy biết doanh nghiệp của cô quan trọng như thế nào đối với cô. Cô đã sử dụng tên của anh ấy trước đây để được công khai. Anh ấy không có lý do gì để tin rằng cô sẽ không tái phạm.”

Mọi lời ông ta nói đều đúng, nhưng cô không thể để ông ta thấy điều đó. “Ông thuaròi,” cô nói. “Ông đã đánh giá thấp Jake, và ông đã đánh giá thấp tôi.” Cô đưa tay ra nhanh - nhanh đến mức anh không thể lường trước được - và chụp ngay chiếc đèn bàn.

Với một câu cảm thán gay gắt, ông ta giật mạnh cánh tay của mình và ném chiếc đèn đập xuống sàn, nơi nó lắcdiên cuồng từ bên này sang bên kia, ném những lưỡi kiếm ánh sáng chuyển động tàn nhẫn lên ôngta. Ôngta che mặt, nhưng ông ta đã quá muộn. Đến lúc đó thì cô đã thấy những gì ông ta muốn giấu.

Nét đờđăn ở bên trái khuôn mặt ông ấy rất tinh tế mà ai đó không biết rõ về ông ấy có thể không nhận ra. Có một nếp da thừa bên dưới mắt ông ta, má ông ta lỏng lẻo, hơi lõm xuống ở khoe miệng. Một người khác mắc chứng bệnh tương tự có thể ít nghĩ về điều đó, nhưng đối với một người đàn ông kiêu hãnh bị ám ảnh bởi sự hoàn hảo, thì dù chỉ một chút khuyết điểm cũng không thể chấp nhận được. Cô hiểu - cô thậm chí còn cảm thấy một tia thương hại - nhưng cô gạt nó sang một bên. “Bây giờthì khuôn mặt của ông xấu xí như linh hồn của ôngvậy.”

“Con khốn! Đồ bẩn thỉu!” Ôngta cố gắng đá vào đèn, nhưng thânbên trái không phản ứng như bên phải của ông ta và ông ta chỉ thành công trong việc đánh bật bóng râm để ánh sáng bập bênh chiếu qua mặt ông ta một cách tàn bạo hơn.

“Ông đã mắc một sai lầm nghiêm trọng,” cô nói. “Jake và tôi yêu nhau theo cách mà ông không bao giờ có thể hiểu được vì ông

không có trái tim. Tất cả những gì ông cảm thấy là cần phải kiểm soát. Nếu ông hiểu về tình yêu và sự tin tưởng, ông sẽ biết rằng mọi kế hoạch và mọi âm mưu của ông đều chẳng có giá trị gì. Jake tin tưởng tôi với cuộc sống của anh ấy, và anh ấy sẽ không bao giờ tin điều này.”

“Không!” ông ta khóc. “Tôi đã đánh bại cô!” Khuôn mặt yếu ớt của ông ta bắt đầu run lên, khi cô nhìn thấy tia nghi ngờ đầu tiên.

“Ông đã thua,” cô trả lời. Và sau đó, cô quay lưng lại với ông ta và rời khỏi thư viện. Cô bước dọc hành lang băng giá đến cửa trước và bước ra đêm tháng Hai trong vắt, lạnh lẽo.

Chiếc xe limousine của cô đã biến mất-Alexi đã định giữ cô ở đây - nhưng cô sẽ không vào nhà. Cô đi xuống đường xechạy về phía cổng dẫn ra đường. Mọi lời cô nói với Alexis đều là dối trá. Ông ấy đã tính toán chính xác. Cô có thể cố gắng giải thích điều đó với Jake. Cô sẽ cố gắng. Anh thậm chí có thể tin rằng Alexis phải chịu trách nhiệm. Nhưng anh vẫn đổ lỗi cho cô. Tiếp xúc là nỗi sợ hãi sâu sắc nhất của Jake và đây là điều mà anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ.

Một giấc mơ cho một giấc mơ. Alexis cuối cùng cũng đập được cô.

Ông ta đứng bên cửa sổ thư viện, những ngón tay phải nắm chặt mép rèm xếp nếp, và nhìn dáng người cao thẳng của cô nhỏ dần khi cô biến mất trên đường xe chạy. Đó là một đêm lạnh giá, và cô không mặc áo khoác, nhưng cô không co ro trong cái lạnh, hoặc ôm lấy vòng tay của mình, hoặc theo bất kỳ cách nào để thừa nhận nhiệt độ. Cô thật tuyệt.

Những nhánh hạt dẻ già trụi lá tạo thành một khungthánh đường trên đầu cô. Ôngta nhớ những cái cây đãtrông như thế nào khi chúng nở hoa và như thế nào - nhiều năm trước - một người phụ nữ khác đã biến mất trong cùng một gócnhìnvào những bông hoa đó. Không người phụ nữ nào xứng đáng với ông ta. Cả hai đều đã phản bội ông ta. Tuy nhiên, ngay cả như vậy, ông ta vẫn yêu họ.

Một cảm giác hoang vắng lớn tràn ngập trong ông ta. Trong bảy năm, ông ta đã bị ám ảnh bởi Fleur, và bây giờ thì nó đã kết thúc. Ôngta không còn biết mình sẽ lấp đầy những ngày thángcủa mình như thế nào. Các trợ lý của ôngta đã được đào tạo bài bản để giải quyết các công việc kinh doanh của ôngta, và sự biến dạng trên

khuôn mặt góm ghieéc khiến ông ta không bao giờ xuất hiện trước công chúng một lần nữa được.

Một cơn đau âm ỉ nhói ở vai trái, và ông ta lấy tay nhào nặn nó. Bước đi của cô thật thẳng thắn và kiêu hãnh, và những đốm lửa nhỏ lấp lánh trên chiếc váy của cô khi những hạt cườm bắt vào đèn. Đứa bé lấp lánh. Cô nhấc cánh tay của mình lên, và một thứ gì đó rơi xuống đất. Ông ta đã ở quá xa để có thể nhìn thấy nó là gì, nhưng, ngay cả như vậy, ông ta vẫn biết. Rõ ràng như thể cô đang đứng cạnh ông ấy, ông ấy biết chính xác những gì cô sẽ vứt bỏ. Một bông hồng trắng.

Chính lúc đó, cơn đau ập đến với ông ấy.

Belinda tìm thấy ông ta trên tầng thư viện cạnh cửa sổ, cơ thể cuộn tròn thành đầu phẩy. “Alexi?” Cô quỳ xuống bên cạnh ông ta, nhẹ nhàng gọi tên ông ta bởi vì tay sai của ông không ở đâu xa, và cô ta không nên ở đây.

“B-Belinda?” Giọng ông ta dày và lè nhè. Cô nhấc đầu ông ấy lên để ôm nó vào trong chiếc áo choàng màu nghệ tây và giật mình kêu lên khi thấy một bên mặt anh nhả lại một cách kỳ cục.

“Ôi, Alexi...” Cô kéo ông ta đến với cô. “Alexi tội nghiệp, thật tội nghiệp của tôi. Chuyện gì đã xảy ra với anh vậy?”

“Giúp tôi. Cứu...” Lời thì thầm đầy đau khổ của ông ta khiến cô kinh hoàng. Cô muốn nói với ông ta rằng đừng nói như vậy ngay trong phút này. Cô cảm thấy một chỗ ẩm ướt trên đùi và thấy nước bọt đã rỉ ra từ khoé miệng anh qua áo choàng của cô. Quá nhiều. Cô muốn chạy trốn. Thay vào đó, cô nghĩ về Fleur.

Miệng ông ta hoạt động để hình thành các từ. “H-Hãy giúp đỡ. Tôi-tôi cần giúp đỡ.”

“Im đi... Tiết kiệm sức lực của anh. Đừng cố nói.”

“Xin vui lòng...”

“Hãy nghỉ đi, anh yêu.” Chiếc áo khoác của ông ta bị hở và một trong những chiếc ve áo đã bị lật xuống dưới. Họ đã kết hôn được hai mươi bảy năm, và cô chưa bao giờ thấy chiếc áo khoác vest của ông ấy bị xộc xệch. Cô chỉnh lại ve áo.

“Giúp-giúp tôi.”

Cô nhìn xuống ông ta. “Đừng cố nói chuyện, anh yêu. Nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ không bỏ rơi ông. Tôi sẽ giữ ông cho đến khi ông không cần tôi nữa.”

Cô có thể thấy nỗi sợ hãi trong mắt ông ấy lúc đó, lúc đầu là tia sáng thích thú. Dần dần nó trở nên mãnh liệt hơn cho đến khi cô biết rằng cuối cùng, ông ấy đã hiểu. Cô vuốt ve mái tóc mỏng của ông ấy bằng những đầu ngón tay run rẩy. “Người yêu tội nghiệp của tôi,” cô nói. “Người yêu tội nghiệp, tội nghiệp của tôi. Tôi yêu anh, anh biết đấy. Anh là người duy nhất từng thực sự hiểu tôi. Giá như anh đừng mang con tôi đi.”

“Đừng— làm thế. Tôi xin cô...” Các cơ ở bên phải của ông ấy căng lên, nhưng ông ấy quá yếu để nhấc được cánh tay của mình lên. Môi ông ấy có hơi xanh, và hơi thở của ông ta trở nên khó nhọc hơn. Cô không muốn anh đau khổ và cô cố nghĩ cách an ủi anh. Cuối cùng, cô mở áo choàng của mình và nâng anh lên ngực trần của cô.

Cuối cùng, anh ta vẫn phát triển. Khi cô nhìn xuống khuôn mặt của người đàn ông đã định hình nên cuộc đời cô, một hàng nước mắt tự cân bằng hoàn hảo trên hàng mi dưới cùng đôi mắt xanh lục bình có một không hai của cô. “Tạm biệt, anh yêu.”

Jake cảm thấy như thể tất cả không khí đã bị đánh bật ra khỏi anh. Một quả bóng rổ vọt qua cánh tay của anh và dội vào khán đài trống, nhưng anh không thể di chuyển. Ngay cả những tiếng ồn ào của trò chơi đang diễn ra sau lưng anh cũng biến mất. Cái lạnh thấm qua chiếc áo ướt đầm mồ hôi vào tận xương tủy, và anh cố gắng thở.

“Jake, Tôi xin lỗi.” Thư ký của anh đứng cùng anh ở bên cạnh sân, sắc mặt tái nhợt, vàng trán hằn lên vẻ lo lắng. “Tôi-tôi biết anh muốn xem nó ngay lập tức. Điện thoại đang đổ chuông ngoài tường. Chúng ta sẽ phải đưa ra một tuyên bố...”

Anh bóp nát tờ báo trong tay và đẩy qua cô. Anh tiến về phía cánh cửa gỗ đầy sẹo. Tiếng thở của anh vang lên từ những bức tường thạch cao nứt mẻ của phòng tập thể dục L.A. khi anh chạy xuống các bậc thang đến phòng thay đồ trống rỗng. Anh xỏ chân vào quần jean bên ngoài quần đùi, nắm lấy áo sơ mi và chạy từ tòa nhà gạch cũ, nơi anh ấy đã chơi bóng rổ suốt mười năm trời. Khi cánh cửa đóng sầm lại sau lưng, anh biết mình sẽ không bao giờ quay lại.

Lốp xe của Jag kêu lên khi anh lao ra khỏi bãi đậu xe trên đường phố. Anh sẽ mua tất cả các tờ báo. Mọi bản sao. Anh sẽ gửi

máy bay đi khắp đất nước đến mọi cửa hàng, mọi sạp báo trong vũ trụ. Anh sẽ mua chúng và đốt chúng và-Một chiếc xe chữa cháy rú lên từ xa. Anh nhớ lại ngày anh trở về nhà và tìm thấy Liz. Sau đó, anh đã có thể chiến đấu. Anh đã đập nắm đấm của mình vào mặt tên khốn đó cho đến khi các khớp ngón tay của anh chảy máu. Anh nhớ lại cảm giác cánh tay của Liz khi cô khuyu gối và nắm chặt chân anh, vòng tay ôm lấy chân anh như một tấm áp phích phim từ A Hatful of Rain. Cô ấy đã khóc và cầu xin anh tha thứ cho cô ấy trong khi tên khốn tội nghiệp đó nằm trên sàn vải sơn với chiếc quần dài quanh mắt cá chân và mũi bị đẩy lệch sang một bên mặt. Khi Liz phản bội anh, anh đã có mục tiêu cho cơn thịnh nộ của mình.

Mồ hôi chảy vào mắt. Anh chớp mắt chonó đi. Anh đã viết cuốn sách cho Fleur, dốc hết ruột gan của mình ra...

Anh nắm chặt tay lái và nếm mùi vị súng trong miệng. Mùi vị của sợ hãi. Sợ kim loại lạnh.

Chương 29

Belinda nhìn chằm chằm vào chiếc vali đang mở trên giường của Fleur như thể bà ấy chưa từng thấy nó. “Con không thể bỏ mẹ bây giờ, con yêu. Mẹ cần con.”

Chương 29

Fleur đấu tranh để giữ các suy nghĩ của mình lại với nhau. Chỉ còn vài giờ nữa thôi, và cô sẽ phải rời xa ngôi nhà này mãi mãi. Chỉ còn vài giờ nữa thôi, và cô có thể tự liếm vết thương của mình ở nơi kín đáo. “Đám tang đã cách đây một tuần,” cô nói, “và mẹ đang làm rất tốt.”

Belinda châm một điều thuốc khác.

Gánh nặng lo liệu với cái chết của Alexi hoàn toàn đổ lên vai Fleur. Một cơn đột quỵ lớn, bác sĩ đã nói. Một trong những trợ lý của Alexi đã tìm thấy ông ta đang nằm trên sàn thư viện cạnh cửa sổ phía trước. Dường như ông ấy đã gục ngã không lâu sau khi cô rời đi, và Fleur không thể không tự hỏi liệu ông ấy có đứng đó nhìn cô khi sự việc xảy ra hay không. Cái chết của ông khiến cô không cảm thấy chiến thắng hay đau buồn, chỉ biết rằng một thế lực mạnh mẽ đã biến mất khỏi cuộc đời cô.

Michel đã không bay tới dự đám tang. “Em không thể làm được,” anh ấy đã nói với cô trong một trong những cuộc điện thoại hàng ngày của họ. “Em biết điều đó là không công bằng với chị, nhưng em không thể giả vờ thương tiếc ông ấy và em không thể xử lý việc Belinda đang nhìn em với đôi mắt khờ khạo khi mọi người biết tên em.”

Fleur quyết định đó là cách tốt nhất. Cô cần tất cả năng lượng của mình để giải quyết các thỏa thuận, và mối quan hệ căng thẳng cộng thêm giữa Michel và Belinda sẽ chỉ khiến mọi thứ trở nên khó khăn hơn.

Belinda thoi một dải khói mỏng. “Coạn biết tất cả những điều vô nghĩa pháp lý này khiến đầu mẹ quay cuồng. Mẹ không thể đối phó được.”

“Mẹ sẽ không cần phải làm vậy. Con đã nói với mẹ rằng David Bennis sẽ làm việc với nhân viên của Alexi. Anh ấy sẽ có thể giải quyết mọi việc từ New York.”

Làm cho các trợ lý của Alexi hiểu rằng họ đang nhận lệnh từ cô là một thử thách nữa mà cô đã phải đối mặt và chiến thắng. Nhưng

cô vẫn phải đối mặt với sự túng thiếu của Belinda và cái cách mà bụng cô cồn cào mỗi khi nhận được một cuộc điện thoại.

“Mẹ muốn con giải quyết công việc của mẹ chứ không phải ai đó xa lạ.” Fleur không trả lời, và miệng Belinda hình thành cái bĩu môi giống như bà ấy đã nói về hướng con gái mình hàng chục lần trong tuần qua khi cô không hiểu. “Mẹ ghét ngôi nhà này. Mẹ không thể qua đêm ở đây.”

“Thì chuyển đến một khách sạn.”

“Mẹ lạnh lắm, Fleur. Con đã trở nên rất lạnh nhạt với mẹ. Và mẹ không thích cách con đóng cửa với mẹ. Tất cả những câu chuyện về Jake ở Việt Nam... Mẹ đã phải đọc về nó trên báo. Mẹ chắc rằng con đã nói chuyện với anh ấy, nhưng con sẽ không nói với mẹ điều gì.”

Fleur đã không nói chuyện với anh. Jake từ chối nhận cuộc gọi của cô. Một cơn đau mới nhói vào tim cô khi cô nhớ đến giọng nói có trọng lượng của thư ký của anh ở đầu dây bên kia. “Tôi xin lỗi, cô Savagar, nhưng tôi không biết anh ấy ở đâu... Không, anh ấy chưa để lại bất kỳ tin nhắn nào cho cô.”

Fleur đã thử với cả ngôi nhà của mình ở California và nơi ở của anh ở New York đều không có kết quả. Cô đã liên lạc lại với thư ký của anh ấy, và lần này, cô đã gặp phải sự thù địch công khai. “Cô chưa làm hại anh ấy đủ sao? Anh ấy đang bị săn đuổi bởi các phóng viên. Tại sao cô không nhận được tin nhắn? Anh ấy không muốn nói chuyện với cô.”

Chuyện đó đã xảy ra cách đây năm ngày, và Fleur đã không có gọi cho anh kể từ đó.

Cô chốt lại vali của mình. “Nếu mẹ không muốn sống ở đây, Belinda, mẹ nên chuyển đi. Mẹ là một người phụ nữ giàu có và mẹ có thể sống ở bất cứ đâu mẹ muốn. Con đã đề nghị đi mua sắm căn hộ với mẹ, nhưng mẹ không chịu.”

“Mẹ đã thay đổi quyết định. Hãy đi vào ngày mai.”

“Quá muộn rồi. Máy bay của con cất cánh lúc 3 giờ sáng.” Nhưng không phải đến New York, như Belinda nghĩ.

“Con yêu!” Belinda nói với một tiếng than, “Mẹ không quen ở một mình.”

Biết mẹ mình, Fleur ngờ việc cô ấy sẽ ở một mình trong một thời gian dài. “Mẹ mạnh mẽ hơn mẹ nghĩ.” Cả hai chúng ta đều

như vậy, cô nghĩ.

Nước mắt dâng đầy trong đôi mắt của Belenda. “Mẹ không thể tin con bỏ rơi chome. Sau tất cả những gì mẹ đã làm cho con.”

Fleur hôn nhanh lên má mẹ. “Mẹ sẽ ổn.”

Trên đường đến sân bay, chiếc xe limousine bị tắc nghẽn giao thông. Fleur quan sát cửa sổ cửa hàng cho đến khi một chiếc xe buýt Cityrama chắn tầm nhìn của cô. Chiếc xe limousine trượt về phía trước thêm ba mươi feet, lắc lư phía trước xe buýt, và cô thấy mình đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Jake trên một bảng quảng cáo Disturbance at Blood River (Rung động với dòng sông máu). Vành mũ phẳng che đi đôi mắt của anh, má anh rúm, và anh có một chiếc răng khểnh nơi khóe miệng. Bird Dog Calibre - một người đàn ông không yếu đuối, một người đàn ông không cần bất cứ ai. Điều gì đã khiến cô nghĩ rằng cuối cùng cô có thể khai hóa được anh?

Cô nhắm mắt lại. Cô có một công việc kinh doanh cần điều hành và cô không thể đi xa được nữa, nhưng cô cần một vài ngày - chỉ vài ngày một mình - trước khi quay trở lại. Cô cần ở một nơi mà không ai có thể tìm thấy cô, một nơi mà cô có thể ngừng dành cả ngày để chờ đợi một cuộc điện thoại sẽ không bao giờ đến. Cô đã chữa lành vết thương lòng trước đây. Cô có thể làm điều đó một lần nữa.

Cô sẽ làm điều đó ở Mykonos.

Ngôi nhà tranh bằng vữa trắng nằm trong một lùm cây ô liu cách một bãi biển hoang vắng không xa. Cô tự thả mình trong ánh nắng mặt trời, sải bước bằng chân trần dọc theo bờ đại dương và tự nhủ thời gian sẽ chữa lành vết thương của mình. Nhưng cô cảm thấy tê liệt và mù màu. Ở Mykonos - nơi mà người da trắng quá trắng làm đau mắt, và màu ngọc lam của biển Aegean sáng đến mức cần xác định lại màu sắc - mọi thứ đã mờ dần thành màu xám. Cô không cảm thấy đói khi quên ăn hay đau khi dẫm phải một tảng đá sắc nhọn. Cô đi dọc theo bờ biển - thấy tóc mình đang bay - nhưng cô không thể cảm thấy làn gió chạm vào da mình, và cô tự hỏi liệu cảm giác tê dại khủng khiếp có bao giờ biến mất.

Ban đêm, những ký ức bị hành hạ khi làm tình với Jake đã đánh thức cô. Môi anh trên ngực cô... cảm giác anh kéo căng cô, đập mạnh... Nếu anh yêu cô như cô yêu anh, thì anh phải biết rằng cô

không bao giờ có thể phản bội anh. Đây là điều mà cô đã sợ từ lâu. Đây là lý do cô gạt anh ra khi anh đề nghị kết hôn. Cô đã không tin tưởng để anh yêu cô đủ nhiều, và cô đã đúng. Anh không yêu cô đủ để có thể đứng vững.

Đến ngày thứ ba, cô biết Mykonos không có phép thuật chữa bệnh. Cô đã bỏ bê công việc kinh doanh của mình quá lâu và cô phải trở về New York. Tuy nhiên, cô vẫn nán lại thêm hai ngày trước khi cô gọi cho David và nói với anh ấy khi nào cô sẽ trở lại.

Cô tê liệt và đau buồn, nhưng ấy không suy sụp.

Khi cô xuống máy bay tại Kennedy, trời bắt đầu có tuyết. Chiếc quần len khiến đùi cô bị ngứa, nơi chúng bong tróc vì ánh nắng mặt trời, và bụng cô nôn nao sau hai giờ hỗn loạn trên Đại Tây Dương. Tuyết khiến việc đi taxi trở nên khó khăn hơn bình thường, và chiếc xe cuối cùng cô tìm thấy có một cái lò sưởi bị hỏng. Mãi sau nửa đêm, cô mới mở chốt cửa và vào phòng khách.

Căn nhà ẩm thấp và gần như lạnh như chiếc taxi. Quảng vali, cô đẩy bộ điều chỉnh nhiệt độ lên rồi xỏ chân vào giày. Vẫn mặc áo khoác, cô bước xuống bếp, đổ đầy một cốc nước và ném hai viên Alka-Seltzer vào. Khi những viên thuốc sủi lặn tẩn, cái lạnh từ nền gạch thấm qua đôi tất của cô. Cô lên giường, vén chăn điện lên, đèn sáng vẫn chưa nhúc nhích. Tuy nhiên, trước tiên, cô sẽ cần tắm dưới vòi hoa sen nóng nhất mà cô có thể chịu được.

Cô đợi cho đến khi vào phòng tắm mới cởi áo khoác và quần áo của mình. Sau khi cột tóc trên đỉnh đầu, cô mở cửa phòng tắm và để nước nóng dội qua người. Trong sáu giờ, cô sẽ cố gắng đứng dậy và chạy trong công viên, bất kể cô có cảm thấy tồi tệ như thế nào. Lần này, cô sẽ không sụp đổ. Cô sẽ trải qua các chuyển động từng ngày một cho đến khi cuối cùng, cơn đau sẽ có thể chịu đựng được.

Khi cô ấy đã lau khô, cô ấy kéo một chiếc váy ngủ sa tanh màu be từ một cái móc bên cạnh vòi hoa sen. Cô ấy quên bật chăn điện nên đã chui vào chiếc áo choàng vừa vặn. Sự thay đổi nhiệt độ từ Mykonos quá lớn. Mặc dù cô ấy vừa mới ra khỏi phòng tắm, nhưng cô ấy đã rất lạnh. Các tấm trải giường sẽ có cảm giác như băng.

Cô đẩy cửa phòng tắm và lần mò buộc dây áo choàng. Kỳ quặc. Cô nghĩ rằng mình đã bật đèn trước khi vào phòng ngủ. Chúa ơi, nó

đã đóng băng. Các cửa sổ rung rinh vì trận bão tuyết bên ngoài. Tại sao lò không quay-Cô hét lên.

“Hãy ở yên vị trí, thưa quý cô và đừng di chuyển.”

Một tiếng thút thít nghẹn lại trong cổ họng cô.

Anh ngồi ở phía xa của căn phòng, chỉ có thể nhìn thấy khuôn mặt của mình trong vệt sáng từ cánh cửa phòng tắm đang mở. Miệng anh hầu như không cử động. “Cô làm những gì tôi nói và sẽ không ai bị thương.”

Cô loạng choạng lùi về phía phòng tắm. Anh nhấc cánh tay lên, và cô thấy mình đang nhìn xuống nòng súng dài, màu bạc. “Như vậy là đủ xa rồi,” anh nói.

Tim cô như nhảy vào cổ họng. “Xin làm ơn...”

“Làm đi.”

Lúc đầu, cô không hiểu anh muốn nói gì. Sau đó, cô nhận ra anh đang nói về chiếc thắt lưng áo choàng của cô. Nhanh chóng, cô làm rơi nó.

“Bây giờ là áo choàng. ”

Cô không di chuyển.

Anh nâng súng lên để nó nhắm vào ngực cô.

“Anh thật điên rồ,” cô thở hỗn hển. “Anh là...”

Tiếng chốt bấm. “Cởi nó ra.”

Hai tay cô đưa ra phía trước áo choàng. Cô mở nó và rút tay ra. Sợi vải phát ra tiếng rít nhẹ khi rơi xuống sàn.

Anh nâng cái gọng lên một cách nhẹ nhàng. “Hãy xoa tóc ra.”

“Chúa ơi...” Tay cô lần mò với những chiếc ghim, và khi tóc cô xoa xuống, những giọt nước bắn ra trên đôi vai trần của cô.

“Thật tuyệt. Đẹp thật. Bây giờ đến váy.”

“Đừng...” cô cầu xin.

“Kéo dây đai xuống chậm. Cùng một lúc.”

Cô tuột dây đeo đầu tiên xuống rồi dừng lại.

“Tiếp.” Anh thực hiện một cử chỉ sắc bén với khẩu súng. “Hãy làm những gì tôi nói với cô.”

“Không.”

Anh ngồi thẳng dậy. “Cô nói gì?”

“Anh đã nghe tôi rồi đấy.”

“Đừng thúc ép tôi, thưa cô giáo.”

Fleur vòng tay trước ngực.

Chết tiệt, Jake nghĩ. Bây giờ, anh phải làm gì?

“Chỉôm em một phút, được không?” cô nói.

Anh đặt khẩu Colt có tay cầm bằng ngọc trai lên bàn cạnh giường và bước đến chỗ cô đang đứng. Da cô lạnh như băng. Anh mở chiếc áo parka của mình và quàng nó quanh người cô, sau đó ôm cô vào chiếc áo nỉ của anh. “Em không vui.”

Cô cất tiếng nấc nghẹn ngào.

“Này, em đang khóc à?” Cô gạt đầu vào hàm anh. “Anh xin lỗi, em yêu. Anh không cố ý làm em khóc. Anh đoán mùi giờ của anh không quá tốt.”

Cô lắc đầu, quá choáng váng để hiểu làm thế nào anh biết về Butch Cassidy và tưởng tượng của cô.

“Đó có vẻ là một cách hay,” anh nói, “đặc biệt là khi anh không thể quyết định phải nói gì khi gặp em.”

Cô nói với chiếc áo nỉ của anh. “Bird Dog không thể giải quyết việc này cho chúng ta. Chúng ta phải tự mình giải quyết.”

Anh nâng cằm cô lên. “Em phải học cách tách biệt tưởng tượng khỏi thực tế. Bird Dog là một nhân vật trong phim. Anh thích chơi với anh ấy - anh ấy cho anh cơ hội để thoát khỏi sự hung hăng của mình - nhưng anh ấy không phải là anh. Anh là người sợ ngựa, nhớ không?”

Cô ấy nhìn chằm chằm vào anh.

“Đến nào, em đang đóng băng rồi.” Anh dẫn cô đến giường và kéo chăn lại. Ngơ ngác, cô nằm giữa những tấm ga trải giường lạnh lẽo. Anh nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo parka và đôi ủng của mình. Vẫn mặc áo sơ mi và quần jean, anh lướt đến bên cạnh cô. “Mỗi lửa hắc phải ở ngoài lò của em,” anh nói. “Ở đây lạnh hơn địa ngục.”

Cô với tay để bật đèn. “Tại sao anh không nhận cuộc gọi của em? Em đã phát điên lên. Em đã nghĩ...”

“Anh biết em nghĩ gì.” Anh chống lên cẳng tay và nhìn xuống cô. Mặt anh nhăn lại. “Anh xin lỗi, Flower. Báo chí ở khắp nơi, và tất cả những thứ cũ kỹ quay lại để chộp lấy anh.” Anh lắc đầu. “Anh không thể nghĩ minh bạch. Anh đã làm em thất vọng.”

“Khi nào anh nhận ra đó là Alexi?”

“Anh muốn đưa ra bất cứ điều gì để nói rằng anh biết nó ngay lập tức.” Anh mù mịt nhìn khắp căn phòng. “Nhưng anh là một chuyên gia lão làng trong việc cố gắng đổ lỗi cho em về những điều

anh không thể giải quyết. Đó là một tuần trước khi đầu anh đủ tỉnh táo để tìm ra điều đó.”

“Một tuần?” Ngay khoảng thời gian cô rời đi Mykonos.

Anh lướt ngón tay cái qua khóe miệng cô và thì thầm: “Anh sẽ bù đắp cho em. Anh hứa.”

Trông anh bị tra tấn quá, cô không thể chịu đựng được nên trừng mắt nhìn anh. “Anh sẽ làm đúng như vậy. Bắt đầu với kim cương.”

Giọng anh hớn hờ. “Nhiều như em muốn.”

Cô cắn ngón tay cái của anh.

Anh quăn một lọn tóc của cô quanh ngón tay. “Anh vẫn không thể tìm ra cách ông ấy làm được điều đó. Bản thảo đó không bao giờ lọt khỏi tầm mắt của anh.”

Bây giờ, cô là người ngoảnh mặt đi. “Đúng. Vào cái đêm em đã đọc nó, anh đã đi ra ngoài, nhớ không? Em đã ở một mình với bản thảo đó hàng giờ liền.”

“Đừng con nít thế.” Anh bắt lấy cằm cô và hướng nó về phía mình. Sau đó anh lại hôn cô. Trái tim cô căng phồng. Mặc dù anh không hiểu nó có thể như thế nào khác, nhưng anh biết cô đã không phản bội anh. Anh đang lấy lòng trung thành của cô bằng niềm tin.

Cô ôm lấy cái hàm cương nghị và bướng bỉnh đó. “Ai đó đã vào nhà và chụp ảnh bản thảo khi chúng ta đang đi dọc đại dương vào ngày đầu tiên. Em đã tìm thấy âm bản sau khi ông ấy chết.”

“Em đã tìm thấy chúng?” Đầu anh ngẩng lên. “Em đã làm gì với chúng?”

“Tất nhiên là đốt chúng rồi.”

“Đáng trách.” Anh tỏ vẻ khó chịu.

Cô không thể tin được. Cô chống lên khuỷu tay của mình. “Đáng trách?”

“Anh ước gì em nói chuyện với anh trước,” anh lầm bầm. “Thế thôi.”

Cô không thể giúp được. Cô kéo chiếc chăn lên đầu và hét lên.

Trong một khoảnh khắc im lặng. Cuối cùng, anh giật mạnh chiếc chăn. Khi đến gần mũi cô, anh nhìn xuống cô. “Có nghĩa là phải viết lại rất nhiều, thế thôi.” Môi dưới của anh trông vẫn hờn dỗi như ngày nào.

Cô gạt đầu về phía khẩu Colt. “Thứ đó đã được nạp chưa?”

“Dĩ nhiên là không.”

“Quá dở.”

Những tấm kính cửa sổ kêu lục cục. Anh di chuyển khẩu súng ra xa tầm tay. “Nhiều bạn bè của em bắt đầu gọi cho anh sau khi bài báo lá cải xuất hiện. Khi họ nhận ra anh đã khôn nạn như thế nào, tất cả địa ngục đều tan rã. Kissy bay về từ tuần trăng mật. Chúa ơi, người phụ nữ đó có thể làm phiền. Simon dọa sẽ lên báo và nói với mọi người rằng anh đồng tính. Michel đã đánh anh.” Fleur nhìn anh một cách sắc bén, và anh giơ tay lên. “Anh không đánh lại cậu ta. Thề có Chúa.” Anh chìm vào trong chăn cùng cô. “Ngay cả một kẻ ngu si tên là Barry Noy cũng nắm được anh.”

“Anh đang đùa.”

“Chúa chứng giám cho anh.” Anh vuốt tóc cô. “Em có biết có bao nhiêu người yêu thích em không?”

Đôi mắt cô đầy nước mắt. Anh không ngừng nói và vuốt tóc cô. “Anh khá nhếch nhác vào thời điểm Belinda tìm thấy anh ba ngày trước. Bà ấy có cách của bà ấy, mẹ của em đó. Bà ấy nhìn anh bằng đôi mắt xanh đỏ và nói với anh rằng anh là ngôi sao thú vị nhất ở Hollywood và rằng anh đang vứt bỏ người phụ nữ duy nhất trên thế giới đủ tốt cho anh.” Anh lắc đầu. “Nhưng hãy nghe này, Flower. Không một ai trong số những người đó biết anh có thể tìm thấy em ở đâu!” Anh rùng mình. “Cho đến khi David Bennis gọi cho anh ngày hôm qua, anh nghĩ lần này anh đã mất em thật rồi. Mykonos! Ai lại đến Mykonos? Nếu em lại chạy trốn khỏi anh như vậy một lần nữa...”

“Em!”

Anh đè cô vào ngực mình mạnh đến nỗi cô nghĩ rằng xương sườn của mình sẽ nứt ra. “Anh rất xin lỗi, em yêu. Anh yêu em rất nhiều. Em là tất cả mọi thứ với anh. Khi câu chuyện đó vỡ lở, mọi người đều cố gắng tiếp cận anh. Lột da của anh. Nhặt xương của anh.” Anh hôn đi một giọt nước mắt trào ra trên khóe mắt cô. “Sau đó, những lá thư bắt đầu được gửi đến. Họ đến từ khắp nơi trên đất nước. Những chàng trai đã ở trong ‘Nam’ và không thể thoát ra khỏi tâm hồn mình. Giáo viên, nhân viên ngân hàng, người dọn rác, rất nhiều người không thể tiếp tục công việc. Một số người trong số họ vẫn đang gặp ác mộng. Những người khác nói rằng ‘Nam’ là khoảng thời gian đẹp nhất trong cuộc đời họ và họ sẽ làm lại tất cả.

Các chàng trai kể cho anh nghe về những cuộc hôn nhân tan vỡ và cả những cuộc hôn nhân tốt đẹp, về những đứa con của họ. Một vài trong số các bức thư nói rằng anh đang ‘duy trì huyền thoại về một bác sĩ thú y điên rồ ở Việt Nam’. Nhưng chúng tôi không hề phát cuồng. Chúng tôi chỉ là một đám trẻ bị xem quá nhiều. Khi anh đọc những bức thư đó, cuối cùng, anh hiểu rằng tôi đã viết một cái gì đó mà cả đất nước cần phải xem. Anh sẽ xuất bản cuốn sách của mình, Flower, và anh sẽ bao gồm những bức thư đó.”

“Anh có chắc không?”

“Anh không còn sống trong bóng tối nữa. Anh muốn đi bộ dưới ánh nắng mặt trời. Nhưng anh không thể làm điều đó nếu không có em.”

Cô vòng tay qua vai anh và vùi mặt vào cổ anh. “Anh có biết em yêu anh nhiều như thế nào không?”

“Đủ để bắt đầu nói về gaxe hàng và cuộc hôn nhân hai sự nghiệp?”

“Và những đứa trẻ,” cô nói không e ngại. “Em muốn có con. Rất nhiều và rất nhiều em bé.”

Anh cười hở cái răng khểnh khiến cô phát điên và luồn tay lên dưới áo ngủ của cô. “Muốn bắt đầu ngay bây giờ không?” Anh không đợi câu trả lời mà đặt miệng mình lên môi cô. Sau một lúc, anh lùi lại. “Flower?”

“Uhm— hử?”

“Anh không thích nộ hôn này.”

“Xin-xin lỗi.” Cô cố nghiền răng để ngừng nói, nhưng vô dụng. “Em chỉ lạnh quá. Em có thể nhìn thấy hơi của mình trong không khí!”

Anh rên rỉ và kéo chần lại. “Nào. Em sẽ phải cầm đèn pin cho anh.”

Với chiếc áo parka của anh khoác bên ngoài chiếc áo choàng sa tanh và đôi chân đi tất len thấm mồ hôi, cô đi theo anh xuống tầng hầm. Trong khi anh quỳ trên bê tông để châm lửa đèn, cô thò bàn tay còn lại của mình vào dưới áo sơ mi của anh ta. “Jake?”

“Ừ?”

“Sau khi ngôi nhà nóng lên...”

“Giữ chắc cái đèn pin đó, được không? Anh gần như có nó.”

“Sau khi ngôi nhà nóng lên, anh sẽ nghĩ về điều gì-Ý em là, anh có nghĩ điều đó thật ngớ ngẩn nếu...”

“Đó, hiểu rồi.” Anh rũ bỏ que diêm và đứng thẳng dậy. “Em đang nói gì vậy?”

“Gì cơ?”

“Em đang nói điều gì đó. Anh có nên phiền không nếu...”

Cô nuốt xuống. “Không có gì. Em quên mất.”

“Em nói dối.” Anh luồn tay vào bên trong áo parka và vòng qua eo cô để có thể kéo cô vào anh. “Em không biết anh không muốn làm gì hơn sao?” Môi anh bắt lấy dải tai cô, rồi lướt qua má cô cho đến khi anh có thể thì thầm vào miệng cô. “Em sẽ phải buộc tóc lại bằng những chiếc ghim đó. Đó là phần ưa thích của tôi.”

Hóa ra, Jake đã tìm thấy những phần khác mà anh thích thậm chí còn thích hơn...

Khi nó kết thúc, căn phòng ấm áp, và họ đã ổn định. Họ hát tung tất cả các vỏ bọc và thiu thiu ngủ. Fleur cuối cùng cũng cựa mình khỏi sự thoải mái ấm cúng trong lồng ngực. “Lần sau, em sẽ cầm súng,” cô nói khi ngả lưng vào gối.

Anh vỗ vai trần của cô. “Không ai cầm súng trên Bird Dog.”

“Là vậy sao?” Cô đưa ngón tay lên và chỉ nó vào ngực anh.

“Wow. Đó là một trận hòa nhanh chóng mà em có ở đó.”

“Thuhút nhanh nhất trong Big Apple.” Cô thổi trên ngón tay của mình. “Có vẻ như Bird Dog sẽ phải điều chỉnh suy nghĩ của mình.”

Jake cọ ngón tay cái vào khóe miệng cô. “Có vẻ như Bird Dog đã làm thế.”

Anh mỉm cười, và cô cười lại. Tuyết gõ vào khung cửa sổ. Lò lửa rít lên. Họ nhìn nhau với sự tin tưởng tuyệt đối.

Epilogue

Cơ thể của chàng trai trẻ tạo thành một vòng cung hoàn hảo khi anh ấy lặn xuống làn nước màu ngọc lam của hồ bơi phía sau nhà Belinda's Bel Air. Tên anh ấy là Darian Boothe-chữ “e” cuối cùng là ý tưởng của cô ấy - và khi anh ấy xuất hiện, cô ấy đã thổi cho anh ấy một nụ hôn. “Tuyệt vời, anh yêu. Em yêu việc ngắm nhìn anh.”

Kết

Anh ấy nở một nụ cười mà cô nghi ngờ có thể không hoàn toàn chân thành. Khi anh ấy ngoi lên khỏi mặt nước, bắp tay của anh ấy thắt lại, và chiếc Speedo bằng nylon màu đỏ nhỏ của anh ấy phóng lên khephía sau của anh. Cô hy vọng mạng sẽ mua được động cơ của anh ấy. Nếu họ không làm vậy, anh ấy sẽ rất đau khổ và cô ấy sẽ phải tiêu tốn quá nhiều năng lượng để cố gắng làm anh ấy vui lên. Mặt khác, nếu họ mua nó, anh ấy sẽ chuyển ra ngoài và quên cô ấy đi, nhưng sẽ không khó để tìm thấy một nam diễn viên trẻ đẹp trai khác cần cô ấy giúp đỡ.

Cô đưa chân ra xa hơn để mặt trời có thể chiếu vào mặt trong đùi đầy dầu của mình, và kéo kính râm che mắt lại. Cô ấy mệt mỏi. Thật không dễ chìm vào giấc ngủ trở lại sau cuộc điện thoại của Jake đêm qua nói với cô ấy rằng cặp song sinh đã ra đời.

Cô đã biết Fleur sẽ có một cặp song sinh kể từ khi siêu âm, vì vậy, không có gì ngạc nhiên, nhưng Belinda không thể tưởng tượng được việc trở thành bà của ba đứa trẻ. Fleur và Jake đã kết hôn được ba năm. Ba năm và ba đứa con. Thật ngượng. Và họ không có kế hoạch dừng lại ở đó. Cô con gái xinh đẹp của cô đã biến thành một con ngựa giống.

Chỉ với chính mình, Belinda mới thừa nhận rằng Fleur đã trở thành một thứ gì đó đáng thất vọng. Con gái cô ấy đã gửi những món quà chu đáo và gọi điện nhiều lần trong tuần, nhưng cô ấy không còn thực sự nghe Belinda nữa. Belinda cố tỏ ra công bằng. Với việc khai trương văn phòng Fleur's West Coast vào năm ngoái, ngay cả những người hoài nghi trung thành nhất cũng không thể nói rằng cô ấy đã không biến đại lý của mình thành một thành công lớn. Và cô ấy đã được chụp ảnh cho Vogue với dòng quần áo bà

bầu mới tuyệt đẹp của Michel. Nhưng rõ ràng với Belinda, nếu không phải ai khác, thì Fleur đã không phát huy hết tiềm năng của mình. Tất cả vẻ đẹp đó đã trở nên phí hoài... Chúa biết, cô ấy không cần nó để ngồi sau bàn làm việc. Sau đó, vào những ngày cuối tuần, cô và Jake chôn chân tại ngôi nhà hoang tàn ở Connecticut đó thay vì ở Manhattan, nơi họ có thể là cặp đôi sáng giá nhất, được săn đón nhất trong thị trấn.

Belinda nhớ lại chuyến thăm cuối cùng của cô đến trang trại cách đây hai tháng. Đó là vào đầu tháng Bảy, ngay sau ngày thứ Tư. Cô ấy bước ra khỏi ô tô của mình thẳng vào một đồng phân chó từ một trong những con vật bản thú mà Fleur nhất quyết muốn giữ lại. Chuông điện Maud Frizon mới của cô ấy đã bị hỏng. Cô bấm chuông cửa trước. Không ai trả lời nên cô đành phải tự chui đầu vào nhà.

Bên trong thật mát mẻ và thơm mùi bếp núc, nhưng Belinda không biết bên trong ngôi nhà của hai người nổi tiếng như vậy trông như thế nào. Sàn có chót rộng thay vì lát đá cẩm thạch. Hai tấm thảm bện... “những tấm thảm giẻ rách” họ đã gọi chúng theo kiểu Indiana - thay vì những tấm thảm Ba Tư. Một quả bóng rổ được đẩy vào một góc của sảnh. Một bình tưới mạ kẽm có thể chứa một số loại hoa vườn rất bình thường. Và, trên bảng điều khiển, cô ấy phát hiện một thứ gì đó trông đáng ngờ giống như chiếc túi buổi tối của Peretti mà cô ấy đã đưa cho Fleur hai mùa Giáng sinh trước đó, ngoại trừ bây giờ, cái đầu màu vàng nhạt của Big Bird nhô ra khỏi đỉnh.

Belinda đã tháo những chiếc chuông điện bản thú của cô ấy và đi qua tầng dưới im ắng vào phòng ăn. Một bản thảo nằm trên tủ, nhưng Belinda không muốn nhìn vào nó, mặc dù cô biết hàng chục người sẽ chiêm ngưỡng bất cứ thứ gì để được xem sớm vở kịch mới của Koranda. Bất chấp tất cả các giải thưởng và danh hiệu của mình, tác phẩm của Jake không khiến cô thích thú. Và cuốn sách về Việt Nam đã đoạt giải Pulitzer thứ hai của anh ấy là cuốn sách buồn nhất mà cô ấy từng đọc.

Cô ấy thích những bộ phim của anh ấy hơn rất nhiều so với tác phẩm của anh ấy và mong anh ấy làm nhiều hơn nữa, nhưng chỉ có một bức ảnh Bird Dog trong ba năm qua và Fleur đã rất thích thú với nó. Cô và Jake đã tranh cãi nhiều ngày, nhưng Jake không hề

nhúc nhích. Anh ấy nói với cô ấy rằng anh ấy thích chơi Bird Dog, và cô ấy có thể phải chịu đựng nó vài năm một lần. Cuối cùng, cô ấy sẽ đến địa điểm với anh ta bất cứ khi nào cô ấy có thể rời khỏi công việc và dành thời gian của mình để quán lấy những con ngựa.

Ngay sau đó, Belinda nghe thấy tiếng cười của Fleur qua khung cửa sổ đang mở. Cô đẩy tấm màn ren ra.

Cô con gái đang mang thai nằm ở đó, gối đầu trong lòng chồng, cả hai đều nằm dài bên dưới một cây anh đào xương xẩu mà lẽ ra đã bị chặt bỏ từ nhiều năm trước. Fleur mặc chiếc quần đùi dành cho bà bầu màu xanh nước biển nhạt màu và một trong những chiếc áo sơ mi của Jake với hàng cúc dưới cùng không được cài để nhường chỗ cho bụng của cô. Belinda muốn khóc. Mái tóc vàng tuyệt đẹp của con gái cô được buộc lại bằng dây chun, một vết xước dài chạy dọc bắp chân của một bên chân bị cháy nắng và vết muỗi đốt làm rách mắt cá chân của cô. Tệ nhất là Jake đang đút quả anh đào vào miệng bằng một tay trong khi anh vuốt ve bụng cô bằng tay kia.

Fleur nghiêng đầu, và Belinda nhìn thấy ánh sáng của nước anh đào trên cằm cô. Jake hôn cô, sau đó luồn tay xuống dưới áo sơ mi để nâng niu bầu ngực cô. Xấu hổ, Belinda bắt đầu quay đi, chỉ nghe thấy tiếng cửa xe đóng sầm lại sau đó là một tiếng thét chói tai vui sướng. Mạch của Belinda tăng lên nhanh chóng và bành trướng người về phía trước để có được cái nhìn đầu tiên về Meg sau nhiều tuần.

Meg...

Fleur và Jake nhìn lên khi đứa trẻ chạy quanh một bên của ngôi nhà. Cô bé lao qua một cái hồ bơi bằng nhựa màu xanh lá cây và phóng thân hình mũm mĩm của mình về phía họ. Jake bắt được cô bé trước khi bé con có thể với tới Fleur và kéo cô bé vào tay anh. “Chà, Cookie Bird. Con sẽ làm cho bụng của mẹ vỡ mất.”

“Khởi đầu tuyệt vời cho việc giáo dục giới tính của cô bé, chàng cao bồi.” Fleur kéo mạnh chiếc chân đàn hồi trên bộ quần áo chống nắng bằng vải bông của Meg. “Mẹ thấy kem quanh miệng đó? Con lại nhón nhanh một cái chỗ cô giữ trề?”

Meg thả ngón trỏ vào miệng và ngậm một ngụm đầy trầm ngâm, sau đó quay sang bố và nở nụ cười toe toét nhất với Chaminh. Anh bật cười, kéo cô lại gần và vùi đầu vào cổ cô.

“Con lànghệ sĩ.” Fleur cúi người về phía trước và ngậm miệng trên chiếc đùi mũm mĩm, gần như thể cô đang nếm làn da của con gái mình.

Tám ván lặn bị đập, và Darian Boothe lộn nhào xuống hồ bơi, đưa Belinda trở về nhà riêng của cô ở Bel Air và lời nhắc nhở rằng con gái cô giờ đã có thêm hai em bé. Khi nằm dưới ánh nắng mặt trời với mùi clo tràn ngập lỗ mũi, cô nghĩ Alexi sẽ coi thường việc sinh con của Fleur như thế nào. Alexi tội nghiệp.

Nhưng cô không thích nghĩ về anh ta, vì vậy thay vào đó, cô nghĩ về Darian Boothe và hỏi liệu dân mạng có mua động cơ hay không. Sau đó, cô nghĩ đến Fleur, người vẫn xinh đẹp đến mức khiến trái tim Belinda đau nhói. Và Meg...

Đó không phải là một cái tên quá đơn giản đối với một cô bé xinh đẹp với khuôn miệng của cha, đôi mắt của mẹ và mái tóc màu hạt dẻ lấp lánh của Errol Flynn. Tuy nhiên, bất kỳ cái tên nào kết hợp với Koranda trông đều tuyệt vời trên một bảng hiệu, và dòng máu sẽ nói lên điều đó.

Hơn ba mươi năm đã trôi qua kể từ cái đêm James Dean chết trên đường đến Salinas, Belinda nằm dài trong nắng California. Nói chung, bà đã không làm quá tệ với bản thân.